

Regina romanelor paranormale

Becky Lee Weyrich

Peste
6 milioane
exemplare
vândute

Șapte din Trecut

Romanele lui
Becky Lee Weyrich
sunt magie pura.

Șoapte din Trecut

**poartă cititorul într-o extraordinară
odisee a inimii și a minții, atingând
cele mai înalte cote ale pasiunii
și aventurii**

Plătiți o singură carte și primiți două !

Cumpărând acest roman primiți gratuit un altul

ALIENS - Misiune de pedeapsă

De renumitul scriitor american Alan Dean Foster, autor al
mai multor bestseller-uri internaționale.

Becky Lee Weyrich

Șapte din Trecut

În românește de
Viorel Tașcău

Editura Cristian Plus

Consilier literar: Daniel Cristian Dumitru

Imaginea copertii: Marian Mirescu

Grafica copertii: Daniel Cristian Dumitru

Copyright © 1993, by Becky Lee Weyrich,
Toate drepturile rezervate Editurii Cristian Plus
ISBN 973-96620-5-6

Nota autorului

Dispărut!

Deși *Șapte din trecut* este în întregime o operă de ficțiune, structura acestei narațiuni se bazează pe faptul că, în mod ciudat și inexplicabil, oameni dispar de pe fața Pământului în fiecare zi, nemaifiind văzuți sau nemai-auzindu-se de ei niciodată. Ce se întâmplă cu aceste ființe, misterios pierdute?

Un băiat de patru ani, rătăcit de mama sa pe o promenadă aglomerată, dispare fără urmă. Răpire? Un cuplu de bătrâni aflați în vacanță, poposesc într-o noapte la un motel și nu mai sunt văzuți niciodată. Crimă? Un pilot de avion din Marina Militară, aflat într-un zbor de rutină, pătrunde în Triunghiul Bermudelor, dar nu mai iese niciodată din el. Prăbușire? Un fermier plecat la câmp nu se mai întoarce la cină. Răpire de către un OZN?

Ce li s-a întâmplat de fapt acestor oameni? Putem explica logic dispariția lor, sau ei s-au făcut nevăzuți pur și simplu, poate într-un alt timp?

Iată ce se spune despre acest subiect într-un volum numit **DISPARIȚII**, apărut în colecția "Biblioteca Time-Life a Întâmplărilor Ciudate":

"posibilitatea de a fi făcut să dispari, să te pierzi, atinge spaime profunde ale omului, cum ar fi aceea

din vremuri trecute că diavolul sau alte forțe ale întunericului ar fi fost vinovate pentru disparițiile inexplicabile... Numai în Statele Unite, în jur de un milion de persoane sunt date dispărute în fiecare an... Disparițiile lor sunt lipsite cel mai adesea de un motiv vizibil, sfidând orice explicație rațională și înfrângând chiar și pe cei mai perseverenți investitori."

În fascinantă sa creație, "Marile Mistere ale Sudului", E. Randall Floyd scrie:

"În fiecare an, mii de americani sunt dați uitării fără urmă... din cei zece milioane de americani raportați dispăruți în fiecare an, aproape 95%, până la urmă, se întorc sau măcar li se găsește o explicație a dispariției. 5% sunt pierduți pentru totdeauna."

Iată câteva dintre disparițiile misterioase:

Charles și Catherine Romey, pe drumul spre casă, de la Miami la New York, dispăruți cu mașină cu tot de la un motel de pe Autostrada 17 în Brunswick, Georgia, în noaptea de 8 Aprilie 1980, lăsându-și tot bagajul în cameră.

Orion Williamson, fermier, dispărut de pe ogorul său, din fața soției, a copiilor și a doi vecini ce treceau în trăsură, în Selma, Alabama, Iulie 1854.

Martha Tuberville, Stăpâna din Peckatone, Virginia, a dispărut într-o noapte furtunoasă a anului 1788 de pe un drum din spatele plantației soțului său, împreună cu careta, caii și vizitiul său. Nu a fost găsită nici o urmă.

Colonelul Percy Harrison Fawcett, din jungla braziliană, în 1925.

Căpitanul Benjamin Briggs, familia sa și echipajul navei "Mary Celeste", în Atlanticul de Nord, Decembrie 1872.

Aristocrata Dorothy Arnold, de pe o stradă aglomerată din New York, într-o după-amiază luminoasă în decembrie 1910.

D. B. Cooper, pirat aerian, dintr-un Boeing 727, aflat deasupra Oregonului, în Noiembrie 1971.

Judecătorul Joseph Force Craler, din cartierul Teatrului

din New York, în seara de 4 August 1930.

Cadetul Richard Cox, de pe terenurile Academiei Militare din West Point, 14 Ianuarie 1950.

Michael Rockefeller, din largul apelor Noii Guinee, în Noiembrie 1961.

Paul Redfern, aviator, în drum spre America de Sud, după decolarea de pe plaja de la Sea Island, Georgia, în 25 August 1927.

În curând, alți doi vor dispărea:

Căpitanul detectiv Frank Longpre, de pe o stradă din New Orleans, în seara de după Mardi Gras¹, Miercuri, 4 Martie, 1992.

Mediul Carol Marlowe din Carolina de Nord, de pe aceeași stradă din New Orleans, în aceeași noapte de după Carnaval.

Această pereche poate fi socotită printre cei din cele cinci procente ce au dispărut pentru totdeauna.

¹ Mardi Gras - Ultima zi înainte de începerea Postului Paștelui —sărbătorit prin carnaval în țările catolice. (n.tr.)

Prolog

O egretă solitară zbura la mică înălțime deasupra deltei, umbră tăcută plutind printr-o ceață groasă ca bumbacul neegrenat. Mlaștina posomorâtă — prea liniștită — în timp ce precautul pescar Cajun² își conducea încet piroga împingând cu o prăjină apele înghețate, de culoare negru mortuar.

Personajul singuratic — oacheș și cu favoriți — tremura în maieul său vătuit, și asta nu numai din cauza răcorii ce precede zorii zilei. Se uita chiorâș pe sub sprâncenele zburlete, încercând să străpungă impenetrabilele cortine de ceață ce acopereau mlaștina din Louisiana. Tuși nervos, apoi mormăi făcându-și curaj: "Soarele va răsări curând, da."

Dar nu era atât de sigur. Își petrecuse o viață prin locurile astea. Cunoștea canalele întortocheate de la un cap la altul. Cu toate astea, liniștea înfiorătoare a acestei dimineți, chiparoșii întunecați ca niște schelete bărboase ce se apropiau din toate părțile, și simțământul de izolare totală determinat de ceața învăluitoare, trezeau în el superstiții străvechi.

Poate că soarele a ars complet în timpul nopții și nu va mai răsări din nou, niciodată. Sau poate că s-a rătăcit prin labirintul istovitor al brațelor fluviului. Poate și-a împins piroga prin regiunea bântuită de duhuri unde pescarii neajutorați se

² Cajun — populație de origine franceză ce trăiește în delta mlăștinoasă — bayou — a fluviului Mississippi, în dreptul orașului New Orleans, statul Louisiana. (n.tr.)

pierd pentru totdeauna? La acest gând i se făcu pielea de găină pe brațele groase și un fior îi îngheță măduva spinării.

Departe, pe un vârf de munte ascuns în ceață din Carolina de Nord, acordurile de o tristețe dulce ale muzicii de harfă se stingeau în visele lui Carol Marlowe. Fără nici un avertisment prealabil, somnul său adânc deveni superficial și agitat. Un sentiment neclar de groază o copleși. Senzațiile neliniștitoare nu erau legate de vreo amenințare ce i-ar fi primejduit cabana sa retrasă și confortabilă. Pericolul ce o căuta venea însă de departe. Adesea așa începeau viziunile sale de mediu paranormal...

Se răsuci pe cealaltă parte și își trase pe față plapuma destrămată, de pe vremea bunicii. Revărsarea de bucle maronii, care i se lipeau umede de frunte păreau aproape o parte a modelelor brodate fantezist peste mătasea lucioasă și pe catifea.

— Pleacă! — murmură ea — Lasă-mă în pace... Nu vreau...

Cuvintele sale neliniștite se stinseră încet. Simțea că se înăbușă într-o ceață groasă, ca o vată densă. Nu mai putea respira iar pe brațele sale calde și moi pielea se făcea ca de găină. Schelete întunecate îi dansau prin minte și o umbră înaripată se prăbuși din haosul acela vast și alb. Vedenia o hipnotiză, o înspăimântă, o înlănțui.

Departe, în Louisiana, pescarul înainta lent, brăzdând stratul gros de lintiță care acoperea fața nemișcată și întunecată a apei, ca o mantie de catifea verde. Tresărea-la fiecare sunet. Boncăluitul îndepărtat al vreunui aligator mascul părea să vină din negura vremurilor. Freamătul păsărilor ce presimțeau răsăritul soarelui se preschimba în mintea sa neliniștită în șoapte ale duhurilor ce se ridicau din mormintele lor de apă. Geamătul vântului rece pe deasupra mlaștinii răsuna asemeni unei muzici înfricoșătoare scăpate din corzile unei harfe din altă lume.

Când prova bărcii izbi rădăcina unui chiparos, îi sări inima din loc la gândul că fusese cu siguranță mâna nevăzută și îngrozitoare a răului.

Blestemându-și nesocotința el scoase din buzunărul pantalonilor peteciți o bucată de tutun de mestecat, marca "Red Man", și mușcă din ea cu dinții-i îngălbeniți. Chiar în clipa în care zeama amară a tutunului îi pișca limba, prima rază de soare străbătu ceața. Frica ce-l încercase mai înainte îl făcu să hohotească:

— Gata cu nebunia, spuse. A răsărit soarele.

Bucuria îi fu scurtă. Stătea și privea răsăritul, când piroga înnebuni sub el răsucindu-se și smucindu-se, aruncându-l într-o parte și într-alta.

— Blestemat vârtej, scânci, abia ținându-se pe picioare și încercând cu disperare să iasă din involburarea mocirloasă de ape, cu ajutorul prăjinei.

Zbaterea nu dură mult, dar era întărită de forța disperării. Când se eliberă din gâtlejul lacom al apelor, se prăbuși în barcă și își șterse fruntea lată, de sudoare. Își aminti, în silă, că nevastă-sa îl prevenise de faptul că asta nu era o zi potrivită pentru a pleca singur pe ape.

— Sunt semne rele, îi explicase ea solemn.

— Femeie nebună, râsese el.

Apoi, înainte de a pleca fără să-i pese de temerile ei, o sărutase brutal. Îi mângâiasă sânii moi și îi dăduse o scatoalcă drăgăstoasă peste fundul lat.

Atât cât își amintea acum, toate acele semne ale Mariei, pe care le lua în râs — oase de pui, frunze de ceai și cărți de Tarot — mai adesea spuneau adevărul decât mințeau. Suflând încă cu greu, se holba la bulboană făcându-și cruce și bolborosind o rugăciune scurtă drept mulțumire că scăpase.

Cum stătea privind apele involburate, un obiect mare și indistinct țâșni la suprafață răsucindu-se nebunește în vârtejul întunecat. La început, crezu că era un buștean, dar asta până zări strălucirea aurului. Se strădui să vadă mai bine aplecându-se peste marginea bărcii, având în minte povești cu comori ale piraților, ascunse în deltă în vremurile trecute. Luă o frânghie, făcu un laț și-l aruncă repede în apă. Prinse obiectul din prima încercare și-l trase spre pirogă. Fixă capătul frânghiei cu tocul cizmei, apoi se aplecă peste prora pentru a-și urca comoara în barcă. Chinuindu-se și blestemând reuși să pună

mâna pe ea. Deși obiectul — încă ascuns sub fața întunecată a apei — era greu, alunecos și vâscos, se încăpățână să nu-i dea drumul. Curând, cu toată durerea din piept, fu gata pentru a-l ridica peste marginea bărcii. Gemând din rărunchi, își adună toată puterea și o făcu.

În clipa când obiectul se rostogoli pe fundul pirogii, câteva egrete își luară zborul cu țipete stridente ce aduceau destul de bine cu strigătul de groază al pescarului.

Țăranul se prăbuși pe spate de oroare, aruncându-se în patru labe spre celălalt capăt al bărcii. Cu ochii ieșiți din orbite, cu mâna pe inimă, șopti grăbit încă o rugăciune — care era, acum, o implorare pentru a fi scăpat de lucrul acela hidos. Deși îl dorea cât mai departe de el, nu ar mai fi fost în stare să-l arunce peste bord cu propriile mâini, pentru nimic în lume.

Tremurând de teamă și de repulsie, aruncă o prelată peste cadavru, întoarse și porni cu toată viteza spre New Orleans.

Maria, cu semnele ei, nu mințise.

Țipătul de spaimă al lui Carol Marlowe străbătu ceața tăcută a dimineții din Carolina de Nord.

Degetele i se înfingeau în cearșafuri și în saltea, pentru că patul părea să danseze și să se rostogolească în jurul camerei. Cu răsuflarea tăiată, ținea strâns perna în brațe de parcă ar fi fost un colac de salvare. Văzu un puhoi de apă întunecată și simți miresmele puturoase de vegetație putredă și bălă stătută.

O clipă mai târziu vârtejul amețitor se opri. Adormi iar, dar pentru scurtă vreme. Curând fantasmelor reveniră.

De data asta țipătul lui Carol făcu să zornăie geamurile înghețate ale ferestrelor. Cu pumnii strânși își apăsa ochii închiși ca și cum ar fi vrut să alunge priveliștea hidoasă. În zadar, însă. Lucrul îi rămase în minte — privirea fixă a ochilor morți, gura deschisă, părul lung, încâlcit cu alge ude și mâl.

Se ridică în capul oaselor, complet trează după vedenia de coșmar — de care avea parte în fiecare noapte, începând cu primele zile ce urmaseră Crăciunului. Tremura toată. Fața o ardea în timp ce mâinile și picioarele îi erau înghețate. Mirosul

de putred îi zăbovea în nări. Muzica de harpă se întorsese, neliniștitoare, dar asta nu se putea compara cu visul ce revenea de fiecare dată la fel de îngrozitor.

Mintea i se limpezi în scurt timp. Telefonul suna. Într-o clipă, realizează că aștepta acest apel. Își trase pătura peste umeri și alergă în bucătărie. Cu trupul încordat, cu nervii vibrând, presimți ce se va întâmpla, înainte de a duce la ureche receptorul rece.

Capitolul 1

Muzica aceea de harpă nepământească îi dăduse lui Carol Marlowe primul indiciu că ceva neobișnuit se punea la cale. De săptămâni sunau în mintea ei acele acorduri diafane — un semn sigur că subconștientul său și percepția sa extrasenzorială colaborau, în scopul furnizării unei surprize. Deja avusese o presimțire despre ceea ce urma să se întâmple. Cântecul acela melancolic îi vorbea de zile trecute pentru totdeauna, despre lacrimi de durere și iubiri pierdute. De fapt, o muzică al dracului de înfricoșătoare... !

Ținând cont de toate astea, când ridică receptorul telefonului din bucătăria cabanei sale, în dimineața geroasă de februarie a anului 1992, nu fu prea surprinsă la auzul vocii tulburate a bărbatului de la celălalt capăt al firului. Fu surprinsă în schimb de reacția sa caldă, total femeiască la vorbele acelea rostite tăgădat, într-o tonalitate joasă.

— Domnișoară Marlowe? Îmi pare rău că vă deranjez cu noaptea în cap.

Străinul părea că aproape se justifică.

— La telefon este Căpitanul Detectiv Frank Longpre de la Poliția din NiOulinz³. M-am tot codit să vă sun o vreme, însă... ei bine... problema este că am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

³ New Orleans (n.tr.)

În clipa în care el spuse "New Orleans", un șir de imagini — ca niște cadre ce fulgerau prea repede pe un ecran — se perindară prin capul lui Carol. Văzu iar ceața apăsătoare întinsă peste apele mlăștinoase ce făceau parte din visele ei în aceste ultime săptămâni. Înfiorată, avu viziunea unui șarpe încolăcit, gata de atac. Întrezări un bărbat și o femeie îmbrățișați. Și peste toate, auzi harpa cântând și un copil plângând jalnic.

— Cum aş putea să te ajut, Căpitane Longpre?

Presupuse că puterile sale de medium determinaseră acest apel. Știa, pe de altă parte că ar putea și că ar vrea să le folosească pentru a-l ajuta.

Omul ezita așa cum făceau cei mai mulți când erau constrânși să folosească un paranormal ca ultimă soluție. Nu acceptau să admită niciodată că ar crede în astfel de forțe.

— Căpitane Longpre? insistă ea.

— Da, doamnă, sunt pe fir. — Din nou acea vorbire tărăgănată senzuală.

— Pot să fiu sincer cu dumneavoastră, domnișoară Marlowe?

— Vă rog, răspunse ea.

— Nu-mi dau seama cu ce ar putea cineva să mă ajute în acest caz. Vreau să spun că nu seamănă cu nimic din ce am avut eu de-a face în toți anii de când sunt în poliție. Ca să fiu sincer cu dumneavoastră, doamnă, șeful meu a clasat dosarul săptămâna trecută. Dar mie unul nu îmi iese din cap. Trebuie să știu ce s-a întâmplat.

— Dumneata ce crezi că s-a întâmplat?

— Nu sunt prea sigur, acceptă el. Ar putea fi crimă, sau ar putea să nu fie. Și dacă a fost crimă, ce urmează? Nu ar fi nimeni care să se ocupe de crimă. Vedeți, femeia asta e moartă de mult și nici măcar nu știm cine a fost ea.

— Ea? — Pentru o clipă, ochii aceia stinși, înghețați, din coșmarul lui Carol reveniră.

— Da, doamnă. Un pescar i-a găsit corpul în mlaștină la câteva zile după Crăciun. Socotesc că a stat acolo, în nămol, o bună bucată de vreme. Ciudată chestie! Cadavrul e conservat — mumificat — ca și cum ar fi murit doar de câteva zile, dar asta este imposibil.

Carol se încruntă și își frecă fruntea cu vârful degetelor. Începea să o doară capul. Cuvintele lui îi evocau imagini familiare. Vedenii accelerate îi zburau prin minte ca un tren de marfă scăpat de sub control. Căpăta un sentiment de tristețe nedefinită, de confuzie și de neajutorare.

— Căpitane, de cât timp crezi că a murit această femeie? Luni, ani, zeci de ani?

El ezită câteva secunde înainte de a răspunde. În sfârșit, Carol auzi un oftat lung și apoi:

— Doamnă, aş spune mai degrabă de generații. Greu de spus cât timp a stat acolo, în mlaștina aia blestemată.

Fu rândul lui Carol să tragă adânc aer în piept și să-l lase încet să iasă. Caleidoscopul de viziuni din mintea ei o ameți ușor. Se sprijini de tăblia mesei, apoi aruncă o privire peste carnetelul cu numere de telefon. În timp ce vorbiseră, Carol mângălise alene cuvintele "Câmpiile Elizee". Ce naiba o fi însemnând asta? se întrebă.

— M-ați auzit, domnișoară Marlowe? Am zis generații!

— Am auzit, Căpitane. Dar ce vă face să credeți asta?

— Hainele ei, pentru început. Acum, recunosc, erau de fapt niște zdrențe, dar ghețele pe care le purta erau într-o stare destul de bună și ele te trimit cu mult în urmă. Cadavrul mai avea și un colier care data dinainte de război.

— Război? întrebă Carol, gândindu-se la al doilea război mondial sau chiar la primul.

— Da, doamnă. Războiul Civil. Războiul dintre state. Lucrarea dentară — sau, mai bine zis, lipsa acesteia dovedește același lucru. Cât despre identitate, sau despre ce i s-a întâmplat suntem pe zero.

"Așaa! Războiul dintre state", gândi Carol. Își scutură capul, iar ochii săi căprui căpătară o strălucire verde — așa cum se întâmpla de fiecare dată când cineva o înfuria. Pe cine credea că duce tipul acesta? Mai mult decât probabil că fantasmelor pe care le văzuse și vocile pe care le auzise aveau de a face cu presupusul caz al acestui presupus detectiv. Probabil era unul din acei țicniți ce trezesc lumea cu noaptea în cap dând telefoane.

— De unde ai numărul meu? Cum ai aflat despre mine?

întrebă Carol.

Mereu precaută să nu fie victima șmecherilor sau a celor care voiau doar să-și bată joc de ea, în mod normal Carol ar fi pus aceste întrebări înainte de orice altceva. Apeluri ca acesta au constituit rațiunea pentru care plecase din Cassadaga, Florida pentru a se muta în acest locșor izolat din munții Carolinei de Nord. Cassadaga devenise faimos ca "Orașul Ghicitoarei" și chibiții loteriei din Florida aproape o înnebuniseră — sunând-o la orice oră, oferindu-se să-și împartă milioanele cu ea dacă le-ar fi spus anticipat numerele câștigătoare. Era imposibil să explice unor inși cu sufletul vândut lăcomiei că puterile sale de prezicătoare nu puteau fi folosite pentru câștiguri personale. Într-adevăr, ori de câte ori colaborase cu poliția, Carol refuzase să fie plătită pentru serviciile sale.

— Ei bine, Căpitane Longpre, te-a trimis cineva la mine, da sau nu?

— Cunoști un tip Jesse Calhoun din Atlanta? o întrebă cel ce o sunase.

— Da, am lucrat cu Jesse la trei cazuri.

Mânia sa începea să se estompeze; Jesse Calhoun îi era un prieten apropiat.

— Mda, Jesse mi-a spus — o femeie dispărută de la un sanatoriu particular, câteva tablouri furate dintr-un muzeu, și copiii aceia asasinați în împrejurimile Atlantei, acum câțiva ani.

— Deci îl cunoști și dumneate pe Jesse.

Se simțea în siguranță.

— Bineînțeles, doamnă. Noi doi am apărut împreună Cetatea⁴. Era cel mai bun soldat din partea locului. Eu și bătrânul Jesse vorbeam la telefon deunăzi iar eu am adus vorba despre acest caz și despre fundătura în care mă blocasem. Mi-a dat numărul dumneavoastră, v-a lăudat peste poate și mi-a zis să vă caut dacă voiam puțin ajutor. Trebuie să recunosc că am fost destul de sceptic în momentul acela.

Carol râse încetșor:

— De ce nu recunoști că încă mai ești, căpitane?

— În regulă, doamnă, recunosc. Dar dacă știți vreun mijloc pentru a rezolva acest caz astfel încât să pot iar dormi

⁴ Academia de Poliție (n.tr.)

noaptea, voi fi omul dumneavoastră pe viață. În fapt, cum v-am spus cazul e clasat, oficial. Dar el încă mă frământă. Înainte de a merge mai departe aş avea nevoie de câteva răspunsuri, așa că o să-mi iau liber vreo două săptămâni pentru a face niște investigații pe cont propriu. Cu ajutorul dumneavoastră, sper.

La capătul celălalt al firului era tăcere.

— Ascultați, doamnă Marlowe, dacă vreți să-l sunați pe Jesse, faceți-o, verificați-mă și apoi luați legătura cu mine. E de înțeles.

Harpa își reluase cântecul, mai tare ca niciodată.

— Nu căpitane, vă voi crede pe cuvânt. De fapt, cred că știam că veți suna.

— Cum așa, doamnă?

— Am avut semne imediat după Crăciun, și tocmai m-am trezit dintr-unul din lungul șir de coșmare oribile în care apăreau pescarul dumneavoastră și descoperirea sa înspăimântătoare. Intotdeauna văd lucruri înainte de a mă chema cineva într-ajutor. Bineînțeles că va trebui să vin la New Orleans. Va trebui să văd, nu pot face nimic de la distanță.

— Înțeleg, spuse el, vizibil ușurat. Să vedem... astăzi este miercuri, douăzeci și șase. Ce-ar fi să vă rezerv un loc la zborul de mâine din Charlotte dacă nu vi se pare prea curând? Vă vom instala la un hotel în cartierul franțuzesc. Cred că vă va place locul. Va fi și un moment potrivit.

— Cum așa? întrebă Carol, zăpăcită de copilul acela care plângea strigând pe cineva pe nume "Cami".

— Anul acesta sărbătoarea de Mardi Gras cade pe 3 martie, răspunse el. Carnavalul e în toi. Bineînțeles că nu va mai fi la fel cu toată zarva pe care o face Consiliul Municipal în jurul discriminării și cu carele alegorice ale lui Momus și Comus lipsind din parăzi. Dar, la naiba, Mardi Gras rămâne cel mai bun spectacol gratuit de pe Pământ. Am și o invitație la unul din baluri, dacă astfel de lucruri vă interesează.

Mardi Gras era ultimul lucru la care se gândea Carol acum. Totuși când detectivul aduse vorba despre bal, o străfulgeră imaginea trecătoare a unei femei dansând în brațele unui bărbat înalt și chipeș. Amândoi purtau măști sclipitoare, dar cu toate astea Carol vedea limpede expresia iubirii în ochii negrii

ai bărbatului. Era evident îndrăgostit, însă Carol simțea plutind deasupra lor o umbră întunecată.

— Ar fi frumos, Căpitane Longpre. Nu am participat niciodată la Mardi Gras. De fapt va fi prima mea excursie la New Orleans.

— Ei bine, doamnă, va fi o experiență totală. Voi ruga pe cei de la compania de aviație să vă sune în legătură cu zborul dumneavoastră și vă voi lua chiar eu de la aeroport. A fost o plăcere să stăm de vorbă și vă sunt recunoscător pentru ajutorul dumneavoastră.

— Păstrează-ți mulțumirile până voi face ceva care să le merite, îi răspunse ea.

— Veți fi în stare, nu-i așa?

Muzica și copilul care plângea făceau atâta zgomot în creierul lui Carol încât ea abia îl auzea ce spunea.

— Cred că da, căpitane. Voi face tot ce-mi va sta în putință.

— Atunci ne vedem mâine în New Orleans, doamnă. La revedere.

— La revedere, Căpitane Longpre.

În clipa în care Carol închise telefonul, larma din capul său încetă — semn sigur că aceste manifestări erau legate de cazul din New Orleans. Oftă ușurată, binecuvântând liniștea cât și dovada că nu visa cai verzi pe pereți.

Își turnă o ceașcă de cafea — rămasă de seara — și luă o înghițitură, mintea sa amestecând detalii disparate. Se simțea încordată și dornică să lămurească acest caz. Cumva, părea că ceva era diferit de data asta, era ceva mult, mult mai urgent. Se simțea implicată personal în acest mister. Dar asta era un non-sens, bineînțeles. Nu avea pe nimeni în Louisiana, mai mult, nu fusese niciodată prin locurile acelea.

O vreme, rămase cu spatele sprijinit de dulapul din bucătărie, sorbind din cafea și privind prin fereastră, peisajul pustiu, dar totuși frumos al iernii. Cădea o zăpadă mărunță, vânturată peste munții îndepărtați. Cumva priveliștea pe care o avea în fața ochilor în dimineața asta părea ireală. Carol se simțea îndepărtată din această scenă, ca și cum ar fi fost deja departe, în Louisiana.

Își dădu seama că tremura. Se grăbi să arunce un huytean peste tăciunii din noaptea trecută, zgândărind jeraticul cu vâtraiul până ce focul se trezi la viață.

— Așa e mai bine, spuse, strângându-și mai tare voșmântul în jurul trupului și lăsându-se să dârdâie exagerat pentru a se încălzi.

Meditând la convorbirea sa cu Căpitanul Longpre, Carol se hotărâ să sune la Atlanta, pentru a fi mai sigură și pentru a afla mai multe despre detectivul cu voce atrăgătoare. Întinse mâna după carnetul cu adrese, căută numărul de telefon al lui Jesse Calhoun și îl formă grăbită. Fu încântată să-l găsească la birou din prima încercare. De obicei era un om greu de prins.

— Hei, Carol! Ce faci, fetiço? Vocea lui Jesse era tot atât de sudică pe cât este o baltă de unt topit plutind peste o grămadă de terci de porumb. Era tipul standard de "băiat bun" — cu burta umflată de bere, cu zâmbetul sincer, isteț la minte dar neam prost câteodată.

— Bine, Jesse. Tocmai am primit un telefon de la un prieten de-al tău din New Orleans.

Măzgălea iar "Câmpiile Elizee" întrebându-se ce însemna asta.

— Așa, deci bătrânul Frank și-a făcut curaj să te sune?

— Aș putea spune că fără prea multă tragere de inimă, răspunse Carol.

— O să-l ajuți?

— Dacă pot. Pare un caz ciudat, totuși.

— Mai bine zis de-a dreptul nepământean, iubito. Aș fi avut adevărate coșmaruri dacă aș fi descoperit un cadavru mumificat.

Carol râse deși subiectul discuției era oribil. Nu și-l putea imagina pe Jesse având coșmaruri de vreun fel anume. Era cel mai dur și cel mai lipsit de emoții polițist cu care avusese de-a face — genul care ar fi putut să mănânce papanashi cu gem asistând la o autopsie.

— Zbor la New Orleans mâine să arunc și eu o privire pe acolo. Deja mă trec fiorii datorită presimțirilor, așa că eu cred că aș putea să dau de-un fir de care să apucăm acest caz..

— La dracu', așa e! răspunse Jesse. Dacă nu reușești tu,

Carol, apoi nimeni nu reușește. Nu-mi vine să cred că ai așa o minte. Zău, dacă te vei mărita vreodată, bărbatul tău ar face bine să se păzească cât poate, fiindcă nenorocitul nu va putea avea nici o taină față de tine.

Ca pentru a confirma complimentele stângace și pentru a schimba subiectul, Carol întrebă brusc:

— Jesse Calhoun, ești deja la al treilea papanaș cu gem din dimineața asta! Rușine! Și asta, după ce doctorul ți-a spus să fii atent cu colesterolul.

— Ei, drăcie! vociferă Jesse în telefon. Tocmai când eram pe cale să-mi înfig dinții în ultimul de la micul dejun. Cu zmeură! Slăbiciunea mea! Cum ai făcut asta?

Carol râse.

— N-am folosit cine știe ce puteri speciale, Jesse. Am lucrat împreună destul ca să-ți cunosc tabieturile matinale. E aproape ora zece, așa că probabil ai dat gata două din porcăriile alea dulci. Și aș fi putut ghici și aroma celei de-a treia. Întotdeauna îți cumperi una de căpșuni, una de lămâie și favorita ta cea de zmeură pe care o păstrezi pentru la urmă. Nu sunt doar mediu, sunt și o bună observatoare, bătrâne.

— Rahat! Nu e cinstit! protestă Jesse. Faci mișto de mine iar mie mi se făcuse pielea de găină la gândul că-mi citești mintea sau așa ceva.

Carol chicoti.

— Nu-mi risipesc eu puterile ca să-ți supraveghez colesterolul, prietene. Am altceva mai bun de făcut cu ele. Oricum, ar fi mai bine să te lași de dulciuri!

— Cața! Cața! Cața! replică Jesse, dar Carol putea să-i citească adevăratele gânduri: "Cățea! Cățea! Cățea!" După audierile de anul trecut în cazul Anita Hill — Clarence Thomas, Jesse își făcuse ordine în hârtii, prea îngrijorat de a fi acuzat de abuz sexual pentru a-și mai permite să vorbească porcării cu glas tare. Cel puțin ieșise un lucru bun din tot fiasco-ul acela, medită Carol.

— Deci, Jesse, vorbește-mi despre prietenul tău Frank Longpre. Vocea lui m-a pus pe gânduri.

— Cel mai bun absolvent al Cetății.

— Așa a vorbit și el despre tine.

— Ei, drăcie, cine sunt eu ca să contest cuvântul unui tip așa valabil.

— Sunteți de aceeași vârstă?

— Aha! Tăcu, apoi oftă prelung. Amândoi o să schimbăm prefixul la patruzeci în curând.

— Lasă-mă să ghicesc, interveni Carol. Frank s-a încurcat cu iubita sa, frumoasa din Charleston, imediat după terminarea colegiului, a dus-o la el, în Louisiana, unde au crescut o turmă de Creoli⁵ mititei.

Tonul zeflemist al lui Jesse se schimbă brusc.

— Puterile psihice ți-au slăbit, Carol. Frank s-a înrolat în armată înainte de a se însura. Spunea că nu voia ca nevasta sa să se mute de-a lungul și de-a latul raiului american. Oricum, când a terminat, el și Eileen și-au pus pirostriile. Am fost cavaler de onoare la nunta lor.

— Ce s-a întâmplat cu Eileen? Ceva din tonul rece al lui Jesse îi spunea că mariajul era terminat.

Jesse ezită și Carol auzi un oftat lung înaintea răspunsului la întrebarea sa.

— A dispărut! Ca un afurisit de nor de fum! Unul din motivele pentru care acest caz îl roade pe Frank este dispariția lui Eileen. S-a întâmplat la un an după ce s-au căsătorit. Nici o urmă — fără cadavru, fără locul crimei, fără cerere de răscumpărare, fără bilet de adio! Pe vremea aceea era și însărcinată. Frank nu s-a vindecat niciodată. S-a întâmplat în 1980, dar el o caută încă. La dracu, nici măcar nu a declarat-o moartă.

Carol se înfioră.

— Ce trist! Mulțumesc că mi-ai spus, Jesse, spuse ea încetșor. Ai prevenit probabil o gafă ce ar fi putut-o face gura mea mare. L-ai scutit pe Frank de o durere trezită la viață. Doamne, ce tip! Cum a îndurat asta toți acești ani?

— Nu prea bine, răspunse Jesse. A băut mult o vreme, iar atunci când a realizat că Eileen era pierdută pentru totdeauna, părea să nu-i mai pese de nimic. Până într-o zi când s-a dat jos din pat, a făcut un duș, s-a bărbierit și s-a întors la lucru. Încearcă să se cufunde în muncă, ceea ce este oricum mai bine

⁵ Creoli — urmași ai coloniștilor francezi din Louisiana (n.tr.)

decât să se cufunde în băutură.

Carol recepționa imagini noi — dar cețoase și confuze. Ele nu aveau de-a face cu corpul din mlaștină, era sigură, ci păreau legate de Frank și Eileen. Oricum, nu era nimic clar. Își scutură tristă capul, dorindu-și să-i poată da lui Frank Longpre un punct de unde să-și înceapă căutarea soției.

— Acum înțeleg de ce l-a zdruncinat atât de tare acest caz, spuse. Femeie necunoscută, moartă de multă vreme, nici un indiciu. E posibil să creadă că ar putea să fie nevastă-sa.

— Poate în mod inconștient, răspunse Jesse. Dar sigur este că el a renunțat demult la speranța că ar putea să-i dea de urmă lui Eileen. Oricum, nu aduce vorba despre ea decât dacă el conduce discuția spre asta. În regulă?

— Hei, Jesse, și dacă mi se arată ceva ce ar putea rezolva și acest caz? Să-i spun lui Frank?

După o pauză tăcută, Jesse își trase îndelung răsuflarea, apoi lăsă aerul să iasă încet.

— Nu m-am gândit la asta. Dar s-ar putea întâmpla, nu-i așa?

— Cred că da, răspunse Carol. Chiar mai devreme, când ai pomenit numele lui Eileen, am avut câteva străfulgerări, neclare, însă...

— Este o problemă dificilă, spuse Jesse. Tuturor ne-ar place să știm ce i s-a întâmplat, dar trebuie să înțelegi starea de spirit a lui Frank. Într-un fel a făcut penitență în legătură cu dispariția soției toți acești ani, simțindu-se al dracului de vinovat pentru asta. Mi-e frică însă că dacă vei afla ceva rău și urât, Frank nu va putea suporta. A fost pe marginea prăpastiei tot acest timp. Sunt convins că dacă ar afla vreodată că Eileen ar fi și suferit înainte de a muri, asta l-ar distruge definitiv.

Pe Carol o străbătu un fior rece. Simțea că Jesse avea dreptate.

— E grav, nu?

— Ultima oară când am vorbit cu el așa părea să fie. Se preface destul de bine în fața străinilor, dar eu îl cunosc de multă vreme...

— Deci, dacă aflu câte ceva, să țin pentru mine?

— Nu! Sună-mă. O să mă ocup eu de asta.

— Mulțumesc, Jesse. Mi-ai luat o piatră de pe inimă. Uneînțeles că nu vreau să-i fac situația mai grea decât este.

— Când ești în preajma lui Frank, fii atentă. Nu îl întreba nimic despre Eileen; nici măcar nu aduce vorba despre ea!

— Nu e nevoie să mi-o spui de două ori. Drept cine mă iei, Jesse? se răsti Carol, ochii săi căpătând din nou străluciri verzi.

— Scuză-mă. Ar fi trebuit să știu că tu ai fi ultimul om care să spună ceva ce l-ar putea răni pe un băiat bun ca Frank.

Jesse făcu o pauză și Carol aproape că îi auzea mecanismele minții ticăind.

— Hei, voi doi v-ați putea potrivi, Carol. Tu ești liberă și fără nici o obligație după ce ai rupt-o cu tipul cu care erai logodită. Parcă Ted îl cheamă, nu-i așa?

— Nu-mi aduce aminte! E prea devreme pentru asta. Cinstită să fiu, prietene, nu prea mă dau în vânt să mai trec odată prin ce am trecut. Sunt sigură că acest căpitan Longpre e un tip valabil, cum spui tu, dar înainte de a mă lega de alt băiat, va trebui să se dovedească un tip de douăzeci și patru de carate, aur masiv. Mă pregătesc să plec la New Orleans, să fac tot ce pot pentru a ajuta, ca la sfârșit să mă întorc direct în vârful meu de munte, sigur, comod și solitar.

— Cum vrei tu, dulceată. Totuși, să știi că undeva un tip ratează o afacere pe cinste, netârându-te la altar.

Carol se simți obligată să râdă. Cu toată vorba lui necioplită și masca de băiat dur, Jesse Calhoun avea o inimă curată și blândă, o inimă de adevărat romantic.

— Te las, Jesse, spuse Carol fără tragere de inimă. Îi plăcea să stea de vorbă cu el. Spune-le lui Millie și copiilor că îi iubesc.

— Noroc, dulceată!

— Mulțumesc. Se pare că voi avea nevoie.

Într-o oră sună compania de aviație. Carol putea decola din Charlotte, la unsprezece și un sfert în dimineața următoare, prin bunăvoința departamentului de Poliție din New Orleans.

— Acum, să împachetăm, își spuse.

Nu-i era prea clar ce ar putea lua pentru acest anotimp în

New Orleans. Bineînțeles, pentru Mardi Gras, o rochie de bal. Singura problemă era că nu avea una.

— O, ba da! se luminează ea.

Amintindu-și brusc de cutia cu haine vechi pe care o cumpărase cu câteva săptămâni în urmă de la un negustor din Tennessee pentru magazinul său de antichități, se duse la dulapul îngropat în perete. Cele mai multe erau ponosite, cu excepția unei rochii de bal din mătase verde, împodobită cu panglici de aur și funde. O păstrase în dulap, cu toate că nu visase că va avea ocazia să o poarte așa de curând.

— Da! Asta ar fi perfectă, spuse, stând cu rochia lipită de piept în fața oglinzii.

Își alese repede restul hainelor — un amestec de salopete, pulovere, costume de afaceri și o rochie de cocktail cu paiete negre în caz de necesitate. Odată toate acestea împachetate, cu excepția obiectelor de ultim moment, cum ar fi periuța de dinți sau deodorantul, nu-i mai rămăsese nimic altceva de făcut pentru după-amiază, decât să se gândească la călătorie și la caz și la detectivul cu voce profundă care — recunoștea — trezise în ea ceva mai mult decât curiozitatea. Exista ceva în vocea aceea puternică, târăgănată, care te făcea să vezi fragilitatea ascunsă sub suprafață. Relatarea lui Jesse despre nenorocirea din viața lui Frank Longpre îi confirmase impresia inițială.

Trezindu-se pășind prin cabană, Carol realizează că simțământul de freamăt din furca pieptului erau doar nervi. Întotdeauna avea trac la începutul unui mister neelucidat. Dar simțământul acesta va trece curând. Îi plăcea să călătorească, să întâlnească oameni noi și să înfrunte probleme dificile. Pe lângă asta, simțea o strângere de inimă de fiecare dată când auzea corzile harpei fantomă. Oricine ar fi fost femeia neidentificată, Carol simțea cu certitudine că ea avea cheia cu care puteau fi dezlegate misterele vieții și morții doamnei din vremuri apuse.

O vreme, Carol se mișcă fără țință prin cabană, mai curățind câte ceva, mai verificând dacă a fost împachetat totul. Aruncă o privire pe fereastră și spionă un cerb ce adulmea la ușa bucătăriei.

— Hei, Bubba! îl chemă ea încetisor.

Capul căpriorului se ridică și ochii săi catifelati clipiră. Îi cunoștea vocea din nenumăratele vizite pe care le mai făcuse la cabană.

Carol deschise ușa având în mână o cană plină cu porumb. Împrăstie în fața cabanei o parte din el, pentru "favoriții lui", așa cum îi numea ea. Nu mai avusese câini sau pisici de ani de zile, așa că adoptase sălbăticiunile, cu care împărțea muntele — căprioare, iepuri, raton.

Se uită o vreme la căprior cum mânca, apoi se întoarse în sufragerie și mai aruncă un buștean pe foc.

Agitată, deschise televizorul, nu ca să privească, ci ca să simtă un zgomot pe fundal. Dintr-o dată se simți foarte singură. Încercă zadarnic să se concentreze asupra filmului. Minteă îi umbla aiurea. Și-ar fi dorit să nu se gândească la "favoriți" pentru că de acest cuvânt se lega imediat un altul, un subiect mai puțin plăcut în mintea ei. Accidentul și declanșarea puterilor sale psihice. Avea douăzeci și opt de ani dar amintirile acelea dureroase erau proaspete ca și cum acea tragedie de demult se întâmplase doar cu câteva zile înainte.

Carol își deschise ochii, nedorind să se gândească la mama, dar știind că nu se va putea abține să n-o facă.

Avea doisprezece ani și dormea pe bancheta din spate a imensului automobil Lincoln al familiei, în timp ce tatăl său conducea în noapte de la Palm Beach spre casa mamei sale din Cassadaga, unde urmau să petreacă Crăciunul.

— John, nu conduce așa de repede. Carol o auzi pe mama să implorând, apoi un scurt scheunat al pudelului lor, Truffle⁶, ce stătea încolăcit în poala lui Helen Marlowe.

— Nu sunt polițiști pe drum acum, noaptea, Helen. Pe lângă asta, vreau să-i fac o surpriză mamei ajungând tocmai la timp, pentru micul dejun.

Carol simțea frica mamei sale. Se răsuci de pe o parte pe alta pe bancheta din spate, încercând să stea cât mai confortabil. Degeaba. În final, se hotărî să se ridice o vreme,

⁶ Trufă (n.tr.)

până ce îi va fi somn din nou. Chiar în clipa în care o făcu, privi prin parbriz și țipă. Taică-său apăsă pedala de frână până la podea, înjurând.

Când limuzina îngheță, amândoi părinții se întoarseră către ea — maică-sa îngrijorată, taică-său mânios. Chiar și Truffle scâncea.

— Ce dracu' ai de țipi așa, Carol? întrebă John Marlowe. Era să dărâm mașina.

— John, nu te rățoi la ea. A avut doar un coșmar... nu-i așa, scumpo? Maică-sa o bătă ușurel pe obraz, privind-o neliștită.

Carol tremura toată și plângea continuu.

— Nu, mamă, n-a fost un coșmar. L-am văzut! L-am văzut cu adevărat.

— Ce anume, dragă? întrebă cu blândețe Helen Marlowe.

— Un camion uriaș, negru-argintiu... venea drept spre noi. Eram pe cale să ne ciocnim.

— Nu a fost nici un camion, Carol, spuse taică-său ferm. Dar era să o pățim, așa e. M-ai speriat al dracului de tare. Hai, întinde-te pe banchetă și culcă-te la loc. Voi două vreau să mă lăsați să conduc. O.K.? Dacă ne târâm tot așa nu vom mai ajunge niciodată la Cassadaga.

Într-o privință, John Marlowe a avut dreptate — n-au ajuns niciodată la Cassadaga. Camionul negru-argintiu pe care îl văzuse Carol în previziunea sa izbi frontal Lincolnul, aproape o oră mai târziu, zdrobind partea din față a mașinii, pe părinții lui Carol și pe bietul Truffie. De atunci, Carol nu a mai avut niciodată un animal favorit.

Chiar și Carol a fost grav rănită în accident. Și-a revenit încet, rămânând însă mulți ani după aceea cu niște dureri de cap chinuitoare. Când în sfârșit a ieșit din spital, a venit să locuiască cu bunica sa Bess în adormitul orașel Cassadaga lângă Orlando, unde bătrâna conducea un hotel. Bess Marlowe a crescut-o pe Carol, a trimis-o la Universitatea din Florida și a încercat să o facă să înțeleagă că puterile paranormale pe care le dezvoltase din momentul morții părinților săi erau la fel de naturale ca viața și respirația.

— Păi, chiar orașul acesta are o întreagă colonie de

amoni înzestrați cu puteri ca ale tale, îi spusese bunicuța Bess.

În ciuda asigurărilor bunicii sale, Carol și-a dat seama că prietenii și cunoștințele erau mult mai puțin îngăduitori cu aptitudinile ei psihice. Fie că-și băteau joc de ea, fie că o credeau să execute trucuri ieftine. Așa că mult timp, ea a încercat să pretindă că era la fel de normală ca oricare.

După moartea bunicii în 1988, Carol conduse hotelul singură, vreme de un an. Apoi întâlni — și aproape se căsătorii cu un bărbat, Ted, ce a dat-o pe spate, efectiv, cu priviri galeșe, maniere fermecătoare și promisiuni, ca în poveștile cu zâne. În clipa în care înțelese adevărul dureros despre iubitul său, ea deja vânduse hotelul, plănuiind să se mute pe proprietatea lui, în Key West. Ruptura lor puse capăt tuturor viselor ei. Atunci s-a hotărât să evadeze spre pacea și singurătatea refugiului său montan, pentru a se ascunde, pentru a-și linge rănile și pentru a încerca să-și refacă viața.

Carol se dezmetici și alungă sentimentul de singurătate adus de amintirile accidentului. Se duse în bucătărie și încălzi supa de legume pe care o făcuse cu o zi înainte. Se întoarse în sufragerie aducând bolul aburind, hotărâtă să se concentreze asupra filmului acela vechi de la televizor, nemaifăcând nimic altceva. Hotărî că asta era cea mai bună metodă pentru petrecerea unei lungi după-amieze înzăpezite.

Filmul era una din acele ample melodrame istorice, pe care altă dată Hollywood-ul le făcea atât de bine, dar la care aproape renunțase, din pricina prețurilor decorurilor și costumelor. În distribuție figura un Walter Pidgeon⁷, tânăr, frumos și elegant, în rolul unui aristocrat cartofor, opus unei la fel de tinere și năucitor de frumoase Hedy Lamar⁷, în rolul fiicei unui proprietar de plantație. Povestea era localizată undeva în Sudul extrem.

Carol se zgâia, cu invidie, la părul bogat și lung, negru ca pana corbului, al lui Hedy. Se ciupi de cărlionții ei, scurți, nervoasă. Ce o apucase de-și tăiase părul săptămâna trecută?

Continuă să privească pâlپările imaginilor în alb și negru,

⁷ Vedete ale cinematografului american în anii '30 (n.tr.)

până când începu să se moleșească. Fixând T.V.-ul, pleoapele i se făceau tot mai grele. Dar rămase hipnotizată de scena ce se desfășura în fața sa.

Walter Pidgeon, privea pe fereastră o furtună, înghițind din când în când coniac, când Hedy Lamar — fermecător de frumoasă în mânia ei — năvăli în cameră. După câteva momente de ceartă, își convertiră pasiunea spre o folosire mai bună. Pidgeon o strângea în brațe pe înfocata și frumoasa eroină. Carol oftă amintindu-și cum se simțea când avea astfel de dispute cu Ted, sfârșite în înflăcărări ale iubirii. Nu-și putea reține lacrimile; se simțea atât de singură în momentele acelea...

Când eroul își sărută drăguța, fără grabă, profund și total, lui Carol i se păru că îi simțea buzele pe propriile ei buze. Putea să-i simtă gustul de coniac din gură. Oftă cuprinsă de o amorțeală minunată. În sfârșit, adormi.

Carol se trezi brusc la răsăritul soarelui în dimineața următoare. Deschise ochii și se întinse, simțindu-se ciudat de caldă și mulțumită. Filmul acela vechi și drăguț îi lăsase o stare plăcută. Simți o neplăcută dezamăgire când realizează că simpaticul cartofor de pe ecranul televizorului nu o ținuse de fapt de mână și nu o sărutase noaptea trecută. Fusese doar o iluzie divină.

— Dacă aş găsi un bărbat ca el... Își scutură capul și chicoti gândindu-se la propria ei țicneală.

O privire la ceas îi anulă zăbovirea în romantism. O luase somnul în fața televizorului și acolo dormise toată noaptea. Dacă se grăbea, avea exact timp pentru un duș rapid, înainte de a coborî din munți cu jeep-ul său. Spera măcar că traficul până la Charlotte să fie ușor. Nu putea să piardă zborul spre New Orleans!

Când pătrunse în baie, se opri o clipă pentru a se privi în oglindă — șuvițe ciufulite de păr șaten, ochi căprui, umezi și strălucitori, obraji îmbujorați și buze pline.

— Dumnezeuule, Carol, vorbi ea cu imaginea din oglindă. Arați de parcă tocmai ai încasat-o de la un tip pe bancheta din spate a mașinii!

Își linse buzele uscate și parcă strivite de sărutări,

vădând ochii uimită.

— Coniac! exclamă ea.

Ultima oară când băuse ceva fusese cu peste o săptămână în urmă, când coborâse din munți pentru a cina. Și nu fusese coniac! Și totuși, gustul acela inconfundabil persista pe buzele și pe limba ei. Nu putea să-și explice așa ceva; experiența o învățase să nici nu încerce măcar. În schimb, alungă toate gândurile legate de film și de frumosul lui erou. Venise timpul să-și pregătească capacitățile psihice pentru a fi folosite în scopuri mai serioase decât furatul săruturilor de pe buzele unor vedete de mult apuse.

Aruncând o ultimă privire prin cabană, avu un sentiment ciudat, ca și cum ar fi simțit că își vede locuința pentru ultima oară. Alungă strania senzație și se îndreaptă spre ușă — și spre New Orleans, spre misteriosul necunoscut ce o aștepta acolo.

Capitolul 2

Într-adevăr, New Orleans-ul era împodobit pentru Carnaval. În timp ce avionul rula pe pistă spre terminal⁸, Carol remarcă puzderia de steaguri purpurii, verzi și aurii fluturând în vânt.

Aruncă o privire pe broșura pe care i-o dăduse stewardesa. Se afirma în ea că Rex, Regele Carnavalului, hotărâse încă din 1872 ca acestea să fie culorile tradiționale ale Carnavalului de Mardi Gras — purpuriu pentru dreptate, verde pentru credință și auriu pentru putere. Simțea cum emoția crește în ea, acum, când vedea cu proprii ochi cele descrise în broșură. Abia aștepta să coboare din avion — pentru a identifica cu toate simțurile *Crescent City*⁹.

Câteva clipe mai târziu, în îmbulzeala din aeroport, realizează că New Orleans-ul era deja o mare sărbătoare în curs de desfășurare. Turiștii mișunau în tot locul, unii cărând costume pentru marea zi. Se întrebă ce ar putea purta ea. Mai mult ca sigur, însă, că Frank Longpre va avea grijă să-i dea suficient de mult de lucru cu cazul, astfel încât să nu mai aibă timp pentru distracție.

Datorită vânturilor favorabile în tot cursul zborului, avionul aterizase cu câteva minute mai devreme. Nu fu surprinsă când,

⁸ Locul de coborâre al pasagerilor (n.tr.)

⁹ Orașul New Orleans (n.tr.)

intrând în terminal, nu văzu pe nimeni așteptând-o.

Sau poate căpitanul Longpre era deja aici, dar nu o zărise în cauza îmbulzelii pasagerilor. Dar cum o va recunoaște? Își aminti că aici nimeni nu o văzuse vreodată. Se gândi că ar fi fost mai bine să se îmbrace într-o rochie roșie sau, oricum, în ceva distinct.

Urmărind săgețile indicatoare se îndreptă spre zona de preluare a bagajelor când cineva îi atinse brațul.

— *Mademoiselle, s'il vous plaît*⁶⁰.

Carol se întoarse descoperind o femeie de culoare ce-i ajungea până la umăr. Era bătrână și smochinită, îmbrăcată într-un fel de caftan în culorile curcubeului, cu o eșarfă stacojie legată în jurul capului. Cercei rotunzi de aur îi atârnavă greu de loburile urechilor, șiraguri de mărgele și lanțuri de aur zornăiau în jurul gâtului și al încheieturilor mâinilor. Părea de o vârstă cu vâncul, dar ochii ei străluceau ca două mărgele gemene de chihlimbar lustruit.

O cerșetoare fără adăpost, neîndoielnic, își închipui Carol, căutând mărunțiș în geantă.

— Domnișoară Marlowe... rosti femeia.

Nu era o întrebare. Pur și simplu știa cum o cheamă.

— Da?

— Ce bine că v-ați întors până la urmă.

Carol clătină din cap, dându-se înapoi speriată de privirea fixă, scânteietoare, a femeii.

— Nu, probabil m-ați confundat cu altcineva. Nu am fost niciodată în New Orleans.

Un sentiment ciudat o cuprinse. Simți dintr-o dată nevoia să se întoarcă și să fugă, dar ochii aceia scăpărători o atrăgeau ca un magnet. Femeia o înspăimânta, deși nu era nimic amenințător în purtarea ei. Dimpotrivă. Zâmbea, părând într-adevăr fericită că o vedea.

— Dă-mi mâna, o îmboldi femeia.

Fără să i se acorde vreun răgaz, Carol își simți mâna prinsă de degetele uscate și fierbinți ale bătrânei. Aceasta începu să-i urmărească liniile din palmă cu un deget ce se mișka cu o unghie lungă, murmurând ceva în franceză și dând

⁶⁰Va rog, domnișoară. — În franceză, în original.(N.Tr.)

din cap aprobator.

— Este așa cum am bănuir. Tu ești. Te-ai întors la momentul potrivit.

— La momentul potrivit pentru ce? întrebă Carol uluită. Cine mai era și baba asta nebună?

— La momentul potrivit pentru a face ceea ce trebuia să faci demult. Trebuie să te duci în Câmpiile Elizee. Trebuie să pui lucrurile la punct. Nu mai e timp destul.

Carol simțea cum îi îngheață sângele în vine. Mai făcu un pas înapoi.

— Vă rog, nu vă cunosc. Trebuie să plec. Mă așteaptă cineva.

— Nici o grabă, spuse femeia. Întârzie, dar nu e nimic grav. Doar o pană de cauciuc pe autostradă. Îmi pare rău că are probleme, dar era necesar să vorbesc cu tine înainte de sosirea lui.

O prinse iar de mână, de data asta strângând-o cu putere.

— Trebuie să faci ce zic.

— Ce vrei de la mine?

— Cunoști Câmpiile Elizee, afirmă bătrâna.

Carol ridică din umeri.

— Cunosc doar numele, atâta tot. Există vreun loc cu numele ăsta?

Femeia aprobă, dând din cap.

— Acolo a început totul.

— Ce a început?

— Vei înțelege la vreme. Trebuie să pleci înainte de răsăritul soarelui spre Barracks Street, în spatele Pieței Franceze. Un barcagiu te va aștepta pe malul râului și te va duce spre Câmpiile Elizee.

— Dar nu pot părăsi orașul, protestă Carol. Am treabă.

— Treaba ta este acolo, *mademoiselle*. Să nu întârzi și să nu pomenești nimănui despre planurile tale. Nici măcar omului tău.

Înainte de a apuca să o întrebe ce a vrut să spună, Carol simți cum femeia îi strecură în palmă un obiect rece. Aruncă o privire spre el — era o monedă veche, de aur. Sau poate era un simplu breloc de carnaval, fără nici o valoare?

— Arată asta barcagiului, și nimănui altcuiva. Înțelegi? Și să nu spui nimănui că ne-am întâlnit și am stat de vorbă. Dacă tu vei avea grijă să nu îi implici pe alții, te previn că ei vor fi implicați total.

Carol încuviință din cap, fără grai. Privi spre moneda verde.

— Dar, zău, nu cred că pot...

Când își ridică privirea, femeia dispăruse. Carol scrută mulțimea, dar nu văzu nici o urmă din eșarfa roșu-aprinsă. Retențiv din umeri și strecură moneda în geantă. Poate că nu a fost decât un fel de glumă de carnaval.

— Domnișoară Marlowe?

Se uită să vadă cine o strigase pe nume cu vocea aceea masculină, profundă. Un bărbat înalt își croia drum spre ea, prin mulțime, făcându-i semne cu mâna, pentru a-i atrage atenția.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse el, cerându-și scuze cu un zâmbet de om învins. Tocmai astăzi am avut parte de o pauză de cauciuc în mijlocul autostrăzii. Sper că nu ai așteptat prea mult. Oricum, bun venit la Marea Distracție!

Carol trecea prin clipe de totală derută. Acesta era, desigur, Căpitanul Longpre. Știa că ar fi trebuit să-i povestească imediat despre bătrână și să-i explice că ghinionul său era numai opera acesteia. Când încercă însă să pronunțe cuvintele, ele pur și simplu refuzară să-i vină pe buze. Chiar ideea i se pără țicnită. Hotărî ca măcar pentru o vreme să alunge din minte personajul acela bătrân și ciudat.

Venise aici pentru un caz, și nu ca să-și facă probleme cu străini țicniți ce apăreau de nicăieri și dispăreau apoi ca fumul. Poate că întreaga conversație avusese loc doar în mintea ei.

Eliberată de aceste gânduri, se uită mai bine la Căpitanul Longpre și observă că purta un costum în dungii, cu vestă. În clipele acelea, era și ea foarte mulțumită că se hotărâse să se îmbrace în noua ei rochie trapez, purpurie, și să încalțe pantofi cu toc înalt. Era limpede că făcuse o alegere bună renunțând la jachetă, jacheta de scai și cizme argintii de călătorie.

Îl îndrăgi pe Frank Longpre instantaneu. Detectivul avea un fel de a fi, energic și milităresc, care îi trăda anii petrecuți la acel celebru institut militar din Carolina de Sud. Era înalt,

zdravăn și avea o frumusețe aspră. Manierele sale păreau să aibă rădăcini direct în epoca plantațiilor. Aproape făcu o plecăciune când îi rosti numele!

Carol îi zâmbi și îi întinse mâna.

— Căpitanul Longpre, presupun. Cum m-ai localizat în vălmășeala asta?

— Ei bine, aş putea spune că arătați ca un mediu, dar adevărul este că Jesse mi-a trimis fotografia dumneavoastră dintr-un ziar din Atlanta — aş zice destul de asemănătoare cu originalul.

Îi zâmbi și el. Carol simți că începea să se relaxeze. Căldura din ochii lui întunecați, părul negru argintat pe la tâmpile, nasul ușor turtit — spart probabil în timpul unui meci de fotbal — toate astea concureau pentru a forma imaginea agreabilă a unui tip care se făcea plăcut cu ușurință. Era sigură că se vor înțelege bine.

— Ați avut un zbor plăcut, domnișoară Marlowe?

O ținea ușor de cot conducând-o spre locul de recuperare al bagajelor. Simțea un fel de electricitate izvorând din locul unde o atingeau și muzica de harpă începuse iar.

Se opri și se întoarse spre el.

— Știi ce, spune-mi Carol. Ok? Am observat că este mult mai ușor pentru toată lumea când se începe de pe o bază neprotocolară, degajată.

— De acord, zise el zâmbind alene. Aici în N'Awlins¹¹, toți suntem degajați. Numele meu este Francis, dar maică-mea era singura care mă striga așa.

— Bătrănu' Frank, nu-i așa?

El râse — un râs profund bărbătesc și aspru, deși cu o nuanță de nervozitate în ton.

— Deci până la urmă l-ai sunat pe Jesse? Ei bine, nu te pot condamna pentru că m-ai verificat înainte de a bate drumul până aici. Ce mai face feciorul ăla de... ?

— Jesse e bine. Îți trimite salutări.

— Salutări? Aș prefera să-mi trimită banii pe care mi-i datorează de la campionatul de anul trecut. Găinarul!

Carol râse.

¹¹New Orleans în vorbire comună — aproape fonetic (N.Tr.)

— Puterile mele de mediu îmi spun că nu ar trebui să faci pariuri cu un tip care e mort după papanasi cu gem.

Frank oftă și-și clătină capul.

— Știu. Eu însumi sunt un nesuferit.

Carol îl măsură cu privirea.

— Ar fi trebuit s-o ghicesc.

Conversația lor ușor zeflemistă își îndeplini menirea. Carol nu se simțea complet în largul ei, încă zguduită de conversația supfiantă cu bătrâna. Cât despre Frank Longpre, ea simțea în pielea ei radiind din el ca și cum prin venele lui ar fi trecut curent electric. În spatele unei măști de calm și cordialitate, se ascundea un ghem de nervi încordați. Îi simțise încordarea prin telefon iar acum era evidentă. Jesse Calhoun avusese dreptate în legătură cu Frank. Încă mai suferea, după atâția ani, de la dispariția soției sale. Dar mai era și altceva. Acest caz își amintea victimele din rațiuni pe care el singur nu le înțelesese. Trebuia să îl ia cu binișorul — cum spunea bunică-sa, "îmblânzește fiara" — până ce el se va simți mai puțin stânjenit din cauza ei.

Era limpede că el vedea puterile ei neobișnuite cu ceva mai mult decât un scepticism bigot.

Pe tot parcursul drumului ce lega aeroportul de oraș, vorbira mai ales de "bătrânul Jesse". Frank povestea despre petrecute la colegiu, despre stagiul militar și despre hotărârea comună a celor doi de a intra în poliție. Sfârși prin a intra în criză de subiecte de conversație. Se întoarse spre Carol cu o privire interogativă.

— Și tu? Care e povestea ta?

— Chiar te interesează? Sunt surprinsă. Credeam că m-ai verificat deja în amănunțime.

— Am făcut o investigare superficială după ce-am vorbit cu Jesse. Dar nu am avut timp să sap prea adânc. Nu te speria.

Se întoarse și zâmbi iar, cu tristețea aceea dulce a lui.

— Nu e nimic oficial. Sunt doar curios. Vreau să-i cunosc pe oamenii cu care lucrez.

Carol recepționează brusc câteva imagini succesive — Frank Longpre cu camarazii săi, un apartament neîngrijit de burlac, o mlație fără scrisori dar plină cu note de plată.

Avusese dreptate Jesse. Întreaga viață a lui Frank era concentrată în slujba sa.

— Nu prea am ce să spun despre mine, începu Carol Părinții mi-au murit când eram mică și am fost crescută de bunica dinspre tată într-un orașel din inima Floridei, Cassadaga. Avea un hotel vechi, acolo.

— Vrei să spui că ai crescut într-un hotel?

Părea intrigat.

— Trebuie că a fost o viață foarte interesantă.

Carol reflectă o clipă la asta.

— Ei bine, da, cred că, de fapt, a fost. M-am simțit totdeauna stânjenită să le povestesc oamenilor că nu am fost crescută ca toată lumea — vreau să spun, într-o casă obișnuită din suburbii, cu două mașini în garaj, cu piscină în spate și toate celelalte. Dar viața în hotel era de cele mai multe ori distractivă. Bunicuța Bess și cu mine nu am fost niciodată singure.

Vorbele ei șterseră zâmbetul de pe fața lui Frank. Va trebui să aibă mai multă grijă când va vorbi în preajma lui.

Nu voia să-i amplifice durerea. Era un om ce fusese singur mai tot timpul vieții.

— Continuă, o îndemnă Frank. Vreau să aud totul.

— Păi nu prea mai sunt multe de spus. Bunică-mea a murit acum câțiva ani. Am condus hotelul singură un timp. Apoi când m-am decis să mă mărit, am vândut totul gândindu-mă că mă voi muta curând în propria mea casă.

Frank îi aruncă o privire ciudată.

— Jesse nu mi-a spus că ai fost măritată.

— Nu am fost, îi replică ea cu răceală. Planurile au eșuat.

— Îmi pare rău, murmură Frank.

— Să nu-ți pară. Ar fi fost o greșeală imensă. Ciudat, puterile mele paranormale nu mi-au fost de nici un folos când a apărut iubirea. Păcat! Aș fi putut pătrunde în câteva din tainele inimii. Pe de altă parte, nu sunt sigură că sunt capabilă să mă căsătoresc, iar fostul meu logodnic cu siguranță nici el nu era. Am înțeles asta când l-am surprins cu amanta.

— Oh! aprobă Frank atoateștiutor. Altă femeie...

— Alt bărbat, corectă Carol.

Îl simți pe Frank brusc rigid și stânjenit, de aceea schimbă

rapede subiectul.

— Oricum, continuă ea, de vreme ce tot găsisem un câmpărilor pentru hotel, m-am hotărât să mă mut în cabana de la munte, pe care părinții mei o foloseau ca refugiu de vacanță. Asta până când m-aș fi decis unde aș fi vrut să locuiesc permanent. Aș putea spune că am devenit un pustnic fericit. Îmi place să traiesc singură, acolo sus. Mă gândesc să rămân acolo pentru totdeauna.

— Ce faci acolo sus? Vreau să zic, doar nu te ocupi tot timpul cu problemele tale psihice. În ochii lui aproape negri sticlii îl înțeleg:

— Sau te ocupi?

Ea răsă încetîșor, închipuindu-și-l pe Frank imaginînd-o în vârful unui munte îndepărtat, ghemuită într-o poziție de lotus, meditando incantatii de dimineața până seara.

Nu, nu-mi pierd vremea cu ghicitul în sfere de cristal sau cu preparatul unor poțiuni urât mirositoare, spuse Carol zîcînd încă o dată. De fapt, Frank, în cea mai mare parte a timpului sunt destul de normală, orice ți-ar fi spus Jesse despre mine. Ai dreptate, a trebuit să caut ceva cu care să-mi umplu viața. M-au interesat întotdeauna antichitățile; hotelul bunicii era plin de ele. Iată de ce m-am hotărât să deschid un magazin în vîlcul de la poalele muntelui.

E! o privi cu ochii mijîți.

— Regret. Am dorit atît de mult să te aduc la New Orleans încît nu mi-a trecut prin cap că ai avea și alte treburi de care să ai grijă.

Carol îi respinse scuzele.

— Nu-i nici o problemă. La noi invazia turistică se produce toamna — tot felul de romantici — însă până după Crăciun totul se liniștește. La sfîrșitul vacanțelor eu închid magazinul pentru câteva luni. Am astfel timp să curăț locul, să-mi pun actele în regulă și să fac câteva achiziții noi.

Îi surâse și continuă.

— Cîteodată îmi permit și cîte-o mică escapadă. așa pentru schimbarea programului.

— Dacă ți-ai pus în gînd să cumperi ceva vechituri, ai nimeni la fix. O să-ți arăt cîteva magazine, se oferi Frank. Cauți

ceva anume?

— Sunt specializată în bijuterii din epoca victoriană. Sunt curioasă să văd colierul pe care-l purta femeia despre care mi-ai vorbit.

Chipul lui Frank se posomorî când ea pomeni despre caz.

— În curând o să vezi tot ce te interesează, îi replică. Vorbește-mi despre puterile tale. Nu am întâlnit pe nimeni care să vadă sau să audă chestii de astea de care vezi și auzi tu.

Hopa! Scepticismul se trezea iar la viață. Mereu era nevoită să dovedească câte ceva în fața unor astfel de tipi. Chiar și Jesse se îndoise de ea la început. Oftă din rărunchi și începu.

— Văd și aud lucruri și câteodată pur și simplu știu lucruri. Nu știu de unde am acest dar. Mi s-a întâmplat prima oară în noaptea când mi-au murit părinții. Mamei îi era frică în noaptea aceea, iar eu am știut-o, am simțit-o. Poate ea mi-a transmis capacitatea de a prevedea întâmplările. Nu știu. Tot ce înțeleg este că oricare ar fi talentul meu el trebuie folosit pentru a ajuta oamenii. Nu am încercat niciodată și nici nu voi încerca, dar știu că nu-mi pot folosi puterile în slujba răului sau pentru câștigul personal. Câteodată acest dar mi se pare un blestem, însă cred că el este de fapt o binecuvîntare.

— Dar cum se întâmplă? întrebă Frank. Îți pui întrebări și răspunsurile îți vin din senin?

Carol se concentrează încercând să compună o explicație.

— Nu, nu e deloc așa. Viziunile apar brusc. De exemplu, când am vorbit la telefon, am văzut câteva lucruri pe care le-am simțit legate de cazul tău.

— Cum ar fi? Vocea îi era copleșită de emoție.

— Ceață... Mlaștină.

— Ăsta ar fi locul unde s-a găsit cadavrul. Ce altceva?

— Un șarpe. — Tremură când își aduse aminte.

— Ce fel de șarpe?

— Nu știu. Tremură din nou. Nu mă pricep la șerpi.

— Altceva?

— Un bărbat și o femeie îmbrățișați — poate dansând.

— Chiar ai văzut-o? Cum arăta? Ai putea să-mi spui unde se afla?

Întrebările lui Frank veneau în rafală.

— Uurel, Frank. Lasă-mă să mă gândesc puțin.

El făcu tot timpul cât ea, cu ochii închiși și pumnii strânși, se concentră cu toată forța de care era în stare.

În sfârșit vorbi:

— Da, îi văd din nou. Ea are părul lung, blond. El o ține strâns și par să danseze într-adevăr. Sunt la un bal în costume de epocă. Văd și alte perechi — chipuri estompate pe fundalul imaginii.

— Fața! Poți să-i vezi fața?

Carol clătină din cap.

— Nu. E mascată. E o mască drăguță din pene de păun și pare strălucitoare. Poartă ceva în jurul gâtului. Poate e colierul pe care l-ai găsit? Acum văd limpede. E un medalion prins cu o panglică verde. Femeia al cărui chip e gravat în medalion poartă la încheiul un diamanat remarcabil.

Frank nu o mai întrebă nimic. De fapt se scufundase într-o tăcere atât de profundă încât Carol putu să-i simtă tristețea, ca o forță materială umplând mașina.

— Am spus ceva rău? se încumetă ea îngrijorată de un lucru nefirească.

— Ai descris-o pe soția mea, Eileen, la balul de Mardi Gras, la scurt timp după ce ne căsătorisem. Medalionul era o piesă veche, darul meu de nuntă. Măscă i-o cumpărasem tot eu de la o prăvălie de pe Decatur Street. A fost atât de fericită în noaptea aceea. Eileen era din Tennessee și acesta era primul ei bal de Mardi Gras, adăugă el în șoaptă, ca pentru sine.

— Ah, eram atât de sigură că asta e în legătură cu cazul, spuse Carol copleșită de jenă.

— Nu este.

Tonul vocii sale fusese aspru și hotărât. Liniștea care nimă o avertiză că atinsese un punct nevralgic.

Carol nu-și găsea locul pe scaun. Aproape că își dorea ca Jesse să nu-i fi spus nimic despre marea tragedie din viața lui Frank.

Până la urmă hotărî că cel mai bine era să pună lucrurile la punct.

— Frank, îmi pare rău, rosti ea cu blândețe. Am aflat despre soția ta.

— De la Jesse?

— M-a avertizat să nu fac nici o gafă care să te tulbure. Oricum, se pare că tot am făcut-o.

O privi scurt zâmbind forțat.

— Nu-ți face probleme. Totul este istorie.

"Chiar este Frank?" Ar fi vrut atât de mult să întrebe cu glas tare, dar nu îndrăznea. Într-un fel știa că dacă el ar vorbi deschis cu ea, ar putea să-i aline durerea. Însă nu avea nici un argument pentru a-l determina să vorbească despre Eileen. Trebuia pur și simplu să aibă răbdare și să-și concentreze toată energia asupra cazului mumiei neidentificate.

Merseă o vreme în liniște. Apoi Frank părăsi autostrada pentru a intra în Cartierul Francez. Lui Carol aproape că i se tăie respirația. Era ca și cum ar fi plonjat direct într-una din viziunile ei trecute. Străzile înguste, clădirile vechi, balcoanele de fier forjat, și, departe, turele catedralei St. Louis.

Frank trase mașina lângă trotuarul din fața hotelului Dalpeche din strada Chartres. Era evident una din cele mai vechi clădiri din cartierul francez.

— Aici locuiesc eu, într-un apartament, îi explică. Am presupus că ar fi convenabil să fii pe aproape. Sper că nu te deranjează să stai într-un astfel de loc și nu într-unul din hotelurile acelea pretențioase de dincolo de Canal.

Hotelul ăsta mic o încânta pe Carol, cu balcoanele sale preistorice de fier forjat, cu lămpile sale de gaz și cu pasajul acela pietruit ce ducea spre curtea interioară.

— Toate camerele sunt mobilate cu mobilier de epocă, îi spuse Frank zâmbind. Iar cea pe care ți-am ales-o are ceva cu totul aparte.

— Cum aparte?

— Vei vedea, răspunse el misterios. Acum însă vom lăsa bagajul tău la recepție și vom merge în strada Bourbon să mâncăm ceva, dacă nu ai nimic împotriva.

Carol răsuflă adânc și se bătu cu palma peste burtă.

— Chiar atât de tare îmi ghiorăiau mâțele de foame? Știi, nu prea mănânc în avion.

Frank râse:

— Dar cine mănâncă? Farfuriuțele alea de plastic cu

mâncării sintetice pe ele! O să avem parte de un prânz
sotavăd.

Hotelul Dalpeche era situat doar la câteva blocuri de
strada Bourbon. Frank coborî, o înregistrează pe Carol la recepție și
apoi se întoarse.

— Înainte de a pleca, n-aș putea să văd și eu camera
mea grozavă? întrebă Carol.

— E destul timp pentru asta mai târziu. Mai întâi mâncăm.

Mergând agale pe trotuar, Carol descoperi că întregul
Cartier Vechi era o sărbătoare a simțurilor. Muzica se revărsa pe
ușile deschise ale cluburilor înecate în fum de țigară. În aerul
reos al amurgului, mirosurile de mucegai ale clădirilor
veterane și cele aspre ale fluviului, se amestecau cu aromele
delicioase ale mâncărurilor — somon afumat, pâine proaspătă
din lautarile franțuzești, cârnați aburinzi de la un vânzător
ambulant.

— Știi ce-aș mânca? întrebă Carol

— Spune!

— Un cânat cu condimente.

— Dă-ne doi, îi spuse Frank vânzătorului.

Conversația încetă în timp ce înfulecau cârnații zemoși și
aromați.

— Încă unul? întrebă Frank.

Ștergându-și urmele de muștar de pe obraz, Carol zâmbi.

— Pentru moment e suficient, mulțumesc.

Continuă să hoinărească în timp ce noaptea se lăsa
întel peste oraș.

În scurt timp ajunseră în inima New Orleans-ului.

Descoperiră o stradă Bourbon plină de turiști și cheflii
Gervailului — o adunătură de oameni ce îți dădea senzația că
totul nădărușul lumii se strânseseră într-un fel de pol al gălăgiei.

Pe lângă ei se perindau cupluri în costume elegante de
seară, vagabonzi în zdrențe și turiști în tricouri pe care erau
înscris numele orașelor lor sau al cluburilor lor de baseball.

Lumini de neon sclipitoare trasau dungi în toate nuanțele
nirubului peste întreg cuprinsul aglomerat și gălăgios al
cartierului, colorând vitrinele magazinelor cu o mare de culori
stridente. Carol căsca ochii la vitrine, captivată de toate

vechiturile acelea sclipicioase, până când observă că unele magazine expuneau cravate înfățișând o anumită componentă a anatomiei masculine detaliată într-o manieră șocantă. Își mută privirea defrică să nu o prindă Frank holbându-se la ele.

Muzica răsuna din toate părțile. Toate genurile, de la balade irlandeze la country, jazz și hard rock, te asurzeau aproape acoperind strigătele vânzătorilor ce încercau să ademenească potențiali clienți pentru a le admira o puzderie de mărfuri exotice.

— Ei, ce crezi despre toate astea? întrebă Frank, deschizându-și brațele ca pentru a cuprinde întreaga lungime a acestei feerice străzi a păcatului.

— Sunt copleșită, recunosc Carol. Presupun că nu putem găsi un loc liniștit pentru a sta de vorbă.

— Știu eu un colțișor numai bun pentru asta. Să mergem.

Frank o prinse de mână. Ea știa că gestul nu avea alt înțeles decât acela de a evita să fie despărțiți întâmplător de talazul de oameni în mișcare; oricum se simțea bine știindu-se protejată. Îl mai privi o dată și hotărî că era un bărbat draguț.

— Unde mergem? întrebă ea. Își croiseră deja drum prin haosul acela nebunesc ajungând într-o porțiune mai întunecată și mai liniștită a străzii Bourbon.

— Chiar acolo.

Frank arăta spre o clădire de mici dimensiuni care în mod evident data din vechea istorie a New Orleans-ului, așa cum o dovedea stilul de construcție "brique-tte-entre-poteaux"¹² vădit de locurile unde tencuiala căzuse.

— Fierăria lui Lafitte. E întuneric, liniște și poți să te cufunzi în atmosfera locului. Au și un cămin în care arde focul și o pianistă numită Domnișoara Lily care îți va crea dispoziția necesară.

Nesigură că a înțeles bine ultimul comentariu, Carol se uită spre Frank.

— Dispoziția necesară pentru ce?

Ei răsă de tonul ei îngrijorat.

— Pentru a trata afaceri cu un sticlete, bineînțeles. Dar tu ce ai crezut că vreau să spun?

¹²Franceză în original Aproximativ: "cărămizi între stâlpi" (N.Tr.)

Carol decise că era o întrebare retorică așa că zâmbi drept răspuns.

Frank avusese dreptate; localul era perfect. O atmosferă intimă, nădușoasă, cu grinzi afumate în tavan, mese mici, murmurul înalte în sticle de vin și o femeie care improviza la pian, alături de lin și de suav de parcă muzica ar fi fost produsă dintr-un buchet de iarbă din mintea lui Carol.

Aici chiar a fost fierăria lui Jean Lafitte, îi explică Frank după ce se așezară la o masă dintr-un colț al încăperii, apropiat de șemineu. Afacerea o conducea împreună cu frații săi, deși nu îndrăgesc că au potcovit prea mulți cai aici. Se ocupau în principal cu pirateria, iar locul acesta era folosit pentru vânzarea marfurilor lăchărite. Mi s-a spus că tot aici se desfășurau partide de poker pe mize imense. Conform unei legende bătrânul Jean, contrabandistul gentleman-boier, a câștigat chiar nevasta unui rival în această încăpere.

Povestea o și amuză dar o și înspăimântă pe Carol.

— Mă întreb ce-a gândit biata femeie despre chestia asta. Nu ar putea spune că mi-ar fi plăcut să trăiesc în vremurile acestea.

— Se zice că ar fi fost încântată, o asigură Frank. Lafitte era un bărbat cu succes la femei, în timp ce soțul ei era un băiețoi meschin și sadic de cea mai joasă speță. Nu știu dacă s-a măritat până la urmă cu Lafitte, dar povestea spune că au plecat împreună din New Orleans mutându-se la Galveston. Se pare că această frumoasă creolă¹³ pe nume Nicolette a fost marea dragoste a vieții lui.

Îi întrerupse un chelner ce venise să preia comanda de băuturi.

Amintindu-și ce-i povestise Jesse despre problemele cu băuturile ale lui Frank, Carol își privi nesigură însoțitorul.

El îi răspunse cu o privire hotărâtă și spuse:

— Un pahar de Fume Blanc¹⁴ pentru doamna și un pahar de apă cu puțină lămâie pentru mine.

Carol zâmbi:

— Cum ai ghicit? Sau mi-ai cercetat gusturile și obiceiurile

¹³ Creolă: în coloniștilor francezi în Louisiana (N.Tr)

¹⁴ Vin alb, foliat cu fum pentru conservare și aromatizare (N.Tr)

cele mai intime?

— Arăți exact ca vinul pe care l-am comandat. Pielea ta palidă iar ochii parcă se ascund în spatele unei perdele de fum. Ce culoare au? Căprui, cenușii sau verzi?

Ea râse încetșor.

— Ești în primejdie dacă par verzi. Toată lumea îmi spune că ei devin verzi când sunt furioasă. Aș spune că sunt mult mai degrabă căprui, cu un ușor amestec de auriu și cenușiu.

Fu rândul lui Frank să râdă.

— Voi avea eu grijă să te fac să mă bagi în seamă cât vei sta pe aici. Sunt nebun după frumoasele cu ochii verzi.

Carol simți că ia foc. Farmecul domol, sudic al lui Frank împrăstia breșe în sufletul ei. Jesse avusese dreptate când nu prezisese că se vor înțelege bine. Hotărî că era momentul să schimbe subiectul.

— Vorbește-mi despre caz. Ce-ai aflat până la urmă despre femeia din mlaștină?

— Mai nimic, recunoscui Frank, clătinându-și încet capul. Nu pot să încep nimic fără o identificare certă, dar pe vremea ei nu se lucra nici cu amprente nici cu numerele de la asigurările sociale. Tot ce am este colierul.

Carol se aplecă înspre el, toată numai ochi și urechi.

— Vorbește-mi despre el.

— E cu o monedă de aur — un dublon spaniol vechi. Pe aici i se spune "aur pirateresc".

Bătrâna de la aeroport reveni în gândurile lui Carol. Și acum avea cu ea, în geantă, o monedă similară. Ar fi trebuit să i-o arate lui Frank, știa asta, dar ceva o oprea.

— Frank, tu crezi că a fost omorâtă? Ai vreun indiciu în sensul acesta?

El clătină iar din cap.

— Nu. Părerea mea este că s-a rătăcit în mlaștină și fie că s-a înecat, fie că a murit de insolație. Dar întrebarea este, ce căuta acolo? De ce s-ar afla o femeie singură acolo, cunoscând pericolele locului?

Ochii lui, în care se reflecta flacăra lumânării, o priviră pe Carol.

— Sper că mă vei ajuta cu câteva răspunsuri.

— Sper și, eu asemenea — îi răspunse ea oftând

Pentru câteva minute tăcerea se așează între ei.

Carol își făcea de lucru cu șervețelul, iar Frank își aranja prosoata.

Până la urmă Frank sparse gheața. Părea că tot timpul așteptase de fapt să-i spună:

— Mă sunt și alte răspunsuri pe care aș vrea să mi le dai. Dar că nu are de-a face cu cazul, dar aș da totul pentru a afla ce s-a întâmplat cu soția mea.

O privea cu o expresie atât de îndurerată, încât Carol întinse mâna peste masă și îl mângâie ușor pe dosul palmei cu degetele.

— Te voi ajuta dacă voi putea, și tu știi asta, Frank. Poate că acest mister este mult mai important decât identitatea femeii din masă. Oricum, chiar dacă voi afla cine a fost și ce i s-a întâmplat, cui îi va mai păsa de asta? Însă, Eileen...

Frank o privea pe Carol drept în ochi. Când ea pomenii numele soției sale, își întoarse capul.

— Carol, dacă ai vreun semn, cel mai mic semn...

— Bineînțeles, Frank.

O teamă tăcută se strecură în sufletul lui Carol. Dorea să-l ajute pe Frank, dar știa din cele ce-i spusese Jesse, că trebuia să fie prudentă în legătură cu tot ce descoperea despre Eileen.

În ochii lui Frank se putea vedea o recunoștință emoționantă. Carol îi împărtășea durerea atât de intens, încât vedea să-și muște buzele pentru a nu plânge.

Continuă să vorbească o vreme, până când Frank o surprinse pe Carol încercând să-și ascundă un căscat în spatele palmei.

— Probabil ești extenuată. Hai să mâncăm ceva ca lumea, apoi te conduc la hotel.

Ea îi respinse sugestia.

— O, nu! Nu aș mai fi în stare să mănânc ceva în seara asta — probabil e stresul călătoriei. Și mai e și timpul să merg la culcare. A fost o zi lungă.

Se întorceau la hotel agale, remarcând liniștea care începuse să cuprindă orașul. Era tot mai profundă pe măsură ce

se îndepărtau de strada Bourbon. Mergeau umăr lângă umăr. Carol simțea din nou plăcerea de a avea un bărbat atât aproape. Pur și simplu îl plăcea pe Frank Longpre. Și se pare că se simt nemaipomenit de bine împreună.

Carol se opri la intrarea hotelului și închise ochii o clipă încercând să absoarbă toate impresiile care îi bombardau mintea, sufletul și inima. De departe se auzea slab o muzică de harfă. Copilul acela plângăcios tăcea acum, și era fericită să observe asta. Dintr-o dată realizează că sentimentul cel mai intens din cele care o încercau în acele clipe era căldura apropierei de bărbatul de lângă ea. Abia acum își dădu seama cât de avidă de compania cuiva fusese în ultimele luni. Avu brusc senzația că aparține cuiva — dorea și era dorită. Ce bine!

Frank o însoți până la ușa camerei, de fapt un apartament la parter ce făcuse odată parte din locuințele servitorilor. Dar în clipa în care deschise ușa, Carol realizează că nici un servitor nu avusese parte de atâta opulență. Patul cu baldachin era drapat cu damasc de culoarea vinului. Pe tăbliile de marmură erau așezate lămpi cu abajururi de mătase decorate cu trandafiri pictați manual. Picturi în ulei cu rame învechite, aurite, împodobeau pereții.

Una din aceste picturi îi atrase atenția, în mod deosebit. Era un portret întunecat al unui necunoscut oacheș și bine făcut.

Trăsăturile puternice ale feței aveau totuși ceva familiar în ele. Cu răsuflarea tăiată, avu senzația că privirea rece a omului se fixase asupra ei, ca și cum ar fi fost viu. Părea că o urmărește cum se mișcă prin cameră. Un fior rece îi străbătu șira spinării când se regăsi față în față cu ochii aceia negri. Rămase dinaintea tabloului mult timp, examinând atântă fiecare detaliu. Pe fundal artistul expusese câteva scene. Peste umărul drept al personajului, se putea desluși ceva ce părea a fi bătălia de la New Orleans, iar peste cel stâng. O scenă de interior, în care o femeie era așezată la o harpă aurie, având alături un băiețel ce-și odihnea capul pe umărul ei.

Carol privi pictura imaginile din tablou, până când acestea părură a se trezi la viață. Aproape că deslușea degetele femeii mișcându-se pe corzile delicate ale harpei, aproape că auzea suspinul trist al muzicii. Tânjea să știe cine fuseseră ei,

— Când sîmde trăiseră, ce se întîmplase cu ei.

Frank își dresе glasul, întrerupându-i gândurile.

— Crezi că locuința e suficient de confortabilă?

— Da, Frank! Camera asta e minunată.

— Ollă, cu ochii încă la portret.

— Cred că va fi perfect totul.

— Se întoarse și îl văzu mergând alene spre ușă.

— Sper să-ți placă.

— Să-mi placă? Dar, pur și simplu, o ador. Și curtea întinsească, cu fântâna arteziană... Păi, mă simt ca într-un sanctuar, numai al meu.

— Ei bine, dacă nu ai nici o problemă, cred că ar fi bine să pleci, să te las să te odihnești. Să nu te trezești prea devreme. Am o întâlnire pe care nu o pot amâna, la prima oră, așa că am să trec să te iau pe la prânz și vom putea demara. Presupun că mea înainte de toate, ai vrea să o vezi.

Când Frank dădu să iasă, Carol îl opri.

— Frank, îți mulțumesc pentru toate. A fost o seară frumoasă. — Îi zâmbi puțin nervoasă. — Ne vedem mâine.

Frank făcu un pas către ea, zâmbind acaparator, cu ochii fulgerați de lumini întunecate. O clipă cât veșnicia, Carol avu impresiunea că vrea să o sărute. Apoi își dojeni propria naivitate de pufoaică. Între ei era doar o relație de afaceri, pur și simplu. Pînă la urmă aceasta, Frank ar fi fost primul care să-și recunoască statutul de om însurat, chiar dacă nu-și mai văzuse soția de peste zece ani.

— 'pte bună, domș'boară, și vă mulțumesc din inimă, spuse el zâmbind melancolic. Vise plăcute!

Apoi dus fu, lăsând-o pe Carol să-l urmărească cu privirea. Se întîmpla ceva ciudat. Îl cunoscuse pe Frank timp de doar de câteva ore, deși păreau că erau prieteni de ani de zile... de veacuri!

O familiaritate stranie îi atrăgea și, cu toate puterile ei de meshu, nu putea înțelege ce se întîmplă.

Se duse la fereastră și trase draperiile încercând să-l mai vadă o clipă. Ceea ce văzu în locul lui aproape că o făcu să-i strîbească inima din piept.

Din curtea aceea întunecată o privea bătrâna aceea cu un

fel de turban făcut dintr-o eșarfă purpurie. Palmele îi asudară. Clipi și, când se mai uită o dată, bătrâna dispăruse.

"Cami... Cami... Cami..." se tânguia glăsciorul acela trist din capul lui Carol. "Întoarce-te... Întoarce-te... Întoarce-te în Câmpiile Elizee..."

În clipa aceea, Carol știa că va fi la capătul străzii Barăcilor în dimineața următoare, înainte de răsăritul soarelui.

Capitolul 3

O ceață grea se rostogolea dinspre râu în dimineața aceea. Geamătul jalnic al unei sirene de ceață venea din depărtare prin aerul rece și dens. Carol îmbrăcase niște pantaloni de catifea cord, un pulovăr de lână și un trenchi cu dublură de lână, dar cu toate astea nu putea să-și oprească clănțănitul dinților, stând acolo în frigul de pe cheiul pustiu.

— E o nebunie, băigui ea printre dinți. Ce m-o fi apucat...

Țocmai era pe cale să se întoarcă și să pornească spre camera ei tihnită de la hotel, când auzi sunetul inconfundabil al vâslelor lovind apa. Apoi o voce bărbătească profundă o strigă:

— Ah-ii-o !

Un altfel de fior o înțepeni pe Carol acolo unde se găsea. Teamă făcu repede loc unui șoc emoțional încântător. Așteptarea aceea neliniștită o copleșise. Dacă ar fi întrebat-o cineva de ce, nu ar fi știut să-și explice simțământul. Era înghețată, epuizată, speriată, dar, în același timp, o parte intimă a ei binecuvânta gândul la această incursiune bizară, matinală, în necunoscut. Își aduse aminte cum obișnuia să-i spună bunicuța Bess:

— Curiozitatea te va duce la pierzanie, copilă, cum mă vezi și cum te vād.

Din punct de vedere intelectual, Carol era complet de acord cu bunică-sa. Dar știa din experiență că trăia ca să-și

satisfacă curiozitatea. Odată ce auzise chemarea barcagiului, mai degrabă ar fi sărit în apa nămolosă și rece a Mississippi-ului și ar fi înotat până la celălalt țărm, decât să se întoarcă.

Din momentul întâlnirii cu bătrâna de la aeroport, își croise un plan complicat, la gândul că va trebui să-l convingă pe Frank că avea niște probleme strict personale care-i vor ocupa întreaga dimineață. Apoi Frank însuși îi oferise o ieșire. Oricât ar fi fost de dornică să rezolve cazul, momentan era mai nerăbdătoare să lămurească misterul ciudatei bătrâne ce-i dăduse dublonul de aur și al barcagiului ce avea s-o ducă pe Câmpiile Elizee. Orice ar urma, ea nu mai putea da înapoi.

— *Hello*, răspunse ea. Sunt aici.

Auzi barca lovind debarcaderul și o clipă mai târziu, scândurile de sub picioarele ei vibrară.

— Aveți grijă, *mam'zelle*.

Vocea încă nu era întrupată. Ajunsese la Carol într-un fel nepământesc, la fel de fantomatică ca și jelitul sirenei de ceață peste întinsul apei.

Se apropie de marginea cheiului, pășind prudentă. Omul din barcă se materializă într-o formă întunecată, nedeslușită. Îi întinse mâna pentru a o ajuta să coboare scara.

— Dumneavoastră sunteți. Nu-i așa, *mam'zelle*?

Ea era cu un picior în barcă atunci când o întrebă. Instantaneu, Carol își dădu seama că omul voia să vadă moneda de aur din buzunarul ei.

— Poftim, spuse ea, înmânându-i dublonul.

— *Merci*, răspunse el, luându-l.

Odată Carol așezată pe o pătură jilavă la prora¹⁵, el își reluă locul la vâsle. Ea simțea valurile lovind învelișul subțire al bărcii.

Se ținea cu mâinile de marginile bărcii, încercând să nu se gândească la fluviul care curgea lin și rece la câțiva centimetri mai încolo.

Barcagiul rămânea tăcut. Zorile începeau să ridice cortina nopții. Carol putea acum să vadă proiectată, pe cerul gri-purpuriu, silueta înaltă și descărnată a bărbatului, cu o claie

¹⁵ Partea din față a bărcii (n.tr.)

Încălțită de păr lung și negru, revărsat pe umerii gârboviți. Îngâna un cântec fără cuvinte, în timp ce vâslea — un fel de bocet gutural, profund și total nemuzical.

— Unde mă duci? Întrebă Carol în cele din urmă.

— *Champs Elysees*. Câmpiile Elizee.

— Cât de departe se află? Întrebă ea, din considerente practice. Trebuie să mă întorc înainte de prânz.

El păru că reflectează o vreme la întrebarea ei, înainte de a-i răspunde.

— Prea departe, *mam'zelle*, pentru a fi explicat cu cuvinte. Totuși, nu destul de departe ca să nu poată fi văzut. Choctaw îți arată.

— Așa te cheamă? Choctaw?

El aprobă dând din cap.

— Eu mă numesc Carol Marlowe, se prezentă ea, sperând că el va fi mai comunicativ dacă ea va începe conversația.

El clătină dezaprobat din cap, spunând doar:

— Cami.

"Cami" — din nou numele acela. Dar cine putea fi? Și de ce Carol continua să audă vocea aceea interioară ce o implora pe Cami să se întoarcă? Se pierdu în gânduri, încercând să-și aducă aminte când auzise prima oară implorările copilului acela care plângea. Un timp, uită unde se află, și de cine era însoțită. Rătăcea printre propriile amintiri — rechemând bucățele de vise și viziuni, toate amestecate în caleidoscopul unei realități demult apuse.

Când se desprinsese din reverie, soarele răsărea deja, dar ceața persista încă, deformând lumea înconjurătoare. Leșiseră din delta largă a râului, alunecând lin printr-un canal mlăștinos, mărginit de chiparoși înalți și stejari strâmbi și bărboși.

— Unde suntem?

— În locul cunoașterii, răspunse Choctaw enigmatic.

— Ce? — Carol nu era sigură că înțelesese bine.

— Acolo unde lucrurile vin toate la timpul lor, pentru a nu fi uitate niciodată.

— Ce lucruri? Întrebă Carol, plictisită de ghicitorile barcagiului.

— Aveți puteri deosebite, *mam'zelle*. Nu? Vedeți adesea viitorul. Nu vedeți oare și trecutul?

— Ba da, zise ea. Bucățele de trecut — mici clișee, din când în când.

— Cunoști tot trecutul. Trecutul tău. A sosit vremea să-l înfrunți.

Cuvintele lui Choctaw o zăpăciră și mai mult. Carol îl aprobă din cap, fără să-i răspundă.

— Privește într-acolo, *mam'zelle*. Privește într-acolo — spre locul cunoașterii — privește în față ceea ce a fost... și ce ar putea fi iar.

Carol își întoarse capul ca să vadă locul pe care el i-l arăta. Însă, înainte de a apuca să vadă ceva, soarele dispăru, lăsându-i din nou în beznă. Țipă isterizată de spaimă.

— Șșșș! o preveni Choctaw. Nu fă nici un zgomot. Ascultă și privește numai.

Cu inima bubuindu-i în piept, Carol se conformă indicațiilor călăuzei sale. Simțămintele își disputau întâietatea în mintea sa. Voia să creadă că Choctaw cu al său "loc al cunoașterii" ar fi ajutat-o să vadă în trecut. Această experiență, însă, nu avea nimic în comun cu puterile sale de mediu. Femeia cu ochi aurii, barcagiul misterios, mlaștina mohorâtă, toate acestea păreau atât de stranii. Era curioasă dar și speriată.

Carol își încordă privirea încercând să străpungă beznele. Înainte ca lumina să recâștige teren, ea auzi glasurile. Glasuri bărbătești. Glasuri furioase.

— La dracu', Lafitte! E nebunie curată! Cum vrei să mai găsim prada dacă o îngropi în mijlocul mlaștinii?

— Poate că nu vreau să o găsești tu, Ortez. Se pare că mlaștina este cel mai bun loc unde-mi pot ascunde averea ca să nu cadă în mâinile dușmanilor. Dar poate că ar fi mai înțelept din parte-mi să fac la fel cum se spunea că făcea Barbă Neagră? Îi omorâ pe cei care-l ajutau, să ascundă comoara și îi îngropa cu ea. Că zici de asta, Ortez?

— Nu, șefu! Te rog! Îi foarte bun locul ăsta. Tu o să-l recunoști, iar eu nu o să pot povesti nimic despre el pentru că m-aș pierde ca un orb prin încâlceala din mlaștina asta blestemată.

— Zici că te-ai pierde? râse Lafitte din toată inima. Atunci poate că ar trebui să te las aici. De vreme ce nu vei putea să ieși din locurile astea nu vei apuca să spui nimănui nimic despre comoara mea.

Carol se înfioră la auzul amenințărilor piratului. Doar gândul că s-ar putea rătăci prin mlaștină o îmbolnăvea de frică. I se părea că amenințarea îi era direct adresată. Prin fața ochilor ei pluti cadavrul mumificat pentru care o chemase Frank aici. Pentru asta îi arătase Choctaw scena cu cei doi pirăți?

Femeia moartă, căutase, oare, comoara lui Lafitte și se rătăcise?

Pentru o clipă, câteva raze de lumină străpunseră bezna și-i îngăduiră lui Carol să-i vadă pe cei doi. Jean Lafitte era înalt, oacheș, arătos, dar zâmbetul său părea să ascundă ceva în spatele măștii agreabile. Orteș, camaradul său, era scund, lat în spete, cu ochi mici și răi, aproape ascunși de barba neagră bogată și de sprâncenele zburlete.

Între ei se vedea așezat pe terenul mlăștinos un cufăr deschis, plin cu bijuterii și monezi de aur ca aceea pe care i-o dăduse lui Choctaw. Se uită înspre barcagiu. Stătea la pupa — tăcut și nemișcat, dăltuit parcă din întuneric.

Când Carol privi înapoi spre cei doi pirăți, aceștia se topiseră. În locul lor o egretă albă își lua zborul leneș peste întinsul apelor.

— Lafitte l-a omorât pe Orteș? îl întrebă pe Choctaw.

El clătină din cap.

— Jean Lafitte nu era ucigaș. Chiar dacă Orteș a murit aici. Se întorsese după aur.

Choctaw făcu o pauză apoi râse scurt.

— Mlaștina l-a înghițit pentru totdeauna.

Carol se înfioră. Ce-avea ea de-a face cu toate astea? În afară de cele ce i le spusese Frank noaptea trecută, ea nu mai știa nimic despre Jean Lafitte și comoara sa.

— Vei înțelege, în timp, *mam'zelle*, șopti Choctaw. Carol se întrebă dacă nu-i citea cumva gândurile.

Continuă să străbată încet mlaștina. Carol privea înainte cu teamă de ceea ce ar mai putea să le iese în cale. Hăt, departe, pe jumătate ascunsă de giulgiul ceții întunecate, i se

păru că văzuse o casă — sau, mă rog, o ruină din ceea ce fusese odată un mare conac. Pe măsură ce se apropiau, ea realiza că ochii nu o înşelaseră. La marginea apelor se înălţau nişte ziduri triste, cu acoperişul prăbuşit. Lăstari de viţă-de-vie şerpuiau prin ferestrele fără geamuri şi se căţărau pe coloanele măcinate de vreme. Sfâşietor de tristă se înfăţişa această casă, odinioară frumoasă — acum doborâtă de timp şi de elementele naturii, uitată de civilizaţie.

— Cine a locuit acolo? întrebă ea.

— Încă mai locuieşte, o corectă barcagiul, înainte de a-i răspunde răspicat, cu un singur cuvânt:

— Cami!

Carol clipi din ochi confuză, apoi mai privi odată casa. Acum totul se schimbase. Anii de ruinare dispăruseră ca luaţi de vânt şi casa se înălţa dreaptă şi la fel de arătoasă ca în ziua în care fusese terminată, cu coloane antice, cu scară largă ce urca spre portic şi cu grădina perfect îngrijită.

— Cami? — repetă ea în şoaptă.

Deodată, observă un călăreţ înalt, zdravăn, galopând pe aleea circulară din faţa casei.

— Cami! strigă el râzând năvalnic. Camille Mazaret, arată-te imediat, să vezi ce ţi-a adus tatăcu'.

Uşa din faţă se dădu la perete şi o fetiţă de nouă sau zece ani năvăli pe verandă, îmbrăcată într-o fustă de rips¹⁶ galben sub care se legănau o mulţime de jupoane lăsând din când în când să se vadă nişte pantalonaşi de dantelă şi nişte papucei nostimi. Chipul ei perfect, de forma unei inimi, strălucea de bucuria revederii lui taică-său. Cârliionţii negrii ca pana corbului îi jucau pe umeri în timp ce cobora în goană scările pentru a-l saluta.

— Tată! strigă ea îmbrăţişându-i o cizmă, înainte ca el să apuce să descalece.

Carol aproape împărtăşea emoţia fetei.

— Mi-a fost dor de tine. Ce mi-ai adus de la New Orleans?

Seniorul creol coborî din şa, apoi îşi ridică în braţe odorul.

— Mai întâi dă-mi un pupic, domnişoară. Apoi îţi vei căpăta darul.

¹⁶Țesătură care prezintă dungi paralele înguste, în relief, folosită pentru pasmanterie, căptușeli, stofe de mobilă (n.tr.)

Cei doi se priviră o clipă — ochii indigo ai fetei și cei mai întunecați ai tatălui. Ea își lăsă pleoapele în jos, apoi își țuguie buzele așteptându-i sărutul.

Inima lui Carol aproape se opri când auzi altă voce.

— Edouard, las-o imediat jos!

Tatăl și fiica își întoarseră împreună capetele pentru a o vedea pe frumoasa cu fața împietrită ce apăruse în pragul ușii.

— Adele, de ce te superi? — își întrebă Edouard Mazaret soția. E normal ca fetița mea să-și sărute tatăl când acesta se întoarce acasă.

Femeia micuță, îi răspunse cu o voce neașteptat de puternică:

— Nu o va face! Camille, intră imediat în casă!

Carol trecu printr-un sentiment complex de teamă amestecată cu mânie la auzul poruncii pe care o dăduse Adele Mazaret. Aceleași simțăminte le împărtășea și Cami, care încercă să protesteze: .

— Dar, Maman...

— Fă cum îți spun!

Cami își privi tatăl. Zâmbetul acestuia dispăruse; ochii căpătau nuanțe ce prevesteau furtuna.

— Ascultă-ți mama copilă.

Edouard o lăsă încet jos. Văzându-i ochii scăldați în lacrimi, o prinse de umeri și o întoarse spre el.

— Uite surpriza, îi șopti punându-i în palmă un lăntișor de care era prins un bănuț de aur.

— E o monedă din comoara lui Lafitte. Am găsit-o în mlaștină. Am avut doi dubloni pe care i-am dat să-i prelucreze un bijutier din New Orleans. Pe ăsta o să-l porți tu la gât.

— Vai, tată! strigă ea; el îi făcu semnul tăcerii cu arătătorul pe buze și dădu din cap arătându-i-o pe maică-sa.

— Să-l păstrezi pentru tine, draguțo.

În clipa aceea cu Carol se petrecu ceva ciudat. Nu mai era un spectator privind povestea a trei oameni din alte vremuri. Dintr-odată, Carol era Cami. Avea din nou zece ani și era cu sufletul rupt în două, între iubirea pentru taică-său și teama de furia maică-săi.

Ferindu-se de privirea iscoditoare a lui Adele Mazaret,

Camille urcă în grabă scările și intră în casă. Odată ferită de ochii maică-sei, merse în salon, de la ferestrele căruia, ascunsă de draperii, putea să vadă ce se va mai întâmpla între părinții ei.

Maică-sa înaintă până în capul scărilor, privirea ei severă impunându-i lui bărbatu-său să vină la ea. Rigiditatea spatelui, ușorul tremurat al umerilor și bărbia ei împinsă furios în față o avertizau pe Cami că între părinții ei era pe cale să se petreacă ceva rău. Taică-său urca scările cu capul plecat de parcă i-ar fi fost frică de ce-ar fi putut vedea în ochii soției sale.

Cami îi privea cu răsuflarea tăiată pe cei doi, ajunși acum față în față.

Taică-său se opri se cu două trepte mai jos de Adele, astfel încât ochii lor se găseau acum la același nivel. Câteva clipe se așternu tăcerea. Apoi, cu iuțeala unei păsări de pradă, palma maică-sei îl izbi peste gură pe Edouard. Cami-Carol ici de spaimă. Capul bărbatului fu dat pe spate nu atât de forța loviturii cât de buimăceala totală în fața gestului premeditat al femeii. Tipătul scurt al lui Cami fu înăbușit de draperiile de catifea groasă.

Un zâmbet de gheață strâmbă buzele pline ale lui Edouard.

— Îți mulțumesc, draga mea, spuse el sarcastic. Aș putea spune că este într-adevăr o plăcere să fii din nou acasă. Acum voi intra în casă și-mi voi săruta fiica.

— Nici nu poate fi vorba, țipă Adele. Știu unde ai fost Edouard. Ai fost la "ea". Buzele care au atins-o pe femeia aceea nu-mi vor săruta niciodată fiica.

Cami privea cum fața tatălui ei se făcuse albă ca varul. Ochii îi deveneau întunecați și amenințători. Cu un singur pas urcă cele două trepte care-l despărțeau de nevastă-sa. Dominator, fără a-i da posibilitatea să se ferească, o prinse ferm de umeri, se aplecă înspre ea, și buzele sale mari se așezară cu fermitate peste cele subțiri ale ei.

Cami căscă ochii uimită. Nu-și mai văzuse părinții sărutându-se până atunci. Chiar dacă era mică, ea știa că, odată, fusese ceva între ei. Ea însăși era cea mai bună dovadă a acestui fapt. Dar, pe cât putea să-și aducă aminte, părinții ei locuiseră întotdeauna separat, în aripi separate ale conacului.

Nici măcar o dată taică-său n-o sărutase pe maică-sa, mai mult, nici măcar o dată n-o atinsese, chiar din întâmplare.

Când Edouard îi dădu în sfârșit drumul, ea se dădu înapoi poticnindu-se, respingându-l cu o mână și ștergându-și furioasă buzele cu cealaltă.

— Tu, îngrozitor... oribil... mizerabil...

— "Ce", Adele? — o ațâță el. Ce sunt eu? Spune-mi odată și pentru totdeauna. Hai să dăm cărțile pe față și să terminăm. Sunt sătul de acuzațiile tale, de suspiciunile tale, de disprețul tău rece. La dracu', da! Cât am stat în New Orleans am sărutat altă femeie. A fost primul sărut de care am avut parte, de foarte multă vreme.

Șocată de gesturile brutale ale tatălui ei și de cuvintele lui și mai brutale, Cami privea înspre maică-sa, ce părea să-și piardă cunoștința din clipă în clipă. Glasul aspru al tatălui său o determină să-și reîntoarcă atenția către acesta.

— Da, am sărutat o femeie, și "femeia aceea" cum i-ai spus tu, are un nume și are un suflet. Fiona este o ființă reală, din carne și sânge, simțitoare, darnică și iubitoare.

Când femeia se dădu înapoi încercând să-l lovească iar, Edouard îi prinse brațul.

— Nu, Adele, de data asta mă vei asculta până la capăt. Doamne, cât urăsc aceste scene, dar n-am încotro. Știi la fel de bine ca și mine, de ce mă duc la Fiona. Palma pe care tocmai mi-ai dat-o a fost cea mai intimă relație pe care am avut-o din noaptea când a fost concepută Cami. Ți-am permis să mă îndepărtezi și să mă tratezi în toți acești ani ca pe un servitor oarecare, dar, la dracu', nu mai vreau să-mi fie interzis accesul spre camera ta, chiar dacă mi-ai blocat accesul spre inima ta cu mult timp în urmă. Toate acestea se vor schimba începând chiar din clipa asta.

Cami — cu inima bătându-i speriată și cu ochii scăldați în lacrimi — își privea mama încercând să scape cu fuga. Dar taică-său își prinse nevasta în brațe și o sărută din nou. Apoi, fără alte vorbe, Edouard Mazaret își ridică femeia care suspina și se zbătea, intră în casă și începu să urce cu pași mari scările ce duceau spre etaj.

Carol împărtășea teama și nesiguranța lui Cami. Ele încă

formau un singur suflet, când Cami începu să-și urmărească pașii scări părinții. Dar o negresă enormă, cu ochii blânzi, îi tăie calea.

— Nu, copilă — șopti ea, luând-o la pieptul său amplu. Acum, o să vii cu mine. În bucătărie am ceva pentru tine — voi scoate direct din cuptor ceva ușor și dulce, și fierbinte. Căpșonul tău drăgălaș nu *trebe* să aibă grija lu' mămica și lu' tătucu. Se descurcă ei.

Carol suportă un șoc fizic atunci când femeia și copilul se topiră brusc în neant. Era ca și cum ar fi fost separată de trupul lui Cami. În aceeași clipă fațada nouă a conacului dispăru și ea. Mlaștina acoperi din nou terenul; Câmpiile Elizee erau în ruine.

Lui Carol îi trebuiră câteva momente ca să-și revină. Când putu să vorbească, i se adresă lui Choctaw, care stătea ca un sfinx.

— Ce se întâmplă cu mine?

— Ce ți s-a mai întâmplat demult, demult. Dar abia acum începi să înțelegi.

— Dar cu tata și cu...

Carol își luă seama repede și se corectă.

— Ce s-a întâmplat între Edouard și Adele?

— Exact ce se întâmplă între un bărbat și o femeie în spatele ușilor închise.

— Cei doi Mazaret nu erau la fel ca restul lumii, spuse ea. Adele își ura soțul. Dar, de ce? Până când ea nu l-a scos din răbdări, Edouard părea un om blând. Auzi, să-i interzici tatălui să-și sărute fiica. Cu siguranță, Cami își adora tatăl.

Choctaw încuviință.

— I-ai înțeles foarte bine pe acești oameni, *mam'zelle*. Această Adele, o femeie ciudată — nu-și dorea bărbatul, dar nu voia să lase nici pe alta să-l aibă — nici măcar pe propria lor fiică. Mare dușmănie între ei... Mare dușmănie!

Carol își scutură capul și-și strânse mai mult haina în jurul trupului.

— Nici măcar nu voi încerca să înțeleg cum pot să văd toate astea. Dar nu ai putea măcar să-mi spui de ce?

— Pen' că trebe să te pregătești, *mam'zelle*.

— Să mă pregătesc? Pentru ce?

— Curând ai să vezi.

— N-am să fiu pregătită pentru nimic, dacă nu-mi vei spune cum s-au terminat toate astea. Choctaw, ce s-a întâmplat cu Adele?

— Sămânța lu' Domnu' Eduard a rodit în noaptea aceea, dar soția sa nu-și mai dorea copii. Când și-a dat seama, ea aproape și-a pierdut mințile. Într-o noapte cu furtună, a plecat singură cu cabrioleta. Digul a cedat; trăsură s-a dus, copilul s-a dus, și *Madame Adele* s-a dus și ea. Râul a înghițit totul.

— O, Doamne! gemu Carol. Ce s-a întâmplat cu Cami și Edouard?

— Privește acolo.

Choctaw își folosea din nou degetul lung, pentru a indica ceva în depărtare.

Carol se întoarse și văzu casa cu coloane înalte drapată cu steaguri funebre. Un servitor îmbrăcat în ținută neagră de mormânt, cu obraji de abanos brăzdați de lacrimi, stătea între coloane parcă așteptând vizitatorii ce urmau să-și prezinte condoleanțele.

— Cine a murit?

Ca și cum ar fi auzit întrebarea, înlăcrimatul servitor de pe verandă răspunse:

— Boieru', el dus! Și săraca dă copilă, ce-o să s-aleagă dă ea?

Negrul se întoarse și intră în casă. Carol îl urmă, oaspete nevăzut și neinvitat în acest lăcaș al jalei și disperării. Locul părea întunecat și apăsător, cu toate că în toate camerele erau aprinse lumânări. Mirosurile grele de camfor și mucegai putred pluteau prin aerul umed. De la etaj se auzea un bocet înăbușit. Carol îl urma pe servitor urcând scările ce duceau spre camera de sus, cu teamă de ce va găsi acolo, dar știind că trebuia să afle. Înăuntrul, pe pat, era întins corpul lui Edouard Mazaret, cu obrazul acoperit de obișnuita paloare a morții.

Carol își mută privirea asupra tinerei femei îndoliate, ce plângea cu capul plecat pe marginea patului. Într-o clipă, ca într-o vrajă, se simți devenind una cu femeia, trup și suflet cu Camille.

Camille-Carol era cu câțiva ani mai în vârstă decât avusese în precedentă viziune. Cam șaisprezece ani.

— *Mam'zelle* Cami? șopti servitorul. Vă rog, stăpână, nu mai plângeți. Curând o să plecați la Mulgrove. Vă așteaptă Pinnard pănsărate.

— Nu vreau să plec, rosti Cami printre suspine. Aici, în Câmpiile Elizee, este casa mea. Aici vreau să rămân.

— Da' tăticu 'mneavoastră a lăsat cu limbă dă moarte să mergeți să stați cu verii 'mnealui. Au și trimis barca. Zău că nu puteți să mai ajutați cu nimic pă tăticu' 'mneavoastră.

— Nu! Tata a spus că va trebui să plec la New Orleans, la femeia care are celălalt dublon de aur.

Fără să mai răspundă, servitorul se aplecă și suflă într-o lumânare, stingând-o. Scena se cufundă într-un curcubeu confuz de culori.

Carol simțea că se prăvălește prin timp și spațiu. Se regăsi înapoi în barcă, copleșită, încă, de tristețea lui Cami.

— De cê ai făcut asta? îl întrebă pe Choctaw, cu o voce plină de frustrare. Ce i s-a întâmplat lui Edouard? Ce se va alege de Cami? Cine e femeia din New Orleans?

— M'sieur Mazaret a murit de inimă rea în 1838. Mam'zelle a plecat la verii tatălui ei, Morris și Beatrice Pinnard, ce urmau s-o crească împreună cu propria lor fiică, Lorena, pe plantația Mulgrove. Cât despre celălalt dublon — la momentul potrivit...

Carol așteptă dar, nepăsător, barcagiul, nu mai scoase nici o vorbă.

— Și, ce, asta-i tot? întrebă ea. E sfârșitul poveștii?

Îl privi cum clătina ușor din cap.

— Eu atât am avut de spus. Sfârșitul poveștii e treaba matală, mam'zelle.

— Nu înțeleg...

Mâna viguroasă a lui Choctaw se ridică, arătând, din nou, ceva cu degetul său noduros. Pronunță un singur cuvânt:

— Mulgrove.

Chiar atunci, prora bărcii se lovi de marginea debarcaderului. Două mâini negre coborâră pentru a o prinde pe Carol de brațe, ajutând-o să pună piciorul pe uscat.

— Ah, mam'zelle Cami, cine îmi ești!

O față neagră, lată și încruntată se apropie de fața lui Cami.

— Vrei să-i dai bătăi la inimă stăpânei? Tocma' când să mă așteptii, matală ai plecat la pescuit, ca țărani. Cel mai bine e să ne strecurăm pă din dos, pă scara slugilor, ca să nu te vadă Doamna Beatrice în ce hal ești, în zdrențele astea.

— Stai puțin... Încercă să protesteze Carol, în timp ce începea negresă o târa după ea.

— Nu-i timp de stat, spuse femeia rostogolindu-și ochii. Ascultă aicea, copilă, și fă cum îți zice Maica Zalee. Altfel, o să îți dai dracu' amândouă. Acu' ai înțăles?

Carol își cercetă ținuta și încremeni cu răsuflarea tăiată. Nu mai era îmbrăcată în pantaloni și trenchi. În locul lor purta o rochie lungă dintr-o țesătură aspră, veche și zdrențuită, având pe dedesubt câteva combinezoane lălâi.

Privi peste umăr. Choctaw îi făcu un semn de rămas bun în timp ce se îndepărta. Fu înghițit de neguri, om și barcă topindu-se din fața ochilor săi. I se strânse inima. Plecase și o lăsase în acest loc al nebuniei.

— Așteaptă! — strigă ea.

— Nu-i timp de așteptat, copilă, insistă servitoarea. Vii cu maica Zalee chiar acum. Doamne, Doamne, cum o să-ți descurc păru' ăsta încâlcit, să ți-l fac iar cu bucle?

Nimeni, din cei cu care se întâlneau pe pajiștea largă, nu se mira sau nu era curios să știe ce căuta Carol Marlowe pe terenurile plantației. Zalee își strecură "încărcătura" pe scara îngustă a slugilor, apoi răsuflă ușurată că nu se întâlniseră cu Morris sau Beatrice Pinnard.

— Doamne! — oftă din rărunchi Zalee. Ești o belea. drăguț, și asta dă doi ani dă zile, dă când veniși la Mulgrove. Și stau câteodată și mă întreb dacă bătrâna Zalee poa' să-ți fie călăuză. Trebă să sfârșești cu apucăturile astea de băiețoi căpos și să începi să te pregătești să te măriți. Boieru' Morris zăcea cătră Doamna Beatrice mai ieri — "Verișoara Cami ori își alege un bărbat, ori îi aleg eu unu'." Și io am înțeles că asta trebă repejor făcută, după câte zăcea iel.

— Niciodată! țipă Carol, bătând din picior în același timp. Simțea furia clocotitoare a lui Cami numai la gândul că altcineva i-ar alege un soț.

Carol realizează, brusc, că o invadaseră o mulțime de

simțăminte străine — emoții și senzații. Erau resentimente profunde față de Morris și Beatrice, două persoane pe care Carol încă nu le întâlnise. Era și o dragoste aproape filială față de Zalee, dragoste pe care Cami, după câte știa Carol, n-o simțise niciodată față de propria sa mamă, Adele. Mai presus de toate era însă o unică durere, copleșitoare, față de tatăl său mort. Carol se întreba dacă era cineva în viața lui Camille, un bărbat pe care să-l iubească sincer. Deși se concentra foarte tare, Carol nu putu să întrezărească în sufletul lui Camille Mazaret ceva care să aducă măcar cu atașamentul romantic. Totuși simțea că, adânc în inima tinerei, era ascuns un secret pe care ea va trebui să-l împărtășească.

În următoarele două ore, Carol fu frecată, periată, buclată, pudrată și încorsetată până i se tăie respirația. Când, în sfârșit, Zalee și cele două ajutoare mai tinere ale sale își terminară treaba, dădaca negresă dându-și sentința: "Gata pentru bal", Carol se întoarse pentru a se privi în oglinda de înălțimea unui om. Țipă de uimire.

Zalee chicoti.

— Știam io că poci s-o fac! Nu-i așa scumpo, că nici măcar nu te recunoști? Bănuiam io că sub stratul ăla de nămol era ascunsă o frumușăță ca tine — trebea doar frecat oleacă, ca s-o găsească cineva.

"O frumușăță" o privea pe Carol din apele oglinzii de modă veche. De fapt, o persoană pe care n-o văzuse în viața ei până azi, dar care o fixa cu ochii ei indigo, strălucitori. Era Camille Mazaret. Părului șaten, proaspăt tuns al lui Carol, îi luaseră locul pletele lungi, buclate, întunecate ca noaptea. Tânăra din oglindă era mai scundă decât fusese Carol — mai minionă din toate punctele de vedere. Chipul său atingea perfecțiunea în cele mai mici amănunte. — de la gura perfect conturată, năsucul elegant și genele negre ca tăciunile, până la sprâncenele delicat arcuite la baza frunții înalte.

Privindu-se pe sine însăși — un alt sine — gândurile și personalitatea lui Camille o îndepărtară complet pe Carol. În locul ei se instalase o voință tânără și puternică, o hotărâre de a întâlni dragostea înainte de a se mărita și de a dejuca, astfel, planurile vărului Morris.

— Gata ești, Mam'zelle Cami? întrebă Zalee.

Camille încuviință, scurt, resemnată.

— Gata pentru parada de prostălăi a vărului Morris.

— Hai, lasă. Fii cuminte, scumpo! — o mustră Zalee cu blândețe. Poate că o să se arate tocma' ăla care trebă, aici, la Mulgrove.

Carol râse — un sunet clar și strălucitor cum e clinchetul unor clopoței de cristal în briza verii, dar și un sunet cu o nuanță de fatalism în el.

— Oh, Zalee, de ți-aș putea împărtăși optimismul... Cami își îmbrățișă bătrâna servitoare, apoi se îndreaptă spre parter — cu capul sus, spatele drept și pieptul bombat.

Carol mai avu un scurt moment în care realizează cine era de fapt și prin ce experiențe bizare trecea. O străbătu un sentiment acut de panică legată de situația grea în care se găsea. Ce căuta ea aici? De ce toate astea i se întâmplau tocmai ei? Și Frank! Ce va face când o va căuta și ea va fi dispărută la fel ca Eileen, altădată?

O binecunoscută muzică de harpă urcă dinspre sala de bal, umplând toată casa și ștergând orice amintire a femeii care fusese, până acum câteva clipe, Carol Marlowe.

Vocea aceea jalnică, de copil, nu mai trebuia să o implore pe Cami să revină. În sfârșit, Camille Mazaret se întorsese.

Capitolul 4

Muzică în surdină, candelabre de cristal, parfum de magnolii, amorezi înfocați și Mademoiselle¹⁷ Camille Mazaret. Toate păreau în perfectă armonie la balul din acea seară dat pe plantația Mulgrove. De fapt, toate cu excepția lui Cami însăși.

Cu gândul aiurea, nerespectând măsurile muzicii atunci când dansa, Cami înjura printre dinți, deloc aristocratic, atunci când partenerii săi o călcau pe picior. Recunoștea, totuși, că era vina ei, și de aceea continua să arboreze un zâmbet rece, complezent. Doar privirea lipsită de strălucire a ochilor ei indigo, vrăjiți, îi trădau plictiseala și frustrarea legate de acest ritual creol de împerechere.

Pentru Cami, întreaga seară se transformase într-un vârtej năucitor cu masculi tineri, prea înfocați, arborând prea multe zâmbete și prea multă pudră, unul mai hotărât ca celălalt să o convingă ce soț binevoitor și admirabil l-ar putea face.

"Binevoitor", gândea ea, să preia imensa plantație de trestie de zahăr și averea pe care mi-a lăsat-o tata. "Admirabil", adăugă ea, prin felul în care părea interesat doar de persoana ei.

Camille nu încercase niciodată să se amăgească. Ar fi putut fi socotită o frumusețe, cu părul ei de abarfos moștenit de

¹⁷În franceză, în original (n.tr.)

la maică-sa, cu un chip perfect și niște ochi senzaționali. Ar fi putut fi socotită fermecătoare când se folosea de zâmbetul lui Mazaret și felul de a fi cuceritor, transmis de ramura dinspre tată a familiei sale. Cu toate acestea, ea știa că principalul ei farmec era aurul acela dobândit prin jafuri, îngropat undeva în mlaștinile din Câmpiile Elizee.

Umbla vorba că însuși Jean Lafitte, demult, în 1815, ascunsese un tezaur de o valoare imensă undeva, pe plantația Mazaret. Dublonul de aur pe care Cami îl purta la gât — o piesă din cele pe care le dezgropase cu ani în urmă tatăl său — aducea mărturie că fabuloasa comoară într-adevăr exista. Câștigătorul va lua totul — pe Camille Mazaret drept nevastă, și mult mai importante, gândi ea, lăzi cu aur, ale lui Lafitte.

Toate familiile plantatorilor din parohie și-au trimis fiii, sistematic și cu înverșunare, să-și încerce norocul la vânătoare, numărând probabil, deja, dublonii pe care îi văzuseră doar în vis. Până acum, însă, niciunul nu capturase cheia de la cufărul cu aur. Iar cheia aceasta era inima lui Cami.

Acum, încerca să-i câștige favorurile un oarecare Gerome Arneau — un tip cu un cap mai scund decât ea și mult prea miop pentru a fi și grațios într-o sală de bal. Era pe cale să-i distrugă cei mai buni pantofiori de mătase pe care îi avea, călcând-o mereu, neîndemânatic și șovăitor. Când, în sfârșit, dansul se termină, se aplecă asupra mâinii înmănușate a lui Camille, strângându-i, mult mai tare decât s-ar fi convenit, degetele.

— Mademoiselle, cum v-aș putea spune cât îmi este inima plină de dor în clipa asta?

O privi cu ochii mijiiți, ca un miop ce nu-și poartă ochelarii, încercând să-și strâmbe mustața subțire cu ceea ce el credea a fi un zâmbet gales.

Cami abia își reprimă un căscat. Se gândi că rotofeiul și scundacul Gerome avea de fapt stomacul mult mai plin de mâncare decât va fi fost vreodată inima lui plină de dor. În seara aceea, prin drumuri repetate, făcuse aproape potecă spre bufet. Cu lăcomia lui, golise cinci platouri deja.

Când Gerome îi eliberă, în sfârșit, mâna, observă, dezgustată, că mânușa sa albă era pătată. Desigur, sos de friptură, sau poate unsoarea aceea respingătoare din părul său

pomădat.

Oftă și se îndepărtă de ringul de dans, nădăduind să rămână singură pentru câteva clipe. Rotindu-și privirea prin sală, își reconfirmă o constatare pe care o făcuse mai înainte. La balul din seara aceea nu era nici un bărbat adevărat.

Toți fiii proprietarilor de plantații erau cu un an sau doi mai tineri decât ea și, din păcate, se comportau conform vârstei. La optsprezece ani, Cami-era mai matură decât majoritatea fetelor creole. Ar fi trebuit să fie demult măritată, dar moartea mamei în accidentul acela cu trăsura, apoi sfârșitul prematur al tatălui, câțiva ani mai târziu, au izolat-o în durere, tocmai când trebuia să-și facă intrarea în societate. Acum, singurii burlaci dintre care putea să aleagă, erau timizii sau pocii pe care îi respinseseră altele. Iar Camille Mazaret nu făcea niciodată compromisuri cu dorințele inimii sale. Tatăl său o învățase de mică să pretindă de la ceilalți aceeași perfecțiune pe care i-o pretindea el.

Cuvintele lui încă îi mai răsunau în urechi:

"— Acceptă-l doar pe cel mai bun, dragă Cami, fie că e cal, fie că e soț." Zâmbise apoi, cum doar el o făcea, în felul acela care zdrobea o inimă de la cincizeci de pași, și apoi, râzând ușurel, îi șoptise:

"— Și dacă încearcă cineva să ți-l bage pe gât pe cel de pe locul doi, trimite-i la dracu' pe toți."

Cami oftă, dând un ocol cu privirea prin sala de bal. Dacă i s-ar fi oferit măcar "locul doi"... Dar tinerii pe care îi invitaseră verii ei erau departe de acest loc.

Se simțea disperată, de parcă lumea întreagă s-ar fi adunat în jurul ei, luându-i tot aerul. Protectorii ei, vărul Morris și soția sa Beatrice, îi așezau în cale tot felul de propuneri maritale, așa cum i-ar fi presărat cu generozitate petale de trandafiri pe drumul spre altar — căsătoria ei fiind speranța cea mai dragă inimii lor. Cami, care trăgea de timp de luni de zile, simțea că va trebui să se hotărască în curând, într-un fel sau altul. Rezerva de băieți *de bonne famille*¹⁸ a tutorilor săi era pe sfârșite. Era limpede că Morris și Beatrice Pinard urmăreau să o mărite și să scape de ea, înainte ca propria lor fiică să-și facă intrarea în lume.

¹⁸De familie bună. (În franceză, în original.) (n.tr.)

Chiar în dimineața aceleiași zile, Cami o auzise pe verișoara Beatrice ținându-i o predică soțului ei, pe această temă:

— Micuța noastră Lorena este prea palidă, prea ștearsă ca să reziste comparației. De ce nu a fost oare binecuvântată cu plete ca abanosul, cum le are Camille? Sau cu piele ca porțelanul și ochii acoperiți de gene întunecate? Lorena, biata de ea, cu pistruii ei și cu părul ei lipsit de strălucire, e atât de timidă. Mi-e teamă că va împleti coșița albă la noi în casă. Poate cel mai bine ar fi s-o trimitem la mănăstire. Ce pedeapsă pe noi, s-o avem acum pe Camille sub același acoperiș! Asta este mai mult decât poate suporta o mamă. Morris, să-i găsești un soț verișoarei Camille, să i-l găsești chiar acum!

Sfârșindu-și discursul plin de patimă, verișoara Beatrice se trântise în pat, cu o cârpă umezită în vin așezată pe ochi. Rămăsese acolo, retrasă în propria-i suferință, până începură să sosească primii oaspeți, invitați la "vederea" din seara aceea.

Camille spera ca Lorena să nu fi auzit remarcile propriiei mame. Să intre în competiție, în domeniul măritişului; cu timida și drăguța Lorena sau cu oricine altcineva, era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

— V-aş fi recunoscătoare dacă aş fi lăsată în pace!

Cami era o victimă a formalităţilor, averea sa obligând-o să rămână la Mulgrove până când se va mărita. Acum doi ani, chiar înainte de moartea tatălui său, acesta rugase familia Pinnard să-i ia în grijă fiica până în ziua nunţii, când ea îşi va putea revendica moştenirea.

Până atunci, Câmpiile Elizee, casa cu coloane albe de pe malul fluviului şi vastele sale câmpuri de trestie de zahăr, erau lăsate în grija unui administrator şi a trei sute de sclavi.

— Ah, cât aş vrea să pot pleca acasă! — zise Cami, ştergându-şi o lacrimă furişată pe obraz.

Visul ei cel mai drag era să se mărite şi să-şi crească copiii la proprietatea din Câmpiile Elizee. Dar asta nu se va putea întâmpla până când ea nu va face o alegere care să-i schimbe definitiv cursul vieţii. Însă verii ei considerau această hotărâre importantă ca pe cel mai simplu lucru din lume, cum ar fi alegerea unei rochii sau a meniului pentru micul dejun.

Cami nu-și dorea altceva decât să-și trăiască propria viață și să-și aleagă singură propriul soț. Cerea oare prea mult? Totuși, legile nescrise, dar ferme ale societății creole i se împotriveau.

— Dacă ar fi trăit tata, murmură ea. Însă, doar simpla dorință nu dusesese pe nimeni, nicăieri. Realizând asta, Cami își îndreptă umerii și se hotărî să-și ia soarta în propriile mâini. Se gândise adesea să plece de la Mulgrove, dar niciodată atât de serios ca acum.

— Tăticu' ar fi fost de acord, spuse ea zâmbind tainic.

Refuzând politicos oferta unui alt partener de dans, Cami se strecură în afara sălii de bal. Îi era de ajuns pentru seara aceea. Se va ascunde o vreme în salonașul doamnelor, punându-și ordine în gânduri și croind planuri. De vreme ce se părea că îi era imposibil să-i facă pe Morris și Beatrice s-o înțeleagă, singura soluție rămânea fuga.

Străbătând holul, Cami auzi un murmur de voci bărbătești, dinspre ușa de la intrarea din față.

— Îmi pare rău, m'sieur, — spunea vărul Morris pe un ton în care erau amestecate jena și furia. — Evident că e vorba de o greșeală.

Curioasă, ascunsă de un bust de bronz al lui Socrate, Cami privea pe furiș spre holul de la intrare, pardosit cu marmură. Cu spatele la ea, lângă vărul Morris, se găsea un uriaș. O rafală de vânt pătrunsă prin ușa deschisă îi umflă străinului mantia, dezvelind hainele de seară de sub ea. Un oaspete întârziat, presupuse. Dar cine să fie? Doar René Gireau lipsea, din cei aflați pe lista invitaților. Camille îl cunoștea pe René și îl plăcea destul de mult, el fiind un tânăr încântător cu un spirit ascuțit și cu un zâmbet cuceritor. Dar era doar un băiat și nu un bărbat adevărat, cum era străinul din prag.

— Dacă s-a comis o greșeală, te asigur, Pinnard, că este doar vina ta. Asta nu este o invitație din partea ta?

Omul vorbea cu voce joasă, iritată, în timp ce scotea la iveală, de sub pelerina neagră, căptușită cu mătase, o bucată de carton alb.

Morris Pinnard încuviință, dar rămase pe poziție.

— Ba da. Dar oricum ar fi, ridică el tonul, cum v-am spus și înainte, numele dumneavoastră nu a fost pus pe lista invitaților. Deci, plecați singur sau va trebui să vă ajute Brutus?

Brutus, mătăhălosul valet al familiei Pinnard, pândea îndeaproape, gata să ducă la îndeplinire ordinele stăpânului.

Străinul nu mai spuse nimic, dar bocănitul iritat al bastonului său de abanos cu sabie înăuntru răsună amenințător în tăcerea din hol. Pentru câteva clipe, păru că disputa va degenera în ceva mult mai grav decât niște cuvinte dușmănoase.

Un zâmbet complice se furișă încet pe buzele de culoarea piersicii ale lui Camille și o flacăra albastră îi dansă în ochi. Asta era cu totul altceva. Asta era ceva interesant. Brusc, seara luase o turnură promițătoare.

Bineînțeles, își spuse Cami, metodele arogante de convingere ale vărului Morris, meritau o lecție drept revanșă. Oricine ar fi fost acest străin ciudat, era clar că avusese de gând să spargă petrecerea. Poate l-ar putea ajuta ea. O idee nouă, creatoare de mari posibilități, încercă ea să se autoconvingă în tăcere. Chiar dacă nu-i văzuse chipul, omul îi plăcea — înalt, cu umerii largi, cu o înclinare arogantă a capului și cu alură de stăpân în fiecare gest al său.

Se hotărî repede.

— O voi face! — spuse ea încet, făcându-și curaj singură.

Păși afară din ascunzătoarea sa, gata să alerge spre străin. Va susține că ea l-a invitat la petrecere.

— Un vechi și drag prieten al lui *Papa*¹⁹ — se închipuia explicându-i unui văr Morris încremenit de uimire.

Dar, chiar în clipa în care făcu primul pas, omul se hotărî să plece. Chiar înainte de a trece pragul, privi înapoi peste umăr, ca și cum ar fi simțit că cineva îl fixează.

Camille își ținu respirația cât timp el o scrută din cap până în picioare. Picături de ploaie sclipeau în bucele rebele ale părului său întunecat. Ochii săi erau, de asemenea, negri ca o noapte fără lună pe apele deltei. Trăsăturile sale aspre erau uimitor de reliefate — sprâncenele groase, buzele frumoase.

¹⁹ 'Tăticu' (În franceză, în original) (n.tr.)

nasul acvilin cu nări puternice și cicatricea palidă de pe obrazul drept. În întregul lui, chipul său era remarcabil, dacă nu frumos. Dar mai presus de toate, o vrăjea strălucirea de obsidian a ochilor săi.

Privirea lui era atât de intensă încât părea că o străbate până în suflet, bătându-și joc de stânjeneala ei. Cântărind-o cu o lipsă de grabă înnebunitoare, ochii săi zăboveau, tulburător și plăcut în același timp, pe decolteul ei amplu, de dantelă albă, ce îi dezvăluia și începutul sânilor, tari și obraznici. Când privirea îi reveni pe chipul lui Camille, un zâmbet irezistibil îi îndulci trăsăturile dăltuite în piatră. Obrajii fetei luară foc.

Cami se simțea complet ridicolă. Prostuță. Gura i se deschise ca pentru a spune ceva. Dar ce? Chiar dacă i-ar fi revenit graiul, nu era sigură că ar fi găsit cuvinte potrivite care să exprime sentimentele năucitoare, tulburătoare, care o dominau în clipa aceea. În adâncul sufletului său, o voce o prevenea că o domnișoară educată ca ea nu trebuie să converseze cu un astfel de lup singuratic. Încercă să se întoarcă și să plece, dar fu incapabilă să se miște. Continua să-l privească, parcă hipnotizată, când el o salută, făcând o plecăciune scurtă, se întoarse și dus fu.

Liniștea stăpâni holul, câteva clipe după plecarea străinului. Cami putea să-și audă bătăile inimii. Apoi vărul ei răsufală adânc, ușurat, și spuse:

— Mulțumesc, Brutus. Poți să pleci.

— Vere Morris, cine era omul acela? Întrebă Cami nevinovată, străduindu-se încă să-și recapete suflul și să-și potolească bătăile inimii.

Vărul ei — un creol falnic la cei peste cincizeci de ani ai săi — își dresе zgomotos glasul și își răsuci nervos mustața, înainte de a-i răspunde.

— Nimeni. Nimeni important, în orice caz. *C'est de la communauté*²⁰. — Se încruntă, apoi continuă. — Și totuși, având în vedere originile sale alese, aș zice mai degrabă un deklasat social.

— N-a fost invitat în seara asta? Întrebă Cami. Dar, vere Morris, i-am văzut invitația în mână.

²⁰Un tip de joasă condiție socială. (În franceză, în original.) (n tr.)

— Ticălosul a încercat să profite în mod necinstit de invitația aceea, îi explică vărul său ridicând tonul, aş spune că probabil a furat-o. A crezut că va putea să mănânce şi să bea pe gratis. Ei bine, l-am pus la locul lui.

— Dar cine era? Te rog, spune-mi.

Cami aproape îl implora să-i răspundă.

Vărul Morris o privi bănuitor.

— Dar ce-ţi pasă? Îţi spun că nu este unul de-al nostru.

Gândindu-se cu repeziciune, Cami se folosi de minciuna pe care o inventase puţin mai înainte.

— Semăna atât de mult cu unul din cei mai buni prieteni ai tatei.

Albit de furie la auzul cuvintelor ei, Morris îi răspunse pe un ton aspru:

— Camille Mazaret, taică-tău a fost un om cumsecade şi de onoare. Mă simt insultat, în numele lui, doar la gândul că l-ai putut asocia cu un nemernic ca Victoine Navar.

Camille îşi ascunse un zâmbet în spatele evantaiului dantelat. Nevinovata sa minciună îl înfuriase, desigur, pe vărul său, dar îi dăduse informația pe care şi-o dorea.

Victoine Navar. Ciudat! Dar cine era omul? Habar nu avea încă, dar era hotărâtă să afle.

Toată numai cândoare, Cami întrebă:

— Plantația lui e pe aproape?

Privirea vărului său deveni şi mai furioasă:

— Te rog să uiți că l-ai văzut pe acest om. Nu are nici plantație, nici reputație. Din câte ştiu, Vic cel Negru nu are nici suflet.

— A-de-vă-rat? lungi Cami vorba.

— Camille, îţi neglijezi oaspeţii, îi reaminti vărul Morris. Arătând către un şir de parteneri aşteptând să danseze cu ea, îi ordonă:

— Întoarce-te în sala de bal, imediat!

— Da, vere Morris — se conformă ea supusă, gândindu-se însă, în continuare, la misteriosul străin.

— Vic Navar cel Negru...! repetă ea, zâmbind înspre noua strălucire din ochii săi, pe care o surprinsese privindu-se, în treacăt, în una din oglinzile holului.

Cami își aranjă în grabă buclele, își făcu vânt cu evantaiul, încercând să-și stingă focul din obraji, și se aruncă în vârtejul balului. Acum, fiindcă tot se hotărâse că asta era ultima noapte petrecută la Mulgrove, putea să îndure mai ușor restul serii.

Șirul de băieți în așteptarea ei selectați, după sângele lor albastru, de Morris, văr-de-al-doilea-cu-un-văr-de-al-doilea al tatălui său, părea nesfârșit, asemenea acestei nopți care nu se mai sfârșea. Oftă plictisită și acceptă brațul primului puștan din șir. Cel puțin acum avea ceva la care să se gândească în timp ce era târâtă prin sala de bal. De fapt, erau două lucruri: plănuita ei fugă și străinul misterios.

Cine era de fapt Vic cel Negru? De unde făcuse rost de invitație? Îl va mai întâlni, oare, vreodată? Spera că dacă se va întâmpla asta, va avea tăria să aibă o cu totul altă reacție decât cea din hol. Îl amuzase, probabil, teribil, faptul că o lăsase cu gura căscată! Cami se înfioră în brațele partenerului său, la amintirea felului în care o făcuse să tremure privirea îndrăznească a străinului.

Dansurile curgeau unul dintr-altul; prin fața lui Cami se perindau chipuri cărora le zâmbea complexent, ca să le uite imediat după aceea. Șampanie, înghețate, bârfe și saluturi de rămas bun. Până la urmă, se terminase!

Toți musafirii plecaseră. Ultimul chicotit feciorelnic al verișoarei Lorena, se topise în noapte. Muzicanții își împachetau instrumentele. Mătușa Beatrice se retrăsese în dormitor, luând cu ea o cârpă înmuiată în vin, sau poate doar vinul. Camille, epuizată dar vrăjită de planul ei secret, se pregătea și ea să urce, când vărul Morris o strigă:

— Draga mea, vreau să-ți spun ceva. — Zâmbetul și tonul îi erau dezgustător de afectate și complet nesincere, aidoma acelorale tinerilor pe care îi suportase, constrânsă în seara aceea, și în multe alte seri lungi și plicticoase ce o precedaseră.

"Dar asta a fost ultima!" — își reaminti ea.

— Da, vere Morris?

Se aștepta de la el să-i spună data următorului eveniment aflat pe agenda sa la capitolul de-găsit-un-soț-pentru-Camille.

În loc de asta, însă, el îi aruncă o privire tăioasă, întunecată, ce sublinie parcă declarația sa categorică:

— E timpul să te hotărăști, fetițe. Tatăl tău mi te-a încredințat cu limbă de moarte, rugându-mă să am grijă să te măriți așa cum trebuie. Am făcut tot posibilul să-i respect dorința. Ai fost decent prezentată tuturor tinerilor de neam din această parohie și alte câteva. Acum, depinde de tine. Oricare dintre domnii care au fost aici, astă seară, abia așteaptă să te ia de nevastă.

Vocea interioară a lui Camille continuă sarcastică: "Vrei să spui că abia așteaptă să ia proprietățile tatei și să caute comoara pierdută a lui Lafitte."

— Ei bine, Camille? — o îmboldi vărul său. Dă-mi un nume. Imediat! Vreau să încep pregătirile chiar de mâine. Vreau să facem nunta la toamnă, la Catedrala St. Louis. Acum, dă-mi numele mirelui, te rog.

"Un nume! Un nume!". Glasul lui scrâșnit îi răsună în cap, în timp ce panica o cuprindea cu iuțeala fulgerului. Nu se așteptase ca el să împingă lucrurile spre deznodământ chiar în seara aceea.

— Cine să fie, Camille? — întrebă el. Arneau? Dapremont? Gravier? Peyroux? Haide, haide! Spune odată!

— Vere, te rog! — îl imploră Camille, încercând să câștige timp. Dă-mi un răgaz până mâine, să-mi reconsider toate posibilitățile!

De fapt, ea analizase întregul șir de nume pe care i le sugerase. Gerome Arneau era prea scund, prea gras, prea stângaci. Simon Dapremont era prea plicticos. François Gravier era prea arogant. Peyroux? Nici măcar nu putea să-l categorisească. Ce știa cu siguranță era că nici un ales al unchiului nu ar fi fost pe gustul său. Cum îndrăznește să o pună într-o astfel de situație fără ieșire?

— Comportarea ta este de neînțeles, Camille.

— De neînțeles? strigă ea. Era prea furioasă ca să se mai abțină. E vorba despre viața mea. Nu pot să aleg, pur și simplu un străin oarecare. Despre dragoste ai auzit, vere Morris?

Îi răspunse cu un hohot de râs lipsit de veselie.

— Copilă prostuță! O femeie creolă îl iubește pe Dumnezeu și își iubește copiii, în această ordine, și doar atât. Dacă va ajunge să-și iubească soțul, asta este un caz rar și

oricum, o dovadă de lipsă de înțelepciune din partea ei. Cred că am fost prea răbdător cu tine. Tatăl tău a hotărât să nu-ți devanseze măritișul înainte de a sfârși atât de timpuriu. Mi-a smuls promisiunea că îți voi da posibilitatea să alegi, că nu vei fi obligată să te măriți cu un bărbat pe care să nu-l fi văzut mai înainte. Dar el a spus clar că trebuie să te măriți. Nu fac altceva decât să-i urmez indicațiile. Câmpiile Elizee au nevoie de un nou stăpân. I-ai întâlnit pe cei mai buni tineri, așa că acum, nu ai altceva de făcut decât să te hotărăști.

Camille, cu nervii vibrând, îi răspunse tăios:

— Desigur, chiar și tu 'va trebui să înțelegi că taică-meu nu s-a gândit că voi fi obligată să aleg dintr-o adunătură pestriță de burlaci defilând prin fața mea. El mi-a spus să nu accept niciodată o căsătorie nepotrivită.

— Tatăl tău te-a răsfățat prea mult, replică Morris.

— Așa e, acceptă Camille. Dar oricum ar fi, voia ca eu să cunosc omul cu care mă mărit... să-l iubesc pe acest om. Tăticu a vrut întotdeauna să-mi aleg doar o iubire adevărată.

Un rânjel viclean, otrăvit, se strecură pe fața vărului ei.

— Presupun că avea în minte o iubire la fel de mare ca și aceea nutrită față de mama ta?

Un junghi dureros străbătu inima lui Camille. Cât de rău putea fi vărul Morris când dorea! Toți știau și încă mai vorbeau de scandal — căsnicia lipsită de dragoste a părinților ei, certurile lor groaznice, dormitorul în care i se interzisese tatălui său să intre, reproșurile patetice ale mamei sale legate de infidelitatea spre care, de fapt, tot ea îl împinsese, făcând aproape totul spre a-l determina să-și ia o amantă.

Se spunea că iubita lui Edouard Mazaret încă mai tânjea după el. Frumoasa aceea cu o bunică de culoare a fost marea și singura dragoste a vieții sale. Mama lui Camille, ce părea să se fi născut îngrozită de bărbați și părea să fi murit în aceeași condiție, îi permisesese soțului ei accesul în dormitor doar pentru a zămisli un băiat, născut mort, și mai apoi dezamăgită, o fată. Considerând că-și făcuse datoria Adele Mazaret s-a îndepărtat pentru totdeauna de relația intimă dintre soți, cufundându-se încet în autocompătimire, până în pragul nebuniei. Când bărbatul său își ceruse, în sfârșit, drepturile, Adele fugise de

acasă. Unii spuneau că moartea ei nu fusese un accident, că de fapt ea alesese moartea ei și a pruncului încă nenăscut.

Tatăl lui Camille, un bărbat chipeș, blând și romantic, cedase până la urmă nevoilor sale omehești, căutând dragostea în afara căminului conjugal. Legătura sa de durată cu mulatra aceea liberă era notorie în New Orleans și pe plantațiile înșirate de-a lungul fluviului. Povestea lor de dragoste a intrat în legendă în ziua morții lui, când frumoasa amantă a lui Edouard jurase pe mormântul lui că-i va rămâne credincioasă până la sfârșitul vieții. Camille nu o întâlnise niciodată, dar auzise multe despre ea ascultând palavrele sclavilor. Numele femeii îl auzise, odată, pronunțat de taică-său însuși.

— Fiona, șopti ea înclinându-și capul astfel încât vărul său să nu-i vadă ochii umezi.

— Da, Fiona — repetă Morris Pinnard. Mama ta a fost o femeie delicată, care a acționat așa cum era de așteptat să o facă, fără să-și deplângă soarta. S-a măritat cu tatăl tău așa cum i-au impus părinții și și-a făcut datoria față de el. Ca și tatăl, tău odinioară, viitorul tău soț își va lua o amantă după un timp. Așa că nu va fi nevoie să te spetești încercând să-l determini să te iubească, fie înainte, fie după nuntă.

Un acces brusc de furie uscă lacrimile fetei.

— Și eu, vere Morris? Poate mi-ar place să fiu iubită de soțul meu. Poate i-aș putea oferi suficientă căldură sufletească și tandrețe, așa încât să nu fie nevoit să apeleze la serviciile alteia.

Creolul matur, care avea și el de ani de zile o întreținută mulatră, o privi pe Camille ca pe o ieșită din minți. Își miji ochii, și își mângâie nervos barba ascuțită.

— Maică-ta nu te-a învățat nimic, Camille? De ce și-ar lua o domnișoară binecrescută o asemenea povară asupra sa? E scandalos! Cu vremea, însă, vei învăța! Acum, du-te la culcare. Aștept răspunsul tău mâine dimineață, la prima oră.

Dacă vărul Morris ar fi fost mai atent, ar fi avut răspunsul lui Camille pe loc. Dar ea nu a vrut ca el să-i audă cuvintele pe care le-a spus mai mult pentru sine, în timp ce el se întorsese și se îndreptase spre scări.

— Niciodată! Dragă vere, voi fi demult plecată la răsăritul

soarelui!

Camille nu-și dezlipea ochii de spatele lat al lui Morris Pinard care urca scările. Îi veni în minte o colecție de înjurături colorate. Îi scăpă doar un "La dracu'!" șoptit. Își plănuiise evadarea toată seara dar până acum nu știa încotro să o apuce.

Cami se grăbi spre etaj, unde se afla dormitorul pe care îl împărțea cu verișoara ei de cincisprezece ani, Loreнна. Fata era în pat dar încă nu adormise.

— Ce seară minunată, nu-i așa, Cami? Întrebă Loreнна somnoroasă, dar încă emoționată.

— Nu în mod deosebit, o repezi Camille. Apoi își mai îndulci glasul.

— Îmi pare rău, 'Renna, nu am vrut să fiu rea. Sunt doar obosită.

— Eu aș fi terminată dacă aș fi dansat cât ai dansat tu. Ești atât de norocoasă, Cami — adăugă Loreнна gânditoare.

Camille își îngădui un râs scurt.

— Norocoasă?

— Bineînțeles. Știi ce vreau să spun. Înfrățirea ta. Personalitatea ta. Asta e, toți băieții sunt nebuni după tine.

În cuvintele ei nu se simțea nici cea mai slabă urmă de invidie.

Pentru asta, cel puțin, Cami îi era recunoscătoare. Se așeză pe patul lui Loreнна și îi luă mâna într-a sa.

— Știi, fetițo, nici tu nu ești chiar atât de rea.

Fu rândul lui Loreнна să izbucnească în râs.

— Eu? Am auzit care e părerea mamei despre mine — "slăbănoagă, cu părul roșu ca o vrăjitoare, cu ochii de copoi²¹." Nu sufăr să-mi boiesc fața în fiecare seară cu castraveți și iaurt. Pistrii nu o să dispară, Cami. Pur și simplu nu o să dispară!

Camille era nerăbdătoare să-și pună planurile în aplicare, dar pe de altă parte nu o putea lăsa pe micuță să sufere astfel. Prea era bună și dulce și copilăroasă pentru a nu o băga în seamă.

— Ascultă, Renna, să nu pui niciodată la inimă ce spune vara Beatrice. Așa sunt toate mamele. Când fetele lor au cinsprezece ani, li se pare că nu o să fie niciodată frumoase. Dar

²¹ Căine de vânătoare sau polițist (n.tr.)

Asta cere timp. Încă un an și o să te îplinești cum trebuie. Cât despre păr, băieții te vor remarca mai ales că vei fi altfel decât celelalte. Ție nu-ți place să nu semeni cu restul lumii?

Râse și strânse mâna fetei.

— Și să știi, că eu una cred că și copoi au ochii frumoși.

*Lorena chicoti încântată. Se ridică și se aruncă de gâtul lui Cami.

— Sunt atât de mulțumită că ești aici. Mi-ar fi plăcut să-mi fi soră bună.

Fetița se lăsă pe spate și o privi drept în ochi pe Cami.

— Te rog, acum spune-mi! Mor să știu.

Cami se încruntă.

— Să știi ce?

— Cu cine o să te măriți, bineînțeles. L-am auzit pe tata spunându-i mamei că va trebui să te hotărăști chiar în seara asta. Vreau să fiu prima care află.

O nuanță de emoție se strecură în glasul ei.

— Dacă aș fi în locul tău, l-aș alege pe...

— Nu-mi spune, o întrerupse Camille așezându-i palmele în dreptul feței ca pentru a-i opri cuvintele.

— Oricine ar fi, ia-l tu. Eu am alte planuri.

Camille se ridică și începu să se dezbrace, scoțându-și dantelele și atlasul, perlele și mătăsurile, aruncându-le nepăsătoare și grăbită prin toată încăperea.

— Ce tot spui? Întrebă Lorena, uimită. Ce fel de planuri? Mama nu ți-a spus că vei intra la mănăstire dacă nu te vei căsători?

— Doamne, nu! Eu? Călugăriță? Îți poți imagina așa ceva?

Cami își deschise evantaiul și-i aruncă lui Lorena o privire cochetă, fluturându-și genele, peste marginea dantelată a acestuia. Apoi își ridică încet juponul, dând la iveală, în toată splendoarea; o coapsă bine proporționată.

Lorena chicoti dezlănțuită și își acoperi ochii.

— Ești *terrible*²², Cami! Ai dreptate, nu-i de tine mănăstirea. Dar cum rămâne cu soțul?

Cami lăsă să-i cadă evantaiul și juponul. Clătină din cap.

²²Teribilă. (În franceză, în original.) (n.tr.)

— Pur și simplu nu pot să mă mărit cu nici unul dintre băieții aceia pe care încearcă să mi-i bage pe gât taică-tău Sincer, mă simt ca o sclavă pe eșafodul unei licitații. Vreau un soț, dar vreau să mi-l găsesc eu. Și când îl voi găsi, va fi un bărbat adevărat, nu un băiețaș prostuț și sperios.

Spunând aceste cuvinte, Camille îl avu pentru scurt timp în minte pe străinul acela înalt și chipeș, Victoine Navar.

— Vai, Cami, mi-ar fi atât de frică de un bărbat! se smiorcăi Loreнна. Ești sigură că știi în ce te bagi?

— De fapt, nu am nici cea mai mică idee, răspunse Cami cu toată sinceritatea. Știu însă în ce nu mă bag.

— Ce anume?

— În pat cu un băiat oarecare!

— Vai, Cami, oprește-te! chicoti Loreнна, ascunzându-și capul sub o pernă.

— Nu suport... Nu suport! Nici nu vreau să mă gândesc la asta!

— Nici eu, draguțo! Cel puțin nu până mă voi îndrăgosti!

Scotocind prin garderob, Cami își găsi costumul favorit de călărie — acela pe care îl îmbrăca de obicei când fugea singură pe baltă la pescuit. Era cam la fel cu cel cu care se echipa când pleca împreună cu taică-său în căutarea aurului lui Lafitte.

Își trase pantalonii, o bluză veche de in și, în grabă, o pereche de mănuși groase peste cele de bal, pe care încă nu și le scosese. Cizme, o pălărie pleoștită și o mantie de lână completau ansamblul — cu totul altceva decât mătăsurile și atlazul pe care le purtase câteva clipe mai înainte. În sfârșit, mai îngrămădi alte câteva haine și niște lucruri de strictă necesitate într-un sac de voiaj.

— Gata sunt! anunță ea.

— Cami, ce naiba faci? întrebă Loreнна. Doar nu vrei să spui că o să pleci la ceasul ăsta din noapte. E prea periculos. Pe lângă asta, afară e furtună.

Camille se aplecă și își sărută verișoara pe obraz:

— Nu pot să-ți spun ce o să fac și încotro o iau. Nu vreau să-ți creez probleme. Sfatul meu este să le spui părinților tăi că dormeai demult atunci când eu m-am întors în cameră în seara aceasta.

Îi ciufuli părul și îi zâmbi.

— Ești deșteaptă, așa că fă și tu o dată în viață pe proasta, nu-i așa că poți? Asta ne va scuti pe amândouă de multe necazuri.

— Dar, Cami...

— Nici un dar, Renna! Vărul Morris spune că trebuie să-mi aleg un bărbat. Păi, asta este tocmai ce vreau eu să fac. Dar el nu va fi niciunul dintre băiețașii aceștia care se holbează, gâfâind, la mine. Când am să întâlnesc omul potrivit, mă voi mărita cu el, cât ai zice pește. Dar va fi o căsătorie din dragoste.

— Vai, Camille, murmură bucuroasă Loreenna, parcă ai fi un personaj din romanele romantice ale mamei. Lasă-mă să vin cu tine. Te rog!

— Renna, de data asta nu!

Cami își strânse părul în vârful capului și își puse una din vechile pălării ale tatălui ei.

— Cum ai spus chiar tu, e prea periculos. Dar când voi găsi ce caut, îți voi trimite vorbă.

Îi adresă un zâmbet liniștitor verișoarei.

— Și când îți va veni rândul, îți vom găsi și ție omul potrivit. Între timp, nu-i lăsa să te mărite cu cine vor ei.

Fetele se îmbrățișară, apoi Cami deschise fereastra și începu să coboare pe vița de glicină²³, robustă, care acoperea peretele casei. De fapt, cugetă ea, ar fi fost în perfectă siguranță dacă ar fi ieșit pe ușa din față, din moment ce toată lumea dormea deja. Dar, începutul unei mari aventuri avea nevoie de acest gest dramatic.

Câteva clipe mai târziu, Camille era în grajd, înșeuându-l pe Voodoo, armăsarul sălbatic pe care taică-său îl salvase de la moarte, învățându-și apoi fata să-l călărească. Edouard Mazaret fiind dus, doar fata îndrăzneală să se urce în spinarea lui. Animalul, radiind forță, dansa pe loc, simțind parcă emoția din fiecare gest al lui Cami.

— Ușurel, prietene, îl liniști ea. O să facem o mică plimbare, asta-i tot.

²³Plantă decorativă agățătoare, cu flori ca ale salcâmului, albastre și parfumate (n.tr.)

Noaptea era străbătută de lumina fulgerelor și de răsunetul tunetelor. Dar Cami, neînfricăată, încălecă și-l mână pe Voodoo spre ieșirea din grajd. Furtuna se adăuga, doar, la sentimentele aventuroase ce o încercau.

— Liberă! — strigă ea, cravașând spinarea neagră ca smoala a calului — Liberă să trăiesc... să iubesc!

Ploaia rece izbindu-i fața și emoția momentului ar fi trebuit s-o mențină perfect trează, dar chiar în timp ce Voodoo trecea la galop, simți cum o cuprinde somnul.

În timp ce Cami adormea, Carol se trezea. O izbitură bruscă — piroga lovise debarcaderul — o făcu pe Carol să tresară.

— V-ați întors, mam'zelle.

Barcagiul deșirat, Choctaw, se aplecă spre ea. Îi prinse brațul în palma sa bătătorită ca s-o ajute să urce pe chei. În acest timp, îi strecură moneda de aur înapoi în palmă.

— Revino, o invită el. Oricând vrei.

— Choctaw, cum s-au întâmplat toate astea? Întrebă Carol neliniștită. Și Cami? Am părăsit-o în mijlocul furtunii.

— Te va aștepta până când te vei întoarce.

Deasupra orașului zorile spărgeau beznele nopții. Era aceeași zi sau o alta, în viitor? se întrebă Carol.

În drum spre hotel cumpără un ziar de dimineață. Un ziar de vineri, 29 februarie 1992. O coplesă un sentiment de ușurare.

Abia când se întoarse în siguranța patului de la Hotel Dalpeche, Carol realizează că își reamintea, în detaliu, fiecare clipă a timpului cât se confundase cu Camille Mazaret. Această înțelegere aduse cu sine alta — aceea că va profita de propunerea lui Choctaw. Jură să se întoarcă în timpul lui Cami, pentru a o ajuta să-și găsească adevărata dragoste.

Capitolul 5

Ceasul deșteptător tocmai îl alungase din pat pe Frank Longpre. Traversase agale camera pentru a trage draperiile ca să vadă cum era vremea, când atenția îi fu atrasă de cineva.

De la fereastra apartamentului său aflat la primul etaj, Frank urmări cu privirea o femeie ce trecea grăbită de-a curmezișul terenului pustiu. Dacă nu ar fi fost gulerul ridicat al treniului și privirile furișe aruncate înapoi și încolo, probabil că nu ar fi remarcat-o. Dar se mișca precum un delincvent — un vânzător de droguri în căutarea unui câștig matinal sau un spărgător de case în căutarea prăzii. Se încruntă și-și trecu mâna peste obrazul neras, acoperit de tepi albaștrui. Femeia avea ceva ce îi părea familiar, dar era prea departe pentru a-i desluși chipul.

Femeia apropiindu-se, el o recunoscu fără putință de greșeală. Era Carol Marlowe.

Prin minte îi trecură, într-o succesiune rapidă, imagini lugubre de "femei-la-ananghie", toate având chipul lui Carol. New Orleans nu era locul unde o femeie să poată hoinări singură fără probleme înainte de răsăritul soarelui.

Își luă ceasul brățară de pe noptieră.

— Nu e încă șapte, murmură el. Pe unde naibii o fi umblat?

Frank continuă să o privească, până ce dispăru prin

poarta de vizavi. Apoi dădu din umeri și se îndreptă spre baie. Își închipui că ieșise să admire peisajul matinal. La urma urmelor era pentru prima dată în New Orleans, iar aseară nu apucase să vadă prea multe. Totuși, n-ar fi trebuit să iasă singură.

Păși sub duș, lăsându-și carnea tare să fie bombardată de jeturile de apă, ce formau un fel de zid de ace fierbinți.

Apucă săpunul — unul mare, nu ca cele oferite de hotel, cât niște prăjiturile — și începu să-și frece gâtul și trunchiul, coborând și mai jos. Vederea unui început de erecție îl făcu să râdă sardonice.

— Salut! De mult nu te-ai mai sculat așa devreme! Poate era mai bine să-ți fac un duș rece în dimineața asta.

Câteva minute mai târziu, ieși de sub duș și se șterse cu prosopul. Apoi își potrivea apa la chiuvetă și-și pregăti trusa de bărbierit. Baia îngustă era plină de aburi. Frank era nevoit să-și mijească ochii pentru a se distinge în oglindă, încercând să nu se taie în timp ce-și plimba nervos lama peste obraz. De fapt, gândurile îi erau în altă parte.

Era tulburat. Vederea lui Carol, cu câteva minute mai înainte — părul ei buclat, șaten-strălucitor răvășit de vânt și obraji ei îmbujorați de răcoarea dimineții — îi trezise sentimente demult adormite, pe care aproape le uitase. De la dispariția lui Eileen, își păzise emoțiile ca un cerber la poarta iadului. Mai degrabă ar fi luptat, decât să lase o altă femeie să ia locul soției sale. Dar Carol avea ceva... ceva care străpungea zidul de apărare cu care se înconjurase în toți acești ani.

— Ești un prost! îi spuse el tipului doar cu un obraz ras, ce se vedea ca prin ceață în oglindă. Carol Marlowe este o profesionistă, interesată doar de ceea ce face, perfect stăpână pe sine. Las-o în pace, băiete!

Punându-se singur la punct, Frank analiză situația la rece. El și Carol se înțeleseseră din prima, se bucuraseră de o seară frumoasă, neprotocolară. Asta fusese tot — punct! Iar el tulbura apele cu ceva ce era echivalentul unei iubiri de puștan.

— Vârsta periculoasă, mârâi el, încercând să ignore neliniștitoarea emoție care-l stăpânea. Longpre, te porți ca un băiețuș plin de coșuri și visând cai verzi pe pereți.

Trebuiau să lucreze împreună, își reaminti el, și nu trebuia

lăsat nimic să se interfereze cu cazul. Mai întâi, munca. Așa a fost, așa va fi și de acum înainte.

Îi scăpă un hohot de râs; neașteptat și atât de brusc, încât aproape își retează o bucată din urechea stângă.

— Păi dar, munca! De parcă numai la asta ți-ar fi gândul, amice! — spuse el sarcastic.

Măcar era cinstit cu sine însuși. Nu dormise mai deloc noaptea trecută, iar neliniștea lui nu avusese nimic de a face cu necunoscuta aceea care zăcea țeapănă pe o masă, la morgă. Era cealaltă femeie, caldă și vie, venită în viața lui de pe semețul munte Olympus, din Carolina de Nord, ea îi sucise capul.

Vinovat! Realiză brusc, că așa se simțea, ca și cum s-ar fi furișat prin spatele lui Eileen cu o altă femeie. În toți acești ani, nici măcar nu fusese nevoie să aibă grijă să nu se implice sentimental în vreo relație. Acum, însă, deși nu era încă implicat, și ar fi dorit foarte mult să fie.

Deci, ce avea de gând să facă acum? Într-o clipă se decise. "Nimic! Chiar nimic! Îmi voi face treaba și voi lăsa lucrurile să vină de la sine!"

Va merge la întâlniri fixate în dimineța aceea, apoi va trece pe la prânz s-o ia pe Carol, așa cum plănuseră. Aveau multe de făcut, mai mult decât suficient pentru a-i menține atenția asupra cazului. Își închipuia că va dori să meargă mai întâi la morgă.

— Romantic, nu-i așa, amice? se strâmbă el în oglindă.

Cu toate acestea, oricât ar fi fost de hotărât să rămână strict în domeniul afacerilor, Frank nu se putu abține să nu tragă cu coada ochiului la poarta hotelului, pe care intrase Carol, după ce străbătuse curtea puțin mai devreme. Se opri o clipă, gândindu-se să dea buzna înăuntru ca să-i spună bună dimineța. Dar, probabil, dormea. Mai stătu un minut, apoi se urni din loc.

De fapt, Carol nu dormea și s-ar fi bucurat de compania lui Frank. Avea mare nevoie să spună cuiva despre învălmășeala de gânduri din mintea ei.

Scurt timp după ce se întorsese în cameră, nervii lui Carol

cedaseră. Totul a fost bine, până ce și-a scos trenciul și mânușile. Când, însă, își privi mâinile și văzu că sub propriile sale mânuși de lână cu un singur deget, încă mai purta mânușile lungi, de seară, ale lui Camille Mazaret, simți că cerul se prăbușește peste ea. Totul se întâmplase aieva! Nu fusese închipuire. Și poate de pe una din mânuși, făcută de mână unsuroasă a lui Gerome Arneau era o dovadă indiscutabilă.

Stătea ghemuită într-un fotoliu, holbându-se la acele mânuși. Zăceau mototolite pe pat, unde le azvârlise după ce și le scosese cu mâini tremurânde. Îi păreau aproape vii, tot atât de vii cum fusese și Camille Mazaret puțin mai devreme.

Ce naiba se întâmpla? Și ce înțeles aveau toate acestea? Era altceva decât fenomenele psihice prin care trecuse în ultimii ani, era ceva ce o înspăimânta în eul său cel mai profund. Realiză, acum, că deși ea își aducea perfect aminte de timpul în care fusese una cu tână femeie, aceasta, "entitatea Camille" cum ar spune mediile paranormale, nu avusese cunoștință de ființa lui Carol Marlowe.

— Și de ce ar fi avut? se întreabă Carol cu glas tare. Nici nu eram născută pe vremea aceea, deci cum ar fi putut avea cea mai mică idee despre posibilitatea existenței mele?!

Își lăsă capul pe spate și închise ochii. Foarte încet, începu să revadă mental, pas cu pas, întregul film al acelei dimineți. Personalitatea ei dispăruse, tot timpul cât fusese în trecut. Așa ceva nu i se mai întâmplase. Avusese adesea viziuni asupra unor întâmplări demult petrecute, dar fusese întotdeauna un observator din afară, niciodată din înăuntru. Cum ar fi putut fi altfel?

— Foarte ciudată chestie, își spuse, Prea ciudată!

Nreliniștea și consumul nervos, legate de ciudata ei călătorie dinaintea zorilor își luară, până la urmă, tributul. Se cufundă în somn — un somn liniștit, fără vise, de care avea mare nevoie.

O bătaie în ușă o trezi, puțin înaintea amiezii.

— Carol? Ești înăuntru?

La auzul vocii lui Frank, se trezi cu adevărat. Se uită la

ceas, constatând că dormise mai bine de două ore, în fotoliul acela vechi, cu căptușeală ruptă.

— Numai o clipă, Frank.

Își dădu repede cu peria prin păr și cu puțin ruj pe buze; nu era nevoie de altă costumație pentru vizita la morgă. Se înfiora, la gândul orelor ce urmau.

Imediat ce deschise ușa, Carol înțelese că Frank avea o problemă. Era și el îmbrăcat neprotocolar, în blugi și un tricou decolorat, de bumbac. Dar nu despre asta era vorba; în privirea lui era ceva, un fel de întrebare nerostită.

— Te-am trezit? spuse el, privindu-și ceasul-brățară.

Carol încercă să ia în râs tonul său, pe jumătate interogator, pe jumătate acuzator.

— Sunt gata de mult, dar călătoriile mă dau gata întotdeauna. Probabil că am ațipit, așteptându-te.

— Deci, ești gata.

Carol își luă inima în dinți.

— Voi fi mereu gata pentru tine. Însă, Frank, recunosc, nu am mari speranțe, în cazul nostru, în ce privește vizita la morgă. Mărturia ei îl puse în încurcătură.

— Păi, poate nu este nevoie să o vezi? Nu? Vreau să spun, la ce bun? Nu așa o vei recunoaște. Pot să-ți spun eu tot ce este necesar să știi. Sau poți să te uiți la fotografiile pe care le-am făcut și să sărim peste vizită.

Carol îl opri.

— Nu! Este necesar să o văd. De fapt, s-o ating.

Gura lui Frank se strânse într-o linie mânioasă.

— De ce?

Carol ridică din umeri.

— E greu de explicat, Frank. Cred că o comparație cât de cât potrivită ar fi aceea cu un copoi ce adulmecă hainele unui evadat. Trebuie să ating corpul, pentru a intra în rezonanță cu persoana care a fost, dacă mă înțelegi.

Frank se înfioră.

— Mâncăm de prânz înainte, sau după?

Carol îi răspunse râzând forțat.

— Vreau să terminăm cu treaba asta, chiar acum, Frank. Prânzul poate să mai aștepte.

— Bine, dar s-ar putea ca așteptarea să fie mai lungă.

Carol îi citi în ochi o licărire de îngrijorare, atunci când se priviră pentru o clipă, o umbră întunecată trecând peste chipul bărbatului.

O undă de căldură prietenească o străbătu pe dinăuntru. Părea că, prin schimbarea expresiei sale, Frank o atenționa că nu este singură, și că orice avea de gând să facă, el îi va sta alături tot timpul.

— Carol? — începu el în timp ce ea închidea ușa.

— Aș vrea să știu un lucru.

— Da, Frank?

Ea se întoarse și îl privi, gata să-i răspundă la orice întrebare. Ceva, de pe chipul său, o făcu să șovăie totuși, pentru o clipă. Avu senzația trecătoare că el știa despre escapada ei, că îi ascundea ceva. Se încordă, în așteptarea întrebărilor pe care el avea de gând să le pună, dar la care nu era pregătită să răspundă.

Dar el se răzgândi.

— Nu. Nu contează. Altă dată.

Morga era atât de deprimantă, pe cât se așteptase Carol să fie. Se simțea ca într-un film din acelea vechi, în alb-negru, de mâna a doua, pe care le îndrăgea atât de mult.

Era un loc perfect steril — totul numai oțel, inox și plăci de gresie și faianță — dar un loc în care aproape că simțea că se ascunde ceva, dincolo de răceala aerului.

— Ești O.K.? șopti Frank, când o simți înfiorându-se.

— O să-mi fie bine, șopti ea la rându-i.

Se părea că șoptele erau singurul mod de comunicare, într-un astfel de loc.

— Suntem gata, Mac.

Frank îi făcu semn, cu o mină sumbră, unui asistent îmbrăcat în alb.

Omul merse spre un sertar de oțel, în celălalt capăt al camerei. Urmându-l, Carol observă că-i întrerupseseră prânzul. O farfurie de plastic cu spaghete și pârhoale se răcea pe o masă alăturată. Stomacul i se strânse la vederea ei.

— Aici e, anunță indiferent bărbatul, extrăgând complet sertarul.

— Și, apropo, Frank, suntem puțin cam înghesuiți pe-aici. Cât mai durează până ne scapi de asta? Am auzit că deja s-a clasat cazul.

— Când voi fi foarte sigur că nu mai este nimic de făcut, atunci va avea parte de o înmormântare decentă, Mac. Dar nu mai devreme! se răsti Frank.

Carol nu îi mai asculta pe cei doi. Închisese ochii pentru o clipă, adunându-și puterile pentru marea încercare. Îi deschise, la timp pentru a-l vedea pe îngrijitor dând la o parte, indiferent, cearșaful. I se tăie respirația, indiferent de hotărârea ei de a-și păstra cumpătul și stăpânirea.

Frank o prinse de mână.

— Ușurel, murmură el.

— Hai să terminăm cu asta.

Carol păși către sertar, întinzând mâna pentru un contact fizic cu cadavrul. Privi în jos, lăsând să-i scape un strigăt.

— Ce se întâmplă? întrebă Frank îngrijorat.

Carol se holba la craniu, acum acoperit cu piele întunecată, zbârcită și uscată. Pe măsură ce privea, trăsăturile începeau să se contureze din rămășițele mumificate. Carnea maronie și seacă devenea palidă, moale. Părul lung, negru ca pana corbului, începea să împodobească țeasta aproape cheală. Gene negre, lungi, ușoare, se odihneau ca o pânză de păianjen întinsă pe obraji palizi, începând să se îmbujoreze. O clipă mai târziu, genele flutură și Carol se regăsi privind în ochii frumoși, umezi, de un albastru întunecat.

Un râs blând umplu camera rece, apoi buzele mumiei se mișcă și, cu o voce familiară o întrebă:

— Ce faci aici? Știi doar că avem treabă la Fiona.

Tremurând ca paralică, Carol atinse mâna femeii. Spera să găsească o carne caldă, dar nu simți decât pielea rece, uscată, peste oasele bătrâne. Carol își retrase mâna, tipând. Un șuvoi de lacrimi i se revărsa pe obraji. Inima îi bătea nebunește, încât aproape își pierdu cunoștința.

— Destul! îl auzi pe Frank vorbind. Acoperă-l!

Deodată, Carol se trezi în brațele lui Frank. Plângea

isteric, tipând continuu. _

— Nu! Nu! Nu!...

— Liniștește-te, Carol! o imploră Frank. Hai să plecăm de aici. Care e necazul? Ce s-a întâmplat?

Era la fel de înnebunit ca și Carol. Ea avea senzația că-și văzuse propriul cadavru. O durea tot trupul. Brusc, simți că moare de sete. Piciorul stâng i se chirci sub apăsarea unei dureri atât de mari, încât își pierdu ecilibrul. Frank trebuia să o care afară din încăpere.

Carol își reveni, câteva momente mai târziu, într-un birou confortabil, departe de morga sinistră. Durerea ce-i pulsa în picior încetă. Se opri din plâns îl privi pe Frank, palid ca un mort.

— Oh, Carol, slavă Domnului că ți-ai revenit!

Era îngenunchiat în fața ei, frecându-i mâinile ca să i le încălzească. Ea îi privea degetele lungi, bronzate, strângându-le pe ale sale, transmițându-i un fior ce o străbătea, încălzind-o, calmând-o. Dar nu se putea gândi la asta acum.

Frank îi vorbea, bombardând-o cu întrebări.

— Ce dracu' ți s-a întâmplat acolo? Întrebă el. Știam că n-o să fie ca la un ceai dansant, dar nu mă așteptam să te pierzi cu firea chiar așa. Ai mai avut vreo viziune?

— Lasă-mă puțin, Frank, îl rugă ea, înghițind lacomă aerul. Vrei să-mi dai un pahar de apă? Mi-e atât de sete!

— Bine! Stai liniștită, cât ai nevoie.

Traversă camera, umplu un pahar mare din carafa de pe birou și i-l dădu. Mâna lui zăbovi peste ă ei, transmițându-i din nou acea senzație plăcută.

— Doamne, Carol, dar știi că m-ai speriat!

— Îmi pare rău, spuse ea între două înghițituri. Doar că am văzut...

Chiar și acum, când gura nu-i mai era uscată, cuvintele refuzau să-i vină pe buze.

— Ce anume, Carol? Spune-mi! o rugă el.

— Știi cine este... a fost. Sunt sigură! Mi-a vorbit, Frank.

Frank se ridică brusc, privind în jos, către Carol:

— Faci pe grozava, da? Nu am auzit nimic, fiindcă tipii ăștia morți nu ciripesc. Și nimeni, în nici un fel, nu ar putea-o recunoaște pe femeia aceea, după ce a mai rămas din ea. Las-o

Bultă, don'șoară Marlowe. Aici nu ne jucăm!

Carol nici nu clipi.

— Vorbesc serios, Frank. Fără glumă! Se numește Camille Mazaret. Familia ei a avut o plantație de trestie de zahăr pe undeva, pe aici, într-un loc numit Câmpiile Elizee.

Frank rămase cu gura căscată. Carol înțelese, privindu-l, că încă nu o credea. De fapt, nici ei nu-i venea să creadă, fiindu-i și mai greu, cu siguranță, să înțeleagă ceva. Spera, pur și simplu, ca Frank să nu-i ceară nici o explicație.

— Tatăl ei se numea Edouard Mazaret, adăugă ea. Verifică, Frank. Numele trebuie să fie scris prin vreo hârtoagă, pe undeva.

Ridurile de pe fața lui Frank începură să se estompeze, ochii lui negri să strălucească de emoție.

— În regulă! Așa voi face! Voi verifica imediat.

O prinse pe Carol de mână, gata de plecare.

— Hei, mai lasă-mă un minut, să-mi trag răsuflarea!

— Bine... scuză-mă!

Era atât de dornic să sfârșească treaba, încât glasul aproape îi tremura.

— Presupun că nu ai chef să-mi spui cum de știi toate astea?

Carol dădu din umeri și zâmbi neconvincător.

— Dacă ți-aș spune, probabil nu m-ai crede. Să zicem că am o sursă anonimă de informații.

— Mie îmi ajunge, zise el cu un zâmbet leneș. Iartă-mă că m-am răstit la tine. Te simți în stare să mergi?

— Sigur! Să mergem.

Frank o ajută să se ridice. Nu o mai privea cu neîncredere. Era, pur și simplu, dornic să pornească la vânătoare.

Puțin mai târziu, amândoi erau cufundați în dosarele vechi din arhiva mucegăită a tribunalului. Lui Carol i se părea o muncă lipsită de orice speranță și, oricum, fără un sfârșit previzibil. Descurajarea îi creștea, pe măsură ce căuțau printre filele sfărâmițoase ale registrelor, forțându-și ochii să deslușească înfloriturile decolorate de cerneală din celălalt veac.

— Mi-ar fi plăcut să am un prieten, care să mă scoată în

oraș²⁴.

Frank îi aruncă o privire și îi zâmbi, stânjenit.

— Te scot eu în oraș, îndată ce aflăm ceva despre tipii aceștia, Mazaret. Nu mi-am închipuit niciodată că vei fi capabila să găsești ceva atât de repede.

Carol nu se putu abține să nu râdă.

— Nu asta am vrut să spun, știi asta! Am vrut să spun dată!... 1860... 1854... 1898. Nu am nici cea mai mică idee când a murit Camille.

— Ei bine, ai spus că a existat o plantație de zahăr numită Câmpiile Élizée. Dacă-i așa, o putem localiza. Întâmplarea face să-mi amintesc din cărțile de istorie că prima recoltă serioasă de trestie de zahăr a fost culeasă în 1796 de Étienne Bore. Deci, din acest an trebuie să începem căutările. Războiul de secesiune a lichidat plantațiile. Deci, să căutăm până în anul 1860.

— Domeniul nu s-a îngustat cine știe ce, răspunse Carol. Ah, Frank, mi-am amintit ceva.

El îi acordă toată atenția.

— Spune-mi!

— Tatăl lui Camille a găsit o parte din comoara ascunsă de Jean Lafitte, undeva pe Câmpiile Elizee. Deci trebuie să fie o perioadă de timp ulterioară acestuia.

— Dă-mi un răgaz de gândire.

Frank își înclină capul, închise ochii și își lovi fruntea, de câteva ori, cu stiloul în mână. Când își ridică privirea, din nou, spre ea, zâmbea.

— Lafitte a părăsit locurile astea scurt timp după bătălia de la New Orleans. Asta a fost în 1815. Iată că am mai șters de pe listă niște ani. Ai vorbit serios când ai spus că Edouard Mazaret a descoperit comoara?

Carol încuviință.

— Am văzut o piesă din tezaur.

Era o afirmație ambiguă, pentru că nu-i pomeni nimic despre faptul că ea avea efectiv un dublon de aur.

²⁴ Joc de cuvinte intraductibil. În original: "— I wish I had a date.". Traductibil prin: "— Mi-ar fi plăcut să am o dată.", dar și prin varianta prezentă în textul de față. (n.tr.)

— Zău?

Frank părea mai degrabă sceptic.

— Și tu ai văzut una, îi reaminti Carol. Nu ai spus tu că mumia avea la gât un dublon de aur? Tatăl lui Cami îi făcuse un colier chiar aici, în New Orleans.

O vreme, Frank tăcu, privind pe fereastra prăfuită a arhivei. Apoi se întoarse spre Carol, cu capul înclinat într-o parte și cu un ochi pe jumătate închis.

— Știi, dacă vrei să cred toate astea, mai devreme sau mai târziu, va trebui să-mi spui cum de știi toate astea. Vreau să zic că sunt un polițist. Lucrez cu dovezi, nu cu speculații. Ești pregătită să dai în vileag sursa anonimă?

Carol strânse buzele, clătinând din cap.

— Dacă ți-aș spune acum, Frank, nu m-ai crede în clipa de față cel mai bine ar fi să descoperim un act sau altceva, în care să apară numele lui Edouard Mazaret sau să găsim Câmpiile Elizee pe vreo hartă veche.

— O hartă, asta este! În ochii negri ai lui Frank, apărură iar niște luminițe jucăușe. Acolo trebuia să mergem mai întâi, în loc să ne canonicăm cu terfeloagele astea.

— Unde, Frank?

— La Muzeul de Istorie din New Orleans.

— Cam ce e asta? îl privi Carol întrebătoare, îndepărtându-și o şuviță de păr prăfuită, căzută pe ochi.

— E un muzeu și un centru de cercetări pe strada Royal. Probabil că ei pot descoperi cât ai clipi, nume, date și hărți.

— Grozav! strigă Carol. Să mergem!

Pentru câteva clipe, îl privi pe Frank cum se străduia să pună la loc dosare și registre vechi. Era ceva, legat de profilul acela... nasul puternic, acvilin, fruntea înaltă, felul în care colțurile gurii îi coborau doar un pic, chiar și atunci când zâmbea. Mai văzuse un bărbat cu un astfel de chip. De curând. Dar cine era?

Vic cel Negru! Carol aproape că pronunță numele cu glas tare, dar își dădu seama la vreme. În loc de asta, rosti așa, într-o doară:

— E necesar să mai verificăm un nume. Victoie Navar. Cred că a avut un loc însemnat în viața lui Camille. Dacă nu mă

Înșel, se pare că au ținut mult unul la altul.

El o privi gânditor.

— Dacă nu te înșeli?

— Frank, trebuie să ai răbdare cu mine, și să-mi mai acorzi un răgaz, înainte de a fi absolut sigură. Ghicitul este una din activitățile mele. Informațiile îmi parvin în imagini disperate, la întâmplare. Trebuie să le potrivesc, ca într-un mozaic.

Frank se uită la Carol și îi zâmbi, ochii zăbovindui-i pe curbele delicate ale buzelor.

— Stai așa, nu am nimic să-ți reproșez, o asigură el. Ești aici de mai puțin de douăzeci și patru de ore și am aflat mai multe de la tine decât am reușit eu să descopăr în două luni. Doamnă, tu ești șeful. Promit ca de acum încolo să fiu răbdarea întruchipată.

Cuvintele lui, chiar așa simple cum erau, atinseră o coardă sensibilă din sufletul lui Carol. Frank avea în el ceva atât de blând și de vulnerabil. Se întrebă, în treacăt, cum fusese nevestă-sa. Căsătoria lor fusese, în mod sigur, ceva deosebit. Și cum ar fi putut altfel, cu un om ca Frank. Cum spunea Jessie, era "un tip valabil".

— Gata? Întrebă Frank, trântind un sertar ce ridică un nor de praf secular.

— Gata de orice! îi răspunse Carol zâmbind.

Drumul de la vechea clădire guvernamentală, unde căutaseră prin acte, până la strada Royal, fu încântător. Soarele strălucea, și o primăvară timpurie își anunța venirea.

Aglomerând trotuarul, cheflii carnavalului — cei mai mulți străini de oraș — se străduiau să se bucure de fiecare clipă petrecută în orașul vechi.

— Întotdeauna este așa în New Orleans? Întrebă Carol.

— În perioada asta a anului, da. De fapt, e plin de viață cam tot timpul anului. — Frank îi zâmbi. — Îmi place locul ăsta, cu turiștii și celelalte... E greu de explicat. Cartierul Francez parcă ar fi o altă țară. Ai fost vreodată la Havana?

Carol negă, făcând semn din cap.

— Eu am fost mai demult. Eram doar un copil, dar îmi

amintesc zarva, culorile și aromele locului — parfum, rom și banane. Ca și New Orleans, Key West²⁵ e destul de aproape de cum arată Havana, dar Cartierul Francez îmi amintește cel mai mult de Cuba.

Key West! Numele orașului îi aduse aminte lui Carol de logodna ei ruptă, și sparse vraja tainică ce se strecurase între ea și Frank. Se străduise atât de mult să uite povestea aceea neplăcută. Stând cu Frank, îi fusese mai ușor să nu-și aducă aminte. Era un om lângă care te simțeai bine, uitând necazurile. Când el pomeni de Key West, însă, asupra lui Carol se așternu un giulgiu al tăcerii.

Mergeau pe Strada Royal, ea privind absentă vitrinele magazinelor în care străluceau, stins, obiecte din alte veacuri. Începea să revină la sentimente mai bune. Deodată, ceea ce văzu într-unul din magazine o făcu să se oprească, rămânând ca o stană de piatră, fără să-i pese că Frank continua să meargă, grăbit, înainte.

— Carol? o strigă Frank, când își dădu seama că nu mai mergea alături de el.

— Vino să te uiți la ceva.

O clipă mai târziu, fu lângă ea încercând să observe obiectul asupra căruia era fixată privirea ei.

— Ce? A, păi nu-i decât o grămadă de bijuterii demodate.

— E vorba despre colierul acela și cerceii asortați cu el — șiragurile acelea micuțe de perle de cultură, din cutia aceea căptușită cu catifea roșie decolorată. Privește cartonașul de lângă ele. Setul a aparținut lui Mary Lincoln²⁶.

Frank îi răspunse ceva; Carol habar nu avu ce anume. Gândurile îi zburau prin timp și spațiu. Trupul ei se găsea încă pe strada Royal, dar mintea și sufletul îi erau în altă parte.

Brusc se regăsi într-o sală de teatru întunecată. Murmurul emoțional al publicului o determină să privească în jurul său. Soția Președintelui, o femeie drăguță, brunetă, cu perlele reflectând stins luminile rampei, tocmai se așeza lângă înaltul ei soț, în loja prezidențială din dreapta scenei, lojă decorată cu

²⁵Insulă în largul apelor Floridei — între Florida și Cuba, orașul cu același nume. (n.tr.)

²⁶Soția președintelui Abraham Lincoln, asasinat în 1865, în timp ce asista la un spectacol teatral. (n.tr.)

drapelul național.

Linıştea se aşternu din nou peste spectatori, și spectacolul continuă. Dar privirea lui Carol rămase lipită de ultimii sosii, ochii ei neputând să se desprindă de elegantul colier de perle.

Cu multă distincție, doamna Lincoln tocmai râdea în spatele evantaiului său, când Harry Hawk, jucând un simpatic pădurean în piesa "Vărul nostru american", rosti ceea ce Carol știa că va deveni cea mai oribilă, și, prin asta, cea mai greu de uitat replică: "...tu capcană a oamenilor, veche și fără scăpare."

Carol auzi răsunetul unei împușcături și tresări.

— Ce-a fost asta? strigă ea.

— Doar niște copii aruncând petarde, în josul străzii.

Frank o cuprinse pe Carol de umeri, și o întoarse spre el.

— Unde ai fost adineauri? Am ciudata senzație, că deși păreai a fi aici, de fapt erai în altă parte.

Ea încercă să se eschiveze zâmbind, dar chipul lui Frank rămase solemn. El impunea un răspuns. Iată de ce renunță să mai încerce să-l amăgească.

— Fii îngăduitor cu mine, Frank. Din când în când, trec prin experiențe nepământești. Vederea colierului lui Mary Lincoln m-a făcut să călătoresc înapoi în timp.

Frank se încruntă și mai tare. Continuă să o țină strâns de brațe, ca pentru a o împiedica să fugă din realitatea imediată.

— Vrei să spui că tu chiar ai fost... ?

Ea încuviință solemn din cap, citindu-i gândurile chiar înainte de se întrupa în cuvinte.

— Tocmai m-am întors de la Teatrul Lord din Washington, unde am fost martoră la asasinarea președintelui Lincoln. Soția sa purta aceste perle.

— Vrei să spui, că ți-ai imaginat toate astea, spuse Frank. Privindu-l drept în ochi, Carol își clătină capul.

— Nu, Frank. A fost foarte real. Am fost acolo!

El încă nu putea înțelege.

— Chiar ai fost martoră la tot?

— Nu, nu chiar la tot. Am auzit împușcătura, dar explozia simultană a petardelor m-a scos din viziune. Har cerului, că de data asta nu a trebuit să rămân până la sfârșit.

— De data asta? Ce vrei să spui, Carol?

Frank părea înnebunit — aproape furios — de parcă i-ar fi fost teamă că ea își pierde mințile.

— Ușurel, Frank, îl domoli ea. Știu că nu înțelegi. Nici eu nu știu, de altfel, cum se întâmplă astfel de lucruri. Tot ce știu, este că se întâmplă.

— Sper că nu prea des.

Ea îi răspunse resemnată.

— Mai des decât aș vrea eu să fie. Dar ce-ai fi să ne întoarcem la lucruri mai normale?

— Normale!

El râse, nervos, încercând să se calmeze.

— Nu prea mai sunt sigur, că există ceva legat de tine care să fie normal, doamnă Marlowe. Mai bine ai avea grijă, ca atâta timp cât ești prin locurile astea, să nu te ia lumea drept o nouă Marie Laveau.

— Regina Voodoo²⁷? chicoti Carol. Nu dom'le căpitan. Mersi asemenea, dar eu nu am nimic în comun cu magia neagră.

Muzeul de istorie din New Orleans își avea sediul în două clădiri, casa Kemper — construită în jurul anului 1880, și casa Merieult — construită în 1872. În clipa în care intrară, Frank și Carol fură întâmpinați de o femeie trecută de cincizeci de ani, elegant îmbrăcată, ce venea spre ei cu mâna întinsă.

— Căpitanul Longpre, presupun.

Surpriza de pe chipul lui Frank o făcu să râdă.

— Nu e cazul să te simți stânjenit. Nu ne-am mai întâlnit până acum, dar ți-am văzut adesea fotografia prin ziare. Eu sunt Louise Thibodaux. Cu ce-ți pot fi de folos?

Frank o prezentă pe Carol drept o prietenă, vizitând pentru prima oară orașul, ca să facă niște cercetări genealogice. Își închipui că nu este nevoie să aducă vorba despre mumie, sau despre puterile paranormale ale lui Carol.

— Ei bine, sunt convinsă că vă putem ajuta. Veniți în biroul meu, mai spuse ea, zâmbindu-i cald lui Carol.

²⁷Voodoo — practică păgână, vrăjitoarească, frecventă la sclavi negri, americani (n.tr.)

Îndată ce toți trei se instalară confortabil în fotolii, doamna Thibodaux întrebă:

— Acum, spune-mi cu ce îți pot fi de folos, draga mea! Ca să avem un punct de plecare, poate ar fi mai bine să-mi spui ce știi deja despre strămoșii tăi.

— Sunt două chestiuni care-mi scapă în acest moment, începu Carol. Localizarea exactă a unei plantații de trestie de zahăr, numită Câmpiile Elizee, și ce s-a întâmplat cu o tânără, ce a crescut acolo până ce a fost nevoită să plece, după ce i-au murit ambii părinți.

— Cum se numea?

— Camille Mazaret. Tatăl, Edouard, iar mama Adelle.

Cerându-și scuze, femeia, cărunță și înaltă, se ridică și părăsi încăperea pentru scurt timp. Se întoarse cu o mapă imensă.

— Ar trebui ca aici să găsim o hartă, care să ne arate exact unde a fost proprietatea Champs Elysée, sau Câmpiile Elizee, cum îi spui tu.

— Vreți să spuneți că, de fapt, conacul de pe plantație nu mai există? întrebă Carol, amintindu-și cât de vie îi apăruse imaginea acestuia, mai întâi în vise, apoi în toată splendoarea sa.

— Mi-e teamă că nu. Privește aici.

Louise Thibodaux arăta, cu o unghie perfect îngrijită, un loc de pe hartă, pe râu în aval de New Orleans.

— Proprietatea este localizată într-un punct de pe fluviu zis "Detour à l'Anglais", sau Cotul Englezesc. Acest nume vine din 1699, când Bienville a întâlnit o corabie britanică navigând în susul fluviului. Francezul l-a convins pe căpitanul englez că este sprijinit de o întreagă flotă, ce-l urmează la mică depărtare, care flotă va ataca orice corabie englezească ce încearcă să se apropie de New Orleans. Corabia englezilor a cotit-o, cum se spune, adică s-a întors și a plecat, de unde și numele.

— Ca lecție de istorie este foarte interesantă, doamnă Thibodaux, dar ce știți despre Câmpiile Elizee? întrebă Frank, readucând-o pe femeie la subiectul care-l interesa.

— Mi-e teamă că este vorba despre cazul unei familii care s-a stins. Fără moștenitori care să o administreze, proprietatea a

cazut în paragină. Câțiva ani casa a stat nelocuită. Ce rămăsese din ea, a fost serios deteriorat de uraganul din 1915. Scurt timp după asta, fluviul a acoperit și casa și terenurile, acum, acolo fiind doar mlaștină.

— Doamnă Thibodaux, spuneți că familia Mazaret s-a stins. Știți ce s-a întâmplat cu Camille Mazaret? Întrebă Carol, nerăbdătoare.

Specialista în istorie, cu ochii negri sticlind ca și cum ar fi fost un detectiv pe cale să dezlege un mister, trase un sertar de la biroul ei și scoase o carte veche, legată în piele.

— Asta ar trebui să ne fie de ajutor. Este un dicționar al primelor familii de plantatori din zonă, redactată de unul din ei. Să vedem.

Căută, răsfoind, litera M.

— A-ha! Mazaret, aici este. Camille, spuneai? o întrebă ea pe Carol.

Aceasta încuviință.

— "Edouard Mazaret, născut 1798, mort 1838. Căsătorit în 1820 cu Adelle Tesier, născută 1802, moartă 1832, prin înec accidental."

Doamna Thibodaux îi privi peste ramele ochelarilor săi de citit.

— Interesant, comentă ea cu un zâmbet care sugera că știa despre ce era vorba.

— Faptul că moartea lui Adelle este înregistrată ca "accidentală", înseamnă că de fapt nu a fost așa. Mari bătați de cap trebuie să fi avut autorul, ca să scoată basma curată aceste străvechi familii de creoli, și asta pentru că era înrudit prin sânge sau alianță cu mai toate.

Carol încuviință din cap, dar rămase tăcută, deși ardea de poftă să le spună adevărul, așa cum îl știa ea — anume că Adelle Mazaret a provocat ea însăși accidentul, preferând să moară decât să nască un alt copil.

— Să vedem... mai e ceva, continuă Louise Thibodaux. A, da, aici este ce căutam. "O fată, Camille, născută 1822, moartă aproximativ 1840."

Frank se încruntă.

— Aproximativ, repetă el. Asta înseamnă că nimeni nu

știe exact când, sau cum a murit?

Doamna Thibodaux încuviință.

— Întocmai, căpitane Longpre.

— Dar cum vine asta? Întrebă Carol nerăbdătoare.

— Lasă-mă să citesc povestea amănunțită a familiei, spuse doamna Thibodaux. Vom afla probabil mai multe. A-ha, asta e. Nu o să-ți citesc chiar tot. Îți voi spune doar esențialul.

Parcurse pagina cu repeziciune, apoi vorbi nemulțumită:

— Vai, dragă. Mi-e teamă că nu e posibil să descinzi din neamul Mazaret. Camille a fost ultimul vlăstar. Tatăl murise doar la câțiva ani după mama sa, fără a lăsa alți moștenitori. La puțin timp după moartea lui Edouard Mazaret, Camille a fost trimisă să locuiască la niște veri mai îndepărtați, familia Pinnard...

— Știi, interveni Carol. Morris și Beatrice Pinard, de pe plantația Mulgrove.

— Ei, da! Exact așa este!

Femeia părea impresionată.

— Dar ce s-a întâmplat cu Camille? Întrebă Frank.

Femeia citi în continuare, oftă și plescăi din limbă.

— Se pare că a devenit un fel de paria. Nu se intră prea mult în detalii, dar pot să spun, din cele relatate de autor, că această Camille se bucura de o reputație mai degrabă suspectă, înainte de a dispărea.

— Ce vreți să spuneți? Întrebă Carol.

— Ei bine, reiese destul de clar că la un moment dat a fost logodită. Numele logodnicului este omis, de unde deduc faptul că nu era considerat "corespunzător", din punct de vedere social. Apoi se face referință la un duel între "amantul" — doamna Thibodaux îi privi cu o sprânceană ridicată pentru a-și manifesta uimirea — da, autorul chiar folosește acest termen! Deci, între amantul ei și vărul și protectorul ei, Morris Pinnard. Duelul s-a sfârșit cu un scandal în familie. Se pare că Pinnard s-a retras de pe câmpul de luptă acoperit de rușine, după ce-și rănisese grav adversarul.

— Nu este dat numele acelui om? Întrebă Carol nerăbdătoare.

— Vai, dragă, nu! — Bătrâna doamnă plescăi iar din limbă. — Asta ar fi pătat numele tinerei domnișoare, pentru

generații întregi. Așa ceva nu se făcea atunci când a fost scrisă această carte.

— Fac pariu că eu îi știu numele, se oferi Frank. Victoine Navar!

Amândouă femeile rămaseră cu ochii țintă la el. Carol realizează instantaneu că Frank trebuia să aibă dreptate.

Doamna Thibodaux căută repede la litera N, apoi scutură din cap.

— Nu este pomenită nici o familie Navar, căpitane Longpre.

— Nume pe hârtie! bombăni Frank.

Doamna Thibodaux nu putea să mai dea prea multe amănunte. Camille se întorsese la Câmpiile Ellizee, scandalizând întreaga populație a New Orleans-ului prin faptul că ea singură conducea imensa plantație. Circulasera zvonuri cum că acolo mai locuiau un bărbat și un băiețuș, ce o și ajutau la treabă, dar, din nou, nu se dă nici-un nume. Carol se întreba dacă bărbatul ar fi putut fi iubitul lui Camille, Vic Cel Negru.

— Voi mai căuta, îi asigură Louise Thibodaux, când se ridicară să plece. Dacă voi mai descoperi ceva, vă dau de știre căpitane Longpre.

Îi mulțumiră doamnei și apoi plecară.

— Ar fi trebuit să venim aici de la început, spuse Frank, când ajunseră din nou în stradă. Am fi fost scutiți să stăm două ore în praf azi-dimineață. A fost pierdere de vreme cu siguranță, și asta o spun acum știind, că umblatul după Camille Mazaret este o fundătură, oricum.

— Nu fi abătut, Frank, rosti Carol cu blândețe. Asta ar putea foarte bine să dovedească faptul că mumia este într-adevăr, Camille. Dacă au dispărut fără urmă, asta înseamnă că, cel puțin, acum, a fost găsită.

— Sună bine, dar cum dovedim asta? răspunse Frank.

Dintr-o dată, o durere fulgerătoare străbătu piciorul stâng al lui Carol, cum se întâmplase mai devreme, la morgă. Se agăța de mâna lui Frank pentru a nu se prăbuși.

— Hei, ce s-a întâmplat? întrebă el cuprins de îngrijorare. Atenție la pietrele de pavaj. Au scrântit o mulțime de glezne delicate.

— Nu mi-am sucit glezna, Frank, spuse Carol, sprijinindu-se încă de mâna lui. E ceva de care am uitat să pomenesc. Durerea asta de picior s-a declanșat mai întâi când am atins mumia. E ca și cum aș fi străpunsă de o otravă fierbinte. Ai putea cumva să verifici dacă nu cumva Camille a fost mușcată de ceva? Poate un șarpe veninos, adăugă ea, amintindu-și de reptila dezgustătoare din viziunea ei.

— Putem verifica cu mai multă atenție cadavrul, îi replică el. Presupun că am fi putut totuși omite ceva. Oricum, nu am căutat și mușcături de șarpe. Ai dreptate, ar fi destul de posibil. Te duc la hotel, apoi eu mă întorc la morgă să le mai pun niște întrebări. Tu nu trebuie să mai treci o dată prin asta.

Carol era pe cale să accepte, când zări o eșarfă roșie prin mulțime. Inima începu să-i bată mai repede, dar reuși să-și păstreze sângele rece.

— Du-te acum, Frank, la morgă. Îmi găsesc singură drumul spre hotel.

— Ești sigură?

El o mai ținea de mână, sprijinind-o.

— Absolut! Hai, du-te! E târziu.

— O.K. Ne vedem la hotel peste câteva ore.

Frank abia se îndepărtase câțiva metri, când Carol simți o mână uscată atingând-o pe a sa.

— Choctaw, te așteaptă dimineață. Cami are nevoie de tine.

— Spune-mi cum te cheamă, o rugă Carol.

Nu primi nici un răspuns. Pe cât de brusc apăruse bătrâna, la fel de repede se topi în mulțime.

— La naiba! gemu Carol. Aș fi avut o mulțime de întrebări să-i pun.

Se părea, deci, că trebuia să aștepte ca să-și primească răspunsurile direct de la Camille Mazaret.

— Măine dimineață, repetă Carol. Din nou? Așa repede? Nu sunt prea sigură că sunt pregătită.

Dar chiar în timp ce-și rostea cu glas tare îndoielile, ea realizează că-l va întâlni pe Choctaw în orele cețoase și reci ce preced răsăritul soarelui.

Nu se putea opri să nu se ducă, la fel cum nu se putea

... să nu respire. Nu putea să ignore cuvintele bătrânei, la fel de bine cum nu putea să ignore înțelegerea și prietenia pe care le simțea pentru Frank.

Amândoi aveau nevoie de ea — Cami și Frank.

În timp ce hoinărea spre hotel, un gând trecător îi străbătu mintea — că ar fi terbuît să rămână în vârful muntelui său din Carolina de Nord, departe de pericole, departe de dragoste. Dar realizează repede adevărul. Destinul o adusese la New Orleans, la Camille Mazaret și la Frank Longpre. Viețile amândurora se împletiseră cu viața lui Carol — cu viețile mele, se corectă ea mental.

— Mă întreb când — și dacă — va înțelege Frank ce ni se întâmplă?

Capitolul 6

Când ajunse la hotel, Carol era epuizată fizic și complet bulversată emoțional. Excursia matinală în trecut o lipsise de odihna atât de necesară. Apoi Frank o alergase toată ziua.

Tensiunea mentală se datora mai întâi vederii cadavrului mumificat al lui Camille Mazaret. iar mai apoi faptului că nimeni nu părea să cunoască data, locul și cauza morții tinerei femei. Vizita lui Carol, însoțită de Choctaw, la Câmpiile Elizee și la Mulgrove, o făcuse să înțeleagă că între ea și Camille exista o legătură. Părea o nebunie, dar ele împărtășeau afinități profunde. Încercă să-și facă ordine în sentimente, dar descoperi că gândul despre fragila relație dintre ea și Cami o cufunda și mai mult în confuzie.

Carol intră în cameră și aruncă o privire în jurul ei. Camerista făcuse curățenie. Patul părea deosebit de îmbietor.

— Dacă aş putea să trag un pui de somn...

Abia își sfârșise vorba, când sună telefonul.

Era Frank.

— Carol, îmi pare rău, dar trebuie să mă întâlnesc la cină cu câțiva politicieni din oraș.

În ciuda oboselii, ea se simți total dezamăgită la gândul că nu va cina cu Frank. Ardea de dorința de a analiza descoperirile zilei împreună cu el.

Se uită supărată spre receptor.

"Recunoaște!" gândi ea. "Abia așteptai să-l vezi, să fii cu el, în seara asta. Și acest lucru nu are nimic de-a face cu cazul."

Avu grijă, însă, să-și țină ascunse sentimentele și dezamăgirea.

— Nu-ți face griji, Frank. Oricum, sunt complet sleită. O să-i sun pe cei de la room-service să-mi aducă ceva ușor pentru seară, apoi mă voi odihni.

— Ești sigură că o să te descurci singură? Îmi displace că-ți fac una ca asta.

Părea atât de preocupat, încât pe Carol aproape o pufni râsul la încântătoarea constatare că cineva era așa de îngrijorat de soarta ei.

— Zău, Frank, o să-mi fie bine.

— Dacă aş putea să lipsesc de la această întâlnire, crede-mă, aş face-o. Mai degrabă mi-aş petrece timpul cu tine.

Se opri şi-şi dresе nervos glasul, ca şi cum ar fi spus mai multe decât ar fi vrut să spună.

— Vreau să zic, avem atâtea de discutat.

— Nu-ți face probleme, insistă Carol, mulțumită să audă că era și el la fel de dezamăgit ca și ea. Ai aflat ceva despre mușcătura de șarpe?

— Nimic deocamdată. Se lucrează la asta. Poate mâine dimineață am să știu ceva. Ne întâlnim mâine dimineață în braseria hotelului, să luăm micul dejun împreună. La opt fix, e bine?

Carol făcu o pauză înainte de a-i răspunde, gândindu-se în acest timp la femeia cu turbanul roșu.

— Frank, e prea de dimineață. Ce-ai spune de ora zece?

— Nu, nu! insistă el. Trebuie să pornim devreme. Am rechiziționat o barcă pentru a ne duce la Cotul Englezului. Mi-am închipuit că ți-ar putea fi de folos să vezi locul unde a fost odată proprietatea "Câmpiile Elizee", chiar dacă mlaștina a înghițit totul.

— Bineînțeles că mi-ar fi de ajutor, acceptă Carol. Dar, Frank, așa devreme?

— Din moment ce vei dormi bine, vei arde de nerăbdare să mergi. Crede-mă, Carol.

— Dacă spui tu.

Oftă. Era pur și simplu imposibil să te cerți cu omul acesta.

Era pe cale să-și ia la revedere și să închidă, când, Frank vorbi din nou.

— Carol, am așteptat toată ziua să-ți spun ceva... o vreau să spun, este că am avut îndoieli înainte de a veni tu aici, dar... vezi, nu prea mă pricep să spun ce simt. Vreau doar să ști că sunt realmente bucuros că te aflii aici, și asta nu numai pentru că ești de mare folos în acest caz, al nostru. Vreau să zic că, personal, sunt cu adevărat bucuros că ești aici.

Carol ținea telefonul, mută de uimire, și încerca să-și construiască o replică. Dar înainte de a găsi ceva, Frank își luă grăbit la revedere și închise.

Vorbele lui neașteptate îi produsese un sentiment cald și plăcut. Zâmbi, se întinse pe pat și închise ochii.

Carol nu și-a amintit niciodată ce s-a întâmplat în seara aceea, după ce vorbise cu Frank. Memoria sa nu a reținut nici apelul făcut către room-service, nici somnul în care s-a cufundat după cină, nici trezitul înainte de răsărit pentru a merge la capătul străzii Barărilor. Mai târziu, a putut doar să presupună că se întâlnise cu Choctaw, care o purtase cu sine în timp.

Părea că trecuseră doar câteva clipe din momentul în care vorbise cu Frank și până când se regăsise acolo unde o lăsase pe Camille Mazaret, gonind în noapte, evadând de pe plantația Mulgrove.

Din nou, Carol era altă femeie, în alt timp, în alt spațiu.

O ceață groasă se ridica în nori umezi din mlaștina apropiată, în timp ce făpturile nopții își vorbeau într-un amestec vrăjitoresc de chițaieli, țipete și grohăieli. Într-o astfel de noapte, Mulgrove părea un loc bântuit de stafii, furtuna nefăcând altceva decât să sporească sentimentul de mister și pericol.

Cami se aplecă pe gâtul lui Voodoo, îndemnând falnicul armăsar să alerge mai iute. Dar drumul mocirlos, plin de făgașe, se dovedea a fi nesigur. Înțelegând pericolul, nu mai struni hăturile, lăsând calul să-și aleagă singur ritmul de alergare. La un alt cot al drumului, conacul plantației dispăru în spatele unei

perdele de stejari înalți.

— Acum te poți liniști, își vorbi ea cu glas tare. Ești în siguranță. Doar Lorenna te-a văzut plecând.

Camille se înșela. O a doua pereche de ochi o urmăriseră din momentul în care își îndemnase armăsarul negru să iasă din grajd și să o ia pe drumul de pe dig. De urmăritorul ei o desparteau acum o perdea cenușie de ploaie și cam cincizeci de metri de drum. Călărețul, care prefera să rămână în urmă, deși ar fi putut să o depășească oricând, nu voia să-și înspăimânte prada.

— Încetișor, Lucifer, îi șopti calului. Încă nu vrem să ne apropiem prea mult, doar atât cât să nu-i scăpăm din ochi.

Victoine Navar suferise o înfrângere minoră în seara aceea și nu avea de gând să lase să-i scape această a doua ocazie. Voia să pună mâna pe acest sclav fugar pe care-l văzuse furișându-se de pe proprietatea Pinnard. Avea să dea o bună întrebuințare banilor de răscumpărare.

Vic cel Negru râse pe înfundate, fără veselie, reamintindu-și:

— Când nu am avut eu nevoie de bani gheață?

Balul de la Mulgrove fusese doar o poantă. Nu sperase cu adevărat să fie lăsat să intre. Fusese destul de distractiv să-l enerveze pe bătrânul arțăgos Pinnard, medită el, zâmbind lăcom. De altfel ar fi fost păcat să nu încerce să folosească acea invitație frumos gravată, după ce o câștigase la barbut de la junele René Gireau.

Un râs gros îi bubui în piept.

— *C'est un gentil garçon*²⁸! Băiatul avea într-adevăr, această calitate, își reaminti Vic, dar René trebuia să i se dea o lecție. Un joc de bărbați cerea priceperea și viclenia unui bărbat, iar un jucător nu ar fi trebuit să parieze niciodată mai mult decât îl ținea punga. Tânărul Gireau pricepuse în sfârșit această regulă de bază a jocului de noroc. Poate din cauza lecției pe care o primise — balul pe care-l pierduse — René fusese scutit de lecțiile dure pe care le administrase viața lui Victoine. Cu zece ani în urmă, Vic pierduse mai mult decât o seară cu mese întinse, vinuri bune și flirturi cu femei drăguțe. Învățătura lui

²⁸Un tânăr atât de bine crescut (în franceză în original) (n.tr.)

despre mesele de joc fusese ceva mai dură. Pariind nesăbuit, Vic pierduse totul — plantația, familia și întreaga sa moștenire.

— Poveste veche, murmură Navar, trăgându-și pălăria mai pe ochi pentru a se feri de ploaie.

Își concentrează din nou atenția asupra călărețului din fața sa. Aventura asta era mai cu siguranță pe gustul lui decât să tragă la sorti mânușa unei fecioare creole afectate. Fusese țicneală curată să-și piardă vremea cu un astfel de sport nebunesc. Urmărirea asta însă, se putea dovedi extrem de profitabilă. Avea nevoie de bani acum. Și sclavul acela evadat îi va aduce probabil o recompensă grasă, mai ales că individul, în nesăbuinta lui, furase unul din armăsarii cei mai de preț ai stăpânului pentru a-și asigura scăparea. Vic făcu o plecăciune în direcția siluetei neclare din depărtaare.

— Eu și creditorii mei îți mulțumim, spuse el zâmbind visător.

Cami tremura — udă până la piele și moartă de oboseală — dar nu voia să se oprească. Un sentiment înfiorător de teamă o paraliza. De când părăsise Mulgrove nu întâlnise și nici nu auzise pe nimeni, dar avea senzația că cineva o urmărea, o supraveghea. Privise de câteva ori înapoi. Tot ce văzuse fuseseră siluete deformate de întuneric și ploaie — stejari înalți păzind drumul în urma sa ca niște santinele fantomatice. Totuși, sentimentul persista, ca o fantomă călărind în aceeași șa cu ea. Nu putea să ignore acest al șaselea simț care nu o înșelase niciodată când o avertizase de pericolele ce se apropiau.

Un amestec de teamă pustiitoare și hotărâre încăpățănată o mânau acum înainte. Ce era pe cale să facă o era nebunie. Dar, își reaminti ea, situațiile brutale cer măsuri brutale. Într-adevăr, Camille era sătulă. Pretențiile nerezonabile ale vărului Morris fuseseră picătura care umpluse paharul, din punctul ei de vedere. Îndurase șirul nesfârșit de vânători de zestre plictisitori pe care îi impuseseră cei doi Pinnard, dar refuzase să le suporte amenințările.

Clipa în care vărul Morris îi ceruse să-și aleagă un soț, fusese cea care o determinase să călătorească prin noaptea

întunecoasă, spre New Orleans, spre o căsuță din *rue d'Amour*.

— Strada iubirii! Ce potrivire! — șopti ea.

Casa de la numărul zece fusese locul în care tatăl său descoperise dragostea, unde Camille spera că și ea ar putea descoperi taina acestui mare mister al vieții — iubirea. Era sigură că femeia aceea, Fiona, va dori să o ajute pe fiica celui pe care-l iubise atât de profund, atâta vreme.

Dar pe măsură ce orele se scurgeau și Camille se apropia de New Orleans, hotărârea ei începu să se clatine. Și dacă Fiona refuza să o vadă? Și dacă Fiona o ura pentru că era vâlsarul soției amantului ei? Și, mai ales, dacă Fiona ar fi râs de planul lui Cami și ar fi refuzat să o ajute? Încotro să o ia atunci?

"Nu te gândești la asta", se atenționează ea însăși. "Continuă să creștini și să sperii."

Vic cel Negru încă ezita. Îi plăcea jocul ăsta de-a goarele și pisica, chiar dacă șoricelul din fața sa habar nu avea că e sub strictă supraveghere.

Avea un plan. Va sta în preajma fugarului, dar nu-l va ajunge din urmă prea curând. Dacă va încerca să-l prindă acum, nefericitul ar fi putut încerca să scape în mlaștină și s-ar fi pierdut în gaura aceea mohorâtă. O căutare într-o astfel de zonă ar fi dovedit extrem de costisitoare și extrem de neplăcută, mai ales într-o noapte ca asta. Și, la urma urmei, Vic nu era îmbrăcat prea potrivit pentru o expediție în mlaștină. Purta singurul costum de seară ce-i mai rămăsese. Nu-și putea permite să-l terfelească. Un gentilom trebuie să fie îmbrăcat corespunzător pentru a se așeza la o masă de poker.

— Nu. Mai bine să aștept, murmură el. Sclavul se îndreptă spre New Orleans. Avea probabil prieteni acolo care lui îi putut ascunde. Vic se hotărî să se țină departe până când vor ajunge în oraș. Atunci, dacă va avea nevoie de ajutor, îl va găsi la îndemână. Recompensa pentru urmărirea și capturarea fugarului, tot a lui va fi.

În lumina misterioasă a aurorei, apărură teritoriul mlaștinos pe care se desfășurase bătălia de la New Orleans. Vechea plantație Chalmette. Întotdeauna când trecea pe lângă aceste

locuri, Vic avea o strângere de inimă. Propriul său tată murise în ianuarie 1815, apărându-și orașul iubit împotriva invadatorilor englezi. Pe vremea aceea, Vic era un puști obraznic, dar fusese obligat să se maturizeze repede după moartea eroică a tatălui său.

Își plecă fruntea încercând să spună o rugăciune. Cuvintele nu-i veniră. Într-un fel, simțea că nu mai era demn de onoarea pe care moartea tatălui său o adusese numelui familiei.

Măcar porecla de "Vic cel Negru" și-o merita cu prisosință, își făcu el socoteala. Dar cât tânjea ca să mai merite încă o dată respectatul nume al familiei Navar.

Cami răsuflă ușurată. Mușchii o dureau de încordarea acestei lungi și neplăcute călătorii. Își îngădui să se destindă puțin. Spera că ce fusese mai greu, trecuse. Vedea deja periferiile orașului. Deși soarele leneș încă dormea în spatele norilor negri-purpurii, New Orleans se trezea la viață. Felinarele de stradă încă mai ardeau, primii negustori ambulanți își începuseră rondurile. Le auzea chemările cântate — tânguierile monotone răsunând în străzile tăcute din *Faubourg Marigny*. Se simțea deja mai în siguranță la gândul că alte ființe omenești se aflau în apropiere.

Se hotărî să urmeze cursul râului până la esplanadă. Drumul ăsta lat, sprijinit de copaci, ar fi trebuit să fie mai sigur la această oră matinală, decât străzile dosnice și înguste, prielnice marinarilor beți, târfelor și găinarilor. Odată ajunsă pe esplanada, mai trebuia să călătorească doar până la strada Fortului pentru a găsi Strada Iubirii.

— Diie, băietel! strigă ea, și puternicul armăsar negru începu să galopeze spre New Orleans.

Încordarea începu să îi dispară, când intră în oraș. Drept în față, se vedeau clădirile înalte ce mărgineau cealaltă parte a esplanadei.

— Aproape am ajuns, spuse ea cu un oftăt de ușurare.

Aromele reconfortante de cafea creolă și pâine franțuzească proaspăt coaptă se amestecau cu mirosurile de

²⁹Suburbia Marigny (franceză) (n.tr.)

lăptos și de mușchi umed de pe zidurile caselor. Dintr-o curte, o alăune de vânt aduse parfum de leandru. Un alt vârtej de aer o făcu pe Cami să strângă din nas dezgustată — un șanț din care se revărsau scursuri menajere — reamintindu-i că New Orleans era, cu adevărat, un oraș al marilor contraste. Ca să trăiești în *Crescent City*³⁰, trebuia să fii pregătit să înduri și binele și răul, și uratul și frumosul, și sărăcia și bogăția. Cât despre dragostea pe care Cami o căuta, ea știe că trebuie să se păzească de patimile care o pândeau în acest oraș al păcatului.

Pentru o clipă, Cami se sperie de propriile gânduri: de fapt, ce făcea ea aici? Pe parcursul celui mai bun anotimp, New Orleans era un loc periculos. Pe timpul verii, nimeni nu venea în oraș, iar cei care locuiau aici îl părăseau pentru ținuturi cu o climă mai sănătoasă până la primul îngheț.

Casa familiei Pinnard era închisă și zăvorâtă până ce treceau lunile cu zăpușeală și duhori aducătoare de friguri.

— Tot răul spre bine, spuse ea cu glas tare, încercând să-și facă puțin curaj. Nu vor îndrăzni să vină să mă caute în oraș. Verișoara Beatrice e mult prea înspăimântată să nu ia înguri galbene.

Privi de jur împrejur. Marile case ale nobilelor familii creole păreau părăsite în acest sfârșit de iunie. Abia acum realizează că ar putea fi cu adevărat în pericol — o femeie umblând singură pe acest drum lat și pustiu. Parcă s-ar fi rătăcit într-un oraș mort.

Îl îndemnă pe Voodoo înainte.

Vic cel Negru grăbi și el pasul. Putea să ajungă ușor la ieșirea de la ieșire, era sigur de asta. Strada cu case nelocuite era un avantaj în plus pentru el. Nu se putea amesteca nici un nepoftit, iar dacă tipul din față ar fi cerut ajutor, nu avea cine să i-l dea din partea ușilor închise. Vic decise că acum era momentul.

Dacă și-ar fi luat cu sine pistolul, ar fi tras pur și simplu un foc de avertisment, pentru a-l opri pe fugar. Singura armă pe care o avea asupra sa era o *colchemarde*. Credincioasa sa sabie-baston ar fi fost tocmai bună într-o dispută politicoasă între gentilomi, dar nu era de mare ajutor în acest caz.

— Ce nerozie! mârâi el. Să nu te lase cu pistoale la baluri.

Se resemnă să-l captureze pe individ, folosind doar de

³⁰ Nume dat orașului New Orleans (n.tr.)

forța brațelor pentru a-i învinge eventuala opoziție. Oricum nu ar fi avut chef în nici un caz să împuște sclavul. Proprietarii plătesc foarte rar o recompensă integrală pentru returnarea unor "bunuri" vătămate.

Camille auzi tropotul de copite lovind surd pământul în spatele său. La auzul acestui zgomot inima începu să-i bată nebunește de frică. Scoțându-și pălăria, începu să-l lovească pe Voodoo peste coastele termurânde. Agrafele din păr îi căzură, lăsând vântul să se joace nestingherit cu buclele sale întunecate, dar ea nu avea timp să observe asta.

— Mai repede, îl îndemnă ea. Hai, băiete, hai!

Dacă Victoine Navar n-ar fi fost călare; s-ar fi oprit brusc în mijlocul drumului, vâzând părul lung și negru al fetei, revărsat pe umeri. În loc de asta, se lăsă pe spate în șa și bolborosi:

— Doamne, e o adevărată femeie!

Apoi, râzând de sine însuși, se aplecă peste grumazul calului.

— Se pare că vom putea îmbina utilul cu plăcutul.

Cami auzea călărețul apropiindu-se. Era atât de speriată, încât abia mai putea respira. Cu fiecare secundă, el era tot mai aproape. O clipă mai târziu, ea simți, efectiv, în spate, răsuflarea caldă a calului său.

— Hai, Voodoo, strigă ea. Hai!

— Prrr! Stai, băiete! scrâșni o voce groasă.

Celălalt cal ajunsese în același rând cu Voodoo, care dădea din cap și din picioare, furios. O mână îi smulse hățurile lui Cami. O altă mână îi cuprinse mijlocul.

— Cam grăbită în dimineața asta, domnișoară, nu-i așa?

Cami se zgâia la individul întunecat, care călărea falnic alături de ea. Borul lăsat al pălăriei îi umbrea figura, ascunzând-o.

Dar trăsăturile chipului său aveau prea puțină importanță acum. Frumos, sau grotesc, el reprezenta o amenințare îngrozitoare. Tot ce conta, pe moment, era să scape. Știa că nu se putea măsura cu el.

Cami încetă să se opună. Se lăsă moale, sperând ca el să-și slăbească strânsoarea. Trebuia să scape. Auzise povești teribile despre femeile răpite din oraș, care nu mai fuseseră

văzute niciodată, sau despre care nu se mai auzise nimic. Se cutremură, amintindu-și o poveste spusă de slugile de la Mulgrove, despre o doamnă dintr-o familie creolă nobilă, ce fusese răpită și dusă într-un bordel dintr-un oarecare oraș îndepărtat.

— Fac pariu că o să fii o bucățică pe cinste, după ce o să faci o baie.*

Străinul cel semeț se aplecă înspre ea, răsuflarea lui fierbinte încălzindu-i obrazii înghețați.

Cami se încordă, când degetele lui puternice o pipăiră, încercându-i dimensiunea pieptului. Însă nu-l respinse. Trebuia să simuleze că se predă, până îi venea și ei apă la moară. *Rue d'Amour*³¹ era doar la două case mai încolo. Dacă Voodoo ar putea întrece calul străinului și dacă Fiona ar fi acasă și ar primi-o, Cami credea că ar putea avea o șansă.

El îi vorbea în continuare, dar ea nu-l asculta. Pomenirea bruscă a numelui vărului său îi readuse atenția asupra a ceea ce spunea omul.

— Aș pune rămășag că ești una din puicuțele ce-i încălesc așternutul bătrânului Morris Pinnard.

Își sublinie cuvintele, țâțâind dezaprobat și compătimitor, în același timp.

— Dacă-i așa, fetițo, nu te pot învinovăți că ai fugit.

— Puicuță? icni Cami. Ce naiba voia să spună omul ăsta?! Nu cunosc nici un Morris Pinard, replică ea.

El nu găsi altceva mai bun de făcut decât să râdă.

— Nu? Păi, cum se face, atunci, că te-am văzut plecând de pe proprietatea lui? Poate ai fugit de pe altă plantație și te-ai oprit la Mulgrove, doar pentru a fura calul ăsta grozav. În acest caz, voi căpăta două recompense. Frumos, doar pentru o singură noapte de muncă!

— Calul e al meu!

— Haide, haide! Sclavele, ca tine, nu au nimic, nici măcar ele însele nu-și aparțin.

Cami simți că i se face greață Cel puțin, înțelesese. Omul era un vânător de capete. O văzuse părăsind Mulgrove, în hainele astea jerpelite, și presupusese că era o fugară — nu de

³¹ Rue d'Amour — Strada iubirii (n.tr.)

amenințarea căsătoriei, ci de o viață de robie. Dacă n-ar fi fost atât de speriată, ar fi zâmbit de ironia sortii. De fapt, exista, oare, vreo deosebire între cele două situații?

În clipa următoare, înțelegerea îi provocă aproape un șoc fizic. Întreaga-i viață i se perindă prin fața ochilor, cu repeziciune. Tânăra Juno, una din cameristele familiei Pinnard, fugise toamna trecută. Cami o îngrijise până când se pusese pe picioare, după ce vânătorii de recompense o aduseseră, până la urmă, acasă. Nu se grăbiseră s-o restituie, ci profitaseră, mai întâi de ea, conform viziunii lor din mlaștină. Animalele alea obscene o ținuseră o lună, până ce se săturaseră de o astfel de distracție, apoi o readuseseră la Mulgrove, pentru a-și încasa recompensa.

— Nu sunt o sclavă! protestă Cami.

Apoi, aproape fără să se gândească, sperând să-l deruteze, adăugă:

— Sunt o femeie de culoare liberă. Am drepturile mele.

El o fixă tăcut, apoi rosti târăgănat:

— Nu prea multe.

— Dă-mi drumul! țipă ea, încercând să-și elibereze mâna din strânsoarea lui de oțel.

— Cățea de curte! Dacă ești ce pretinzi a fi, să-ți văd actele.

Cami părea de pe altă lume, încercând năucită să distingă chipul bărbatului, ascuns de umbrele nopții.

— Ce acte? Nu înțeleg.

— Dacă ai fi liberă, ai înțelege. Părerea mea este că minți, și minți prost, pe deasupra. Bătrânul Pinnard va plăti gras, ca să te aibă înapoi, în patul lui. Fii cuminte și hai să mergem.

— Vă rog, nu...

El se întinse și îi atinse obrazul.

— Gîngaș, murmură el. Atât de gîngaș. Dacă n-aș fi fost așa de strămătorat cu banii; aș fi fost tentat să te las să pleci. O mulătră drăguță, ca tine, n-ar trebui să se mulțumească cu sacul ăla de osânză, care e Pinard. Poate chiar aș încerca să te conving să vii la mine acasă. De mulțisor n-am mai...

Cuvintele i se topiră în melancolie. Se aplecă înspre ea, iar următorul lucru de care Cami își dădu seama, era că gura lui

o acoperea pe a ei. Se zbătu să scape, dar el o strângea ca într-o menghină. Sărutul era, înșă, blând, chiar gingaș.

Prefăcându-se că ar vrea să-i sărute mâna, recunoscătoare pentru neașteptate lui bunătate, Cami își întoarse capul încetișor și își înfipse dinții în porțiunea cărnoasă a palmei bărbatului, atât de adânc încât acestuia îi țâșni sângele, scurgându-se încet pe obrazul fetei.

El urlă de durere și de mânie, dar îi dădu drumul, de parcă ea l-ar fi rugat s-o facă. În clipa aceea, Cami izbi sălbatic cu câlcâiele în coastele lui Voodoo. Armăsarul se cabră, apoi țâșni, ca un demon fugărit de înger.

— Întoarce-te, fire-ai blestemată! răcni el. Când am să pun mâna pe tine, o să-ți pară rău! Ți-arăt eu ție, târfă blestemată, așteaptă și-ai să vezi!

Cami n-avea chef nici să aștepte, nici să vadă. Tot ce-și dorea, era să ajungă în siguranță la numărul zece, în *Rue d'Amor*.

Șocul pe care i-l provocase era în avantajul ei. Când bărbatul își reveni, ea era deja departe, pe strada zisă a iubirii. Scruta, disperată, porțile vilelor de lemn, albe și cochete, în căutarea numărului. Tocmai când auzi calul străinului intrând pe Strada Fortului, ea găsi casa Fionei.

Camille descălecă de pe Voodoo și îi trase o palmă zdravănă peste crupă.

— Du-te acasă, băietel! îi porunci ea.

Prea speriată ca să mai bâjbâie pe la zăvorul porții, ea sări peste gardul scund, din șipci. Alergă pe aleea îngustă și începu să izbească cu pumnii în ușă. Era deja disperată.

— Răspunde, Fiona! imploră ea. Te rog, deschide!

Ușa se deschise ca la comandă. În fața ei nu stătea, totuși, cum se așteptase, o frumoasă mulătră, ci un tânăr simpatic, cu un păr șaten-roșcat și cu cei mai albaștri ochi pe care îi văzuse ea vreodată.

Uimită, Cami își pierdu pentru o clipă glasul. Apoi, la auzul apropierei tropotului de copite, strigă:

— Trebuie să mă ajutați! Sunt fiica lui Edouard Mazaret. Vă rog, lăsați-mă să intru.

Tânărul continua să o fixeze, cu o vagă expresie de

surpriză, de parcă nu s-ar fi trezit încă. Atunci, de undeva din interiorul casei, se auzi o voce de femeie.

— Prospere, condu-o înăuntru pe domnișoara!

Numitul Prospere, se dădu la o parte, făcând un gest care, chiar dacă nu era de bun venit, cel puțin îi permitea intrarea. Cami aproape se aruncă peste prag, trântind ușa în spatele ei și trăgând zăvorul.

— Fiona? șopti ea.

În fața ei se găsea un fel de bibelou de alabastru. Doar părul întunecat al femeii era o dovadă a picăturii de sânge negru, moștenită de la niște strămoși îndepărtați. Ochiul îi erau ca de un palid chihlimbar, iar pielea la fel de albă ca și a tânărului de lângă ea.

— Tu ești Camille Mazaret?

Trăsăturile calme ale femeii și tonul vocii nu-i trădau îndoielile pe care le avea față de creatura cu privirile speriate și gura boțită și însângerată.

— Da, răspunse Cami, cu răsuflarea tăiată, și mă urmărește un om îngrozitor. Va fi aici curând. Sunt la strâmtoare și tu ești singura persoană care mă poate ajuta. Te rog, Fiona, de dragul tatălui meu! Ascunde-mă!

Chipul Fionei rămase calm, lipsit de expresie.

— Du-o în dormitorul din spate și rămâi cu ea, Prospere. Dacă apare, mă descurc eu.

Prosper încuviință, apoi o conduse pe Camille spre camerele din spatele casei.

Chiar ascunsă și cu Prosper gata să o apere, ea scânci, îngrozită, când auzi loviturile în ușa din față.

— Nu-l lăsa să mă ia, hohoti ea, isterică. Te rog, te rog!

Prospere închise ușa dormitorului și o obligă să se așeze.

— Acum stai liniștită, îi spuse el, cu o voce apăsată. Ai încredere în Fiona.

Cami rămase nemișcată, încercând să-și închipuie ce se întâmpla între Fiona și vânătorul de recompense. Deși auzea glasuri înăbușite dinspre camera din față, nu putea să distingă cuvintele.

— Deschide, Fiona, știu că ești acasă! răzni Vic cel Negru.

Fiona, obișnuită cu o viață calmă și liniștită, lăsa să-i scape -o ușoară înjurătură, legată de zgomotul și furia ce dăduseră buzna în viața ei, cu noaptea în cap. Ce naiba se întâmpla? Mai întâi, haimanaua aia ce pretindea a fi fiica lui Edouard. Ridicol! Și acum, dacă auzul n-o înșela, Victoine Navar, ce era pe cale să-i dărâme ușa.

Trase zăvorul — ea nu-l punea niciodată — și deschise larg ușa, pentru a-l vedea exact pe omul pe care se aștepta să-l vadă. Ce nu se aștepta, era să observe că mâna lui îi stropea veranda cu sânge.

— Victoine! îngăimă ea. Ce s-a întâmplat?!

— M-a mușcat o târâtură de sclavă! exclamă el, arătându-i mâna rănită, întocmai cum un cățeluș dă lăbuța lovită.

— Intră, spuse ea. Am să ți-o îngrijesc, în timp ce tu îmi vei povesti toată istoria.

Îl conduse pe Navar în cochetul ei salon — o cameră mobilată elegant, după gustul ei, cu ajutorul generos al lui Edouard Mazaret. Rănitul se lăsă să cadă pe sofaua acoperită cu brocart roz.

Fiona aduse coniac, pentru băut și pentru dezinfectat. El trase o dușcă, apoi își turnă generos peste mână, lăsând-o pe ea să-i înfășoare peste mușcătură o fâșie de pânză curată. Va supraviețui!

— Acum, dom'le Navar, aștept o explicație. Dacă nu te superi, ia-o de la început.

Vic cel Negru îi mărturisi escapadele nocturne, începând cu încercarea de a strica balul de la Mulgrove și sfârșit cu târfa aia neagră, fugară, ce-și înfipsese colții ascuțiți în mâna lui, reușind să-i scape din gheare. Habar n-avea că ea se ascundea în dormitorul Fionei, dar nici amfitrioana sa nu se obosi să-l informeze despre asta.

— La dracu' cu toate! Am lăsat să-mi scape chiar și armăsarul negru, se lamentă el. Mi-ar fi adus ceva parale, drept recompensă.

— Victoine Navar, când o să-ți faci și tu ordine în viață?

Fiona îl dojenea cu blândețe, în ochii ei mari citindu-se

doar o simpatie caldă.

— Pur și simplu, nu mai poți trăi așa, de azi pe mâine. Spune-mi, dacă ai fi ajuns fugara și calul, și dacă domnu' Pinnard ți-ar fi acordat o recompensă mai mult decât generoasă, ce-ai fi făcut cu banii? Ți-ai fi plătit datoriile? I-ai fi pus în bancă, să-i economisești, până vei avea destul, ca să-ți răscumperi moșia Stejarii Aurii?

El privea drept în ochii ei, ce iradiau o dulce căldură. În ochii lui începuse să ardă un foc ciudat și întunecat.

— Mâine seară, la *Gaspardi*, se joacă poker pe mize mari. M-aș putea aranja pe viață, Fiona. Aș putea chiar să-mi răscumpăr casa.

Fiona tătâi încetisor, clătinându-și tristă capul.

— Vic, bietul de tine. N-ai să înveți nimic, niciodată?

— Am învățat, Fiona!

O privea furios; în ochii lui focul se stinsese, dar apăruse un sloi de gheață.

— Să nu crezi că n-am înțeles lecția pe care mi-a servit-o viața, când ticălosul ăla mi-a luat la cărți Stejarii Aurii.. Când Madelaine m-a lăsat și l-a luat cu ea pe fiul nostru, Pierre, când toți mi-au întors spatele! Am învățat atunci că nimic nu contează, că nimic nu durează și că nu poți avea încredere în nimeni. Ce altceva aș mai avea de învățat?

— Victoie, n-ai încredere în nimeni? Nici chiar în mine?

La auzul acestui reproș, Vic răspunse repede:

— Bineînțeles, că în tine am încredere, Fiona, dar în altcineva nu.

Își plecă fruntea și șopti:

— Spune-mi, Fiona, mai există, oare, cineva în lumea asta, în care să am încredere, sau care să-mi merite dragostea? Pasiunea pentru masa de joc e tot ce mi-a mai rămas. Am fost întotdeauna un pătimaș. Nu-mi poți cere să renunț la singura pasiune pe care o mai am.

Își privi furios mâna rănită și-și clătină capul.

— N-am s-o fac, Fiona. Nu pot!

Cu vârfurile degetelor, îi atinse părul negru, zburlit — nu atingerea unei iubite, ci mângâierea unei mame adresată copilului îndurerat.

— Mai sunt și alte pasiuni pentru care merită să trăiești, *mon cher*.

Își ridică, brusc, fruntea și îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Dacă e vorba de dragoste, las-o baltă. Chiar dacă voi găsi o femeie de care să-mi pese, eu n-am ce să-i ofer. Nici măcar nu sunt sigur că sunt liber să mă recăsătoresc. După câte știu, Madeleine e bine, sănătoasă. Se ascunde, îl ține departe de mine pe fiul meu, refuză să-mi mai fie soție, dar nu lasă nici pe alta să-i ia locul.

Fiona împărtășea durerea prietenului ei. Suferise atâția ani. Alți bărbați creoli angajaseră mariaje lipsite de iubire. Un prim exemplu era Edouard, al ei. Dar, dintre toți cei pe care ea îi știa, nici unul nu fusese atât de zdrobit de vechiul obicei al căsătoriilor aranjate, ca Victoîne Navar.

Ca fiu unic al marelui erou și proprietar de plantații, Philippe Navar, Vic își acceptase locul convenit în lume, la împlinirea vârstei de douăzeci de ani.

La ordinul familiei sale, s-a căsătorit cu fiica unui nobil creol, care i-a dăruit, în curând, așa cum visează orice bărbat, un fiu care să-i ducă numele mai departe. La treizeci și trei de ani, Victoîne devenise deja o personalitate în lumea plantatorilor. Admirat de unii, invidiat de alții, înșelat, însă, doar de unul singur, un nemernic rămas nepedepsit până acum.

Cicatricea de pe față, și o alta, mai adâncă, în suflet, au fost tot ce i-a mai rămas lui Vic după duelul la masă de joc cu Domingo Cadella.

Gândul lui Navar era încă la pasiunea sa.

— Dacă aș avea cu ce intra în joc, mâine seară, atunci aș putea...

Vorbele lui Vic întrerupseră vârtejul de gânduri al Fionei, iar ea își aminti bursc de zvonul care circula prin piața orașului.

— Ai lipsit mult din oraș, Victoîne?

— Aproape o lună, răspunse el. Am fost pe un vas ce a intrat ieri în port. Acolo am câștigat invitația la balul lui Pinnard. Am părăsit imediat orașul, călărind spre Mulgrove, închipuindu-mi că eram la fel de îndreptățit, ca oricare, în a-i face curte bogatei sale verișoare. Dar, dacă mă gândesc bine,

cred că mă înșelam. Madeleine m-a părăsit de atâta timp, încât uit, uneori, că ar fi existat vreodată și că eu sunt încă un bărbat înșurat.

Fiona se ridică și-l luă de mână.

— Se pare că în oraș se găsește un om care te caută. Strigă sus și tare că a venit în New Orleans să se răzbune.

Ochii lui Vic devin cenușii, ca oțelul.

— Dacă aș avea tot atâția bănuți câți indivizi, care-mi caută nod în papură, n-aș mai fi nevoit să joc cărți. Aș fi deja bogat, Fiona. Nu-ți mai bate capul cu astfel de bârfe.

Ea clătină din cap.

— Nu cred că îl poți ignora pe acest om. Pretinde că i-ai omorât fratele. Se pare că asta s-a întâmplat demult. Tot din cauza unui joc de cărți, dar care s-a sfârșit violent.

Vic se posomorî. Atâția ani, atâtea partide de cărți... Despre cine era vorba? Apoi își aminti.

— A, e ticălosul care m-a acuzat că trișasem. Îmi amintesc noaptea aceea. Juca și Edouard al tău, împreună cu doi frați pe nume Lazano, din ulița *Natchez*. Edouard le-a prins mișcarea și le-a reproșat-o. Cel mai vârstnic a dat vina pe mine, încercând să-și protejeze fratele vinovat. Apoi a scos un pistol și a tras. Nu m-a nimerit; glonțul a trecut la o milă pe alături. N-am avut de gând să-l mai las să încerce o dată.

— L-ai omorât pe omul ăla, pe Lazano? Întrebă Fiona, încetișor.

— Ce-ai fi vrut să fac? Să stau și să-l las să ne omoare, pe mine și pe Edouard, așa cum ne amenințase? Pentru numele lui Dumnezeu, Fiona, a fost legitimă apărare!

Îl privi, gravă, cu ochii înecați în lacrimi.

— N-am știut niciodată că i-ai salvat viața lui Edouard, *mon cher*³².

— Pe dracu', Fiona! Mi-am salvat propria piele!

Obrajii lui Vic se înroșiseră de jenă, în timp ce își minimaliza bravura.

Fiona îi strânse mâna.

— Victoie, o să fii prudent, nu-i așa? Omul ar putea fi periculos.

³² mon cher — dragul meu (în franceză, în original) (n.tr.)

El răsese și-și ridică mâna rănită.

— Sunt întotdeauna pregătit, cu excepția cazului când sunt femei prin preajmă. Se pare că am învățat ceva, nu?

Clătină din cap și oftă.

— Ei bine, presupun că târfa aia e deja departe acum. Tocmai bine. Îmi închipui că biata fată era obligată de Pinnard să-i facă ceva mai mult decât niște servicii obișnuite.

— Ești generos că o lași să scape, Victoine. Poate va reuși să ajungă în nord, spre libertate.

— Nu cred, dar îi doresc succes.

Vic se ridică și porni spre ușă, apoi se întoarse.

— Îți mulțumesc, Fiona.

— Pentru ce, prietene?

— Pentru că exiști. Pentru că ești ceea ce ești, scumpă doamnă.

— Ar trebui să zâmbești mai des, Victoine. Îți dă un aer de golan simpatic, spuse Fiona, clipind din genele ei lungi, lucru ce nu-l prea făcea de obicei.

Vic răsese gutural.

— Simpatice, zici? Ah, Fiona, ce mincinoasă grozavă ești. Și ce femeie, ce femeie! Dacă nu ți-aș respecta sentimentele, încă vii, ce le ai față de Edouard, te-aș lua chiar acum în brațe și te-aș duce în dormitor, unde am rămâne toată ziua, pierduți în plăceri nesfârșite. Te-aș face țitoarea mea.

Un zâmbet apărui pe buzele moi ale femeii.

— Ah, nu, *musiu*, n-ai face-o. Nu-ți poți permite să mă întreții, ți-amintești?

El o amenință cu degetul, făcându-i cu ochiul.

— Ține minte! Într-o zi, voi avea destui bani să pot avea cea mai frumoasă doamnă din oraș. Va fi invidiată de toate celelalte femei.

— Nu va fi așa, dacă te vei întâlni cu Lazano. Du-te, acum, și ai grijă.

Când Fiona îi deschise ușa lui Vic cel Negru, zorile se strecurau pe îngusta stradă a iubirii. Ea stătu pe verandă, până ce el îi făcu cu mâna, încălecă și se depărtă în josul străzii. Soarta lui îi crea Fionei o senzație apăsătoare. Când Victoine era prin preajmă, amintirea lui Edouard îi părea și mai vie. Cei

doi bărbați, deși habar n-avuseseră unul de celălalt, pe vremea când Vic era încă respectatul proprietar al Stejarilor Aurii, s-au împrietenit datorită pasiunii lor comune pentru jocurile de noroc. Acum, că iubitul îi murise, ea n-ar fi putut suporta ca prietenului lui să i se întâmple ceva.

Brusc, își reaminti de celălalt oaspete matinal. Strângându-și faldurile mătăsoase ale halatului, își reînnoadă cordonul, cu un gest ferm, hotărât. Va afla adevărul despre tânăra aceea, sclavă sau stăpână, albă sau negresă.

Femeia ce încă îl iubea din tot sufletul de Edouard Mazaret, se îndreptă cu pași mari spre dormitorul din spatele casei, decisă să se confrunte cu fata ce pretinsese a fi fiica lui.

Când ușa se dădu de perete, Cami țipă, fiind perfect convinsă că intra întunecatul ei urmăritor.

Dar, în fața ei, se afla cea mai gingașă dintre frumuseți, cu halatul de mătase gălbuie mângâindu-i curbele dulci ale corpului zvelt. Cami înțelese acum de ce se îndrăgostise tatăl ei de o astfel de femeie. Fiona părea însăși esența blândetii și feminității. Cami fusese șocată când aflase că tatăl său avea o fiică. Părusese un lucru scandalos, așa cum îi explicase severa sa mamă. Dar acum, că știa mai multe, înțelegea această dorință fierbinte, de a iubi și de a fi iubită.

Zâmbindu-i Fionei, Cami îi întinse mâna. Iubita tatălui său o privea cu răceală, ignorându-i oferta de prietenie.

— Acum, tânără doamnă, ai să-mi spui adevărul. E limpede că nu ești fiica lui Edouard Mazaret. Frumusețea lui Camille este de poveste, în orașul ăsta și în toate parohiile vecine. De asemenea, se întâmplă să știu cu certitudine că tânăra domnișoară în chestiune locuiește cu verii săi, la plantația Mulgrove, la câteva mile depărtare de New Orleans. Așa că, rogu-te, spune-mi cine ești tu ? Și ce urmărești, tulburându-mi liniștea casei?

Uluită de duritatea Fionei, Camille nu se putea gândi la un răspuns.

În ochii Fionei fulgeră o umbră și mai întunecată, și mai amenințătoare.

— Îmi spui imediat, sau îl trimit pe Prospere să aducă autoritățile?

Camille înghiți în sec de câteva ori, încercând să-și recapete glasul. O teamă nouă o cuprinsese. Fiona ar putea să nu fie femeia blândă și înțelegătoare pe care și-o închipuise. Se părea că scăpase de vânătorul de sclavi, dar o va trimite, oare, Fiona înapoi la Mulgrove, la negustorul de sclavi, care era vărul său, cu toți băiețașii săi așteptând-o, aliniați în rând?

— Du-te, Prospere! porunci Fiona. Cheamă un *gendarme*

— Te rog, nu! o imploră Camille. Dar astea fură singurele cuvinte pe care le putu rosti, în timp ce privea în ochii înghețați ai Fionei, ai ei fiind înecați în lacrimi.

O clipă mai târziu, sau așa păru a fi, Carol se regăsi singură și plângând, pe cheiul pustiu, de la capătul Străzii Barăcilor. Deși nu putea vedea nimic prin ceața groasă a dimineții, putea auzi vâslele lui Choctaw, care se îndepărta, în susul râului.

— Așteaptă, strigă ea, n-o pot lăsa așa pe Cami!

Dar știa că era inutil.

Cu lacrimi, la fel de disperate ca ale lui Cami, curgându-i pe obraji, Carol se întoarse și se îndreptă, încet, spre hotel, cu mintea tulburată de tot ce văzuse și auzise în cursul acelei nopți. Hoinări multă vreme prin Cartierul Francez, gândindu-se.

Soarele răsări, iar străzile se treziră la viață.

Brusc își privi ceasul.

— Opt și jumătate! Frank o să se înfurie!

³³gendarme — jandarm (în franceză, în original) (n.tr.)

Capitolul 7

— La dracu'! Pe unde o umbla?

Frank trecuse pragul disperării. Se uită la ceas pentru a nu știa câta oară, în ultima jumătate de oră, înjură printre dinți și reîncepu să traverseze curtea. O frică pură și înghețată îi străbătu măruntaiele, ca un pumnal ascuțit. Știa că exagera. Carol întârzia, pur și simplu, la o întâlnire de afaceri. Încerca să-și spună că i se putea întâmpla oricui. Dar era pe cale să înțeleagă că domnișoara Carol Marlow nu era chiar oricine. La îngrijorarea crescândă se adăugau dureroasele amintiri ale dispariției lui Eileen, pentru a crea imaginea unui om balansându-se pe marginea prăpastiei.

Și dacă a ieșit să hoinărească, înainte de răsăritul soarelui, și a dat de necaz? Un gând nu-i dădea pace: "Se întâmplă din nou, la fel ca și cu Eileen. Carol e pierdută, pierdută pentru totdeauna!"

Nu se putea hotărî ce să facă, încotro s-o ia. La opt și zece, ciocănisese ușor în ușa lui Carol. La opt și un sfert bătuse cu pumnii. În ambele cazuri, nu răspunsese nimeni. După cinci minute, ordonase administratorului hotelului să-și folosească speraclul, pentru a deschide ușa apartamentului. Ce au descoperit, a fost departe de a-i da curaj. Carol nu dormise în patul său. Geanta îi era acolo. Nimic nu părea nelalocul lui, sau suspect, deși lui Frank întreaga poveste i se părea deosebit de

suspectă.

Trebuia s-o găsească pe Carol. Dar, de unde ar fi putut să înceapă s-o caute?

Se simțea impulsivat să cheme sediul central și s-o dea în urmărire generală. Era o nebunie și el știa asta. Era clar că nu putea să o declare persoană dispărută doar pentru că întârziase o jumătate de oră la o întâlnire.

— Tot puțin a întârziat și Eileen, își reaminti el cu o expresie cumplită pe față.

Încercă să nu se gândească la asta și încercă și mai tare să nu facă nici o legătură între întâmplări. Si totuși, asta era. O comparație dureroasă îl măcina fără încetare.

— Poate dacă i-aș fi purtat mai mult de grijă lui Eileen ... mda, poate, poate, poate, poate !

În el, sentimentul de frustrare era amestecat cu o furie incandescentă.

Frank călcă pe o cutie goală de bere, aruncată în curte. Îi trase un șut, aruncând-o pe trotuar. Îi urmări traiectoria până ajunsese în fața intrării hotelului. Deznădăjduit și neajutorat privi în susul și în josul străzii.

— Nici urmă de ea !

Tocmai era pe cale să se întoarcă și să cheme stația pentru a da o mică alarmă, când o observă pe Carol pășind agale spre hotel, nepărând să-i pese prea mult că întârziase, sau că îl speriase al dracului.

Când ea fu suficient de aproape pentru a-i putea distinge trăsăturile, el era pe cale să înjure iar, mai tare de data asta.

— Ce dracu' ... ?

Carol avea sânge pe față.

Carol îl zări pe Frank și grăbi pasul. Chiar de la câteva case distanță, putu să-i remarce istoveala și paloarea feței. Poate se întâmplase ceva cât lipsise ea. Poate aflase ceva nou, care să dea o altă întorsătură cazului. El venea spre ea aproape alergând.

— Ești rănită! au fost primele cuvinte ale lui Frank.

— Nu, sunt bine! insistă Carol, întrebându-se ce-l făcuse

să creadă că nu e bine.

— Sângerezi ! Nu-mi spune că ești bine!

Carol își linse buzele. Aveau gust de sânge.

— Nu știi. Poate mi-am mușcat buza. Zău, n-am nimic, Frank.

Înainte ca ea să înțeleagă ce are el de gând să facă, Frank o cuprinse în brațe, strângând-o cu puterea unui urs, aproape sufocând-o, chiar acolo în mijlocul trotuarului plin de turiști ce căscău gura. Îmbrățișarea fusese atât de neașteptată, încât Carol își pierdu aproape cunoștința în brațele lui. Uitase de mulțimea trecătorilor, de ora matinală, chiar și de situația grea în care o lăsase pe Camille Mazaret. Frank părea să fie singura ei realitate în clipa aceea.

Putea efectiv să-i simtă trupul tremurând lipit de al ei. Abia atunci înțelesese prin ce-l făcuse să treacă. Rușinată și cuprinsă de remușcări, încercă să-și ceară scuze, dar cuvintele ieșiră doar ca niște șoaapte confuze, pierdute pe umărul lui.

O clipă mai târziu, Frank îi dădu drumul. O privi furios, cu ochi negri și nemiloși, și întrebă:

— Unde dracu' ai fost?

— Îmi pare rău că am întârziat, Frank.

Carol încercă iar să-și ceară scuze, dar el nu o lăsă să termine.

— Îți pare rău? Părerile tale de rău mă lasă rece!

Furia îndrăgostitului jignit părea să fi căpătat dimensiuni copleșitoare, ceea ce o făceau să se simtă mică și neînsemnată.

— Eu îmi spărgearm creierii, întrebându-mă pe unde ai putea fi și ce ți s-ar fi putut întâmpla și tot ce ai de spus este că îți pare rău ?

Carol își simțea obrajii în flăcări. Ura scenele. Aruncă o privire mulțimii curioase ce se adunaseră în jurul lor.

— Frank, te rog, spuse ea în șoaptă. Nu putem să mergem undeva ? Se uită lumea la noi.

Frank își roti încet privirea feroce peste spectatorii de ocazie.

— Nu dau doi bani pe cine cască gura, mârâi el.

Furia sa determină mulțimea să se împrăștie, dar Carol n-avea de gând să continue în stradă discuția asta aprinsă.

— Haide, Frank. Îi apucă mâna și-l trase, pur și simplu, după ea în intrarea boltită, spre curtea interioară.

— În camera ta sau într-a mea ? Îl întrebă.

Redus la tăcere de mișcările ei rapide, Frank se uita fix la ea, îndreptându-se spre apartamentul său. Fără alte vorbe, urcară la primul etaj. El nu mai spusese nimic până deschisese ușa și intrară amândoi. De data asta tonul lui, era mult mai civilizat, dar încă încordat de tensiunea nervoasă.

— Îmi cer scuze, Carol.

Încercând să însenineze atmosfera dintre ei, ea îl întrebă:

— Pentru ce ? Pentru că m-ai certat, sau pentru că mai strâns în brațe în fața cerului și a lumii ?

El nu râse, cum se aștepta ea s-o facă. În schimb, îi prinse mâna și o trase mai aproape. De data asta, îmbrățișarea sa fu mult mai blândă. Neavând altceva mai bun de făcut, ea îi cuprinse gâtul cu brațele. Închise ochii și se abandona în mâinile lui, suspinând la gândul minunat, că era din nou atât de apropiată de un bărbat. După un timp, ultă cât de mânios fusese doar câteva clipe mai înainte.

În timp ce Frank o legăna la pieptul său larg, frecându-și obrazul de al ei, o grămadă de gânduri ciudate se furișau în mintea lui Carol. Poate Frank a fost adevăratul motiv pentru care venise la New Orleans. Fusese întotdeauna convinsă că puterile ei psihice îi erau nefolositoare în viața sentimentală. Un exemplu era ultimul fiasco, datorită căruia se retrăsese în munți. De data asta însă putea fi vorba de o excepție. Și dacă toată povestea cu Camille și mumia a fost un simplu pretext al destinului pentru a o aduce aici ca să-l întâlnească pe Frank ? Poate motivul pentru care nici una din relațiile ei trecute nu ajunsese nicăieri, era că ea și Frank erau făcuți unul pentru altul.

El încă o mai ținea în brațe, aproape disperat, ca și cum i-ar fi fost frică să nu dispară iar în clipa în care i-ar fi dat drumul. Inima îi bătea nebunește, iar răsuflarea îi era rară și profundă ca aceea a unui atlet ce tocmai a încheiat o cursă, sau a atins culmile satisfacției făcând dragoste.

— Frank, șopti Carol, atingându-i fața cu vârfurile degetelor. Niciodată n-am vrut să te supăr așa. Îmi pare rău, cu adevărat.

— Și mie.

Vocea era mai profundă și mai răgușită decât de obicei.

— Doar că ... atunci când n-ai apărut ... când nu te-am putut găsi, am avut senzația că re trăiesc dispariția lui Eileen.

Un nod în gât o împiedică pe Carol să mai vorbească. O podidire lacrimile. Ce proastă fusese! Ar fi putut să se grăbească și să ajungă aproape la timp. De ce nu înțelesese din vreme cât de îngrijorat ar fi fost Frank dacă ea ar fi dispărut? Oare puterile ei paranormale dispăruseră, împreună cu compasiunea și înțelegerea? În sfârșit, vorbi.

— O, Frank, mă simt îngrozitor pentru asta.

Fu rândul lui Carol să-l strângă în brațe cu toată tandrețea de care era capabilă. Când simți că pasiunea lui Frank o egală pe a sa, pași repede înapoi. Se simți dintr-o dată stângace, jenată pentru amândoi. Așa ceva nu se făcea. La urma urmei, erau profesioniști. Iar ea se comporta ca o adolescentă cu capul în nori, aflată la prima dragoste, și asta numai pentru că Frank, înnebunit de grija ei, o strânsese în brațe. Frank o prinse, fără veste, pe după umeri. Ținând-o în strânsoarea sa de oțel o privi drept în ochi.

— Carol, îți dai seama ce se întâmplă aici?

Vocea ei fu calmă, pe cât de calmă putea fi, având în vedere împrejurările.

— Da, Frank, cred că îmi dau seama. Te-am enervat iar fără să vreau. Întârziind, ți-am readus trecutul la viață. Nu pentru mine erai îngrijorat. Înțeleg acum. Despre Eileen era vorba.

Chipul lui măsliniu deveni stacojiu la auzul acestor vorbe.

— Greșești profund. Ce i s-a întâmplat lui Eileen mi-a declanșat cu siguranță temerile, dar dispariția ta m-a speriat de moarte, spuse el fără menajamente, Deci, ce zici de asta?

Ea ridică din umeri și încercă să zâmbească, nefiind prea sigură că înțelesese ce încercase el să-i spună sau ce se aștepta el să-i răspundă.

— Nu cred că sunt prea multe de spus.

— Și eu cred la fel, murmură el, ferindu-și stingerit privirea de a ei.

— Ești atât de impresionabil? Întrebă ea. Să-ți faci griji pentru mine, vreau să spun.

Expresia îndurerată de pe fața lui și teroarea ce încă mai stăruiau în ochii lui întunecați, erau răspunsul la întrebarea lui Carol. Frank nu fusese doar speriat de întârzierea ei, ci trecuse printr-un fel de iad.

— Nu este cinstit, murmură Frank.

— Viața nu este întotdeauna cinstită, Frank, șopti ea. Dar, te rog ... îmi pare atât de rău.

El continuă, ca și cum nu i-ar fi auzit scuza, ca și cum ar fi gândit cu glas tare.

— Când n-ai apărut în dimineața asta ... când am intrat în camera ta, și ți-am văzut toate lucrurile ... nu pot descrie ce am simțit. Am înnebunit, Carol.

Ultimele cuvinte le rosti privind-o drept în față, cu ochii săi întunecați.

— Dar știai că mă voi întoarce.

— Eileen nu s-a mai întors.

El făcu o pauză — o tăcere lungă, înghețată.

— Eram sigur că nici pe tine nu te voi mai vedea vreodată, că îmi voi petrece restul zilelor căutându-vă pe amândouă, pe Eileen și pe tine, Carol.

— Oh, Frank !

Carol ardea de dorință să-l țină iar în brațe și să-l mângâie, dar pomenirea numelui lui Eileen o puse în încurcătură. La ce bun să te implici într-o relație cu un bărbat ce încă avea o nevastă, chiar dacă numai cu numele ? Frank ar fi trebuit să o lase în pace pe Eileen, înainte de a-și reface viața cu adevărat. Și nici nu putea fi vorba de dragoste la un om atât de obsedat. Carol se întreba dacă nu cumva era din nou pe cale să iubească pe cineva ce se dovedea incapabil să-i răspundă cu aceeași monedă. Așa fiind, viața era, într-adevăr, departe de a fi cinstită.

— Spune unde ai fost azi și ieri, Carol.

Fu surprinsă când el pomeni de plimbarea ei matinală din ziua precedentă.

— Cum de știi despre ce s-a întâmplat ieri ?

— Te-am văzut întorcându-te la hotel. Tocmai mă trezisem. Ce se întâmplă, Carol ?

Carol se lăsă pe patul de bronz al lui Frank. Își mușcă

buza inferioară, încercând să se hotărască cum să-i explice totul.

Pe neașteptate, Frank râse, dar fără veselie.

— Par un îndrăgostit gelos, nu ? Va trebui să mă ierți, doamnă. Știu că, dincolo de asocierea profesională, nu am nici un drept să-ți cer explicații, dar, ca să fiu cinstit, Carol, îmi este teamă pentru tine. S-ar putea să te implici prea mult în acest caz.

Ea se hotărî să nu folosească explicația falsă pe care o plănuise, că ar fi ieșit mai devreme pentru a vedea peisajele, sau pentru a căsca ochii la vitrine. Se părea că în legătură cu asta, Frank avea propria sa percepție extrasenzorială.

— E o poveste lungă și complicată, începu ea.

— Am anulat închirierea bărcii pentru Côtul Englez. Avem destul timp. Vrei o cafea? Întrebă-el. Poate puțină odihnă ne va folosi la amândoi.

Carol încuviință, zâmbind, Frank turnă în două cești cafea neagră, creolă, cu cicoare. O sorbitură din lichidul fierbinte și tare reuși să adune la un loc gândurile dezlănate ale lui Carol.

Își începu explicația cu sosirea la New Orleans și cu prima întâlnire cu femeia necunoscută, cu turban roșu. Îi povesti despre fantomaticul barcagiu, zis Choctaw. Când încercă să-i explice despre Camille, și cum se contopea ea, efectiv, cu tânăra femeie atunci când se întorcea în timp, Frank se încruntă, în mod evident fiindu-i greu să creadă lucrurile pe care ea i le spunea.

— Nu te uita așa la mine, Frank. Știu că totul sună bizar. Dar așa s-a întâmplat, punct cu punct.

Făcu o pauză, încercând să găsească o cale prin care să-și dovedească povestea. Ochii îi scânteiară, căci își aminti imediat de ceva.

— Ai spus că ai fost în camera mea. Ai remarcat mânușile acelea albe, lungi, de seară de pe măsuța de toaletă?

El încuviință.

— Da, la drept vorbind le-am văzut.

— Ele aparțin lui Cami. Le purta atunci când am părăsit-o ieri. Când m-am întors la hotel le aveam eu. Pe una din ele se găsește o pată. Unul din partenerii ei de dans avea mâinile

unsuroase.

El își îndreptă capul și o scrută sceptic.

— Chiar crezi toate astea, nu-i așa?

— Da, fiecare cuvânt al povestirii mele e adevărat. Mai bine ai crede și tu. Și asta nu e totul.

Își linse buzele, simțind iar gustul slab de sânge.

— Victoire Navar — l-am văzut de două ori.

Râse mânzește, brusc stânjenită.

— De fapt, eu ... adică nu eu, Cami s-a luptat cu el, cu puțin timp în urmă. L-a mușcat rău. l-a dat sângele, de fapt.

— Încerci să-mi spui că pe fața ta e sângele lui Navar?

Frank continua să o privească, cu ochii întredeschiși, sceptic.

— Așa e. Îi simt încă gustul în gură.

Îi explică rapid lui Frank totul în legătură cu evadarea lui Cami de pe proprietatea Mulgrove și cum Vic cel Negru o luase drept o sclavă fugară.

— Dacă ea nu și-ar fi înfipt dinții în mâna lui, ar fi fost deja înapoiată verilor ei ticăloși. Bineînțeles, Cami nu realizase că tipul care-i făcea necazuri era de fapt, Navar, cel care încercase mai înainte să strice petrecerea. Își închipuia doar că era un vânător de recompense, pregătit să încaseze iute o bonificație. De fapt, chiar el îi spusese asta.

Frank se trase mai aproape, numai ochi și urechi, acum că aflase că fantelele din imaginația lui Carol sângerau.

— Mai spune-mi.

— Sunt sigură că el trebuie să fie omul care a devenit, în cele din urmă, iubitul lui Cami și s-a dueltat cu vărul ei, Morris Pinnard. Dar atunci când Vic a părăsit casa Fionei, el încă mai credea că urmărise o sclavă fugară.

Chiar și lui Carol, care era implicată, întreaga poveste i se părea ciudată. Nu s-ar fi mirat dacă Frank i-ar fi râs în nas, sau cel puțin ar fi clătinat din cap și i-ar fi spus că are gărgăuni. Numai că reacția lui o prinse total nepregătită.

— Chestia asta nu-mi place, da' de loc! exclamă el. Și dacă te întorci acolo și acolo rămâi? Nu voi ști niciodată ce ți s-a întâmplat. Nu voi putea să te ajut în nici un fel. Așa că, la următoarea ta întâlnire cu Choctaw voi fi și eu.

— Nu cred că vei putea face asta, Frank.

— De ce nu? întrebă el.

Ea dădu din umeri.

— Nu sunt sigură că Choctaw va veni, dacă nu sunt singură. Și chiar dacă o face, nu ai dublonul de aur. Acesta pare a fi cheia întoarcerii mele în trecut. Vrea să i-l arăt întotdeauna înainte a mă urca în barcă.

Frank își scărpină un obraz, gândindu-se. Fața i se luminează dintr-o dată.

— Uiiți, spuse el, că mumia purta în jurul gâtului o monedă identică. Dacă necunoscuta este într-adevăr Cami, cum crezi, atunci dublonul ei îmi va putea asigura trecerea. Dacă nu, mie mi s-ar părea o dovadă suficientă că nu Camille Mazaret, zace la morgă. Voi merge, Carol! Al naibi să fiu dacă nu voi merge.

Hotărârea lui o sperie pe Carol. Nu prea știa cum avea loc acea trecere a barierei invizibile, înspre trecut, dar era aproape sigură că puterile ei paranormale îi permiteau să facă această călătorie. Iar dacă era așa, Frank nu o putea însoți cu nici un chip. Și dacă, văzându-l pe Frank cu ea, Choctaw dispărea pentru totdeauna?

— Nu cred că e o idee bună, Frank, repetă ea.

În loc să o contrazică, el se aplecă și-și puse o mână pe ceafa ei, masând-o blând.

— Idee bună sau rea, n-am să te las să riști singură. Nu sunt nici sigur că tot ce mi-ai spus nu e altceva decât un vis, un fel de viziune. Oricum, dacă e adevărat și călătorești înapoi în timp, de acum înainte intenționez să fiu lângă tine.

Își petrecură restul dimineții în camera lui Frank, bând cafea și sporovăind, începând să se cunoască unul pe altul. Carol considera că era ceva necesar, dacă aveau de gând să călătorească în timp împreună.

Frank îi povesti despre copilăria lui fără mamă, petrecută mai mult prin școlile militare. Și atunci, ca și acum, fusese un singuratic. Tatăl său, înrăit de moartea soției la nașterea copilului, nu și-a iertat niciodată fiul pentru asta. În cursul anilor de formare a personalității lui Frank, între tată și fiu nu se clădise nici o punte de legătură. Carol îi împărtășea durerea, în timp ce asculta, tăcută, poveștile copilăriei lui Frank. Tatăl lui murise în

anul în care intrase în poliție. Un atac de cord — brusc, neașteptat, final. În viața lui Frank nu fusese nici o "Bunicuță Bess". Nimeni care să-i dea măcar iluzia unei familii. Abia când se căsătorise cu Eileen, Frank realizase toată dragostea de care fusese lipsit, după care tânjise, toată viața. Apoi, și ea îi fusese iubită, brusc, pe negândite, tragic.

Frank îi spunea, fără nici o emoție, povestea asta lungă și iubită. El nu-și plângea de milă, dar Carol era suficient de îndurerată pentru amândoi. Aproape izbucni în plâns, când el termină. Simțea o dorință de nestăvilit să-l ia în brațe și să-l mângâie și să-i spună că totul va fi bine de acum încolo. Dar simțea că Frank nu era omul care să accepte cu eleganță compătimirea cuiva.

— Ți-e foame? Întrebă el.

Carol încuviință. De fapt era lihnită. Cinase frugal seara trecută, iar micul dejun îl sărise.

— Ce-ai zice de niște ouă? Întrebă el. Pot să fac niște jumări, într-o clipită.

— Sună interesant! acceptă Carol.

Își făcu de lucru, așezându-se la masă, în timp ce Frank se apucă de treabă în chichinetă, încă divalgând despre minunata viață de familie, dusă împreună cu Eileen.

Un ciocănit în ușă și glasul servitoarei întrerupseră brusc, chiar la mijloc, una din povestirile lui Frank. Vădit iritată de oaspetele nepoftit, Carol aruncă o privire rea spre ușă.

Observându-i reacția, Frank spuse:

— E doar o cameristă, ce-mi aduce niște prosoape curate.

Lui Carol aproape îi dădură lacrimile. Începu să înțeleagă ceva din omul-Frank, care, la vârsta lui trăia atât de impersonal încât nu avea nici măcar propriile-i prosoape. Viața lui, un pom de crăciun fără cadouri, o cutie de scrisori fără scrisori, o baie fără prosoape. Își innăbuși mila, știind că acesta era ultimul lucru pe care Frank îl agrea.

Legătura magică dintre ei fusese ruptă de apariția cameristei. Frank deveni dintr-o dată tăcut și retras în sine. Carol se simțea aproape stingheră în preajma lui, ca și cum i-ar fi nesocotit marea nevoie de singurătate. Își dorea cu disperare să-l întrebe dacă ceva nu era în regulă, sau dacă ea îl supărase

în vreun fel. Simțea însă că nici o întrebare nu ar fi fost binevenită acum.

Brusc, realizează că tot ceea ce putea face, era să-i simtă starea sufletească. De la primul lor contact telefonic, ea putuse să citească gândurile lui Frank cu mare ușurință. Dintr-o dată era blocată. Habar nu avea dacă asta se datora lui Frank, sau dacă sistemul ei de percepție paranormală dădea semne de oboseală. În orice caz, slăbirea puterilor îi dădea un sentiment ciudat, de clară inferioritate.

Se așezară tăcuți la masă, unul în fața altuia, își trecură, pe rând, sarea și piperul, apoi începură să mănânce. Tensiunea dintre ei, o tensiune pe care Carol nu putea să o înțeleagă, creștea cu fiecare clipă de liniște.

— Ouăle, sunt bune? întrebă Frank laconic.

— Foarte! răspunse ea prea repede, prea tare.

Înțelese că fusese aproape patetic de emoționată pentru că el îi vorbise din nou, până la urmă.

— Sunt minunate, zău, adăugă ea mult mai calmă.

— Păi, atunci, mănâncă. Trebuie să fii frântă. Eu trebuie să mă îmbrac și să plec la birou, să-mi iau niște lucruri. Tu ai face bine să te duci în cameră și să faci nani. O să vin să te iau pe la cinci, ca să mergem la o bombă în Cajun³⁴.

Se uita fix în farfurie și vorbea dezlânat, ca și cum și-ar fi vorbit sieși. Se întrerupse și o privi pe Carol, dintr-o dată atât de grav, încât inima ei își accelerează bătăile la presimțirea a ceea ce avea el să-i spună.

— Îți place mâncarea Cajun? Așa, condimentată?

Carol încuviință entuziastă.

— Mă înnebunește!

De fapt habar nu avea dacă-i plăcea sau nu. Dar, confruntată cu strania schimbare de dispoziție a lui Frank, ar fi fost în stare să-i spună că mâncarea ei favorită era "ochi de șarpe în sos de coadă de aligator".

— Bun. Deci, așa facem.

Se ridică și începu să strângă farfuriile de pe masă, stivindu-le în micuța chiuveță a chichinetului.

³⁴ Cajun — comunitate de origine etnică franceză, ce trăiește în mlaștinile din statul Louisiana, vorbind în dialect, înapoiată economico-social (n. tr.)

Carol se ridică și ea, se postă în fața chiuvetei, gata să termine ea corvoada casnică a spălatului vaselor.

— Hei, asta e treaba servitoarei, spuse Frank.

— Nu-mi pasă.

El o prinse de cot și o trase departe de veselă, arătându-i ușa.

— Dar, mie îmi pasă, îi spuse el. Nu-mi pot permite să-mi răsfăț servitoarea. O plătesc suficient de bine ca să-mi facă și menajul.

Nu-i dădu lui Carol nici o șansă de a protesta. La ușă îi spuse simplu "Ne vedem la cinci", apoi o împinse încetișor afară.

Frank se sprijini cu spatele de ușa închisă, oftând înăbușit, apoi bolborosi:

— Blestem!

Se aplecă, își lăsă fața în palme, apoi își trecu degetele rășchirate prin păr, scâșnind din dinți. Simțea cum îl cuprinde o furie nimicitoare. Ar fi vrut să tragă șuturi în fund, să înjure, să facă terci fața cuiva.

— De ce? scrâșni el. De ce dracu' mi se întâmplă asta tocmai mie?

Își aminti cum, odată, când era un puști de opt ani, s-a luat la bătaie cu unul din băieții de la școală, iar un polițai i-a prins încăierându-se. Irlandezul acela zdravăn i-a apucat pe amândoi de guler și i-a ridicat de la pământ, astfel încât pumnii și picioarele lor izbeau orbește aerul.

Frank își amintea perfect, și acum, cât de speriat fusese pe moment, la gândul că va fi, cu siguranță băgat la zdup din cauza firii sale năbădăioase.

"Aproape m-am scăpat în pantalonii!" își spuse el râzând mânzește de scena încă vie în memoria sa.

Dar polițistul cel mare nu i-a predat nimănui. I-a dus, în schimb, pe cei doi strengari în curtea din spatele casei sale, situate pe Canalul Irlandez. Acolo i-a înarmat cu o cutie plină cu borcare de maioneză goale, le-a arătat gardul său de scânduri și le-a comandat:

— Dați-i drumul, băieți!

Frank și tovarășul său și-au petrecut următoarele douăzeci de minute aruncând borcane goale în gardul acela din spatele casei, hlizindu-se prosteste și țipând de bucurie de fiecare dată când o lovitură directă împrăstia în toate părțile bucățele strălucitoare de sticlă. Când nu mai avură ce arunca, le trecuse supărarea și râdeau și glumeau între ei și cu polițaiul. Nici unul din ei nu-și mai amintea de ce se luaseră la bătaie.

— Mi-ar trebui un milion de borcane de maioneză și un gard de zece metri, în clipa asta!

Neavându-le, Frank își revărsă mânia asupra unui scaun pe care-l izbi cu piciorul trimitându-l până în mijlocul camerei.

Fără folos, însă. Se lăsă pe pat, cuprinzându-și, din nou fața în mâini.

— Eileen, Eileen! gemu el.

Își amintea cu greu de nevastă-sa; trecuse atâta timp. Cu toate astea, ori de câte ori începea să simtă ceva pentru o altă femeie, sentimentul de vinovăție îl copleșea, transformând noua iubire în ceva întunecat, încâlcit și urât. Eileen n-ar fi vrut să se întâmple așa și el știa asta, dar nu putea face nimic pentru a schimba ceva. Sentimentul chinuitor de vinovăție îl ducea spre un sentiment de înfrângere, care la rândul lui năștea în el o furie neputincioasă.

— De data asta, nu! spuse el printre dinții încleștați.

Se lăsă pe spate pe pat și închise ochii. Încă putea simți mirosul lui Carol — nu un parfum oarecare, cumpărat de la un raion de cosmetice, ci chiar acea esență a unei femei, caldă, carnală, cu propria-i notă, delicios de personală.

Frank inspiră adânc și-și lăsă mintea să hoinărească după bunul ei plac, sperând totuși să stea cât mai departe de Carol Marlowe și de dorința pe care-o simțea crescând în el de fiecare dată când ea era aproape.

Încercă să-și concentreze gândurile spre Eileen.

— Mda, reconsideră totul, încearcă să înțelegi, spuse el. Ce s-a întâmplat? De ce? A cui a fost vina?

Frank se concentrează puternic, încercând să revadă cu ochii minții chipul lui Eileen. Putea să-și amintească destul de clar părul ei lung și blond, chipul frumos, zâmbetul. Dar trăsăturile care o individualizau îi rămâneau indistincte în minte. Își aminti

acea ultimă zi; cum făcuseră dragoste, înainte ca el să plece la lucru. El n-ar fi vrut s-o facă, fiindu-i teamă că ar putea să pătească ceva copilul pe care ea îl purta în pânțece. Eileen, jucăușă și lingușitoare, insistase să-l convingă că era perfect sigur, chiar mult timp de acum încolo. Iar el abia aștepta s-o creadă pe cuvânt. După asta, îi preparase micul dejun, meniul său favorit, pâine prăjită franțuzească și cârnați, îi călcăse în grabă o cămașă curată și îl sărutase la despărțire, luându-și la revedere până seara.

— Nu, nu până seara, pentru totdeauna! gemu el.

Când se întorsese acasă, în seara aceea, găsisese totul curat și aranjat. Eileen fusese o gospodină minunată și era foarte mândră de prima lor locuință adevărată, în care se mutaseră aproape cu o lună înainte de dispariția ei.

Chiar în clipa când deschisese ușa de la intrare și intrase, înțelesese că ceva era în neregulă. Lui Eileen îi plăcea să gătească. La micul dejun îi spusese că va încerca o nouă rețetă pentru cină: friptură creolă la tavă cu o mulțime de arome și sos roșu. Sper că nu vor veni toți vecinii să mănânce la noi. Voi găti toată ziua și probabil va mirosi toată strada."

În seara aceea, nici Eileen, care era întotdeauna atentă să-i audă mașina, și nici o aromă care să-ți lase gura apă nu-i ieșiseră în întâmpinare. Faptul că cina nu fusese pregătită, ar fi trebuit să fie primul indiciu că se petrecuse ceva foarte grav. Dar el era tânăr și atât de nepregătit pentru loviturile pe la spate pe care ți le dă viața. Își spusese că Eileen s-a decis probabil să meargă la un film, sau să facă niște cumpărături la un magazin nou deschis. A așteptat câteva ore, până să alerteze autoritățile în legătură cu dispariția ei. Poate că acele ore pierdute fuseseră cruciale pentru găsirea ei, iar el, propriul ei soț, își îngăduise să lase urmele să se șteargă.

Acum, după atâția ani, urmele erau și mai șterse. De fapt, complet șterse. Nici un răspuns. Nici un indiciu, cu excepția numelui său mângălit pe un bloc notes de lângă telefon, nume tăiat după ce fusese scris. Doar aceste remușcări fără sfârșit și o furie autoacuzatoare pe care le simțea când încerca să-și spună că era perfect normal să simtă ceva pentru o altă femeie.

— Încă am o nevastă, murmură el. Bineînțeles că am! Ea

doar s-a rătăcit pe undeva!

Carol traversă grăbită curtea. Avea senzația că toată lumea e cu ochii pe ea și că a văzut-o ieșind din casa unui om însurat. Era ridicol, bineînțeles. După atâția ani, Frank era la fel de însurat pe cât era ea de măritată. În afară de asta, nu se întâmplase mai nimic între ei, doar câteva îmbrățișări și multă vorbărie. Dar sentimentele ce o încercau nu erau generate de ceva ce făcuseră ei. Nu, era vorba de ceea ce simțea că e pe cale să se nască între ei. Îl considerase pe Frank drept un bărbat frumos și atrăgător, încă de prima dată când îl văzuse.

Lasă asta la o parte, medită ea tăcută. Primul lucru legat de el ce o tulburase, fusese vocea lui răgușită cu un accent sudic. Trebuia să admită că Frank Longpre era unul dintre acei bărbați ce cuceresc femeile fără să-și dea măcar seama de forța lor de seducție. De multe ori, ea evitase să-l privească drept în față, pentru că ochii lui îi aprindeau o flacără în suflet, o flacără ce ar fi putut să o facă scrum. Mai erau și alte lucruri. Cârliionții aceia de pe piept, ce se iveau, ademenitori, când el se purta cu nasturele deschis la gulerul cămășii.

Se trezise tânjind să-și întindă mâna și să-și rătăcească degetele prin textura aspră, atât de masculină.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât se simțea mai vinovată. Avea sentimentul jenant că toată lumea din New Orleans era la curent — dezabrobând — cu faptul că ea tocmai ieșise din casa lui Frank, și-și imagina acum gesturi atât de intime în care ar fi fost amândoi implicați. Știa că gândurile astea erau țicneală curată. Știa și că starea de spirit a lui Frank, din clipele care se despărțiseră, contribuia la sentimentele ei de vinovăție. Nu înțelegea deocamdată care fuseseră cauzele schimbării dispoziției bărbatului, dar nu intenționa să lase niște toane de moment să stea în calea a ceea ce ar putea fi zorii unei noi și minunate relații.

De multă vreme, un bărbat n-o mai impresionase și n-o mai atrăsese atât de intens pe Carol. Își corectă rapid constatarea. "N-am simțit niciodată așa ceva, pentru un bărbat!" Acest adevăr o sperie.

Singuranța tăcută a camerei sale îi apăsă ca o imensă ușurare. Închise repede ușa, izolându-se de grijile lumii de afară. Avea nevoie să fie singură o vreme, pentru a cugeta la toate, nu doar la noua turnură a relațiilor sale cu Frank, ci și la ce i se întâmplase în ultima sa escapadă, în timpul lui Camille.

Abia după ce se relaxă, făcând o baie fierbinte, se spălă pe dinți și-și uscă părul proaspăt spălat, Carol simți toată oboseala zilei. Frank spusese că vine s-o ia pe la cinci. Se uită la ceas, nădăjduind că va putea prinde câteva ore de somn până atunci.

Gemând de încântare, dădu la o parte așternuturile, se urcă în pat și se întinse, aproape torcând, ca o pisicuță care se simțea bine. Adormi chiar în clipa în care își lăsă capul pe pernă. O vreme se lăsă în voia unui somn fericit și odihnitor. Dar, în curând, începu să viseze.

În după-amiaza aceea, Carol nu fu decât spectatoare la hoinărelile tulburătoare ale minții sale. Personajul principal era o altă femeie, o gospodină blondă, frumoasă, ce părea să aibă cam douăzeci și cinci de ani. Carol observa, nevăzută, cum cealaltă femeie deretica prin locuința modernă, cu mobilier rustic. Ea făcu patul, spălă ceva rufe, puse vasele de la micul dejun în chiuveta de inox, plină cu apă și detergent. Activități obișnuite, din viața unei casnice obișnuite. Carol nu putea să-și dea seama de perioada în care se găsea, doar luându-se după îmbrăcămintea femeii — blugi decolorați, cu talia joasă și un pulover larg, cu guler colant. Zări, însă, un calendar din 1980, agățat pe peretele bucătăriei. Era fila cu luna mai. Citi câteva însemnări, legate de diferite date — consultații la dentist și la doctor, o serbare la biserică, lenjerie de ridicat de la spălătorie.

Nimic sinistru, nimic amenințător. Și totuși, în somn, Carol reacționa la aceste lucruri obișnuite de parcă ar fi fost chinuită de cel mai înspăimântător coșmar. Se răsucea și se agita în pat, gemând în somn, în timp ce tânăra gospodină își vedea de treburile zilnice.

Când telefonul bej, de pe peretele bucătăriei curate sună, Carol țipă în somn. Pe de altă parte, femeia părea calmă, zâmbind, de parcă apelul i-ar fi confirmat o fericită anticipare.

— Alo-o-o, răspunse ea, cu glas cântat.

Zâmbetul i se topi imediat, fiind înlocuit de o expresie preocupată.

— Nu, regret. Soțul meu n-o să fie acasă până deseară. Căutați-l la secție.

Tăcu, ascultându-și o clipă interlocutorul, apoi luă un bloc notes și un creion. Deși Carol nu putea să vadă ce scria, părea să fie vorba doar de un cuvânt.

— Puteți să-mi spuneți cine îl caută? Întrebă femeia, politicoasă. Dacă-mi lăsați un număr, soțul meu vă va suna imediat imediat ce va fi posibil.

În clipa aceea, apelantul, oricine ar fi fost el, închise brusc. Tânăra femeie privea receptorul, cu o expresie de exasperare pe chipul ei frumos.

— Probabil vreun agent de la asigurări, spuse ea, ținând ce scrisese pe bloc notes. Nu-și lasă niciodată numele, sau numărul de telefon, dar te sună iar, tocmai în timpul cinei.

Imaginea se dizolvă, lăsând-o pe Carol să doarmă liniștită, o vreme.

Când visul reveni, Carol putu să vadă aceeași casă, dar din afară. Se uita pe fereastră, la femeia ce se grăbea să deschidă ușa laterală, răspunzând din mers soneriei de la intrarea dinspre garaj.

— Vin imediat! strigă ea.

După aceste cuvinte, Carol nu mai auzi nimic. Vedea doar ușa închisă din fața ei și simțea că părul începe să i să facă măciucă. Se afla în garaj acum, dar încă nu putea distinge persoana care sunase. Deși dormea, așteptând ca femeia să deschidă ușa, deveni conștientă de câteva lucruri. Mai întâi, de zgomotul unei respirații grele, ca a unui fumător înrăit, sau ca a unui supraponderal, sau ca a unui individ ce făcuse un efort oarecare, cum ar fi alergatul sau ridicatul greutăților. Aha, era un fumător. Carol putea mirosi acum un iz de țigară ieftină. O altă duhoare, la fel de neplăcută, se amesteca cu cea a mahorcii. Aceea a unui corp nespălat, transpirând abundent.

Ușa continua să rămână închisă, iar teama creștea în Carol. Ochiul nu i se putea desprinde de ceea ce vedea. Auzi apropiindu-se, în interiorul casei, zgomotul pașilor femeii ce se grăbea spre ușa. Visul devenea tot mai înspăimântător pe

măsură ce ea se apropia. Carol se zvârcolea și gema.

Vizitatorul deveni nerăbdător. Cu ochii fixați încă pe ușa închisă, Carol văzu o mână groasă, acoperită cu păr negru, ridicându-se ca să apese iar pe butonul soneriei. Degetele aveau unghii grosolane, cu mizerie întunecată sub ele. Omul avea un tatuaj pe brațul drept — un pumnal străpungând pieptul unei femei. Sub această imagine sângeroasă erau înscrise cuvintele "inima mea sângerează". Carol remarcă modul neobișnuit în care suna necunoscutul, folosind degetul din mijloc, cu celealte două de la dreapta și de la stânga strânse, un gest obișnuit transformându-se astfel într-unul obscen.

— Nu... nu! suspină Carol în vis. Nu veni! Nu deschide!

Apoi, ca într-un relanti cinematografic, Carol văzu mânerul rotund al ușii răsucindu-se. Centimetru cu centimetru, ca într-o lentă agonie, ușa se deschise spre înăuntru. Femeia din casă mai zâmbea încă. Dar, iar ca în relanti, Carol văzu cum mușchii obrazilor gingași se contractau de frică. Colțurile gurii se lăsară în jos. Ochii verzi se măriră. O mână se strânse peste pântec, reacția instinctivă a unei femei gravide, încercând să-și protejeze pruncul nenăscut. În aceeași clipă Carol, văzu cum gura femeii se deschise larg pentru a țipa.

Carol auzi sunetul acela venit din fundul gâtului. Dar când se deșteptă, stând în capul oaselor, în pat, tremurând și transpirând, înțelese imediat că strigătul venise din propria ei gură. Femeia dispăruse.

— Pentru totdeauna, scânci jalnic Carol, habar n-având de ce spusesese cuvintele acelea.

Totuși, o secundă mai târziu, într-o bruscă străfulgerare de claritate mentală — o explozie psihică — înțelese totul. Știu cine fusese femeia și la ce fusese martoră în timpul visului.

— Oh, te rog, nu! imploră ea o forță nevăzută. Nu vreau să știu nimic despre asta. Nu-mi arăta, murmură ea, cu lacrimile șiroind pe obraji. Dacă voi ști, voi fi nevoită să-i spun lui Frank, și nu cred că el va suporta asta.

Era liniște. Dar, cumva, Carol știu că tocmai fusese martoră la începutul sfârșitului lui Eileen Longpre.

Capitolul 8

Când veni, la cinci, s-o ia pe Carol, Frank părea abătut și preocupat de ceva. În ceea ce o privea, nici Carol nu-și revenise din visul ei înspăimântător. Imaginile cu Eileen și bărbatul tatuat încă îi mai stăruiau în minte, clare și precise și îngrozitoare. Măcar să fi putut fi convinsă că nu fusese decât un vis!

Merșeră tăcuți pe jos, pe distanța de câteva cvartale ce despărțea hotelul de Piața Jackson. Cu Frank atât de aproape, Carol simțea cum crește iar în ea flacăra aceea lăuntrică, ce se aprinsese și mai înainte. La un colț de stradă, îi aruncă o privire furișă. Se întreba dacă el ținea cont de prezența ei, sau era cufundat încă în propriile sale gânduri. Când își ridică privirea, descoperi că el se uita spre ea. Rămaseră așa o clipă, Carol simțind cum inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se retrase sfioasă, fiind sigură că se înroșise. Clipa trecuse. Pulsul i se liniști, dar rămase conștientă de prezența bărbatului de lângă ea.

— Aproape am ajuns.

Frank îi arăta ceva, de cealaltă parte a parcului, peste un val de capete de petrecăreți.

— *Laissez-Les-Bons-Temps-Rouler-Café*³⁵.

În timp ce se îndrepta spre cafeneaua *Lăsați Vremurile-Bune-De-Odinioară-Să-Vină*, croindu-și drum cu

³⁵ Aproximativ: Cafeneaua Lăsați-Vremurile-Bune-de-Odinioară-Să-Vină (în franceză, în original) (n.tr.)

umerii prin mulțime, Frank se luminează dintr-o dată și încercă să facă puțină conversație.

— Pariez că nu ghicești cine a aterizat aseară în New Orleans.

Carol râse în timp ce turiștii îi împingeau din toate părțile.

— Încă un milion de oameni? Încercă ea.

— De fapt, probabil că nu te interesează, zise Frank dând din umeri. Pariez și că nu te uiți niciodată la serialele comice de luni seara de la TV. Sunt prea banale!

— Ba mă uit în fiecare săptămână, la toate, îl informă Carol. Apoi îi recită: "Evening Shade", "Major Dad", "Murphy Brown", "Designing Woman", "Northern Exposure".

Frank îi zâmbi aprobator.

— Atunci probabil te interesează. Gerald McRaney. "Major Dad", e în oraș. Și nevastă-sa. Măine seară el va fi regele Bacchus XXIV.

Ochii lui Carol străluceau de venerația vedetelor.

— Adevărat, Frank? Dar nu-i așa că, de fapt, nu l-ai văzut?

Ochii întunecați ai lui Frank scăpărară, în timp ce el zâmbi malițios.

— Nu crezi, nu-i așa? Ei bine, să știi că l-am văzut! L-am văzut și i-am strâns mâna! Ca dovadă, îți voi spune un mic secret.

Își coborâ vocea până deveni o șoaptă:

— Delta Burke s-a vopsit blondă.

Carol înghiți în sec, apoi tăcu, copleșită de noutatea veștii, uitând de gândurile înfiorătoare ce o măcinau mai devreme.

Ocoliră catedrala, coborând încet înspre *Chartre*, pe Aleea Piraților. Piața Jackson era și ea plină de oameni, un carnaval la dimensiuni mai mici, cu o orchestră de jazz în mijlocul străzii, cu turiști dansând înfiorați de ritmuri africane, cu dansatori de step, cu artiști mângăind pânze, cu negustori de suveniruri ambulanți, vânzând măști de Mardi Gras și un mim îmbrăcat în alb și negru făcându-și meseria pe lângă statuia generalului Jackson.

— Cafeneaua e chiar acolo în clădirea *Portalba*, spuse Frank.

De fapt, nu era nevoie ca Frank să indice locul. Nasul lui

Carol detectase deja aromele ce veneau din birtul Cajun. Auzea o muzică deosebită, cântată de o orchestră de modă veche, formată din instrumente tradiționale ca vioara, acordeonul și triagulul.

Sosiseră înaintea aglomerației din preajma cinei, așa că găsiră imediat o masă liberă. Patronul grăsan și mustăcios, ce-l recunoscuse pe Frank chiar înainte ca ei să-i treacă pragul, îi ieși repede în cale, pentru a-l putea conduce spre locul lui preferat. În curând, se instalară într-un colț relativ liniștit și retras, la o măsuță acoperită cu o față de masă în carouri albe și roșii.

Odată așezați, Carol putu să privească în jur clădirea veche, cu camere înalte, cu podeaua de marmură albă, cu grinzi întunecate și ferestre mari, ce dominau piața Jackson. Funii cu ardei roșu uscat și usturoi alb, dădeau culoare interiorului obscur, iar acordurile muzicii Cajun făceau să vibreze aerul plin de arome.

— *M'sieur*³⁶ Frank? *Le menu*? Întrebă patronul, ridicând o sprânceană zburliță.

Frank îi zâmbi omului, dar își clătină capul.

— Papa Joe, nu e nevoie de meniu. Știi tu ce să ne aduci.

— *Oh, oui, M'sieur*³⁷ Frank!

Omul își împărtăși zâmbetul încântat împreună cu Carol, își plimbă mâinile peste șorțul alb ce îi înconjura mijlocul, apoi strigă spre bucătărie:

— *Le spécialité de la maison pour M'sieur Frank et la mademoiselle. Immédiatement!*³⁸

În ciuda dispoziției sale mohorâte de mai înainte, Carol nu se putu opri să nu zâmbească.

— Ce serviciu! Sunt impresionată, Frank!

— Nu-i nevoie să fii, spuse el dând din umeri. Oamenii restaurantelor mă cunosc. Iau adesea masa în oraș.

— E vorba de ceva mai mult decât atât, spuse Carol. Papa Joe te place. De fapt, se pare că toată lumea din jur te admiră.

³⁶ în franceză, în original (n.tr.)

³⁷ în franceză, în original (n.tr.)

³⁸ Specialitatea casei pentru D-nul Frank și domnișoara. Imediat! (în franceză, în original) (n.tr.)

— Zău, Carol, termină, spuse el vizibil stânjenit de observația ei. Sunt un sticlete. Lumea fie ne iubește, fie nu ne iubește. Dacă sunt de partea legii, suntem băieți buni, menținem ordinea și le apărăm drepturile. Vor să se pună bine cu noi, pentru cazul când ar avea nevoie de ajutorul nostru. Cât despre băieții răi, ăștia ne urăsc de moarte. Când îi prindem, cei mai mulți dintre ei ne-ar tăia beregata fără nici o ezitare.

Carol fu străbătută de un fior.

— Frank, pari atât de cinic. Dar, cu siguranță nu poți crede că oricine e drăguț, o face doar din interes, sau că orice delicvent adus în fața justiției nu visează decât să se răzbune.

— Zici că nu pot? El o privi drept în ochi, fără să zâmbească.

— Vrei să spui că sunt într-adevăr tipi care ar putea să te caute? Tipi care ar putea încerca să-ți facă rău?

Gândul acesta o cutremură. Frank încuviință, dând pur și simplu din cap, fața lui lipsită de expresie dovedind dezinteresul său pentru conversația în curs.

— Dar asta nu te neliniștește, Frank?

— Nu în mod deosebit. Sunt riscurile meseriei. Dacă m-aș speria de fiecare umbră ce-mi taie calea, n-aș mai avea nici o clipă de liniște.

O privi gânditor, apoi continuă.

— Sunt totuși unul din tipii norocoși ai poliției. N-am o familie pentru care să-mi fac griji. Pericolul cel mare este când un fost condamnat se leagă de nevasta sau copiii unuia dintre noi. Cu toate astea, băieții buni sunt majoritari și ne tratează bineșor pentru a obține ce vor.

Atitudinea cinică a lui Frank, întreaga sa comportare dură, o făcură pe Carol să se simtă și mai stingheră. Ezită, înainte de a se hotărî să-l întrebe.

— Crezi că și eu vreau ceva de la tine?

Pentru o clipă, el păru descumpănit, de parcă n-ar fi înțeles ce vroia să spună. Apoi vorbi încetșor.

— Nu, Carol, nu e vorba de tine. Tu ești o excepție de la regula mea.

La sfârșitul acestei propoziții, el mai îndrugă ceva ce Carol nu auzi bine. Presupuse că spusese: "Din mai multe puncte de

vedere."

Ea se încruntă, zăpăcită de aceste vorbe. Poate totuși ea se înșelase.

Când se uită din nou spre Frank, nemulțumirea îi spori. Arăta jalnic. Regretă că-i pusese întrebarea aia prostească. Se purtase ca un adolescent bosumflat, cerșind complimente. De ce nu-l întrebuse, oare, pur și simplu: "Dacă te voi lăsa să faci ce vrei cu mine, mă vei respecta după asta?"

Cât de proastă putea să fie?

Ea îi zâmbi liniștitor.

— Sunt puțin nervoasă astă seară, Frank. Nu mă băga în seamă.

— Și eu, recunosc eu el. Carol, trebuie să-ți spun ceva.

— Dă-i drumul, îl îndemnă ea nerăbdătoare, sperând că s-ar putea lămuri lucrurile și astfel, ar avea parte de o seară plăcută.

El, puțin jenat, evită s-o privească în ochi.

— E vorba despre purtarea mea de azi dimineață. N-ar fi trebuit să te alung, așa cum am făcut-o.

— Nu m-ai alungat, Frank, dar schimbarea ta bruscă de dispoziție m-a uimit, îi mărturisi ea.

Frank urmărea cu un deget o linie imaginară printre pătrățelele roșii ale feței de masă. Își ridică privirea înspre Carol apoi mâna lui alunecă spre a ei până când li se atinseră degetele.

Ea simți cum mâna lui îi transmitea un flux de căldură. Se scurgea prin braț în sus, apoi i se revărsa în piept pentru a-i potopi biata inimă speriată. Trebui să se forțeze pentru a putea să respire normal.

— Îmi pare rău, Carol. Ești cea mai agreabilă femeie pe care am cunoscut-o în ultimii ani. Presupun că, pur și simplu, am uitat cum trebuie să mă port cu cineva ca tine. La naiba, niciodată nu m-am priceput să mă port cu femeile. Cred că Eileen s-a măritat cu mine de milă, convinsă fiind că altfel nu-mi voi găsi niciodată o nevastă.

O privi pe Carol, zâmbindu-i strâmb, iar ea își spuse în gând: "Bineînțeles, frumosule, și toate vibrațiile astea pe care le simt vin de pe stradă, nu-i așa?"

— Cel mai grav este că mi-e teamă că relația noastră de afaceri se destramă.

Frank făcu o pauză pentru a respira adânc.

— La naiba, ce dar am să încurc lucrurile. Vreau să spun că între noi a apărut ceva ce n-are a face cu afacerile.

Făcu o pauză și râse mânzește.

— Ceva cu adevărat frumos!

Carol simți că se înroșește de plăcere. Ce lucruri drăguțe a spus! Și ce tip drăguț!

— Oricum, Carol, sper că nu te-am jignit. Voi încerca să mențin relațiile la nivelul strict profesional, dar...

"Profesional, mie-mi spui!" gândi Carol. Înainte ca Frank să termine ce avea de spus, Carol îi prinse degetele calde, care se jucaseră cu ale sale.

— Frank, uită-te la mine, spuse Carol, iar el o ascultă.

Ea îi zâmbea. Expresia chipului ei îl destinse.

— Nici eu nu am idee ce se întâmplă, dar știu că n-am de gând să opun rezistență. De fapt, am încercat... Dar nu pot. Hai să fim prieteni și să lăsăm lucrurile să curgă de la sine. Bine?

Întreaga lui față, având o frumusețe virilă, se luminează, iar în ochii lui întunecați și limpezi își făcu loc un zâmbet.

— Să crezi că da! Pur și simplu, n-o să ne facem griji!

O vreme tăcură, ținându-se de mână, peste fața de masă, în carouri albe și roșii, privindu-se în ochi. Carol se simțea atât de copleșită, încât nici nu îndrăznea să vorbească. Nu-i venea să creadă că i se întâmpla așa ceva. Frank Longpre, omul viselor sale frumoase, o ținea de mână, privind-o în ochi și trimițându-i suficiente semnale ca s-o topească, precum o peltea fierbinte. Doamne, ce bine e să fii peltea fierbinte!

Doar Papa Joe îi smulse din dulcea lor visare. Tocmai îi servea, o băutură într-un pahar de epocă pentru Carol și apă chioară pentru Frank.

— *Lagniappe*, facem noi cinste, le spuse.

— Ce-i asta? Întrebă Carol, neînțelegând ciudatul cuvânt rostit de Papa Joe, desemnând, probabil, conținutul paharului înghețat din fața ei.

Frank îi explică:

— *Lagniappe* înseamnă ceva extra, în cazul acesta fiind

unul din cocteilurile Sazerac, specialitatea lui Papa Joe. Cred că te place, Carol.

Puțin mai târziu, zâmbitorul Cajun se întorcea cu un atrăgător platou de aperitive — gogonele și bame murate, sandvișuri cu creveți, sos de piper iute și ouă roșii. Și cocteilul și delicatesele fură pe placul lui Carol.

Fank ronțai doar o bamă, mulțumindu-se să o privească pe Carol, ce înfuleca pofticioasă.

— Ca să revenim la după-amiaza asta, spuse el, într-un târziu, înainte de a-mi pierde curajul, aș vrea să-ți mai spun ceva.

Carol puse deoparte felia de pâine unsă cu pastă de crevete și îi acordă lui Frank întreaga ei atenție.

— Da? Ce este?

— După ce ai plecat — nu, de fapt, a început înainte ca tu să te întorci în camera ta — m-am simțit atât de prost, draga mea. Vreau să zic, meschin, scârbos și murdar. M-a apucat, dintr-o dată...

— Frank, ce a fost? Am făcut, sau am spus eu ceva?

— La naiba, nu!

El își dresе glasul și se zgâi la șervetul pe care era pe cale să-l rupă în două.

— Carol, e doar vina mea. De aceea trebuie să-ți vorbesc. Înțelegi? Dacă există vreo șansă ca noi doi să fim vreodată împreună...

Făcu o pauză și o privi, dregându-și iar glasul, înainte de a continua.

— În sensul biblic al cuvântului "împreună". Trebuie să înțelegi de la bun început că am, câteodată, asemenea stări depresive.

— N-ai fost la un doctor, în legătură cu asta, Frank? Azi există medicamente ce fac minuni, în cazul unor oameni ce suferă schimbări de dispoziție la fel de drastice ca ale tale.

Făcu o pauză, înainte de a-i face următoarea sugestie, nefiind prea sigură de cum o va primi Frank. Până la urmă, i-o spuse direct, fără ocolișuri.

— Sau poate că, ar trebuie să apelezi la un psihiatru, pentru a scoate răul din rădăcină.

— Ar fi o pierdere de timp și de bani! bombăni el. La naiba, știu care e problema, iar dacă o să-mi povestesc copilăria nefericită unui psihiatru n-am să rezolv nimic.

În ochii lui îndreptați spre ea se citea atâta suferință, încât lui Carol îi trecu prin inimă un junghi de durere.

— Mă simt vinovat, asta e tot, draga mea.

— Pentru ce trebuie să te simți vinovat?

Frank își scutură capul, aproape imperceptibil.

— Pentru soția mea. Vezi, ca soț mă simt vinovat. Eileen e moartă; știu asta și o și accept, de cele mai multe ori.

Pomenirea de către Frank a numelui soției sale, îi dădu un fior lui Carol. Încercase să nu se gândească la coșmarul pe care îl avusese în acea după-amiază, dar auzindu-l rostind numele lui Eileen, toate detaliile și spaima visului îi reveniră în minte. Din fericire, Frank nu păru să observe reacția lui Carol.

— Au trebuit să treacă ani, după dispariția ei, ca să mă pot gândi la altă femeie, continuă Frank. În fiecare zi mă autoconving, cu ajutorul a câtorva păhărele de tărie, că se va întoarce înainte de apusul soarelui. Asta, într-un fel, pare să mă țină pe picioare. Într-o zi, însă — trecuseră cam cinci ani de la dispariția lui Eileen și începusem să-mi revin într-un fel — am întâlnit o prea frumoasă doamnă. Am ieșit cu ea de câteva ori, la filme, la cină, și așa mai departe. Într-un final, am ajuns într-un punct în care trebuia să mă decid, sau s-o las altuia.

Frank o privi pe Carol cu niște ochi plini de însuflețire și o prinse iar de mână.

— Am încercat; n-am putut. Vreau să zic că eram într-un afurisit de pat...!

Se feri, rușinat de privirea fermă a lui Carol.

— N-am putut s-o fac! Era ca și cum Eileen mă aștepta undeva, aiurea, iar eu o înșelam.

— Și după asta? Întrebă Carol cu blândețe.

El dădu din umeri.

— În cele din urmă, s-a măritat cu celălalt, iar eu am renunțat să mai încerc să construiesc o relație stabilă cu o femeie.

Îi aruncă din nou o privire, copleșită de tristețe.

— Apoi ai apărut tu. Și mă simt iar vinovat, mai vinovat ca

oricând. Aș vrea să-ți promit că totul va fi diferit. Doamne cât aș vrea! Dar, de fapt, nu cred că va fi. Așa că, sunt convins că e mult mai bine să te previn de la bun început.

Carol simți din nou că se înroșește, de data asta de grija lui Frank. Cel puțin, era cinstit. Îi spusese mai devreme că ceva se înfiripa între ei. Cât de mult îi plăcuse să audă asta! Iar acum îi spunea clar că se îndoia că ar putea să iasă ceva din asta. Ce început grandios și ce sfârșit penibil!

— Nu-ți face griji, Frank.

Cuvintele se rostogoliră ca niște pietre în liniștea dintre ei.

El își scutură trist capul.

— Vreau doar să înțelegi că nu e vina ta, Carol. E a mea. A sentimentului că n-am fost în stare să-mi regăsesc soția, s-o readuc acasă, acolo unde îi era locul.

— Frank, asta a fost demult, spuse Carol încercând să-l liniștească și șă-și dea ei însăși speranță.

El oftă.

— Nu-i nevoie să-mi spui. Dar, se pare că pentru mine nu există viitor. Și nu știu cum să lupt împotriva acestui sentiment. Știu însă că vreau să-mi încerc norocul cu tine.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus asta, Frank. Îți promit că voi fi înțelegătoare.

Carol rosti răspicat fiecare cuvânt, încercând să nu-și dea în vileag emoțiile.

— În mod obișnuit, ar fi trebuit să fiu în stare să-ți înțeleg schimbarea de atitudine.

Îl privi; părea calm. Încercă să i se confeseze:

— Până în dimineața asta, am putut să-ți citesc gândurile.

— Oh, Doamne!, gemu el.

— Nu-ți fă probleme. Aveai gânduri curate.

Ea zâmbi, încercând să ia totul ca pe o glumă, deși subiectul era deosebit de serios.

— Dintr-o dată însă, m-ai blocat. Am crezut că și tu ai percepții extrasenzoriale și că le-ai folosit pentru a-ți crea un scut care să te apere de mine, nedorind ca eu să-ți cunosc gândurile.

— Hai să punem punct acestei conversații. Iată, ni se aduce cina.

Frank arătă spre o tavă uriașă, plină ochi, ce se îndrepta

spre ei.

— Sper că nu ți-am tăiat pofta de mâncare, adăugă.

— În nici un caz!, răspunse Carol cu un entuziasm silit.

De fapt, nu prea îi mai era foame.

În timp ce așeza pe masă platourile și bolurile aburinde, Papa Joe le explica într-un amestec de franceză, engleză și dialect Cajun că le servea doar specialități acadiene³⁹. Le arată, pe rând, fiecare fel, rostind cu mândrie numele mâncărilor: file cu bame, bulete de zărgan⁴⁰, stufat de rac, stridii Bienville, broască țestoasă de mlaștină, carne de raton coaptă cu cartofi dulci, dovlecei cu sos de mărar, castraveți umpluți și pătlăgele verzi umplute.

Le prepară pe loc o salată imensă cu "sosul său secret Cajun", apoi tăie felii groase de pâine franțuzească fierbinte și se depărtă urându-le "Poftă Bună!"

— N-o să mâncăm niciodată toate astea!, strigă Carol nepunticioasă.

— Bineînțeles că vom mânca, îi zise Frank, umplându-și farfuria cu vârf. Avem toată seara. De ce crezi că am început așa devreme? Unii mănâncă pentru a trăi, dar aici, în New Orleans, noi trăim ca să mâncăm.

— Sunt sigură!

Carol îi trecu lui Frank "ratonul cu barabule", așa cum îi zicea el respectivei mâncări, iar ea începu să înmoaie pâine în fileul cu bame, aromat și aburind.

După peste două ore de festin Cajun, singura salvare păru a fi o plimbare.

— N-am mâncat atât la o singură masă, în întreaga mea viață, gemu Carol.

Cu o timiditate de școlar, Frank își strecură mâna într-a lui Carol. Ea se opri în mijlocul Aleii Lunii, de parcă ar fi vrut să admire fluviul argintiu. De fapt, simpla atingere a cărnii lui Frank făcuse să i se moaie genunchii și să i se taie respirația. În cazul lui, o ținere de mână, era la fel de ațățătoare fizic ca, în cazul altuia, un sărut pe sfârcurile sânilor, sau o mângâiere pe coapse.

³⁹ Acadia — comunitate de origine franceză din Louisiana (n.tr)

⁴⁰ Zărgan — pește teleostean, lung de aproximativ 50 cm, cu greutatea de aproape 1 kg, cu oasele colorate în verde (n.tr.)

Tremură toată când realizează asta.

— Anunță-mă când ești gata pentru ce-mi place mie cel mai mult, spuse Frank.

Carol își ținu respirația și îl privi printre genele lăsate, aproape invitându-l, fie ce-o fi. Acum era pregătită pentru ceea ce-i plăcea lui cel mai mult!

— Ceea ce îmi place mie cel mai mult la orice masă este desertul, adăugă el. Mă gândeam că ar trebui să ne oprim la *Cafe du Monde*, pentru o cafea și pentru niște prăjiturile.

Carol gemu dezamăgită și râse în hohote de propria exaltare.

— Vorbește-mi de desert săptămâna viitoare pe vremea asta. OK?

Briza răcoroasă a fluviului o înfioră pe Carol. Frank își trecu mâna peste umerii femeii și o trase mai aproape. Pentru o clipă ochii li se întâlniră, iar Carol își ținu respirația. Se va întâmpla de data asta? Era pe cale s-o sărute? Sau se va retrage rușinat, în ultima clipă, de teama de a-și înfrunta sentimentul de vinovăție născut din etalarea propriei dorințe?

Ezitatea lui Frank dură clipe lungi, aproape un minut, de fapt. Carol rămase complet nemișcată. Nu îndrăznea nici să clipească. Respira ușor și repede. Ochii lui negri și umezi încercau s-o sărute, un sărut extraordinar care o ameți și o istovi. Era unul din acele rare momente când timpul se oprea în loc. Carol își ținu respirația, așteptând, tânjind după sărutul lui.

În sfârșit, aproape cu încetinitorul, Frank se aplecă, Carol ieșindu-i în întâmpinare, și buzele lor se întâlniră la jumătatea drumului. Nu era marele sărut pasionat, cu sâni frământați și limbi încolăcite. Era pur și simplu un sărut scurt, tandru, dar care avea tot impactul dramatic pe care Carol putea să-l suporte în acele momente. Întreg trupul părea să-i ia foc și simțea un tremur plăcut, amestecându-se cu dorința care o mistuia.

După expresia uluită de pe chipul lui, se părea că și Frank trecea printr-un război al simțurilor, plăcut de altfel, dar năucitor pentru suflet. Câteva minute nici nu vorbiră, nici nu se mișcară, ci rămaseră îmbrățișați, privind în depărtare. Clipa de grație se depărtase încetîșor.

— Nu m-am putut stăpâni, șopti Frank.

Carol încercă să râdă sincer, dar nu reuși decât să scoată un tril ascuțit și strident.

— Nu cred că ar fi fost cazul să te stăpânești, domnule.

— Nu ești ofensată? N-am vrut să dau buzna așa!

Doamne! Auzi! Să dea buzna! Bărbatul acesta năvălise în viața ei sexuală ca un bombardier supersonic. Chiar nu-și dădea seama de efectul pe care-l avea asupra ei? Chiar nu vedea că îl dorea atâta? Îl privi, zâmbind răutăcioasă.

— O să te anunț când voi avea senzația că mă iei prea repede, Frank. Oricum, a fost cel mai grozav desert de care am avut parte în ultimul an. Mulțumesc.

— Cu plăcere, răspunse Frank cu un glas șovăielnic, de băiețuș.

Se plimbară agale, mână în mână. Carol încercă să mai găsească ceva de spus, dar se părea că într-adevăr tăcerea lor prietenoasă era suficientă.

Frank fu acela care, într-un târziu, vorbi.

— Ce facem mâine dimineață?

Carol nu se putea gândi la ceea ce spunea el. Acum și aici, cu acest bărbat lângă ea, mâine încetase să mai existe pentru ea.

Înainte ca ea să înțeleagă întrebarea, el îi mai puse una, aceasta smulgând-o din starea ei euforică.

— Vei ieși iar cu individul ăla, Choctaw?

— Aha! Păi nu știu, Frank.

— Dacă îl întâlnești, voi veni cu tine, asta e clar. Carol fusese prinsă de atâtea alte lucruri pe parcursul zilei, încât aproape că uitase de Camille Mazaret, Choctaw și de orice avea o cât de mică legătură cu adevăratul motiv pentru care venise în New Orleans.

— Sinceră să fiu, nu știu, Frank. Nu am văzut-o azi pe femeia cu turban roșu. Se pare că ea este cheia-acestor plimbări misterioase.

— Ei bine, dacă o vezi, spune-i că de acum înainte sunt și eu implicat în povestea asta. N-am să te las să hoinărești Dumnezeu știe pe unde fără mine. S-a înțeles?

Carol înțelesese din tonul vocii lui că era foarte serios. Dar, pe cât îl speria pe el gândul la călătoria ei, singură, prin

timp, pe atât, sau chiar mai mult o speria pe ea ideea lui Frank de a o însoți. El nu avea nici o putere psihică pe care ea ar fi putut-o detecta, avea doar o capacitate obișnuită de percepție extrasenzorială.

Pe deasupra, Carol nici nu era sigură că Frank o credea. Dacă nu era convins că ea chiar putea să se întoarcă în timp atunci era prea puțin probabil ca el să poată face această trecere. Încercarea lui ar putea foarte bine să pună capăt abilității ei de a face aceste călătorii.

— Frank, nu știu ce să spun în legătură cu asta.

El se pregătea deja să comenteze, dar Carol ridicase mâna pentru a-l face să tacă.

— Nu, ascultă-mă! Știu că am un loc în trecut. Să zicem că ai putea să te întorci înapoi în timp, cu mine. Ce s-ar întâmpla atunci? Eu aș deveni Camille chiar din clipa când aș ajunge acolo; dar tu vei rămâne probabil, Frank Longpre, omul nepotrivit din secolul douăzeci, într-un timp nepotrivit. Înțelegi care e problema?

El o privea încruntat, ferm hotărât să se lupte cu ea, înainte de a o lăsa să plece iar singură.

— Foarte bine, spune-mi cum faci ca să devii Camille? O alegi ca pe o rochie și te strecoți în pielea ei, atunci când te hotărăști să te întorci în timp?

Carol își scutură capul, nemulțumită că nu putea să-l facă pe Frank să înțeleagă.

— Mai întâi de toate, nu eu m-am hotărât să mă întorc în timp. Am fost trimisă. Cât despre felul în care devin Cami, habar n-am. Și, așa cum ți-am spus, când sunt Cami, nu am nici cea mai vagă amintire conștientă de a fi fost vreodată altcineva care să fi trăit în alte vremuri. Și realizez asta abia când mă întorc în secolul nostru.

Frank tăcu o vreme, rumegând cele auzite. Într-un târziu spuse, privirea-i fixă dezvăluind o agitație crescândă:

— Poate că sunt Vic cel Negru! Da, da! Cred că aș putea fi Vic cel Negru!

Carol îi replică batjocoritoare:

— La fel de bine ai putea fi Rex, regele carnavalului, stând în cap în vârful catedralei St. Louis și cântând "Dacă voi înceta

să iubesc"! Îți spun că nu așa trebuie luate lucrurile. Nu-ți alegi, pur și simplu un personaj din alte timpuri și devii acel personaj doar pentru că vrei, Frank asta nu e joacă.

— Știu, răspunse el. Mă gândeam, însă, că...

— Ba nu cred că te gândești deloc, îi replică înțepată Carol.

El o prinse aproape cu brutalitate în brațe și apoi o sărută cu mult mai multă pasiune și forță de cât o făcuse cu câteva momente mai înainte. Dacă doar pentru a-i închide gura, ei bine, reușise. Ca o vrajă! Când el îi dădu drumul, ea nu putea să rostească nici măcar o silabă. Era pur și simplu copleșită de șocul sărutului.

— La naiba, trebuie să înțelegi ceva! spuse Frank. N-am să las femeia pe care o iubesc să mai hoinărească singură prin tot felul de situații periculoase. Orice ar fi, dacă vei mai pleca cu Choctaw, te voi însoți.

Declarația lui de dragoste o zăpăci pe Carol mai mult chiar de cât o zăpăcise sărutul lui brutal. Doar în filme se mai întâmpla așa ceva, nu în viață. Din experiența ei învățase că asemenea cuvinte trebuie să le scoți cu cleștele din gura unui bărbat, de obicei cu multă trudă, cu lingusiri și rugăminți. Aproape se îndoia că vorbise serios, aruncând vorbele acelea.

Îl privea drept în față, cu gura căscată. Era serios, foarte serios! În ochii lui nu exista nici urmă de îndoială. Părea la fel de vulnerabil ca un copil, deschis iubirii și durerii mai mult decât oricare bărbat pe care-l cunoscuse. În clipa aceea, știu că soarta o trimisese la New Orleans, la Frank.

— Ai câștigat, spuse Carol încetitor, încă pierdută în acei minunați ochi negri. Îi atinse obrazul cu mâna. Știi ceva, Frank?

— Ce, iubito?, șopti el.

— Cred că și eu te iubesc.

El răsuflă adânc și o prinse în brațe.

— Ei bine, sunt mulțumit că toate s-au aranjat!

Carol se întreba ce vruse să spună. Se aranjase plecarea lui împreună cu ea și cu Choctaw, sau se aranjase, în sfârșit, dragostea lor, unul pentru altul?

Încă mai cugeta la asta, când auzi o muzică de harpă venind de departe. Cercetă scuarul, sperând să vadă vreun

cântăreț. Nu văzu. Văzu în schimb ceva ce o făcu să se înfioare.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Frank, simțind-o pe Carol încordată în brațele sale. Ești albă ca varul!

— Nimic. Chiar nimic.

Încerca să nege apariția.

— Spune-mi, insistă Frank, urmărindu-i privirea. Femeia cu turbanul roșu!

Cuvintele lui părură s-o trezească la viață pe Carol.

— O vezi și tu?

— Chiar acolo, lângă gard, o văd clar, răspunse el. Asta înseamnă că mâine dimineață va trebui să-l întâlnești pe Choctaw. Și, devreme ce și eu o pot vedea, părerea mea e că ei vor ca să te însoțesc, adăugă el, cu o vădită nuanță triumfătoare în glas.

Carol își strecură palma ei rece în cea a lui Frank și o strânse cu putere. Tremura toată, dar frigul îi venea dinăuntru.

— Nu te speria, scumpo, murmură el. Cât voi fi cu tine, nu ți se va întâmpla nimic.

Ea nu putea să răspundă. Cum ar fi putut să-i spună că ea se știa în siguranță, că, de fapt, soarta lui o scotea din minți?

Carol nu-i spusese nimic. În schimb, se întoarse spre el, îl cuprinse în brațe, cufundându-și fața în pieptul lui. El se aplecă spre ea, îi prinse obrații în palme, îndreptându-i buzele spre ale lui. O sărută lung, domol, desăvârșit. Când sărutul se încheie, ea îi atârna fără vlagă în brațe.

— Mergem acasă, draga mea? îi șopti el. Dacă nu vom avea parte de puțină intimitate, cât de curând, mi-e teamă că s-ar putea să ne aresteze.

Simțind că ea era pe cale să-l întrebe dacă va vrea să poarte povara vinovăției pentru a fi împreună cu ea, Frank i-o tăie scurt chiar înainte de a apuca să rostească vreun cuvânt.

— Nu-ți face griji, iubito. Asta e problema mea. Mă voi descurca.

Îndreptându-se spre *Hotel Dalpeche*, Carol încercă ciudatul sentiment de a fi altundeva, în alt timp și în alt loc, dar cu același bărbat. Îl privi pe Frank. Era adevărat ce se petrecea cu ea, cu ei? Mai împărtășiseră, vreodată, demult, această dragoste?

Puțin mai târziu, în apartamentul lui Frank, avură toată izolarea de care aveau nevoie. O dată ușa închisă, Carol realizează că nu se mai simțise niciodată atât de nervoasă. Cazul tipic al fecioarei înspăimântate.

Frank părea să-i înțeleagă problemele, de parcă el însuși ar fi fost medic. Apoi, la rândul-i, trecu prin propriile lui temeri. Amândoi aveau, de fapt, nevoie de puțin timp, pentru clarificarea lucrurilor, înainte de a face un fapt important în viața lor.

— Vrei niște vin? întrebă el. Am cumpărat o sticlă din vinul tău favorit și l-am pus la gheață.

Carol se holba la el, neîncrezătoare.

— Vrei să spui că ai premeditat toate astea?

Frank dădu din umeri, nepăsător.

— Nu-mi fac niciodată prea multe planuri. Îmi place doar să fiu pregătit, în caz de nevoie. Asta fiindcă sunt polițist.

Ridică sticla aburită, astfel încât Carol să-i poată vedea eticheta.

— Frumos, spuse ea. Un an bun.

Zâmbetul începea să nu mai fie atât de nervos.

Frank destupă vinul și turnă într-un pahar pentru Carol. I-l aduse, i-l dădu, apoi o privi în timp ce ea gusta.

— Bun?

Carol închise ochii, își lăsă capul pe spate și își manifestă plăcerea printr-un zâmbet. Oftă:

— Minunat! Vrei să guști?

Frank se încruntase și se pregătea să refuze, când își dădu seama că ea îl invita să-l guste de pe buzele ei. Se aplecă înspre ea cuprinzându-i, cu un braț, umerii. În clipa următoare, simțind limba lui Frank alunecând ușor peste buzele ei umede un spasm străbătu trupul lui Carol. Le deschise încet, invitându-l să intre. Dar el se trase înapoi.

— Gustos vinul, șopti el. Și doamna gustoasă, de asemenea. Aburindă și misterioasă.

Carol mai luă o gură și-și ridică fața spre el.

— Mai vrei?

O înlănțui cu brațele și îi șopti în păr:

— Vreau totul!

Frank o conduse pe Carol înspre pat, gura lui acoperind-o

pe a ei, limba gustând vinul dinăuntru. Ea îi prinse umerii cu mâinile și-l ținu strâns, continuând să se sărute. Încă o dată, Carol avu senzația de călătorie în timp și spațiu. Dar nu era purtată de barca lui Choctaw.

Zăcură mult pe pat, unul în brațele celuilalt. Carol era conștientă de dorința lui Frank. De fapt, o alimenta pe a ei. Durase prea mult, pentru amândoi. Aveau nevoie unul de altul, orice s-ar fi ales din asta. Și se părea că dorința nu mai putea fi ținută în frâu.

Cu buzele încă împreunate, cu limbile într-o încheștare catifelată, Carol simți mâna lui Frank strecurându-se între ei. Ușor, îi desfăcu nasturii de la bluză. O clipă mai târziu, palma lui caldă apăsa carnea palpitândă a sânelui dezvelit. Un șuvoi fierbinte îi străbătu corpul.

— Frank? susură ea. Ce ni se întâmplă?

— Nu sunt prea sigur, șopti el, cu vocea răgușită de pasiune. Dar sunt al dracului de sigur că vreau să aflu. Am sentimentul că întâmplarea asta își aștepta sorocul încă de la începutul vremurilor.

Mai târziu, Carol nu-și va putea aminti niciodată exact cum, sau când se dezbrăcaseră. Nu conta. Câteva clipe după ce-și adresaseră ultimele cuvinte coerente, se regăseau goi unul în brațele celuilalt.

Mintea lui Carol era amețită de un vârtej de culori strălucitoare, pe măsură ce Frank îi săruta și îi mângâia sânii. Buzele sale coborau ușor.

Undeva, departe, Carol auzi o harpă cântând și o voce slabă și tristă chemând-o pe Cami. Sunetele acestea însă nu-i diminuă dorința sau plăcerea. Gândul îi era doar la Frank. El îi posedă însăși esența ființei sale. Înțelese dintr-o dată că el era perechea ei dintotdeauna, pe care o căutase toată viața — și poate de-a lungul mai multor vieți.

— O, iubitule! găfâi Carol, zvârcolidu-se când trupul lui își găsi locul peste al ei. Îndelung așteptata pătrundere veni chiar în acea clipă.

Își dăruise fecioria, demult, unui băiat de la colegiu, un tip pe care crezuse că-l iubește. Dar lipsa durerii nu făcea decât să facă mai pură și mai dulce bucuria momentului. El îi șoptea dulci

nimicuri, vorbe de îndrăgostit, în timp ce o îndrăpă spre culmile pasiunii.

Carol fu incapabilă să înțeleagă unde se afla, când, în dimineața următoare, o trezi ceasul deșteptător. Fără să deschidă ochii, simți că patul era confortabil, dar nu era al ei. Și mai era și ciudata căldură din apropierea ei. Adulmecă aerul; mirosea a spumă de ras — aroma stinsă a cicoarei — și distinctă, minunata mireasmă de bărbat, a lui Frank. Zâmbi și întinse mâna să-l atingă. El se ridică și se trase înspre ea.

— N-avem timp pentru asta, acum, iubite, îl preveni ea. Trebuie să prindem barca. Ți-ai aduci aminte?

— La dracu'! Înjură el blând, trăgând-o înspre el.

Oricât ar fi fost de tentată să rămână și să-i ofere ceea ce el își dorea atât de mult, ceea ce amândoi își doreau, Carol sări din pat și smulse cearșafurile care îi acopereau.

— Scoală-te! îi porunci ea. Acum!

— Ah, la naiba! De ce atât de matinal?

— Nu stabilesc eu regulile, spuse Carol. Eu doar le respect. Deci, vii cu mine? Da, sau nu?

În timp ce se îmbrăcau, sorbind din când în când din ceștile de cafea, Carol observă că în dimineața asta dispoziția lui Frank era alta. "Nebunia" la care se aștepta ea după extazul din noaptea trecută ar fi trebuit să-l domine încă. Își încrucișă două degete și spuse o rugăciune pe tăcute, în nădejdea că aceasta va sparge vraja întunecată ce îl prinsese.

Puțin mai târziu, amândoi erau îmbrăcați călduros, gata să plece spre chei.

— Așteaptă o clipă! spuse Frank, tocmai când era pe cale să închidă ușa. Moneda de aur. Am luat-o de la birou ieri, așa, pentru orice eventualitate.

Se repezi înapoi în apartament și ieși bătându-se peste buzunarul cămașii. Acum că toate erau în regulă porniră spre fluviu.

Dimineața era rece, întunecată și cețoasă. Tot timpul cât dură drumul spre cheiul de pe Strada Barăcilor, Frank continuă să protesteze împotriva orei matinale și a faptului că fusese

trezit fără a se putea bucura de o plăcută repetare a performantei ședințe de dragoste din noaptea trecută.

Carol, bucuroasă și relaxată că el era într-o dispoziție atât de bună, râdea de plângerile lui.

— Dacă n-am fi întârziat atât de mult cu adormitul noaptea trecută, și asta numai din cauza ta, nu ți-ar fi fost atât de greu să cobori din pat în dimineața asta.

— Atât de greu! mârâi Frank. Ai pus degetul pe rană, draga mea: Abia acum începe greul.

— Fra-ank! protestă Carol, făcând pe mironosița.

Ajunseră la capătul cheiului. Choctaw nu se zărea.

— Ei, unde dracu' umblă tipul ăsta? exclamă Frank, exasperat. Ce așteaptă, să înțepenim aici de frig?

Carol îi strânse mâna.

— Ușurel, Frank. Doar n-o să te răzgândești tocmai acum, nu-i așa? Încă mai vrei să mă însoțești?

— La dracu', da! explodează el. Vreau doar să nu mai zăbovim.

— Șșșș! îl atenționează Carol. Ascultă. Cu siguranță îl vom auzi venind.

O clipă mai târziu, amândoi distinseră foarte clar plescăitul ușor al vâslelor, pe măsură ce barca se apropia. Deodată, silueta înaltă, scheletică, a lui Choctaw se desprinsese din ceața groasă a râului.

— Sunt aici, îl chemă Carol.

Amândoi auziră și simțiră o bufnitură ușoară când prora bărcii lovi cheiul. Choctaw își întinse brațul său lung, pentru a o ajuta pe Carol să coboare scara veche.

— Mam'zelle, fiți prudentă, o avertiză el.

— E-n regulă, am eu grijă de ea, veni glasul profund al lui Frank, ca pocnetul unei arme în aerul încremenit.

— Tu, stai! răspunse Choctaw, amenințător.

— E prietenul meu Frank, explică grăbită Carol. Ne însoțește.

— Cine zice? îi ceru Choctaw socoteală.

— Eu zic! replică Frank. Și eu am văzut-o pe femeia cu turban roșu. Și iată și plata, spuse el dându-i luntrașului încruntat dublonul.

— Sunt convinsă că el trebuie să vină cu noi în dimineața asta, Choctaw, spuse Carol conciliantă.

Apoi tonul și atitudinea ei se îndârjiră.

— Dacă Frank nu vine, nu vin nici eu.

Barcagiul căzu pe gânduri câteva minute, apoi le îngădui amândorura să se urce în barcă, dar oftând din rărunchi, ca să-i facă să înțeleagă că o făcea în silă.

Carol se uită spre Frank, cu inima bătându-i nebunește în piept. Acum, când știa că-l iubește, îi era mult mai teamă pentru el decât îi fusese înainte. În ce aventură îl amesteca? Dacă nu se va putea întoarce, sau va trebui să rămână acolo? Scenarii înspăimântătoare, brutale îi năpădeau mintea. Era pe cale să-i strige lui Choctaw să nu plece, dar realizează că era deja prea târziu. Inima lui Carol își potoli ritmul, deși teama îi prinsese în gheare sufletul tulburat.

Capitolul 9

Chiar în clipa în care Frank se așeză în barcă, lângă Carol, el se simții straniu. Era ca și cum ceața formase un zid în jurul său, separându-l de lume, chiar și de Carol. Atenția sa se fixă asupra uscățivului barcagiu, care se întrezărea la cârma bărcii, ca un spectru ridicându-se din mormânt.

Carol continua să fie tăcută și nervoasă. Frank îi simțea tensiunea din felul în care mâna ei o strângea pe a lui. Voia să-i vorbească, să încerce s-o liniștească. Doar nu de asta o însoțise până aici? Se părea însă că o forță nevăzută îl oprea să deschidă gura. Nu putea decât să stea mut, așteptând ...

Așteptând ce ? se întrebă el.

O lumină mohorâtă strălucea în jurul lor.

Frank putea vedea că părăsiseră fluviul, urmărind meandrele unui canal strâmt din mlaștină. Încă prins de privirea fixă, întunecată, a lui Choctaw, Frank observă că omul ridică o mână, arătând ceva spre stânga. Frank întoarse încet capul.

Ca un proiector, o rază de soare lumină dintr-o dată o zonă din mlaștină. În priveliștea aceea strălucitoare, Frank văzu un băiat frumos, călare pe un splendid căluț murg. Băiatul, având zece, doisprezece ani, era îmbrăcat într-un costum de călărie imaculat și avea cizme negre, bine lustruite. Deși tânăr, părea că stăpânește animalul. În timp ce Frank privea vrăjit, intra în scenă un al doilea călăreț. Ca și băiatul, avea părul negru ca

smoala și ochii ca de tăciune. Probabil tată și fiu, gândi Frank, fără să greșească.

Bărbatul se alătură băiatului. Frank observă abia acum că se găseau la marginea unui câmp de trestie de zahăr. Brusc, omul se ridică în scări și suflă într-o scoică de melc de mare, ce scoase o notă prelungă și ascuțită. Din lanul unduitor apărură chipuri negre, strălucind de sudoare, zgâindu-se la cei doi albi.

— Veniți cu toții mai aproape, bubui glasul bărbatului în liniștea umedă. Sclavii, vreo cincizeci, se târără, umili, spre cei doi stăpâni.

Mulțumit că avea un public ascultător, proprietarul cu părul întunecat, vorbi:

— Îl cunoașteți cu toții pe fiul meu, care mă va moșteni și va stăpâni Stejarii Aurii. De azi înainte îi veți da ascultare ca și mie. Îl veți ajuta să cunoască tot ce trebuie despre această mare plantație.

Frank se uită înspre băiat. Stătea în șa, țeapăn și înalt, cu chipul la fel de serios ca și al tatălui său. Nu părea să fie stânjenit sau temător de ceva. Părea, pentru vârsta lui, deosebit de isteț, calm și matur.

Frank își îndreptă din nou atenția spre ceea ce le spunea tatăl lucrătorilor săi.

— Dragonul Britanic ne amenință pământul, ba chiar viața. S-ar putea să fim chemați în curând să apărăm New Orleans-ul împotriva blestemaților de soldați cu haine roșii. Dacă va fi așa, va trebui să ascult această chemare. Dacă voi pieri în luptă, fiul meu vă va stăpâni în locul meu.

Se întoarse spre băiat, ce părea să dea primul semn de emoție copilărească. Discursul tatălui său adusese o strălucire neobișnuită în ochii flăcăului, dar nici o lacrimă nu-i trădă emoția. Arătosul tată, drept și mândru, spuse cu blândețe:

— Victoine, cheamă-i să-ți prezinte omagiile.

— *Oui, Papa.*

Băiatul își ridică o mână, făcându-le semn sclavilor. Unul câte unul, ei se grăbiră să-i strângă mâna tânărului Victoine, să-i atingă cizma sau să facă, pur și simplu, o plecăciune.

Frank le auzea murmurele ce păreau să nu se mai sfârșească:

— Să fii binecuvîntat, Massa Vic... Suntem ai matala acu', domnișorule... O să muncim din greu pentru matala, boierule, o să scoatem trestie bună.

Șirul sclavilor încă se îndrepta spre cei doi stăpâni, când scena începu să se estompeze. Frank îi strânse mai tare mâna lui Carol. Încercă să se întoarcă spre ea, ca să-i povestească ce văzuse, dar înainte de a scoate o vorbă, un alt șuvoi de lumină se strecură printre chiparoșii înalți.

Chiar înainte de a se putea distinge ceva, un sunet vrăjit îi captă lui Frank întreaga atenție. Jalnica melodie îi făcu pielea ca de găină. Apoi, recunosc, dintr-odată, acele țipete ascuțite — cimpoaie! Fumul se răsucea peste petecul de mlaștină decupat de lumină din semiîntunericul cețos.

Sub ochii lui Frank se dezvăluia un câmp de luptă, și părea că din ceața groasă ieșea în marș întreaga armată engleză, tunicile roșii ale soldaților peste care treceau diagonalele late, de piele albă, ale cartușierelor, formând niște ținte perfecte. Mărșăluiau disciplinați, aristocratici, peste câmpia mlaștinoasă, drept spre liniile americanilor.

Frank citise despre toate astea în cărțile sale de istorie. Orice copil crescut în New Orleans, sau prin împrejurimi, știa povestea foarte bine. Înțelese într-o clipă, că asta era ultima zi, ultima luptă în Bătălia pentru New Orleans. Își aminti chiar și data: 8 Ianuarie 1815.

Ca și când ar fi privit printr-o lunetă, Frank văzu limpede doi oameni, chiar în spatele liniilor americane.

— La naiba, se pare că Lordul Pakenham ne-a trimis întreaga sa armată, ca s-o folosim pentru tras la țintă.

Din portretele pe care le văzuse la muzeu, Frank putu să recunoască, în persoana ofițerului care vorbise — înalt, cu fața ridată — pe generalul Andrew Jackson. Bărbatul de lângă el, îi părul și el familiar — părul negru, ochii întunecați, zdravăn, dar cu trăsăturile ascunse de umbra borurilor largi ale pălăriei. Din clipa în care ofițerul vorbi, Frank îl recunosc. Nu-i știa numele, dar știa că era stăpânul de la Stejarii Aurii.

— Ziua asta ar trebui să fie încununarea strădaniilor noastre, generale. Ei bine, sunt sigur că mâine pe vremea asta, voi fi la Golden Oaks, cu soția și fiul meu, povestindu-le despre

victoria noastră asupra englezilor.

Într-un fel, Frank știe că speculațiile omului nu se vor împlini.

Chiar atunci, un alt zgomot înspăimântător umplu aerul. Un fel de foșnet, ce-ți dădea fiori prin șira spinării. În urma oribilului zgomot, câmpul se umplu cu explozii roșii, orbitoare.

Americanii ar fi intrat în panică, dacă generalul Jackson n-ar fi transmis cuvinte de ordine printre oameni.

— Ușurel, băieți. Astea-s noile rachete ale englezilor. Te sperie de moarte, dar nu-ți fac nici un rău, decât dacă cilindrul de opt picioare⁴¹ te lovește în cădere. Căsați bine ochii.

Stăpânul de la Golden Oaks se învățea printre oamenii înspăimântați, încercând să liniștească trupa, răspândind sfaturile lui Jackson. În timp ce Frank privea și asculta, auzi vuietul uneia din acele rachete monstruoase, venind parcă drept înspre el. Încercă să se eschiveze. Mai aruncă o privire, la timp pentru a vedea flacăra roșie, ca sângele, a exploziei, apoi impactul fatal, în clipa în care cilindrul uriaș îl lovi în plin piept pe tatăl tânărului Victorie. Omul fu mort încă înainte de a se prăbuși pe pământ. Blestematul cilindru se răsuci printre tufișuri, ca un șarpe ieșit din minți, apoi explodează cu un zgomot asurzitor, degajând un nor de fum negru. Frank privi din nou înspre om. Zăcea în mocirlă, cu ochii larg deschiși, pierduți în neființă. Pieptul îi era deschis, lăsând să se vadă șira spinării. Lui Frank îi veni să plângă. Parcă ar fi asistat la moartea propriului său tată.

Călătoria lui Carol fu, de această dată, mai monotonă decât ultima. Privea cum mlaștina se scurgea pe lângă barcă. Nu văzu nimic neobișnuit, doar mătasea broaștei, chiparoși și stejari de apă.

Observă că Frank rămase tăcut și încordat tot drumul, regretând, cu siguranță, că nu rămăsese acasă, în pat. Din când în când, ar fi vrut să-i spună ceva, dar el părea atât de adâncit în gândurile sale, încât își înfrână de fiecare dată pornirea. Umblară așa, în tăcere deplină, tulburată doar de susurul apei scurgându-se pe pereții pirogii și de țipătul întâmplător al vreunei

⁴¹aproximativ 2,5 metri (n.tr.)

creaturi a mlaştinii.

Izbitura bărcii de un chei de lemn îi făcu pe amândoi să tresară.

— Noi, ajunşi, îi informă Choctaw.

— Unde? întrebă Carol.

Înainte ca el să-i răspundă, observă că ceaţa se întorsese. Nu văzuse niciodată o ceaţă aşa de groasă. Aproape că nu-l mai distingea pe Choctaw, aflat la capătul celălalt al bărcii.

— Gata, Frank, se precipită ea. Aici debarcăm.

Carol coborî din barcă, apoi se întoarse, pentru a-l grăbi pe Frank. Spre groaza ei, tot ce putu vedea fu mâna lui întinzându-se spre ea printr-o deschizătură îngustă în ceaţă. I se păru că-l aude strigând-o pe nume, dar sunetul părea să vină de foarte departe.

— Frank, prinde-mi mâna, pentru numele lui Dumnezeu! Țipă ea, aplecându-se peste apă. Grăbește-te, Frank!

Dintr-o dată, spaima o cuprinse. Ceva nu mersese cum trebuie. Până la urmă, Frank nu va fi cu ea. Privea, neajutorată, cum el încerca disperat s-o prindă de mână. Ea se culcase pe chei, întinzându-se ca să-l poată ajunge. Gaura din ceaţă se micșorase vizibil, nelăsând, acum, să se vadă decât vârful degetelor lui.

— Frank! Țipă ea. Prinde-mă de mână!

Pentru o clipă, degetele lor se atinseră. Dar în zadar. În secunda următoare, ceaţa acoperi totul.

— Frank! gemu ea. Frank, unde ești?

Îi strigă numele iar și iar, până ce începu s-o doară gâtul. Nimic. Era dus, fu obligată să recunoască, topit, absorbit de o gaură neagră, temporală. Nu-și putea dezlipi privirile de locul unde văzuse barca, pe Choctaw și pe Frank. Nu mai rămăsese decât o rotire unduitoare de ceaţă cenușie. Frank era cu adevărat pierdut.

O străbătu un frison. Valuri de frig îi cuprinseseră inima. Apoi începu nebunia. Hohote de plâns, pustiitoare, groaznice, imense, aproape o sugrumau. Lacrimi fierbinți o orbeau. Inima i se zbătea nebunește în pieptul arzând de durere. De parcă toate astea n-ar fi fost de ajuns, mai trebuia să se lupte cu ceața grea, care i-l furase pe Frank și care se întorsese s-o ia și pe ea. Dar

toate încercările ei de a ieși din întuneric, fură zadarnice. Într-un târziu, se făcu ghem pe o ridicătură a cheiului și zăcu acolo, suspinând jalnic. Închise ochii. Dacă nu putea să vadă chipul lui Frank, nu dorea să vadă nimic altceva.

— Să faci imediat ce-ți spun!

Porunca fermă fusese dată de o voce ce rostea cuvintele deosebit de apăsat.

Carol își ținu răsuflarea și își deschise ochii. Dusă era dimineața jilavă, canalul și mlaștina. Era conștientă doar de sclipirea grea a ochilor auri ai femii, ce străluceau rece, ca două monezi de aur gemene.

— Adu imediat un jandarm, Prospere!

Cât ai clipi din ochi, Carol uită totul despre Choctaw, despre ciudata mlaștină și despre ceața înspăimântătoare care o înghițise.

Chiar și Frank se topi din memoria ei. Pe durata unei bătai de inimă, ea uită complet de existența lui Carol Marlowe. Era, încă o dată, Camille Mazaret. Iar Cami era și ea la fel de speriată, cum fusese cu câteva clipe în urmă dublura sa, la fel de speriată și de jalnică pe cât o lăsase Carol, singură, fața în față cu Fiona.

— Te rog, așteaptă! strigă Cami, împreunându-și mâinile într-un gest implorator, adresat gazdei sale ostile. Fiona, nici măcar nu vrei să mă ascuți?

Prospere era la ușă, gata să îndeplinească porunca femeii, de a aduce autoritățile. Fiona ezită, apoi îi făcu un semn scurt, să rămână.

Cami răsuflă ușurată.

— Muțumesc, murmură ea.

— Încă nu ai de ce să-mi mulțumești, replică Fiona, cu frumoșii ei ochi de chihlimbar. Îngustați de neîncredere.

— Dar sunt cu adevărat fiica lui Edouard Mazaret, insistă Cami, desfăcându-și brațele, într-un gest descurajat.

Fiona rămase neclintită.

— Fetițo, nu cred nici o iotă din toată povestea ta. Bărbatul care te-a căutat aici a spus că ești o sclavă evadată.

Doar pentru că îl cred pe el nu l-am trimis pe Prospere să aducă oamenii legii. Dacă ai nevoie de ajutor ca să scapi de stăpânul tău, ca să fugi spre Nord, spre libertate, poate ți-aș putea fi de folos. Dar, te previn, nu întina numele lui Edouard Mazaret cu buzele tale vicioase.

— Nu sunt o sclavă! l-am spus și lui asta. Dar s-a mulțumit să creadă doar ce i-a convenit.

Caracterizarea pe care fata i-o făcuse lui Victoirie Navar aproape o făcu să zâmbească pe Fiona. Tânăra asta — oricine ar fi fost ea — îl înțelesese deja pe Vic cel Negru. El nu fusese niciodată un om cu care se putea discuta logic, rațional. Dar nu el, și nici ciudățeniile lui nu formau obiectul discuției. Fiona rămase decisă și fermă să descopere o dată pentru totdeauna adevărul legat de această fată cu hainele în neorânduială.

— Ei bine? Aștept, spuse ea nerăbdătoare.

Cami nu se speria prea ușor, dar acum pur și simplu dărdăia de spaimă în fața acestei femei micuțe cu ochi de pisică sălbatică. Cami își strânse mâinile la piept, încercând să-și oprească tremuraturul. Trebuia să se stăpânească, să se gândească la modalitatea de a o convinge pe Fiona de adevărul ei.

Cami privi înspre tânărul frumuseț numit Prospere, de parcă acesta i-ar fi putut fi de ajutor, deși simțea că n-avea ce spera din partea lui. El și Fiona păreau foarte apropiați, deci era de partea ei. Prezența lui aici o deruta pe Camille. Toată lumea știa că amanta tatălui său îi jurase acestuia credință până la moarte. Cu toate acestea, iat-o pe Fiona împreună cu acest domn, drăguț, amândoi îmbrăcați în haine de dormit. Era evident că Prospere petrecuse noaptea cu Fiona. Cami se întrebă, cât de mult reușise Fiona să-și țină legământul după moartea tatălui său, până să-l rupă pentru acest tânăr surogat de amant?

Însăși prezența acestuia o făcea pe Cami să se simtă nervoasă și iritată.

— Ți-ai înghițit limba, fetițo? Întrebă Fiona. Vorbește! Acum!

— Fiona, aș vrea să vorbim între patru ochi, s-ar putea? se rugă Cami, luptându-se să-și recapete sângele rece.

Fiona încuviință și Prospere părăsi tăcut încăperea.

Rămase singure, cele două femei se măsurară în liniște. După o vreme, Fiona spuse:

— Ei bine? Ai de gând să-ți spui povestea sau ai de gând să pleci din casa mea?

Camille se liniștise. Hotărârea ei de a face un aliat din Fiona revenise.

— Da, am să spun povestea mea — toată. Te-am făcut să aștepți pentru că am încercat să găesc o cale prin care să te fac să ai încredere în mine.

— Voi crede doar o poveste adevărată, îi replică Fiona, cu glasul mai blând. Atât și nimic altceva.

Rotind-și privirile prin dormitor, Cami spuse:

— Camera asta îmi este cunoscută. Tata mi-a povestit despre ea, îi plăcea foarte mult.

Se întoarse brusc și o privi pe femeie drept în ochi.

— Și tu îi plăceai foarte mult, Fiona.

— Sentimentele mele profunde față de Edouard Mazaret sunt cunoscute de toată lumea. Cât despre tatăl tău, pe cât știu, nu l-am întâlnit niciodată.

— Zău?

Cami se îndreptă spre fereastră.

— Tata mi-a povestit despre aceste draperii, cum ați mers împreună să alegeți materialul. Cum ai ales cel mai fin batist albastru, spunându-i că se potrivește cu culoarea ochilor lui. Apoi ai pictat tu însăși fluturașii și floricelele, în timp ce el te privea, admirându-ți talentul.

Fiona își duse o mână la gât. Cu cealaltă apucă tăblia din lemn de trandafir a patului pentru a se ține dreaptă.

— Cum ai putea să știi lucrurile astea? șopti. Probabil e o înșelătorie la mijloc.

Simțindu-se mai încrezătoare în forțele ei, sigură că o va putea convinge pe fosta iubită a tatălui său, Cami clătină din cap:

— Nu, Fiona. N-aș putea încerca niciodată să o păcălesc pe singura femeie pe care a iubit-o tatăl meu. Mama mea a fost o femeie rece și nesuferită, o soție rea. Dacă n-ai fi fost tu, viața lui Papa ar fi fost o mizerie. El simțea nevoia de a fi iubit. Odată mi-a spus că tu și eu eram singurele femei din viața sa cărora le

păsa de el, singurele care făceau ca viața sa să merite să fie trăită.

— *Mon Dieu!*⁴² suspină Fiona, cu frumoșii ei ochi înlăcrimați brusc. Camille? Tu să fii, oare? E posibil?

Amintindu-și dintr-o dată că avea dovada de netăgăduit în ea, Cami își băgă mâna în sân și scoase dublonul pe care-l purta pe un lanț subțire, la gât.

— Aurul lui Lafitte, spuse. Cred că tata ți-a dat și ție una în fel.

Fiona se lăsă pe pat, îngropându-și fața în palme. Hohote tăcute îi chinuiau trupul firav. După câteva clipe, când reuși să-și controleze din nou emoțiile, o privi pe Camille printre genele ei negre, perlate de lacrimi. Își ridică brațele, invitând-o pe fată să vină la ea.

— O, Fiona, șopti Cami cu fața îngropată în părul cu aromă de lămâi al femeii. Îmi lipsește, încă, atât de mult.

— Și mie, Camille, și mie.

Cele două femei rămaseră mult timp, una în brațele celeilalte, plângându-și din nou o durere veche, reînnoită de această întâlnire.

Într-un târziu, Fiona se trase înapoi, privind-o pe Camille ca și cum ar fi văzut-o pentru prima oară.

— Singura dată când te-am văzut, erai o copilă, aveai doi sau trei ani, alergai după fluturi pe sub sicomorii⁴³ din *Place d'Armes*⁴⁴. Te-am zărit doar o clipă, dar chiar de departe aș fi putut să-ți spun că ești frumoasă.

Cami își privi hainele ponosite, stropite de noroi și râse:

— Unii spun că am crescut frumos, dar tu nu ți-ai dat seama de asta pe moment. Trebuie că arăt groaznic, Fiona.

Nefiind o persoană care minte pentru a menaja pe cineva, Fiona zâmbi și dădu aprobator din cap.

— Așa e copila mea. Dar vom aranja noi lucrurile. Aruncă trențele aste de pe tine, imediat.

Merse înspre ușă și strigă.

— Prosper! Spune-i lui Ellie să încâlzească apă și să

⁴²Dumnezeule (franceză în original) (n.tr.)

⁴³arbori din familia platanilor, de dimensiuni gigantice (n.tr.)

⁴⁴Piața Armelor (în franceză, în original) (n.tr.)

aducă albia. Grăbește-te, iubitule!

Camille tresări. Încă o mai deranja faptul că Fiona își luase un alt protector după moarte tatălui său. Dar cine era ea, să refuze dreptul unei alte femei de a avea ceva pentru care ea însăși venise la New Orleans — dragoste?

— Acum, Camille, vom vedea ce se ascunde sub toată murdăria asta.

Nasul fin al Fionei fremătă.

— Nu-i de mirare că ai fost luată drept o sclavă fugară în tranșele astea vechi.

Cami râse.

— Dar n-aș fi putut să călăresc pe Voodoo până la New Orleans în rochia mea de bal din mătase și dantelă, nu-i așa?

— Ai călărit armăsarul tatălui tău de la Mulgrove până aici? Dar de ce, *ma chère*⁴⁵? De ce ai venit la New Orleans?

— Fiona, vărul Morris era pe cale să mă oblighe să-mi aleg un soț. Eu nu vreau să mă mărit cu un om pe care nu l-aș putea iubi niciodată. Am sperat că tu mă vei ajuta.

Un fior de îngrijorare umbri fața blândă a Fionei.

— Foarte probabil că tutorele tău te va căuta, și atunci?

Cami se gândi o clipă. Fiona avea dreptate. La urma urmei, vărul Morris avea tot interesul ca, alegându-i un soț convenabil lui, să poată controla, într-un fel, proprietățile de la Câmpiile Elizee.

— Poate i-aș putea trimite o scrisoare, sugeră Cami, în care să-i spun că sunt bine, fără să-i spun unde mă aflu. Aș putea zice că stau la o prietenă, până ce mă voi hotărî în legătură cu viitorul meu soț. El voia să mă oblighe să fac o alegere chiar în dimineața asta, înțelegi? Dar nu pot, Fiona. Refuz să mă mărit fără să fiu îndrăgostită.

Fiona pocni din limbă, dându-și imediat acordul ca scrisoarea, odată scrisă, să fie expediată de urgență. Personal, Fiona își spusese că fața nu va mai fi mult timp în grija ei. Locul lui Camille, fata lui Edouard, nu era aici, dar Fiona nu putea s-o gonească pur și simplu. Camille trebuia să aleagă singură dacă se va întoarce, dacă își va accepta soarta cu eleganță.

Învârtindu-se prin casă, Fiona luă săpun, uleiuri și pudră

⁴⁵ draga mea (În franceză, în original) (n.tr.)

din unul din sertarele biroului, prosoape cu parfum de liliac dintr-un altul, și un capot din mătase de culoarea piersicii, din garderobul de lemn de cedru. Îi dădu veșmântul fin lui Camille.

— E al meu, ție îți va fi probabil mic, dar nu contează. Doar eu și cu Prospere te vom vedea purtându-l și nu vom povesti nimănui nimic.

— Am adus câteva lucruri cu mine, zise Cami. În săculețul de colo.

Fiona ridică cu două degete geanta noroită, ținând-o departe de ea, de parcă ar fi fost infestată. O deschise și îi vărsa conținutul pe pat. Râsul ei argintiu umplu camera.

— Rochii de bal, *ma chere* ?

Îi adresă o privire luminoasă, dar ușor compătimitoare.

— Și unde aveai de gând să porți toate mătăsurile și dantelele astea fine?

Stând în desuurile sale noroite, cu părul răvășit acoperindu-i fața murdară, Camille se simți ușor ridicolă. Dacă ar fi avut mai mult timp de gândire, înainte de a fugi, probabil că și-ar fi luat cu ea haine mai puțin excentrice.

Cami ridică din umeri nepăsătoare.

— Am împachetat așa într-o grabă. Am băgat în sacul de voiaj tot ce mi-a căzut în mână, asta-i adevărul.

— Ei bine, dragă copilă, va trebui să-ți cumpărăm niște haine de școlăriță, dacă ai de gând să stai mai mult în New Orleans.

— Fiona! Camille rosti premeditat numele cu o voce de adult. Când femeia se întoarse spre ea, Cami își scosese cămașa, și stătea goală până la brâu, în fața noii sale prietene.

— Vremea școlii a trecut de mult pentru mine. Nu sunt un copil!

Fiona se holba la priveliștea extraordinară din fața ei. Într-adevăr, Camille Mazaret nu mai era un copil! Sâni îi erau plini și obraznici, cu sfârcurile mari și întunecate. Mijlocul se arcuia blând spre șoldurile pline, ce sugerau împlinirea viitoare a femeii, gata să poarte copii în pântec. Însăși Fiona și-ar fi dorit un trup atât de generos și de frumos.

— Am greșit, desigur, spuse Fiona cu obraji înroșindu-i-se ușor în timp ce-i zâmbea frumoasei fete a lui

Edouard Mazaret. Ce vârstă ai, Camille?

Rușinată de felul estimativ în care femeia o privea, Camille încoperi sânii cu camizolul.

— Suficient de în vârstă pentru a fi măritată și pentru a adăpta al doilea sau al treilea copil. Acum am optsprezece ani, dar voi mai adăuga un an în septembrie.

Camille o auzi pe Fiona trăgând aer în piept și apoi punând:

— Și nu te-ai măritat niciodată?

— Nu m-am nimic, niciodată! răspunse Camille hotărâtă.

— La aproape nouăsprezece ani încă fecioară? bombăni Fiona, de parcă acest fapt ar fi enervat-o într-adevăr. *Mon Dieu!* Dar, iartă-mă, draga mea. Spune-mi care-i necazul tău. Găsim noi două o rezolvare. Iar dacă nu, cunosc un doctor ce ne-ar putea ajuta.

Camille răsse.

— Nu cred, Fiona. Doar dacă prietenul tău doctor vinde antidisjace. Măritișul n-ar fi o problemă. Vărul Morris ar fi mai mult decât fericit să aranjeze asta. Dragostea are nevoie, totuși, de ceva mai mult timp și efort.

— Aha! Ochii aurii ai Fionei sclipiră înțelegători. Acum pricep. Ești, într-adevăr, fiica lui Edouard Mazaret.

Întreaga poveste începu să se lege, pe măsură ce Camille îi spunea Fionei despre nesfârșitele baluri, șirul nesfârșit de balieți, de cererea vărului său de a renunța la orice iluzie despre iubire și de a-și alege un soț pe dată, astfel încât Câmpiile Elizee să aibă un nou stăpân.

— Așa că, am fugit, încheie Camille. Nu vreau să fiu ca mama, ca verișoara mea Beatrice sau ca oricare altă doamnă Creolă ce preferă să se căpătuiască, decât să-și dea frâu liber inimii.

Fiona nu putea decât să fie de acord, înțelegând în același timp că s-ar putea ca încercarea ei de a o convinge pe Camille să se întoarcă la Mulgrove, să fie mai greu de pus în practică, decât s-ar fi așteptat.

— *Ma Chere*, ai găsit pe cineva? Un bărbat care să-ți tulbure simțămintele?

Fața lui Camille se luminează de plăcere și de dor, devenind

și mai fermecătoare.

— Da, Fiona, am dat peste un astfel de bărbat, unul care mi-a cucerit inima chiar din clipa în care ochii noștri s-au întâlnit pentru prima oară. Am de gând să mă mărit cu Victoine Navar.

Pentru o clipă, Fiona păru total descumpănită. Bineînțeles, fata lui Edouard nu s-ar fi putut îndrăgosti de omul care o hăituisese prin noapte, omul pe care îl mușcase cu atâta răutate.

— L-am văzut la balul din noaptea trecută, continuă Cami, tânjind încă după eroul său. Vai, Fiona, ce bărbat! N-am mai văzut altul ca el, și știu că el este cel pe care mi l-a hărăzit soarta.

— O; Doamne! spuse Fiona gâfâind. Oricine, oricine dar nu Vic cel Negru! țipă ea.

Apoi ochii i se îngustară până la dimensiunea unei fante, în timp ce se aplecă spre fața lui Camille.

— Zici că-l iubești pe Victoine Navar, dar pretinzi că ești încă fecioară? Nu prea-mi vine a crede!

Cami se retrase, timorată de privirea pătrunzătoare a Fionei.

— E adevărat! De fapt, încă nici nu-l cunosc prea bine. De fapt, la bal, nu pot spune că l-am întâlnit. Vărul Morris nu l-a lăsat să intre. L-am văzut doar de departe, dar o singură privire de-a lui a fost suficientă.

Fiona suspină ușurată, constatând că fiica lui Edouard nu-i dăduse încă acelui bărbat înșurat nimic altceva decât inima sa. Știa din proprie experiență ce durere putea aduce o astfel de dragoste.

— Dumnezeu s-a milit de tine, Camille. Tu ai grijă, de acum înainte, să te ții cât mai departe, în orice moment, de respectivul domn. Nu este potrivit pentru tine.

— Nu-mi pasă dacă n-are moșie, avere sau rang în societate, declară Cami hotărâtă. Lucrurile astea n-au nici un preț pentru mine. Le am eu și pentru el. Tot ce vreau este ca să-mi împart viața cu omul potrivit. Și, fără îndoială, Vic cel Negru este soțul de care am nevoie!

O privi implorătoare pe Fiona.

— Dacă ai înțelege ce am simțit când m-a privit. Of, Fiona, te rog nu încerca să mă descurajezi. Crede-mă, a fost

dragoste la prima vedere.

Amintindu-și cele câteva clipe pe care le petrecuse cu Vic cel Negru, Cami se simți străbătută de un fior. Un val de căldură i se răspândi prin coapse, emoția slăbindu-i picioarele. Se lăsă moale pe pat.

Fiona înjură, în surdină, și se întoarce.

— Fiona, nu înțelegi, șopti Cami. Recunosc că nu am experiență cu bărbații. Totuși, în clipa în care l-am văzut pe Victoine Navar am simțit ceva. Ceva puternic. Ceva ce mă va însoți toată viața. Ar fi atât de minunat ca văpaia celui simțământ să mă însoțească în viață zi și noapte. Tremur numai când mă gândesc la ochii lui negri, la tremurul gurii lui când mă privea, de parcă tânjea să mă sărute. Lucrurile ce părea să mi le spună fără să rostească măcar un cuvânt. Părea atât de îndrăzneț și nesătul și diavolesc.

Fiona își îndreptă privirea spre cer și murmură:

— Maica Domnului, ai grijă de această copilă. Una era să fi prietena lui Vic cel Negru și alta era să-i încredințezi nevinovata fiică a lui Edouard Mazaret. Doar gândul o făcu să se înfioare de groază. Se întoarce spre Camille, cu o privire sfredelitoare, hotărâtă să-i smulgă fetei mărturisiri complete.

— Diavolesc, zici? Ei bine, mulți ar fi de acord cu această caracterizare, mai ales tații unor fete frumoase și proaste, care au fost odată și nepătate. Ești sigură că nu te-a atins niciodată, Camille?

Cami își scutură capul.

— Nu m-a atins niciodată, nu mi-a vorbit niciodată, dar, ah, Fiona, cum mă topesc după el! Ți-aș purta o recunoștință veșnică dacă ai putea aranja să facem cunoștință.

— Imposibil! găfâi Fiona. Niciodată! Cât timp vei sta sub acoperișul meu, nu vreau să mai pomenești numele lui. Înțelegi, Camille?

— Da, Fiona, răspunse Cami deznădăjduită, deși, în sinea ei, rămăsese la fel de hotărâtă.

Un ciocănit în ușa dormitorului le întrerupse conversația. Camerista Fionei, Ellie, mică și grasă, dădu buzna, cărând o cădiță de tablă și o găleată cu apă fierbinte.

Scăpând de obligația de a face conversație despre Vic cel

Negru, Fiona o ajută pe Camille să intre în cada cu apă puțină.

— Pentru moment, v-a trebui să te mulțumești cu atât. Mai târziu o voi pune pe Ellie să fiarbă destulă apă ca să faci o baie adevărată.

Apa fierbinte fu nemaipomenit de relaxantă pentru mușchii oboșiți ai lui Camille. Bule cu parfum de liliac îi gădilau pielea, iar săpunul franțuzesc era la fel de plăcut ca și catifeaua. Ar fi adormit, dacă Fiona ar fi lăsat-o singură, dar femeia o bombarda cu întrebări, mai ales despre Edouard Mazaret. A văzut Cami vreun alt om cu ochii atât de albaștrii? Se purtase la fel de frumos și de bine cu fiica lui cum o făcuse cu Fiona? Chiar o învățase pe Cami să călărească calul acela sălbatic, Voodoo?

În sfârșit, spălată, uscată, pudrată și parfumată, Cami se strecură în capotul de mătase, de culoarea piersicii, al Fionei. I se potrivea scandalos de bine, dar îl simțea nemaipomenit de răcoros și de plăcut pe piele.

— Acum, să mâncăm ceva, spuse Fiona. Trebuie să fii moartă de foame, draga mea. Vino. Vom mânca în salonul din față.

Cami ezită, rușinată de gândul că bărbatul numit Prospere, o va vedea în capotul acela, prea mic pentru ea.

Înțelegând motivul stânjenelii vizitatoarei sale, Fiona râse și spuse:

— Nu-ți face griji din pricina lui Prospere, draga mea. A fost plecat în Franța, și crede-mă, în ultimele luni a văzut multe. Te asigur că decolteul capotului tău nu va fi băgat în seamă.

Prea înfometată ca să mai reziste, Cami o urmă pe Fiona în camera din față. Aici găsiră masa împodobită cu argintării, cristaluri și porțelanuri. Prăjiturile, plăcintele, fierbinți, însirocate, franzeluțe crocante, tocmai scoase din cuptor și *café au lait*⁴⁶ le așteptau.

Camille își sorbi cafeaua, mestecând o delicioasă tartă cu caise, în timp ce Fiona și Prospere se cufundară într-o conversație aprinsă, dusă aproape numai în franceză. Deși Cami vorbise această limbă încă din copilărie, ea prefera, evident, engleza pe care o învățase cu taică-său.

Oricum, reușea să urmărească ușor poveștile

⁴⁶cafea cu lapte (În franceză, în original) (n.tr.)

extraordinaire ale lui Prospere despre recente sale aventuri la Paris.

— Când mă voi întoarce, îi spuse el Fionei, am de gând să te iau cu mine. Acolo nu se uită nimeni dacă ești alb sau negru. Vei fi liberă să trăiești după bunul tău plac.

Fiona se aplecă și-și așeză mâna peste cea a lui Prospere. Cami simți că o încearcă un nou acces de gelozie.

— Ah, *mon coeu*⁴⁷, șopti femeia, dar eu chiar trăiesc cum îmi place.

— Trebuie că e grozav, se amestecă în discuție Cami, având în glas mai mult sarcasm decât avusese de gând să pună.

Fiona și Prospere o privă amândoi, șocați de tonul ei. Cami simți că obrații îi iau foc de rușine. Încercă să se explice.

— Am vrut doar să spun, că unii dintre noi nu sunt chiat atât de norocoși. Suntem obligați să respectăm legi pe care alții ni le impun.

— Ah, Prospere, Camille are o problemă, mărturisi Fiona. Tânjește după dragoste, dar încă n-a aflat-o. Dacă n-o va afla curând, cerberul ei o va forța să se mărite cu oricine, și încă repede.

Pentru prima oară, Cami deveni conștientă de privirea estimativă a lui Prospere. Își strânse capotul pentru a-și acoperi pieptul.

— Dar Camille e frumoasă, nu? observă Prospere obiectiv. Chiar și încântătoarele femei ce participă la *Balurile Eșarfei Albastre*, de la salonul de dans Orleans, ar păli pe lângă ea.

— Balurile Eșarfei Albastre? întrebă Camille.

— Este cel mai bun... de fapt singurul loc de aici, din New Orleans, unde o fată respectabilă poate veni să-și găsească dragostea ce și-o dorește, explică Prospere.

Cami remarcă scânteierea veselă a ochilor lui albaștrii ca cerul, dar n-o băgă în seamă.

— Tinerii de familie bună, continuă el, și domnii în puterea vârstei participă și ei, de trei ori pe săptămână, la aceste baluri, defilând sub privirile severe ale însoțitoarelor fetelor. Toți vin

⁴⁷sufletul meu (În franceză, în original) (n.tr.)

acolo în căutarea iubirii. Lumea spune că este cea mai veselă afacere a oraşului.

Ochii lui Cami se aprinseră de încântare. N-auzise niciodată de Salonul de dans Orleans, dar cât de minunat trebuie să fie! De ce oare vărul Morris nu-i pomenise niciodată despre el şi nici n-o încurajase să participe la seratele de acolo?

— Am adus cu mine rochii de bal, îi aminti Cami Fionei. Şi poate aş putea întâlni acolo pe cineva cu care să mă potrivesc.

— Nu, nu, nu! protestă Fiona. Îi aruncă o privire acuzatoare lui Prospere. Cum îndrăznea golanu' să pomenească de toate astea în faţa fetei lui Edouard?

— Da' de ce? insistă Camille. Mie îmi pare o idee nemaipomenită.

Fiona se ridică de la masă.

— Prospere, vrei să ne laşi puţin? Camille şi cu mine avem ceva de vorbit.

El zâmbi şi încuviinţă din cap, evident încântat de greşeala sa, în timp ce îşi mai turnă o ceaşcă de cafea.

— Ei bine, Camille, porunci Fiona. A venit momentul ca noi două să clarificăm nişte lucruri.

Mintea Fionei lucra în timp ce străbăteau casa îndreptându-se spre grădina din spate. Era furioasă că Prospere o închinase astfel pe Cami, dar poate că-i dăduse Fionei tocmai ideea de care avea nevoie. Odată ce-i va explica lui Camille cam ce sunt Salonul de dans Orleans şi Balurile Eşarfei Albastre, cunoscute şi sub numele de Balul Quadroon⁴⁸, era sigură că fata va fi îngrozită numai la gândul de a ajunge acolo. Fără îndoială, frumoasa fiică a lui Edouard se va grăbi să se întoarcă la Plantaţia Mulgrove, unde îi era locul, înspăimântată de ideea de a fi amestecată într-o astfel de mascaradă temerară.

Fiona o privi din nou pe Camille — atât de desăvârşită, frumoasă şi trasă prin inel. Şi atât de inocentă, îşi reaminti femeia oftând. Ce greşeală făcuse Edouard când îi băgase în cap ideile astea despre dragoste. Fără ele, ar fi putut deveni o nevastă şi o mamă minunantă, dar spiritul ei răzvrătit, hrănit de vorbele lui taică-său îi va aduce doar necazuri.

Se părea că Fiona o putea ajuta doar într-un singur fel.

⁴⁸copil născut din tată alb şi mamă metisă (n.tr.)

Trebuia s-o sperie pe Camille, îndepărtându-i gândurile nesocotite, și s-o facă să-și accepte rolul potrivit, de soție și mamă creolă.

Simțind că Fiona era adâncită în gânduri, Cami o urmă în tăcere. Când ajunseră în grădină — o mică oază îngrădită, în care strălucea un curcubeu de flori — Fiona se întoarse în sfârșit spre ea, zâmbind.

— Prosper e un tânăr drăguț, dar mi-e teamă că trăncănește prea mult, se scuză ea față de Cami.

— Povestea lui mi s-a părut extraordinară. Mi-ar fi plăcut, totuși, să fi auzit mai multe despre Salonul de bal Orleans.

Fiona o prinse pe Cami de mână, strângând-o.

— De fapt, chiar dacă l-am dojenit pentru că a pomenit de baluri în prezența ta, acum sunt mulțumită că a adus vorba despre ele. Mă gândisem și eu la subiectul ăsta, dar nu prea știam cum vei reacționa. Poate vei considera, pentru început, ideea mea cel puțin șocantă, dar te rog, Camille, să o iei în considerație, cel puțin. Ar putea să fie singura ta șansă de a descoperi, adevărata iubire.

Cami râse, se îmbrățișă singură, și se roti în cerc, dintr-odată cu inima veselă și ușoară.

— Fiona, știi ce înseamnă pentru mine să mi se spună că am o șansă? Spune-mi planul tău! lute!

Fiona o conduse pe Camille spre o bancă de marmură pe care se așezară amândouă. Femeia luă mâinile lui Cami într-ale sale.

— Sunt atât de mulțumită că ai cel puțin bunăvoința să mă ascuți, draga mea. Balurile Qadroon sunt destul de respectabile. Cum a subliniat și Prosper, doar domnii de cea mai bună condiție socială sunt acceptați acolo. Și ei trebuie să plătească doi dolari pentru a putea intra în Salonul-de dans Orleans, adică dublu față de cât ar trebui să plătească pentru a putea participa la balurile albe din oraș.

Pentru o clipă, zâmbetul lui Camille se stinse.

— Balurile Qadroon? Balurile Albe? Fiona, nu înțeleg.

Afișând nonșalanță, Fiona culese o floare mare, purpurie și o răsuci între degetele ei subțiri. Se uită la ea, ferindu-se să întâlnească privirea lui Camille.

— Sunt sigură că trebuie să fi auzit de aceste lucruri, draga mea. La o astfel de serată l-am întâlnit eu însămi pe tatăl tău. Sunt invitate să ia parte doar cele mai frumoase fete de culoare, libere, din oraș. Domni din toată regiunea vin la Balurile Qadroom să-și aleagă întreținutele.

Se întoarse, privind-o drept în față pe Camille.

— Femei de culoare libere? repetă Cami, ușor derutată de explicația Fionei.

— Așa ca mine, drăguț-o, zâmbi Fiona cu blîndețe. Familia mea a fost liberă cam de la începuturile orașului New Orleans. Se spune că unul din întemeietorii acestui oraș, Jean Baptiste Le Moyne, Senior de Bienville, și-a ales ca metresă pe una din străbunele mele. De atunci încoace, femeile din familia mea au fost libere și au folosit numele Le Moyne. Din zilele de început ale acestui oraș de pe malurile fluviului, ne-am urmat fiecare calea străbună, alegându-ne drept protectori pe cei mai aleși gentilomi ai ținuturilor acestora. Bărbați cum a fost propriul tău tată, Camille. Fiicele noastre ne-au călcat pe urme, în timp ce fiii noștri erau trimiși la Paris, unde primeau cea mai aleasă educație. Unii rămăneau acolo pentru totdeauna. Alții, ca fiul meu, Prospere, s-au întors pentru a începe afaceri în New Orleans.

Camille făcu ochii mari.

— Fiona, Prospere e fiul tău?

Femeia încuviință și zâmbi.

— Un fiu de care sunt mândră.

— Dar credeam că... se bâlbâi Cami, oprindu-se chiar înainte de a recunoaște ce crezuse ea despre relația dintre Prospere și Fiona. Schimbă repede vorba și întrebă:

— Câți ani are Prospere?

— Aproape douăzeci. Îți vine să crezi?

Cami simți un val de ușurare, deși, într-un fel, răspunsul Fionei, o duse cu gândul la tatăl său.

Edouard Mazaret își dorise dintotdeauna un fiu. Ochii albaștri ai lui Prospere, zâmbetul său firesc ar fi putut fi ale lui. Dar nu și dacă se apropia de douăzeci de ani. Din câte știa Cami, tatăl său o întâlnise pe Fiona Le Moyne, abia un an mai târziu după nașterea ei.

— Deci? Ce spui? Întrebă Fiona.

— Cred că Prospero este deosebit de drăguț și fermecător.

Fiona râse și se ridică, pentru a prinde floarea purpurie în părul strălucitor al lui Camille.

— Ți mulțumesc, drăguț. De fapt, totuși, vreau să zic, ce-ai zice să iei parte la Balul Quadroon? Femeile cu sânge negru în vine, au ochi de toate culorile, aurii ca ai mei sau albaștri ca ai lui Prospero. Le-aș putea spune tuturor că ești nepoata mea, pe care sora mea din Mobile a trimis-o aici pentru a-și găsi un protector cumsecade.

Fiona își ținu răsuflarea, așteptând o explozie de justificată indignare din partea lui Camille. Anticipa, cel puțin o apariție furioasă a spiritului mănios al dragului, dar pierdutului, Edouard.

Dar albinele continuă să bâzâie prin grădină, fluturii continuă să sărute florile, iar Camille continuă să o privească pe Fiona cu o expresie entuziastă așternută pe chip, cu ochii sclipind vrăjiți.

— Perfect! strigă Cami, aruncându-se în brațele femeii. Cum aș putea să-ți mulțumesc pentru asta? Voi merge la bal. Îl voi găsi pe omul pe care-l iubesc. Apoi îi voi spune vărului Morris că mi-am ales un soț. Iar alesul meu va avea surpriza să afle că și-a găsit o soție și nu doar o întreținută, atunci când va descoperi întreaga mascaradă! Fiona, ești grozavă!

Fionei îi venea să urle. Ce făcuse? Camille fie îi ghicise cacialmaua, fie chiar era încântată de acest plan bizar. Tăcută, îi ceru iertare lui Edouard Mazaret.

— Ești sigură că vrei să faci asta, Camille?

În vocea blândă a Fionei se deslușea implorare.

— N-aș vrea să-ți forțez mâna în vreun fel.

Cami se ridicase în picioare, aproape dansând de bucurie.

— Să mă forțezi? Încearcă doar să mă împiedici. Când va fi următorul bal? În ce mă voi îmbrăca?

Brusc, se întoarse spre Fiona. Sclipiri albastre și violete străluceau în ochii ei indigo.

— Păi, Fiona, șopti Cami, la Salonul Orleans l-aș putea întâlni chiar pe Victoie Navar!

Fiona lăasă să-i scape, în sfârșit, un strigăt de jale și îngrijorare.

— Maica ta, Doamne, ce-am făcut?

Totuși, doar simpla vedere a fericirii și a încântării lui Camille o făcea părtașă la ceva magic. Fiona își zâmbi, înciudată.

— Când pot să merg?

— Miercuri seara, dacă te aranjează, domnișoară Mazaret.

Camille se răsuci, dansând, cu aripile capotului de mătase, de culoarea piersicii, fluturând.

— Oh, da! Mă aranjează perfect, doamnă La Moyné!

Capitolul 10

— Carol! țipă Frank. Și mai țipă o dată, și încă o dată. Zadarnic. Se topise, pur și simplu, într-un vârtej de ceață. Iar el se holba neputincios la giulgiul acela care acoperea un neant întunecat, chipul său fiind o mască a suferinței.

— Dumnezeu, a plecat singură în mlaștină, iar eu am uitat să o previn despre șarpe.

Când se opriase ultima oară în biroul medicului legist, Frank aflate că acesta descoperise, după o examinare mai atentă, două înțepături punctiforme în glezna stângă a mumiei, făcute de colții unui șarpe cu clopoței, de mlaștină. Acum, Carol se cufundase în alt timp — Dumnezeu știe unde — fără măcar să fie prevenită. Dacă Carol devenise iar Camille Mazaret, și dacă mumia fusese odată, demult, chiar aceeași doamnă creolă, atunci, mai devreme sau mai târziu, șarpele ucigaș va fi împins de destin să apară în drumul lui Carol.

— La naiba! Cum de am uitat ceva atât de important? se blestemă Frank. Strigă iar, cu un ton implorator, numele lui Carol. Dar zadarnic.

Frank nu-și putuse vreodată închipui că se va afla într-o situație mai proastă decât aceea în care fusese când sunase ceasul deșteptător, dimineăta, puțin mai devreme. Se înșelase al dracului de tare, și acum o știa. În ultimele cinci minute ajunsese aproape în fundul iadului.

Ce se întâmplase? Ce nu mersese? Recapitulă întâmplările dimineții, încercând să găsească un răspuns.

Înainte ca ceasul s-o fi trezit pe Carol, el zăcea lângă ea, în întuneric, încercând să-și explice de ce se trezise cu o stare atât de proastă, după ce mersese la culcare convins fiind — datorită lui Carol — că avea la picioare toată această lume blestemată. Ei doi se înțelegeau atât de bine. Și atunci, de ce tot acest sentiment de vinovăție, care murdărea totul, înfigându-i-se ca o gheară în stomac?

Frank crezuse că nu era nevoie ca ea să știe în ce dispoziție oribilă se afla el. Așa că se dăduse în spectacol pentru ea, de parcă norul acela întunecat ce-i umbrea sufletul s-ar fi topit pentru totdeauna. Odată ajunși în pirogă, îngrijorarea sa se diminuase, cumva, sau cel puțin atenția sa fusese atrasă de altceva. Se concentrase asupra scenelor pe care i le arăta Choctaw. Aproape că uitase unde se afla. Se simțea ca făcând parte din trecut. Blestemat să fie, dacă nu începuse să creadă că el ar fi Vic cel Negru!

Carol era pierdută, iar el era la mare ananghie!

Frank se întoarse și-l privi pe Choctaw. Uriașul indian — sau ce naiba o fi fost — stătea la pupa bărcii, vâslind alene în continuare, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Ce naiba ai făcut cu Carol! îi ceru socoteală Frank. Adu-o înapoi, sau, pe legea mea, o să-ți sucesc gâtul ăla slăbănog!

Choctaw nu scoase o vorbă. Continua să vâslească. Înfuriat, Frank făcu o mișcare bruscă spre indiferentul personaj. Piroga se înclină, iar Frank își pierdu echilibrul. În clipa următoare, căzu în apa rece, întunecată, scufundându-se adânc, tot mai adânc. Încercă, disperat, să revină la suprafață, dar picioarele și mâinile nu-i erau de nici un ajutor, fiind ca și paralizate. Frank simți că plămânii îi explodează. Ochii i se deschiseră larg. Văzu o lumină subțire, unduitoare, străbătând adâncimile nămolose. Ținându-și răsuflarea — încă încercând să înoate — se concentră asupra acelei raze strălucitoare. Dacă ar putea să înceteze să se zbată și să se relaxeze, poate ar putea pluti cu ușurință spre suprafața apei, spre aer și viață.

Poate, pe dracu'! Poate se va îneca!

Gândul acesta păru să-l copleșească. Închise ochii și zâmbi. Cel puțin, nu va mai trebui să aibă de a face cu blestematul ăla de sentiment de vinovăție. Mai mult, dacă și Carol era dusă, de ce i-ar mai păsa lui de viață?

În clipa în care Frank renunță, lumina îl înghiți. Strălucirea ei îl înfășură și îl încălzi, și îl duse în sus, spre viață. Înghiți lacom aerul, gâfâind, umplându-și plămânii, până se simți amețit și dezorientat. Dar ce bine era să respire iar!

Euforia ce-l cuprinsese pe Frank dispăru în clipa în care deschise ochii. Nu era chiar la suprafața apei. Era, de fapt, într-o lume complet diferită. Locul i se părea cunoscut, deși nu-l cunoștea. Frank se regăsi coborând pe strada Decatur, din New Orleans, îndreptându-se spre Piața Franceză. Ziua era fierbinte și umedă, sub un cer de vară de culoarea bronzului. Asuda sub hainele sale groase, și dintr-o dată tânji după apa neagră, rece, pe care o părăsise câteva clipe mai înainte.

— Hei, stai naibii puțin! spuse el, oprindu-se atât de brusc încât o negresă imensă, cu un coș balansându-i-se pe cap, se ciocni de el. Dar nici n-o băgă în seamă, atât era de preocupat să privească în jur, amuzat.

— Asta nu este New Orleans-ul pe care-l cunosc. Seamănă cu cel din tablourile vechi.

— *Bonjour, M'sieur Navar.*⁴⁹

Un necunoscut ce trecea pe lângă el își ridică jobenul, salutându-l pe Frank.

— Mda, să fie și pentru dumneata, răspunse Frank absent, încă stupefiat.

Își roti privirile în jur, căutând disperat ceva, sau pe cineva.

— Carol! exclamă el, în șoaptă. De asta mă aflu aici. Trebuie să-o găsesc. Trebuie să fie pe aproape.

Dar toate gândurile legate de Carol dispărură cât ai clipi. În clipa următoare, Frank se auzi vorbind o franceză excelentă, întrebându-l pe tip, domnul Reynard, despre proximele jocuri de cărți, ce erau pe cale să aibă loc la salonul lui Gaspard.

Reynard replică, de asemenea în franceză, că avea cunoștință de un joc.

⁴⁹Bună ziua, domnule Navar. (în franceză, în original) (n tr.)

— E programat chiar astă seară, cu mize mari, iar un jucător în plus e bine venit, Navar.

Ce doi trăncăniră amical câteva minute, apoi Frank își ridică propriul joben și spuse:

— *Au revoir*.⁵⁰

Numai că el nu mai era Frank Longpre. Habar n-avea de acel nume. Victoie Navar era cel ce pășea, hotărât, spre Piața Franceză. Poate ar fi putut aduna câteva amănunte picante din bârfele despre Lozano, omul despre care Fiona îi spusese că îi amenință viața.

Înainte de a intra în piață, Vic intră într-un salon de bar întunecos. Firma grosolană de deasupra ușii identifica stabilimentul ca *Le Bleu*et,⁵¹ proprietar și patron, Ignacio Bleu.

Cu toate că era dimineața, devreme, Vic avea nevoie de un păhărel. Umblase toată noaptea, mai întâi călărind spre Mulgrove, apoi vânând acea "fugară", ce se dovedise a fi o sălbăticiune cu colți ascuțiți, deghizată în femeie. Privi scârbit spre mâna-i bandajată. Încă îi pulsa de durere. Doar durerea asta era suficientă pentru a justifica un coniac matinal.

— Ah, domnu' Vic! Însuși Ignacio Bleu își întâmpină statornicul client. Mă bucur că vă văd. Ați lipsit o vreme. Ați fost plecat pe Fluviu?

— *Oui*,⁵² Ignacio, toată luna trecută.

Vic aruncă o monedă pe tejgheaua grosolană, făcută dintr-o ușă veche, așezată peste două butoaie de vin. Era un obșnuit al localului. Ignacio știa ce bea, fără să fie nevoie să-l întrebe.

Bărbatul scund și rotofei îi turnă lui Vic două degete de coniac, dintr-o sticlă prăfuită, întrebându-l:

— Ați avut noroc în sălile ălea de joc plutitoare?

Vic își ridică paharul în lumină, savurând culoarea chihlimbarie. O nuanță mai închisă decât ochii Fionei, medită el, tăcut. Apoi, drept răspuns la întrebarea lui Ignacio, dădu din umeri.

— Știi cum e cu norocul. Azi e, mâine nu e.

⁵⁰ La revedere. (în franceză, în original) (n.tr.)

⁵¹ Sticla albastră (în franceză, în original) (n.tr.)

⁵² Da. (în franceză, în original) (n.tr.)

Barmanul își clătină capul pleșuv și oftă din rărunchi.

— Norocul, e o târfă cu toane, nu-i așa domnu' Vic? Mă întreb adesea, de ce ne chinuim s-o atragem spre noi, când știm foarte bine că ne va trage clapa.

Vic își goli paharul, apoi se așează la teighea. Acceptă, dând din cap, să i se mai toarne unul, apoi spuse, aplecându-se spre omul din fața sa:

— Dar, *mon ami*,⁵³ întotdeauna trebuie să-i mai dăm acestei doamne o șansă. Cine poate ști când vorbele ei goale s-ar putea schimba în ceva mult mai plăcut și mai productiv? Poate astă seară va fi noaptea cea mare.

Barmanul slobozi un hohot de râs gros și-i mai turnă un rând lui Vic.

— Deci, ați luat cunoștință de jocul de astă seară, de la Gaspard. Ar fi trebuit să ghicesc.

Apoi omul își arcui o sprânceană, privi în jurul său, deși erau singuri, apoi continuă, cu o voce mai slabă:

— Dar, domnu' Vic, ați auzit cine mai joacă?

Vic cel Negru își ridică paharul plin ochi, într-un toast mut. Apoi, după ce bău, spuse:

— Asta contează mai puțin. Doamna va fi de partea mea astă seară, înțelegi? Ciolanele mele bătrâne îmi spun asta.

Îi făcu cu ochiul prietenului său.

— Și, la urma urmei, am avut, deja, un șir de ghinioane, astfel încât, *mon Dieu* ⁵⁴! e rândul meu să câștig.

Ignacio își țuguie buzele groase, apoi dădu din cap cu înțelegere.

— Cum doriți, domnu'. Dar ar trebui să știți că unul din jucătorii de astă seară, va fi ticălosul acela de Hector Lazano.

Chipul frumos al lui Vic cel Negru fu schimonosit de o încruntătură. Nu se temea de amenințările lui Lazano, dar contase pe un joc civilizat, astă seară. Acest om, pe al cărui frate fusese nevoit să-l ucidă cu mult timp în urmă, era un escroc notoriu. Și pokerul, și seara se anuțau a fi cu probleme, dacă se așeza cu el la masa de joc.

— Ai vreo idee, pe unde l-aș putea găsi pe Hector

⁵³ prietene (în franceză, în original) (n.tr.)

⁵⁴ Doamne (în franceză, în original) (n.tr.)

Lazano? Îl întrebă Vic pe cârciumar. Vechea socoteală dintre noi nu ar trebui să strice jocul celorlalți.

Ignacio aprobă, grăbit, din cap, ochii săi urduroși sticlind la gândul unui posibil duel.

— *Oui, M'sieur*⁵⁵! Locuiește împreună cu o femeie numită Ivory, la locuința acesteia din strada *Domaine*. Aveți, cumva, nevoie de un secund, când veți merge la stejari, domnule?

— Mulțumesc, nu, prietene, răspunse Vic. Pe câmpul de onoare mă înfrunt doar cu gentilomi. Cu Hector Lazano voi proceda într-o manieră mai potrivită lui.

— Să vă însoțesc ca... martor? sugeră Ignacio, plin de zel, scoțându-și șorțul. Vedeți, tocmai închideam pentru pauza de prânz.

— Bine te-ai gândit, răspunse Vic cel Negru. Să închidem, atunci. Vreau să rezolv această afacere repede, astfel încât jocul de astă seară să nu fie afectat. Am de gând să joc, cât timp mă simt încă norocos.

Cei doi bărbați ieșiră în soarele strălucitor al amiezii, Ignacio doritor să fie martor la acest posibil violent epilog, Victoine încălzit de coniac și cu o mare poftă de revanșă. Da, revanșă, își spuse el. La urma urmei, Lazano îi pângărise și puținul care-i mai rămăsese din reputația sa, cu minciunile lui abjecte.

Vechiul oraș îi păru nefiresc de tăcut lui Vic cel Negru. Străzile înguste erau aproape golite de trăsură, și doar câte un pieton ocazional trecea pe lângă ei, pe trotuar. Casele fusese închise și părăsite, până la întoarcerea unei vremi mai răcoroase și mai sănătoase. Doar cei prea săraci ca să poată pleca rămăneau să înfrunte lunile înăbușitoare, copleșite de febră. Victoine Navar corespundea ambelor categorii, dar spera că toate acestea se vor schimba în curând.

De departe cel mai scund dintre cei doi, Ignacio trebuia aproape să alerge, pentru a rămâne lângă Vic cel Negru, ce mergea hotărât, cu pași mari. Cu toate astea, străduințele barmanului erau în zadar.

— Vă rog, dom'le, nu sunt cal de curse, zise Ignacio. Căldura asta... inima mea slabă...

⁵⁵Da, domnu' (în franceeză, în original) (n.tr.)

Vic realizează că el însuși transpira din greu, în hainele sale de seară, și cu mantie. Încetini, pentru a-i permite celui alt să-l ajungă.

Oricum, aproape ajunseseră la casa lui Ivory, o casă și o femeie a căror reputație Vic le cunoștea bine, deși indirect. Când Victoie Navar avea nevoie de astfel de servicii din partea unei femei, arareori găsea necesar să plătească pentru ele.

Ignacio se poticni, gâfâind, cu fața congestionată. Se lăsă, greu, în brațele lui Vic, până-și recăpătă suflul.

— Prea cald, gâfâi grăsanul. Al dracului de cald!

— Nu trebuie să mergem mai departe. Casa este chiar acolo, spuse Vic, arătând o structură construită în vechiul stil al Indiilor de Vest.

— *Oui!* Cunosce bine locul, răspunse Ignacio, zgâindu-se spre mai înaltul său prieten, dându-i un ghiont cu cotul și făcându-i, viclean, cu ochiul. E ca a doua casă pentru mine.

— Cocos bătrân! râse Vic. Credeam că nu mai ai vârsta pentru astfel de aventuri. Și inima ta bolnavă ce zice?

— Domnu' Vic, vrei să spunei că dumneavoastră vă veți retrage, când veți atinge o vârstă anume?

Ochii lui Ignacio se căscară neîncredători, în timp ce plescăi dezaprobat.

— Eu? Niciodată! continuă. Dacă e să mi se oprească inima, mai bine să se întâmple când mi-am trimis sămânța în adâncurile fierbinți ale unei femei frumoase și iubărețe.

Vic hohoti.

— Prietene, ai făcut o alegere bună. Îmi cer scuze că ți-am subestimat bărbăția. Acum, ce zici, terminăm treaba?

Obloanele vilei lui Ivory erau trase, și nu se vedea nici un semn de viață, care să indice că vor găsi pe cineva acasă.

— Cred că *Mam'zelle* Ivory doarme la ora asta, îl informă Ignacio pe Vic, de parcă ar fi cunoscut bine obiceiurile casei.

— Atunci, o vom trezi, replică Vic cel Negru, bătând cu putere în ușa de chiparos pictată.

Câteva clipe mai târziu, o voce ascuțită de femeie țipă:

— Care dracu' ești?! Cară-te! Mă deranjezi.

— Vedeți? V-am spus eu, bombăni Ignacio, întorcându-se ca să părasească veranda îngustă.

Dar Vic continuă să izbească și mai tare.

— Sunt Victoie Navar! Deschide, Ivory! Am de discutat afaceri cu prietenul tău!

Vic auzi zăvorul lunecând, apoi ușa se deschise scârțâind. O clipă mai târziu, Ivory le ieși în întâmpinare.

— Domnu' Navar, spuse ea. Deci, până la urmă ați venit să-i faceți o vizită lui Ivory?

Vic nu se putea opri să nu zâmbească, în timp ce o privea. Într-adevăr, era o femeie frumoasă, în ciuda vieții grele pe care o dusesese. Se zvonea că fusese fiica unui cleric, dar când iubitul ei o lăsase însărcinată, fusese izgonită de familia sa. Fără bani, fără prieteni, fără adăpost. De atunci, se apucase de singura meserie ce nu-i fusese refuzată. Nimeni nu știa care era numele ei adevărat. I se spusese Ivory (fildes) din cauza pielii sale palide și a părului său blond-argintiu. Acum, însă, frumusețea îngerească a chipului său era slujită de o contuzie iritată, de-a lungul unui obraz. Părul său, observă Vic, era tot atât de frumos și mătăsos, ca al unei fete. Doar ochii, de culoarea unor safire înghețate, trădau suferința ce-i măcina trupul și sufletul. Erau lipsiți de viață, stinși și total incapabili de a mai arăta vreo emoție, ca și cum aceasta ar fi fost împiedicată să se arate, de prea multă durere adunată acolo.

Doamne, e o frumusețe! Așa gândi Vic, atunci când îi văzu grozav de voluptoasa siluetă, scoasă în evidență de mătasea albă, delicată a neglijeiului său. Da, Ivory, ești o femeie adevărată!

— Domnu'? spuse ea, pe un ton gutural, invintându-l, în timp ce Vic continua să se holbeze prosteste la ea. Vă rog, nu vreți să intrați?

Amintindu-și de Ignacio, Vic își privi peste umăr prietenul. Ivory se uită și ea și se încruntă furioasă spre micuțul barman.

— Tu, cară-te! suieră ea.

Ignacio o tuli pe scări în jos, de parcă ar fi fost o libarcă scârboasă, alungată cu mătura.

— Nu va dura mult, Ignacio, spuse Vic. Ești bun să mă aștepti?

— Dar, bineînțeles, domnu' Vic, replică Ignacio cu toată demnitatea de care fu capabil, după ce fusese izgonit cu atâta

brutalitate.

Ivory îl luă pe Vic de mână și îl conduse în holul de la intrarea în casă.

— Vă rog, luați loc. Am să-i poruncesc Teșsei să ne aducă ceva răcoritor de băut. E atât de cald!

Ca pentru a-și ilustra cuvintele, își făcea vânt cu o mână, în timp ce cu cealaltă își aranja halatul de mătase, trăgându-l mai în jos, pentru a expune mai mult din opulentul și transpiratul său piept, și, în același timp, mai multe vânătăi. Vic cel Negru se încruntă, întrebându-se ce fel de fiară ar fi putut lăsa astfel de semne urâte pe o astfel de carne fragedă.

Se așează pe scaunul pe care i-l arătă ea, o canapea îngustă, tapitată cu brocard purpuriu și auriu. Ivory rosti câteva comenzi răstite, către camerista sa, apoi se lăsă pe canapea lângă Vic, lăsând capotul să i se desfacă în jurul picioarelor, îmbrăcate în ciorapi de mătase.

Privirea lui Vic rătăci în lungul coapselor sculpturale. Înțelesese ce urmărea ea. Într-o altă conjunctură ar fi fost tentat să-i accepte jocul, dar acum îl obseda un singur lucru. Își drese glasul și se depărtă puțin de ea.

— Ivory, am venit aici pentru o chestiune foarte specială.

Unul din degetele ei urmări cicatricea de pe obrazul drept al lui Vic.

— Dar, desigur, Domnu'. Pentru dumneavoastră, sunt întotdeauna pregătită pentru afaceri. Nădăjduiam să fi venit mai demult.

Cu fiecare clipă Vic se simțea tot mai stânjenit. Tăietura aceea de sabie de pe obraz era porțiunea cea mai sensibilă a corpului său. Încă îl mai dureau din când în când așa că fu complet surprins să descopere că ușoara apăsare a lui Ivory asupra acelei cărni sensibile se dovedea a fi o adevărată senzație erotică.

— Ivory, începu Vic, tu nu înțelegi.

Încercând să găsească o ieșire elegantă din situația în care-l punea ea, până la urmă explodează:

— N-am nici un sfanț. Așa că, înțelege, altceva mă aduce la tine.

Ea se mulțumi să zâmbească și să-și plescăie limba.

înțelegătoare.

— Nu-ți face griji cu plata, drăguțule. O fată trebuie s-o mai facă din când în când și de plăcere.

— Nu, Ivory! spuse el hotărât. N-am venit aici pentru asta. Am venit să-l caut pe Hector Lazano. E aici?

Ivory tresări, și pentru prima oară Vic observă cât de nervoasă părea. Se pregătea s-o întrebe ce nu era în regulă, când, fără a-i lăsa timp să scoată o vorbă, cineva îl întrerupse cu brutalitate.

— Așa e, sunt aici! Mârâi o voce asprită de whisky, din pragul încăperii.

Vic se întoarse pentru a vedea fața vag cunoscută și claia de păr cărunt, unsuros. Omul din cadrul ușii purta niște pantaloni soioși pe care-i trăsesese în grabă pe el, era evident. Pieptul său păros lucea de transpirație. Strângea între dinții stricați, galbeni, un rest de trabuc pe jumătate fumat.

— Pe mine mă cauți, Navar? mârâi el.

Vic se întoarse pentru al înfrunta.

— Chiar așa, Lazano.

Vocea lui Navar era calmă, dar fermă.

— Aud că răspândești minciuni despre mine în oraș. Îți cer să oprești imediat această campanie de calomniere.

— Cine o să mă oprească? Și, mai apoi, nu sunt minciuni. Navar, mi-ai omorât frățiorul.

— Fratele tău trișa la cărți. Mai mult, mi-a amenințat prietenul. Deci, fie te cari în liniște și de bună voie din oraș, fie te voi ajuta eu s-o faci. Oricum, va trebui să părăsești imediat New Orleans-ul.

— Nu voi pleca nicăieri, decât după marele joc de astă-seară.

Se fixau tăcuți, doar la câțiva pași unul de altul.

Chipul lui Vic era întunecat, iar ochii lui negri aveau sclipiri de oțel. Ochii lui Lazano se îngustară, iar unul din mușchi se zbătea spasmodic pe falca lui nerasă. Păși încet spre Vic cel Negru.

Ivory sări iute între cei doi bărbați.

— Nu în salonul meu! strigă ea. Dacă vreți vărsare de sânge, ieșiți afară.

Această intervenție se dovedi a fi exact diversiunea de care Lazano avea nevoie. Iute, ca un fulger, scoase un cuțit lung de vânatoare și păși spre Vic. Cei doi bărbați se încăierară, măturând tot salonul, răsturnând mese, spărgând bibelouri fragile, lăsând haos în urma lor. Ivory, înnebunită de teamă că vor distruge totul în calea lor, încercă iar să se strecoare între ei. Tipă când vârful cuțitului lui Lazano o tăie la umăr. Era doar o înțepătură ceva mai mare, dar sângele părea să fie peste tot.

Atunci Lazano se aruncă spre Vic. Se încinse o luptă corp la corp, pentru apucarea cuțitului. În învălmășeală, Vic îi dădu adversarului său o lovitură zdrobitoare în bărbie, apoi îl îmbrânci, înainte ca lama lui ucigașă să-și găsească ținta. Lazano se împiedică de Ivory, care zăcea ghemuită în mijlocul camerei, plângând și sângerând. În clipa următoare, matahala căzu pe burtă, cu o bufnitură surdă.

Lazano icni, scoase un sunet găuit, apoi tăcu, după ce un ultim spasm îi scutură trupul greoi. Când Vic îl întoarse, văzu că Hector Lazano zăcea într-o baltă de sânge, propriul lui cuțit străbătându-i inima. Fiind sigur că era deja mort, Vic lăsă cadavrul și o ajută pe Ivory să se ridice.

— Oh, Doamne! scânci ea, ferindu-și fața cu brațele încrucișate. Nu mă omorî!

— E-n regulă, murmură, Vic încercând s-o liniștească, Lazano a căzut în propriul său cuțit. Tipul și-a jucat ultima carte. Acum să ne ocupăm de tine.

Vic o ridică pe femeia ce continua să plângă și porniră în lungul holului. Cu ochii mari, Tessa, camerista, îi arătă dormitorul lui Ivory.

— Adu niște apă și niște prosoape, porunci Vic. Și niște whisky, să-i curățăm rana.

Pe Ivory o apucaseră însă istericalele. Continua să-și ferească fața cu mâinile, țipând:

— Nu! Nu mă lovi! Nu mai... te rog!

Vic o scutură blând.

— Ivory, trezește-te. N-am de gând să-ți fac nici un rău. Vreau doar să te ajut.

Îi așeză niște perne la spate și o ținu strâns în brațe, până ce ea încetă să-l mai respingă. În sfârșit ea deschise ochii. O

vreme privi spre el, în gol. Apoi semnele groazei dispărură încet de pe chipul ei.

— Nu ești tu acela! țipă Ivory, lacrimi de ușurare și roindu-i pe obrazul tumefiat. Tu ești Victoine Navar!

— Bineînțeles că eu sunt. Acum, stai liniștită, în timp ce eu mă voi ocupa de tăietura asta.

Ivory privi spre umărul său sângerând, apoi răsă — un sunet scurt și ascuțit.

— M-a însemnat el mult mai rău decât amărâta aia de înțepătură.

Apoi răsuflă adânc și se liniște.

— Dar acum s-a terminat. E mort, nu-i așa? N-o să mă mai bată niciodată.

Vic o mângâie blând pe obraz.

— Deci, Lazano ți-a făcut asta?

— Asta și încă multe altele, răspunse ea înfiorându-se când își aduse aminte.

— Atunci de ce naiba l-ai găzduit?

— L-am găzduit? Pe dracu' l-am găzduit!

Se lăsă într-un cot, privindu-l pe Vic în față.

— A apărut în orașul nostru, venind de nicăieri, părând a fi un client obișnuit. Habar n-aveam cine este. Mi-am făcut treaba și m-a plătit. Când, în zorii dimineții următoare a plecat și ultimul tip — cum se întâmplă întotdeauna — m-am întors în dormitor și l-am găsit pe el, ditamai matahala, lăbărtat pe patul meu! l-am spus să se care dracului, altfel voi striga după ajutor. Umătorul lucru de care mi-aduc aminte a fost că a țâșnit din pat și mi-a tras o cafteală cum n-am mai pomenit de când bătrânul meu m-a izgonit de acasă. Zicea că aici rămâne. A forțat-o chiar pe Tessa să întoarcă pisica în fereastră.

— Pisica? Vic se holbă la ea, derutat, gândindu-se că loviturile pe care le suportase de curând îi zdruncinaseră creierul.

— *Oui.* E o pisică mai deosebită, din porțelan, pe care mi-a dăruit-o un marinar cu puțin timp în urmă. Zicea că-s la modă în bordelurile englezești. Obiectul are două fețe, cu două rânduri de ochi. Dacă se văd ochii verzi, sunt pe liber. Dar dacă spre stradă sunt întorși ochii roșii, atunci cunoscuții mei știu că

sunt cu cineva. A-ntâia, nu?

— Aşa, deci Lazano v-a făcut, pe tine şi pe Tessa, prizonierele lui?

— Cam asta este, pe scurt. Am fost foarte fericită când te-am văzut venind spre uşă.

— Dar mi-ai spus să plec, îmi aminti Vic.

— Lazano avea cuţitul. M-a ameninţat că mă taie, dacă las pe cineva înăuntru. Apoi, când ţi-ai spus numele mi-a poruncit să deschid, dar să nu te las decât pe tine să intri, nu şi pe Ignacio.

Îşi feri privirea şi începu să plângă.

— Îmi pare rău, puteai să fii mort din cauza mea.

— Nu-ţi face probleme, Ivory. Eu sunt mulţumit că totul s-a terminat.

Tessa apără cu un lighean şi cu un ulcior, câteva prosoape, şi o sticlă cu whisky de secară pe o tavă mare.

— Pune totul pe masă, indică Vic. Am eu grijă de stăpâna ta.

Temătoarea tânără Tessa făcu cum i se spuse, apoi făcu o plecăciune şi ieşi.

— N-o să te doară, îi spuse el.

— Mă doare deja, groaznic! Dă-mi să trag o duşcă înainte de a-mi face ceva.

Vic se supuse. Ivory luă câteva înghiţituri bune, apoi îi dădu sticla înapoi.

— Mi se pare că ai avea şi tu nevoie de puţin din asta, spuse ea.

Nefiind din aceia ce refuză băutura atunci când li se oferă, Vic se autoservi. După coniacul pe care-l băuse mai devreme şi după tot ce se întâmplase, whisky-ul făcu să-i ţiuie urechile. Mai luă o gură, apoi îi zâmbi lui Ivory.

— Acum eşti gata? o întrebă el cu blândeţe.

Ea se lăsă pe perne şi îi întoarse zâmbetul, cu ochii pe jumătate închişi.

— Mai mult decât gata. Domnu' Vic poţi să faci ce vrei cu mine, acum.

Invitaţia din vocea ei era tot atât de străvezie pe cât îi erau hainele ce îi acopereau trupul voluptos. Încercă să ignore

atracția, dar nu putea nega că se simțea tot mai fascinat de această femeie.

— Bine, atunci, spuse el pe un ton egal. Îți voi apăsa asta pe umăr. Te va ustura, dar nu va dura mult.

— Pot să de țin de mână?

Părea o fetiță înspăimântată.

— Firește, răspunse Vic, împletindu-și degetele cu ale ei. Dacă te ajută, strânge-mă tare.

Chiar strânse! Gemu și scânci și se zvârcoli. Și, ah, cum mai strânse! Totuși, în momentul în care Vic îndepărtă prosopul îmbibat în whisky, durerea ei se schimbă imediat în ceva cu totul diferit, deși la fel de intens. Îl prinse pe Vic de grumaz și îl trase înspre ea.

Cu gura pe gâtul lui, ea supse îndelung și cu putere, injectând foc în trupul lui încordat. Apoi buzele ei se așezară peste ale lui, limba ei mătăsoasă încercând să-și facă loc spre a lui. Ivory îi dirijă mâna de care îl strânsese spre sânul ei gol. Înainte chiar de a-și da seama de ce dorește de fapt, Vic era dezbrăcat, în pat cu Ivory, înfruptându-se din feluritele ei farmece și bucurându-se de fiecare clipă de plăcere.

De câteva luni nu se mai atinsese de o femeie, lipsa banilor fiind cea care determinase această stare de lucru. Bineînțeles, aproape niciodată nu-și plătitese fățiș amorurile, dar pentru a nu face asta, era nevoie de puțină curte și comportament galant, iar asta costau și ele bani. Pe scurt, Ivory era un dar ceresc.

Conștient de rana din umărul ei și de ceea ce îndurase ea de la Lazano, Vic fu deosebit de blând și gentil cu ea. Se strădui din răputeri s-o bucure și pe ea.

Când sfârșiră, Ivory se lipi de el, torcând satisfăcută. I-o spuse pe șleau:

— Ești chiar mai bun decât mi s-a povestit.

Vic se holbă la ea simțind că se înroșește.

— Dumnezeule, vrei să spui că doamnele discută despre așa ceva între ele?

Ivory chicoti.

— Ei bine, poate doamnele nu, dar prietenele mele și cu mine ne povestim multe bârfe picante, pentru a ne amuza.

Se opri și-l bătu pe obraz.

— Oricum, nu-ți face griji, Domnu' Vic. Nu voi povesti nimănui despre după-amiaza asta. O voi păstra doar pentru mine, înțelegi?

— Nu te învinovățesc, răspunse Vic morocănos, supărat pe sine însăși. Bineînțeles că n-ai vrea să-ți iasă vorbe că lucrezi pe gratis.

O măsură din ochi, cu o expresie serioasă pe chipul lui frumos și oacheș.

— Ivory eu n-am vrut să profit de ...

Ea își puse un deget peste buzele lui.

— Șșșt! Numai scoate o vorbă. Eu sunt cea care ar trebui să te plătesc, drept răsplată că m-ai scăpat de omul acela îngrozitor.

Ivory se ridică din pat, aproape plutind prin cameră, în magnifica ei goliciune. Deschizând o geantă de voiaj ponosită, umblă prin interiorul ei, apoi scoase un portofel de piele, gros.

— Ah, iată-! Lazano mi-a arătat banii pe care voia să-i joace la poker, astă seară. S-a lăudat că a păcălit un fraier, ușurându-l de economiile de o viață și chiar de inelul de logodnă ce trebuia să-l dea viitoarei sale soții. Ticălosul i-a luat totul. Aș vrea să-ți dau acești bani ție, Domnu' Vic.

Făcând o plecăciune, Ivory așeză, zâmbind, pe pat, lângă Vic, un portofel ticsit și un inel deosebit de fin lucrat.

— O, nu, replică el, împingând lucrurile spre ea. Nu pot să primesc. Păstrează tu banii.

Ea își scutură capul.

— Odată ce vom chema polițiștii pentru a lua cadavrul, aceștia vor scotoci prin toată casa. Vor lua "în custodie", la secție, toate lucrurile de valoare. Și-atunci le vom pune cruce.

Îi dădu portofelul lui Vic, inelul cu rubinul său solitar sclipind în lumină.

— Vreau ca tu să iei totul. Îmi lipsesc multe lucruri în viață, dar nu și banii.

Lui Vic nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el. Se simțea însă stânjenit pentru că, într-un fel, era plătit de o prostituată, în loc ca el să-i plătească serviciile. Dar avea nevoie de bani pentru jocul de poker.

— Am să împart cu tine tot ce voi câștiga astă seară. Și încă ceva.

Îi puse pe deget inelul cu rubin.

— Pe această trebuie să-l păstrezi, ca amintire a clipelor petrecute împreună.

— *Oui*⁵⁶. Dacă tu vrei asta, șopti ea, voi păstra inelul, *mon cher*⁵⁷. Cât despre banii pe care-i vei câștiga, folosește-i pe toți pentru a-ți pune ordine în casă. Iar dacă vrei să împarți ceva, când te vei hotărî să te împarți cu mine, vei ști unde să mă găsești.

Apoi îi zâmbi dulce-amar.

— Totuși, nu cred că drumurile noastre se vor mai întâlni vreodată. Rolul meu în viața ta s-a sfârșit. Așa a vrut soarta. Victoine Navar, tu ai nevoie de o femeie, dar trebuie să găsești una care să fie doar a ta, s-o ocrotești și s-o iubești toată viața.

— Am avut o nevastă, îi răspunse el, apăsător. M-a părăsit și l-a luat cu ea și pe copilul nostru. Acum n-am pe nimeni. N-am nevoie de nimeni.

— Toți avem nevoie de cineva, *mon ami*⁵⁸. Cască ochii și caută, Domnu' Vic; vei găsi tu femeia potrivită. Trebuie doar s-o chemi. Ea te iubește, deja.

— Ești o vrăjitoare!

Ivory clătină din cap și zâmbi.

— Nu, dar am vise. Noaptea trecută, în timp ce dormeam, tu erai cu o femeie frumoasă, cu părul de smoală și cu ochii strălucind de iubire.

Vic voia s-o creadă. Dorea s-o creadă.

În ziua aceea, Ivory îi dăduse lui Victoine Navar ceva mai important decât banii. Și el știu că își va aminti de ea toată viața.

Puțin mai târziu, Vic se regăsi în stradă. După ce se îmbrăcase, Ivory insistase ca el să plece imediat.

— Nu are rost ca tu să fi amestecat în toate astea, spuse. Autoritățile nu vor face caz de faptul că în casa mea a murit un

⁵⁶ Da (în franceză, în original) (n.tr.)

⁵⁷ Dragul meu (în franceză, în original) (n.tr.)

⁵⁸ Prietene (în franceză, în original) (n.tr.)

vagabond. Le voi arăta cicatricile, le voi povesti ce mi-a făcut. Le voi spune că, atunci când a încercat să mă omoare, ne-am luptat pentru cuțit. Asta o să fie tot. Acum, pleacă!

Ea refuzase orice discuție asupra subiectului.

Vic era sigur că Ignacio, sătul să aștepte în soarele amiezii, se întorsese la *Sticla Albastră*. Se îndreptă, deci, spre bar, pentru a-i povesti prietenului său tot — sau aproape tot — ce se întâmplase.

Când Vic termină de vorbit, Ignacio lovi tejgheaua și rânji cordial.

— Așa cum spuneai, prietene, soarta a fost de partea dumitale. Altfel, în clipa asta a-i fi zăcut mort în salonul Don'șoarei Ivory, cu mațele revărsate pe frumosul ei covor. Așa că, iată-te, întreg și nevătămat și cu buzunarul plin, gata pentru jocul de astă seară. Ce ai de gând să faci cu bănetul pe care-l vei câștiga?

Vic căzu pe gânduri. Era sigur că va câștiga, dar Ignacio avea dreptate; avea nevoie de un plan de investiții.

— Știi, întotdeauna mi-am dorit să răscumpăr Stejarii Aurii.

— Da! încuviință Ignacio. Dar te va costa o avere. Iar dumneata, Domnu' Vic, care ești un jucător, vei fi nevoit să economisești bani.

— Ai dreptate, spuse Vic, desumflat.

Apoi ochii săi întunecați se aprinseră, și un zâmbet larg îi răsări pe față, înainte de a-i vorbi roșcovanului barman.

— Ignacio, poate că a venit vremea să-mi iau o altă femeie.

Omulețul se zburli.

— Dar Domnu' Vic, ai deja o nevastă. Nu te poți căsători de două ori.

— N-am spus că o să-mi iau altă nevastă, replică Vic. Și nici o lege din lume nu mă împiedică să am o amantă.

— Să nu fie Ivory!

Ignacio părea îngrozit de gândul că datorită prietenului său o va pierde pe femeia aceea.

Vic își clătină capul.

— Nu, nu! Așa ceva n-ar dura. Mă gândesc la o femeie

tânăra, o femeie neprihănită. Una cu părul întunecat ca noaptea și cu ochi care să strălucească doar când mă văd pe mine. Una pe care s-o pot forma și modela. Ignacio, mă gândeam la o întreținută. Voi câștiga suficienți bani ca să-mi iau un nou rând de haine de seară, apoi, joi seara, mă voi duce la Salonul de bal Orleans. Sunt sigur că se va găsi și pentru un înrăit cartofoar ca mine, o copilă care să mă facă fericit.

— O, da, Domnu' Vic! Ce plan grozav! Și o vei instala în casa dumată din strada Conde? Ah, parcă văd, dumneata, venind târziu în nopțe de la un joc greu, și această frumoasă și delicată floare așteptându-te cu brațele deschise, gata să-ți facă toate plăcerile. Drăguț tablou, nu? Nu bem, pentru asta?

Vic cel Negru zâmbi și îi făcu cu ochiul prietenului său.

— Într-adevăr! Să toastăm pentru iubita mea!

Frank își scutură capul, încercând să se dădădă

Tâmpălele îi pulsau. Gura și gâtăleul îl ardeau, de parcă ar fi băut foc. Nu se mai îmbătase de mult dar, senzația asta, gustul asta nu-l uiți niciodată. Tuși și scuipă, simțind cum i se rotește capul, ca un carusel scăpat de sub control.

— Ce dracu'? bombăni el

Clipi de câteva ori, încercând să gonească viziunile acelea întunecate. Pentru o clipă, datorită umezelii și frigului, se crezu încă sub apă. Da, o putea auzi curgând peste tot în jurul lui. Apoi ceva îi atinse mâna, ceva ud și rece ca pielea unui mort.

Se agită, hotărât să lupte pentru a-și croi drum spre suprafață. În clipa aceea, realizează că stătea deasupra apei. Se găsea, perfect uscat, pe cheiul de la capătul Străzii Barăcilor. Prin ceață, putu desluși un chip foarte apropiat de al său. Avea o paloare de spectru, în lumina aceea difuză, de dinaintea răsăritului.

— Frank? vocea tremurândă a lui Carol ajunsă la urechile sale. O, Frank, ești tu cu adevărat?

În clipa următoare ea plângea în brațele lui, strângându-l, sărutându-l, implorându-l să spună ceva.

— Dumnezeule, Carol! gemu el. Ce dracu' s-a întâmplat? Te-am pierdut! Te-am crezut dusă pentru totdeauna! Și eu am fost ... undeva în alte locuri. Eram și nu eram în New Orleans. La naiba, poți înțelege ceva din toate astea?

O strânse în brațe, cu putere, nevrând s-o mai lase să plece, vreodată.

— Hai, Frank șopti ea, încă lipită de el. Să mergem acasă, acum. Ești ud până la piele și tremuri.

Copleșit de toate cele prin care trecuse și puțin beat, de asemenea, el o prinse pe Carol de mână și, împreună, porniră încet, cu poticneli, spre hotel, spre camera lui.

Odată ajunși, Frank se prăbuși pe pat, privind înspre Carol, gândindu-se cum să înceapă. Trebuia să-i spună tot, tot ce văzuse, auzise, simțise, dorise..

— Nu sta, îi porunci Carol. Schimbă-ți hainele ude. O cauți cu lumânarea. O să pun de cafea.

Avea dreptate. Era îmbibat de apă și frigul îi ajunsese până în oase. Se simți grozav când, după ce-și scoase hainele ude, se îmbracă într-un halat cald și uscat. Se întoarse apoi în pat, privind-o pe Carol, care se învârtea prin cameră. Încă nu-i venea să creadă că ea era aieva.

Carol îi dădu o cană aburindă, ordonându-i:

— Bea asta! Se pare că ai nevoie. Apoi, când o să te trezești din mahmureală, vreau să-mi povestești totul.

Capitolul 11

— Cum adică, "când o să te trezești din mahmureală"? Nu mai beau demult. Doar știi asta, îi reaminti el.

Ea îl privi chiorâș.

— Se poate ca Frank Longpre să nu mai tragă la măsea, dar am senzația, prietene, că în ultimul timp n-ai prea fost tu însuși.

— Sper că poți să repeți ce-ai spus!

Frank își clătină capul, înspăimântat de amintirile răzlețe ce dădeau târcoale creierului său.

Carol se așează lângă el.

— Deci, ai fost în trecut?

— Cred că da. Dar tu?

Carol încuviință.

— Ei bine, pe unde dracului ai umblat? Întrebă Frank.

— Mă gândisem să mă urc în barcă pentru a fi cu tine, pentru a te proteja, când te vei întoarce acolo. Și am uitat să-ți spun despre șarpe.

— Ce șarpe?

— Ai avut dreptate în legătură cu mumia. Probabil că ea a fost victima unui șarpe veninos. Cicatricile sunt acolo.

Se opri și o scrută, cu ochii încordați de îngrijorare.

— Ești bine, nu-i așa?

— Știam eu, țipă ea. Eram sigură că durerea aceea

îngrozitoare din piciorul meu însemna ceva. Dar nu-ți face griji, Frank. În excursia asta n-am întâlnit șerpi. De fapt, n-a fost nici un pericol. Am stat tot timpul cu Fiona Le Moyne și cu fiul ei Prosper.

— Fiona? Numele îi evocă lui Frank niște ochi aurii de nuanța coniacului, dar numai atât.

— Ea a fost întreținută lui Edouard Mazaret. Ți-aduci aminte? Ți-am povestit despre ea.

Frank își acoperi fața cu mâinile. Se simțea încă straniu de dezorientat de parcă doar jumătate din el ar fi fost aici, în timp ce cealaltă jumătate ar fi rămas undeva, înapoi în timp. O parte din cuvintele rostite de Carol îi atinseseră o coardă sensibilă. Se încordă, încercând să-și amintească despre ce putea fi vorba. În zadar. Nu putea face legătura. Poate mai târziu.

— Ce s-a întâmplat între tine — vreau să spun, Cami — și amanta tatălui său? Mi se pare o situație destul de jenantă.

— A fost, la început. Dar Fiona a luat-o iute pe Cami sub aripa ei ocrotitoare și au devenit prietene bune. Și cred că prin intermediul Fionei, Cami va reuși să-l întâlnească pe Victoine Navar.

Frank gemu frecându-și tâmplele dureroase.

— Toată povestea asta mă înnebunește.

— Ușurel, îi replică ea privindu-l acuzator. M-ai făcut să-ți povestesc ce-am făcut eu, dar tu nu mi-ai povestit nimic despre trăirile tale. Vreau să știu totul, Frank. Chiar acum!

Privirea ei tăioasă se potrivea cu tonul vocii.

— Ai putea începe prin a-mi povesti cine a fost femeia.

Frank își ridică fruntea, cu ochii larg deschiși.

— Cum ai aflat despre ea?

Carol se ridică și îi apăsă cu un deget un loc de pe gât.

— Chiar acolo! Parcă te-ar fi mușcat o maimuță!

— O ce?

— E o mușcătură pasională. Nu face pe nevinovatul cu mine. Știi foarte bine despre ce e vorba. Amândoi știm cum se procopsește cineva cu un semn ca ăsta, și am de gând să aflu cine ți l-a făcut!

Frank zâmbi, nevinovăț.

— În primul rând, doamnă Marlowe ⁵⁹, dacă tot mă arăți cu degetul, află că atunci când te întorci în timp ceea ce ți se întâmplă, se întâmplă, de fapt, altcuiva. Deci, chiar dacă sunt însemnat cu o astfel de mușcătură ea nu-mi aparține de drept. Corect?

— Cine? Întrebă ea aproape explodând de curiozitate.

Frank rânji, savurând o clipă în plus secretul.

— Ei bine, dacă vrei să știi, este tipul lui Cami. Vic cel Negru.

— Nu! gâfâi Carol. Păi, de data asta nici măcar nu l-am văzut. Cum putea Cami să facă una ca asta, fără ca eu s-o știu? Arată din nou spre contuzia decolorată de pe gâtul său.

— Am spus eu că a făcut-o Cami?

Carol își ținu respirația, șocată.

— Vrei să spui că Vic al meu a fost cu o altă femeie?

— Carol, Carol, Carol, gemu Frank, exagerându-și frustrarea. Vic cel Negru nu este al tău! De fapt, când am fost eu acolo, Cami nici nu se afla prin preajmă. Bătrănu' Vic a salvat o doamnă pe nume Ivory, luptându-se cu un nemernic ce o ținea prizonieră și o dădea cu capul de pereți. Era firesc ca ea să-și arate recunoștința, după ce Vic l-a îmbrâncit pe ticălos, acesta căzând în propriu-i cuțit. De acord?

Carol oftă. Își ridică mâinile disperată, apoi începu să se plimbe de-a lungul încăperii.

— Doamne, nu pot să cred! Eu credeam că între noi doi a apărut ceva. Dar cum te scap din ochi o oră, tu și'ajungi în patul unei curve oarecare, pe nume Ivory.

Se întoarse și-l înfruntă cu mâinile în șolduri.

— Mă doare, Frank. Tot ce mi-ai spus, mă rănește. Eu ce să mai cred? Ivory! De fapt, cine era; o prostituată pe care tu și Vic cel Negru ați agățat-o pe strada Bourbon?

— Carol! Frank își duse o mână la inimă și se dădu înapoi de parcă acuzația l-ar fi zăpăcit și l-ar fi jignit, în același timp. Păi, iubito, îmi sfâșii inima!

Apoi râse.

— Frank, tu nu iei în serios lucrurile astea!

⁵⁹ aluzie la personajul Philip Marlowe, detectiv particular din romanele scriitorului american Raymond Chandler (n.tr.)

— Bineînțeles că le iau.

Încercă s-o ia în brațe, dar ea se feri. Vis, viziune, orice ar fi trăit, îl ajuta s-o tachineze pe Carol. Se hotărî să se mai distreze un pic pe socoteala ei.

— Ivory era ceva mai mult decât o prostituată ieșită de la pârnaie, cum îți place ție să crezi. Avea propria-i casă, pe strada Dumaine, un loc curățel. Și avea în fereastră o pisică de porțelan — cea mai grozavă invenție...

— O, tac! izbucni Carol. Nu-mi pasă nici de casa și nici de pisica ei!

Carol știa că exagerează, dar nu se putea abține. Ținea atât de mult la Frank, și fusese atât de înspăimântată când el dispăruse. Ca să afle acum că el umblase creanga, în craiâc, ascuns în pielea lui Vic cel Negru, tolânindu-se în pat cu târfa aia blestemată! O înnebunea fie și doar gândul că el ar fi putut umbla cu altă femeie. Faptul că în acele clipe el fusese Victoie Navar, nu conta.

— Mai bine mi-ai spune ce s-a întâmplat, Frank Longpre. În detaliu! Vorbesc serios!

— O, dar nu pot, spuse Frank, clătînând iute din cap și rânjind iar copilărește. Un gentilom nu vorbește despre astfel de lucruri. Nu e corect, pur și simplu. Un sărut acolo...

Carol se întoarse spre el, verdele ochilor săi cerându-i adevărul.

— Vrei să spui că asta e tot ce s-a întâmplat? Doar ai sărutat-o?

— De fapt, a mai fost ceva, dar...

Carol explodează. Înjură birjărește, îi aruncă o pernă în cap apoi se îndreaptă, clătînându-se spre el.

— Tu... om de nimic... tu... m-ai înșelat...

Socotind că s-a distrat destul, Frank îi ieși în cale. După o luptă scurtă, el reuși s-o prindă în brațe. O trase cu brutalitate înspre el. Sărutul său fu puternic și dulce și destul de convingător.

— Chiar crezi că mi-aș putea dori altă femeie acum, după ce te-am întâlnit pe tine? Păi, dacă e așa, iubito, înseamnă că ți-ai pierdut, pe undeva pe drum, puterile tale de mediu paranormal. Doar pe tine te iubesc, Carol.

Carol încercă să râdă, dar nu reuși decât să scoată un suspin slab.

— Mă port prosteste? Era, în același timp, o întrebare și o afirmație. De fapt, ai dreptate, bineînțeles. Nimic din toate astea nu ți s-au întâmplat ție, ci lui Vic cel Negru — răzvrătitul, haimanaua, vânătorul de fuste! Îmi pare rău că m-am îndoit de tine, Frank, își încheie ea tirada, cuprinsă de remușcări.

Tachinările și glumele lui Frank încetară brusc.

— Carol, cât de bine îl cunoști pe acest Navar?

Ea se gândi o clipă.

— De fapt, nu prea bine. Vărul Morris i-a spus lui Cami că el s-ar trage dintr-o familie bună, doar că a avut grijă să toace toată averea moștenită. Fiona a fost îngrozită când Cami i-a spus că vrea să se mărite cu Vic.

Frank ridică o sprânceană.

— Nu mă surprinde.

— Ce vrei să spui?

— El este deja căsătorit.

— Nu se poate!

Carol simțea cum cuvintele îi răscoleau inima, de parcă aceasta i-ar fi aparținut încă lui Camille Mazaret. Era buimăcită. Ce crudă putea fi soarta! Simțise că Fiona îi ascundea ceva legat de Vic. Acum știa despre ce era vorba.

— Chiar nu știi? o întreabă Frank. Dar cum se poate? Am crezut că tu știai tot ce se întâmplă în trecut, chiar dacă Cami nu avea acces la toată povestea.

Carol oftă și recunoscu:

— Cred că n-am vrut să aflu. Nu-i ușor să privești adevărul în față, mai ales pentru mine, cea care-mi păsa, efectiv, de ce i se putea întâmpla lui Cami. Dacă aș fi știut, ar fi trebui să sfârșesc cu toate astea.

— Ei bine, îmi pare rău că eu sunt acela care ți-o spune, iubito, dar el e înșurat, cu acte în regulă. Nevastă-sa l-a părăsit, în urmă cu câțiva ani; trebuie să fi fost prin 1830. Îndelunga lor despărțire nu schimbă legalitatea căsătoriei. Spre deosebire de zilele noastre, pe vremea aceea, căsătoria era pentru totdeauna.

Frank avu o străfulgerare. Cât de asemănătoare cu a lui era dilema lui Vic cel Negru! Continuă.

— Cel mai greu de suportat, pentru Vic, era faptul că nevestă-sa îi luase fiul. Vic i-a căutat mult timp. Acum, însă, e pe cale să renunțe. Și e la mare ananghie. Pe vremea aceea, divorțul nici nu putea fi luat în considerare, așa că el e legat de o nevestă pe care, de fapt, nu o are. Nu-l poți învinovăți pe bietul băiat că s-a urcat în patul unei frumoase binevoitoare, atunci când i s-a ivit ocazia.

— Ivory era frumoasă? Întrebă Carol, simțind din nou valul de gelozie.

— O zeiță blestemată! strigă Frank, entuziast. Păr lung și blond, ochi de un albastru deschis, la fel de bine clădită ca și Marele Zid Chinezesc!

— Și tu, adică Vic, chiar a luat-o în pat?

— Mai de grabă, ea l-a luat.

Frank se încruntă, amintindu-și ceva.

— Și îți pot mărturisi că respectiva doamnă știe niște figuri interesante.

— O, Frank, mârâi Carol. Urăsc chestia asta! Nu pot să te aud vorbind despre femeia aceea! Oprește-te!

Își acoperi urechile, astfel încât să nu mai audă următoarele cuvinte, dacă el le-ar fi rostit. Însă, în clipa următoare ea vru să știe:

— Cum era? Pe bune?

Frank se apropie din nou de ea și-și turti nasul de gâtul ei.

— Oricum, nu așa de bună ca tine, iubito:

Apoi, o expresie gânditoare luă loc zâmbetului de pe chipul lui.

— Ciudată treabă, totuși. Vreau să spun că știu că în clipele acelea eram Vic — asta e marea găselniță, că atunci habar n-aveam. Nu m-a încercat nici un sentiment de vinovăție. Ți-am povestit ce iad este viața mea. Ei bine, cu Ivory nu s-a arătat nimic din toate astea. Una peste alta, a fost o văpaie care a ars scurt, generând fericire, frumusețe și mulțumire.

Frank făcu o pauză și clătină din cap.

— Mi-a plăcut asta, știi?

— O, Frank! Carol îl prinse în brațe și îl ținu strâns.

Știa exact de ce nu-l încercase nici vinovăția, nici depresia. Când el fusese cu Ivory, Eileen nici măcar nu se

născuse, darămite să dispară. Se hotărî, însă, să nu deschidă acest subiect dureros. În loc de asta, îi strânse mîna și șopti:

— Aș fi vrut ca eu să-ți fac un astfel de dar. Eu chiar vreau să te fac fericit.

— Au! exclamă el, trăgându-și mîna dintr-a ei. Mă doare!

— Îmi pare rău! Ce-am făcut? Îi apucă iar mîna. Lasă-mă să văd.

Când îi întoarse palma cu fața în sus, lui Carol i se tăie răsuflarea la vederea cîrniei zbîrcite și decolorate, ce înconjura semnele distincte a cîteva mușcături punctiforme.

— Ce ți-a făcut asta, Frank? Păi, astea, par urme de dinți!

— Întrebarea corectă este, cine a făcut asta? răspunse Frank.

— Cred că rana îi aparține, de fapt, lui Vic cel Negru. Când am fost eu pe acolo, nu l-a mușcat nimeni. Cel puțin, nu de mîna.

Se opri și chicoti, aduncându-și aminte de mușcăturile ușoare, semne ale pasiunii, făcute de Ivory. O privi sincer, drept în față, pe Carol.

— Hei, dar nu mi-ai spus tu că l-ai mușcat?

— O, Doamne Dumnezeule! gâfâi Carol, amintindu-și cât de tare îl mușcase, neștiind, în clipa aceea, că victima sa era Vic cel Negru. Da, sîngele de pe fața mea..

Era noaptea în care Cami fugise de la Mulgrove și sosise la Fiona.

— Dar asta a fost înainte ca tu să te întorci. Atunci tu nu erai Vic.

Frank oftă și se crispă de durere când își mișcă degetele inflamate.

— Ei bine, o să treacă și asta. Mi se pare că, de vreme ce mă culc cu femeile lui, va trebui să-i suport și suferințele.

— Îmi pare sincer rău că te-am mușcat, vreau să zic că l-am mușcat pe Vic, începu Carol. Dar a meritat-o. Dacă nu m-ar fi prins și nu m-ar fi sărutat, nu aș fi...

— Te-a sărutat, ticălosul ăla, și eu nu eram prin preajmă? explodă Frank. Asta pune capac la toate; n-o să te mai duci acolo. Nu poți avea încredere în el. Carol, tu nu știi o mulțime de lucruri despre tip. Faptul că e căsătorit e doar o bucățică din

povestea lui sordidă. El e, de asemenea, bețiv, muieratic, cartofor, criminal...

— Dar, îl întrerupse Carol, brusc, în ciuda tuturor evidențelor, Camille e pe cale să se îndrăgostească de Vic; cu, sau fără noi, va fi fatal să se întâmple astfel. Poate că fiind acolo, vom putea aranja lucrurile mai bine. Poate că o vom ajuta să nu sfârșească în mlaștina aceea.

Frank se holbă la Carol, cu o expresie de om încurcat. După o vreme, recunoscu în silă:

— Se pare că ai dreptate. Dar, Carol, întâi de toate, spune-mi cum am intrat noi în încurcătura asta? Asta mă roade.

Ea își ridică privirea înspre el, cu ochii căprui încețoșați și febrili.

— Încă n-ai ghicit, Frank? Eu am știut chiar din clipa în care am atins-o, la morgă. Eu am fost Camille Mazaret, și cu ajutorul magiei — poate cu puterile mele psihice — mi s-a permis o miraculoasă a doua șansă pentru a mă întoarce, ca să schimb soarta lui Cami — de fapt, soarta mea în acea existență. Dacă nu greșesc, cred cu tărie că, îndreptând trecuta viață a lui Cami, voi îndrepta și prezenta viață a lui Carol Marlowe.

— Și pe a lui Frank Longpre?

Carol încuviință solemn.

— Sunt sigură de asta. Frank, e a doua oară când ne întâlnim.

— Deci, se pare că nu avem prea mult de ales, în legătură cu întoarcerea în trecut, nu-i așa?

— Cam așa, Frank. Cred că e vorba despre ceva ce trebuie făcut.

O tăcere încordată se așternu peste încăpere, în timp ce ei apreciau incredibila misiune ce îi aștepta. Carol era hotărâtă, însă Frank mai avea încă îndoieli.

Încercând să schimbe subiectul, pentru a se simți mai în siguranță, Frank luă floarea ofilită din părul lui Carol.

— Hei, ce e asta?

Lui Carol îi scăpă un strigăt de uimire, apoi zâmbi.

— Este o cârciumăreasă purpurie. Fiona i-a prins-o lui Cami în păr, când erau în grădină. Cami tocmai îi spusese că voia să meargă la Salonul de Bal Orleans.

Carol chicoti.

— De fapt, abia aștept să mă întorc, Frank. Fiona și Cami au pregătit întreaga mascaradă. Fiona plănuiește s-o ia pe Cami la Balul Quadroon⁶⁰ și s-o prezinte drept o nepoată de-a ei, din Mobile. Astfel, Cami va putea să-i vadă pe toți bărbații disponibili din New Orleans și să aleagă. Dacă se va îndrăgosti, atunci îi va mărturisi adevărul gentilomului ales de ea, că, de fapt, nu e o femeie de culoare, care să nu-i poată fi, decât întreținută, ci fiica unei vechi și bune familii creole, cu o mare zestre, pregătită și dornică să-l ia de soț. Ai mai auzit o altă poveste atât de romantică?

Brusc, trupul lui Frank se zgudui, de parcă ar fi fost împușcat.

— Dumnezeuule, oftă el, atunci când cuvântul "întreținută" îi activă amintirile, asta este! Știu ce se va întâmpla, Carol. Se va întâmpla din nou același lucru. Nu vreau ca tu să fii acolo.

— Frank, ce e cu tine? Despre ce vorbești?

El o ținu strâns în brațe, de parcă astfel ar fi putut s-o rețină în timpul prezent.

— Vic cel Negru va merge la același bal. E într-o joi seara, nu-i așa?

Carol încuviință, zăpăcită.

— Se vor întâlni, iar el o va instala pe Cami într-o casă de pe strada Condé, ca întreținută a lui. Nu înțelege? Totul se leagă, tot ce ne-a povestit doamna Thibodaux despre reputația distrusă a lui Cami. Asta e pe cale să se întâmple, iar Vic cel Negru este ticălosul care o va distruge.

— Imposibil, declară Carol, categorică. Fiona nu va permite niciodată una ca asta. Ea i-a spus, deja, lui Cami să-l uite pe Victoine Navar și, crede-mă, Fiona Le Moine e o femeie cu o voință de fier.

— Mare lucru, o luă Frank în zefleMEA. Ai cunoscut, tu, vreo fetișcană care să asculte ce i se spune, mai ales când avertismentul e legat de un bărbat? Carol, dacă nu te întorci, atunci balul nu va mai avea loc niciodată, iar Vic nu va ajunge s-o cunoască pe Cami. Asta ar rezolva totul! Rămâi aici, cu mine, unde ți-e locul, atâta timp cât Vic cel Negru e om liber.

⁶⁰ Copil născut din împerecherea unui alb cu o mulatră (n.tr.)

— Nu merge așa, Frank, îi reaminti Carol. Ceea ce s-a întâmplat la acel bal a avut loc cu peste un secol în urmă. Dacă tu aici, atunci asta e tot. Îi vom pune cruce, iar mumia aceea neidentificată își va întâlni destinul înfiorător și implacabil. Dar dacă mă întorc, poate voi fi capabilă să schimb ceva. Cami e o fată grozavă; merită ceva mai bun. Mi-ar place să aranjez lucrurile, astfel încât viața ei să fie mai fericită.

— Ei bine, eu nu merg! anunță, hotărât, Frank. Dacă eu nu voi fi acolo, Cami nu-l va putea întâlni pe Vic cel Negru. Asta este!

— Iar greșești, Frank, spuse Carol. Chiar dacă nu te întorci, Vic va fi totuși la acel bal. Tu nu vei putea, însă, să-i schimbi cursul vieții. Dar, ai dreptate. Dacă unul din noi va fi acolo, asta ar trebui să fie deajuns. Ca să nu mai spun că mă voi simți mult mai ușurată când voi ști că tu și Ivory vă aflați în două secole diferite.

— Păi, stai puțin... Frank se opri pentru a se gândi cu toată considerația la această chestiune. Își închipuise că, dacă va refuza să se întoarcă, atunci, Carol va face și ea la fel. Ar fi trebuit s-o cunoască mai bine.

Brusc, Carol îi întrerupse gândurile.

— Frank? șopti ea, cu chipul luminându-i-se atunci când el o privi. Mi-a trecut prin cap un gând deosebit de ciudat. Dacă ne întoarcem amândoi, și dacă Vic și Cami se întâlnesc și se îndrăgostesc la bal, atunci tu și cu mine vom deveni îndrăgostiți într-un alt veac. Chiar nu ești câtuși de puțin curios să afli cum ar fi asta?

Însuflețită de idee, ea adăugă:

— Vreau să zic că nu va fi, oricum, mai bine, dar va fi cu siguranță ceva diferit. Și, ca în cazul lui Ivory, nu va exista nici un sentiment de vinovăție. Știi că totul ți se pare o aiureală, dar mi-ar place să...

Convins și înălțat de cuvintele ei, Frank o luă pe Carol în brațe și o săltă, nelăsând-o să-și sfârșească fraza. Se trase înapoi, zâmbi și șopti:

— Sper că n-am uitat cum să mă port cu o fecioară, iubito. Carol râse stânjenită.

— Sper că n-am uitat cum să mă port ca o fecioară.

Putin mai târziu, Carol se întoarse la ea în cameră, să se schimbe înainte de a lua micul dejun împreună cu Frank. Când ajunse lângă ușa apartamentului, i se întâmplă un lucru extrem de straniu. Brusc, chiparosul pictat și mânerul vechi de alamă, pe care le știa atât de bine, dispăruseră. În locul ei era o ușă cu paravan de aluminiu, cu un buton de sonerie lângă ea. Își ținu respirația și se trase un pas înapoi. În clipa aceea prin minte îi trecu, fulgerător, ca o reluare la televiziune, întreaga viziune pe care o avusese în legătură cu Eileen Longpre și omul tatuat și fără chip. O clipă mai târziu, ușa ei arăta, din nou, perfect normal.

Imediat ce intră, se îndreptă spre telefonul de lângă pat și sună la Atlanta. Avu noroc. Jesse Calhoun era acasă și răspunse imediat.

— la te uită, Carol! Cum te împaci cu bătrânul Frank? Aveți vreo noutate legată de mumie?

— Am făcut ceva progrese, dar nu din acelea ce le poți anunța cu tam-tam.

— Îți place de Frank, nu-i așa? Carol aproape că îl văzu rânjind, la capătul celălalt al firului.

Zâmbi și recunosc.

— Foarte mult! Jesse, poate că ar trebui să te lași de poliție și să te faci codoș de meserie.

— I-auzi drăcie! zbieră el în telefon. Pe când nunta?

— Șefu', nu mă grăbi! Dacă se va întâmpla așa ceva, vei fi primul care vei afla, în regulă? Jesse, nu prea am timp de vorbit în momentul ăsta. În câteva minute mă întâlnesc cu Frank și așa prefera să nu știe că te-am sunat.

Jesse deveni și el serios.

— Care-i baiu', Carol?

— Frank mi-a povestit ceva despre foștii pușcăriași, care îi caută pe polițiștii ce i-au băgat la zdup, amenințându-le și familiile câteodată.

— Da, se mai întâmplă.

— Când lui Frank i-a dispărut soția, era vreunul pe urmele lui?

O vreme Jesse se gândi la cele întâmplate cu ani în urmă.

— Isuse, Carol, e mult de atunci! Trebuie să cauți prin

multe dosare, să verific nume și date. Nici memoria mea nu mai e cum era odată.

— Poate te pot ajuta, sugeră Carol. Îți amintești de un bărbat cu un tatuaj pe antebrațul drept?

— Carol, toți au tatuaje.

— Nu ca acesta, un piept de femeie străbătut de un cuțit, sub care sunt scrise cuvintele: "inima mea sângerează".

Urmă o pauză mută. Apoi Jesse spuse:

— Blestemat să fiu dacă nu mi-aduc aminte de tatuajul ăsta! Și a trecut ceva vreme. Rămâi o clipă la telefon, scumpo. Lasă-mă să verific ceva.

Lui Carol i se păru că așteaptă o veșnicie. Putea auzi clicul tastelor calculatorului, în timp ce Jesse căuta fișierul corespunzător. Bătu din picior nerăbdătoare. În orice clipă, Frank putea ciocăni la ușă. Ce va face atunci? Va refuza să răspundă, sau va închide telefonul? Încă se mai lupta cu dilema ei imaginară, când Jesse reveni la telefon.

— Am găsit ce cauți, Carol. Tipul se folosește de o mulțime de nume false, dar cel adevărat este Orville Percy Jones. De mult în 1977 a măcelărit o întreagă familie — mama, tata, bunica și trei copilași din care unul sugăr — la ferma acestora din Jefferson Parish. Pe unul din copii, o fată de paisprezece ani, l-a luat cu el. A păstrat-o câteva săptămâni, apoi a tăiat-o și pe ea.

Lui Carol i se făcu rău.

— Lasă detaliile sângeroase, Jesse. Unde e acum tipu' ăsta?

— Să vedem. Frank l-a arestat în 1978. Jones a fost condamnat la moarte prin injectare cu otravă. Dar a făcut apeluri și a obținut amânări, beneficiind de obișnuitele binefaceri ale birocrăției și, agățându-se de fleacuri juridice, a evitat execuția imediată. A evadat în Martie 1979, dar l-au prins după câteva săptămâni. O, dar mai e ceva...

— Ce? Întrebă Carol nerăbdătoare.

— În ianuarie 1980, dovedindu-se mai puternic decât cei doi paznici ce-l însoțeau de la o închisoare la alta, a evadat din nou. De data asta a scăpat ușor.

Inima lui Carol se opri.

— Deci el e liber, undeva în America.

— Nu, stai o clipă. A fost recapturat câteva luni mai târziu, din nou cu ajutorul lui Frank. Da, mi-aduc aminte. Jones a jurat că-l va omorî pe Frank, sau va muri el încercând s-o facă.

— Dumnezeuule! gemu Carol!

— Hei, n-ai de ce să-ți faci griji. De atunci, Jones a stat bine mersi în spatele barelor în penitențiarul Statului Louisiana. N-are cum să ajungă la Frank, așa că nu-ți mai bate căpșorul tău frumos cu astfel de fleacuri.

Ignorând tonul vag poruncitor al lui Jesse, Carol continuă cu întrebările.

— Nu-s lămurită cu ordinea faptelor. Unde era Jones când Eilleen Longpre a dispărut? Asta aș vrea, de fapt, să știu.

— Nu prea înțeleg unde bați, Carol, dar când Eilleen a dispărut, tipul tocmai evadase a doua oară.

— Mulțam', Jesse. Trebuie să plec.

— Hei, stai o clipă! Cum ai știut despre tatuaj? Doar nu l-ai văzut pe tip, nu-i așa?

— Jesse, nu l-am văzut în carne și oase. Am să te sun când voi avea mai mult timp să-ți explic totul. Am vrut doar să știu. Mersi!

Deși Jesse încă îi mai puneă întrebări, Carol închise, pentru că nu-și mai putea permite să rămână la telefon, nici măcar o clipă. Frank trebuia să apară din clipă în clipă și ea n-ar fi vrut ca el să știe că a vorbit cu Jesse despre Eillen.

Chiar dacă trebuia să se grăbească, ea mai rămase o vreme așezată pe pat, fixând telefonul cu privirea, reflectând la cele spuse de Jesse. Într-un târziu, reuși să se ridice.

— Biata Eilleen, murmură ea în timp ce se îmbrăca. Bietul Frank!

O oră mai târziu, Carol și Frank se găseau într-unul din saloanele curate și luminoase ale restaurantului *Brennan's*, savurând o gustare somptuoasă. Prin fereastră, puteau vedea perfect fântâna arteziană din curte. Până acum, Carol se străduise să păstreze o aparență veselă. În nici un caz n-avea de gând să-i spună lui Frank cât de rău se simțise după

convorbirea cu Jesse Calhoun — nici măcar nu-i va spune că l-a sunat.

Când sosiseră, puțin mai devreme, cunoscutul restaurant era deja plin ochi, cu turiști veniți pentru Carnaval așteptând în șir pe *Strada Regală* pentru a intra. Dar, încă o dată Frank fusese recunoscut și condus imediat la o masă. Se concentră asupra ouălor fierte în apă, fără coajă, peștelui fiert și prăjiturii zise regale, o creație specială pentru Carnaval — aluat dulce, copt în formă de rotocol glazurat și presărat cu granule de zahăr purpuriu, verde și auriu.

— Carol, ce s-a întâmplat? Te-ai întunecat?

Frank se ridică pe jumătate din scaun și se pregăti să o bată pe spate, dar Carol îl îndepărtă. O clipă mai târziu, acoperindu-și buzele cu ștergarul, scoase din gură o minusculă păpușă de plastic roz.

— Ha, ha, ha! Ți-ai găsit copilu'! exclamă Frank

— Cu siguranță, fu de acord Carol, apropiindu-și de ochi, pentru a o cerceta mai bine, jucărioara lipicioasă. Păi, ce cauți în prăjitura mea.

— În fiecare prăjitură regală e câte o păpușă.

Tonul său părea să sublinieze că ea, Carol, era singura ființă omenească de la Adam încoace, care habar n-avea de acest fapt banal.

— De ce? întrebă ea.

Frank o privi absent.

— Al naibii să fiu dacă știu! Apoi râse. Suntem în New Orleans, în timpul Carnavalului. Nu e cazul să întrebi de ce, scumpo, lasă lucrurile să curgă. Dar, din moment ce ai găsit copilașul, asta înseamnă că o să arunci bucata rămasă și o să cumperi încă o prăjitură regală.

Carol deschisese gura pentru a întreba din nou, de ce, dar Frank i-o tăie scurt.

— Tradiția! declară el, sec.

— Cred că am s-o botez Jane, spuse Carol, încă examinând dezbrăcata păpușă roz.

— Nu poți să botezi păpușile din prăjiturile regale.

— Ba da, răspunse ea. Sărăcuța Jane — da, asta-i numele său.

— Urăsc să întreb asta, recunosc Frank. Dar, de ce?

Carol deveni brusc serioasă. Îl fixă cu privirea pe Frank, parcă implorându-l să creadă ceea ce urma să-i spună.

— Ți-am povestit că printre alte ciudate manifestări ale puterilor mele paranormale, eu aud, câteodată, voci.

Frank încuviință din cap, încurajând-o în tăcere să continue.

— Una, mai ales, mă sâcâie de când am avut primul coșmar legat de mlaștina aceea din Louisiana. E un glăscior jalnic — sunt sigură că e un copilaș, o fetiță — și o cheamă întotdeauna pe Cami, implorând-o să se întoarcă. Am botezat vocea aceea "Sărăcuța Jane".

— Chestia asta îmi dă pur și simplu fiori, Carol.

— N-ar trebui, răspunse ea. Sunt convinsă că un copil pe nume Jane are o legătură cu Cami și cu corpul pe care l-a găsit pescarul.

— Atunci aș spune, din experiența trecută, că, probabil, ai dreptate.

— Știu că am, răspunse Carol blând, jucându-se în continuare cu păpușica. Tot ce doresc este să înțeleg legătura.

Se cufundară amândoi într-o tăcere meditativă. După un timp, Carol își ridică privirea spre Frank, zâmbi luminos și întrebă:

— Deci, ce planuri ai pentru azi? Să sapi în continuare prin dosare prăfuite? Să faci o cursă cu barca spre vechea plantație? Sau poate să faci o vizită pe chei, să vezi dacă nu poți, cumva, găsi amprente de lui Choctaw?

Frank râse încetșor.

— Mă îndoiesc că luntrașul tău are vreo amprentă, așa că asta ar fi o pierdere de vreme. Cât despre săpat... nu sunt în dispoziția corespunzătoare. Ce ar fi să ne luăm o zi liberă? Să ne relaxăm. E duminică. Astăzi o să aibă loc parade și tot felul de distracții în cartier. Am putea să luăm și noi parte. Ce spui?

Carol sorbi ultima picătură din imensul ei cocktail Bloody Mary și îi zâmbi lui Frank.

— Ce idee grozavă! Și așa n-am văzut mare lucru din oraș. Dar, ca să luăm parte la festivități, ne trebuie costume, nu?

— Bineînțeles, dar alea le putem cumpăra mâine. Azi le

vom căuta. Și pariez că ai nevoie să-ți cumperi ceva de îmbrăcat și pentru bal.

Ochii lui Carol scânteiară, aducându-și aminte de frumoasa ei rochie de culoarea vinului.

— Am avut eu grijă de asta.

— Hei, vrei să spui că nu voi fi nevoit să ard gazul ore în șir prin magazinele pentru doamne, în timp ce tu îți alegi ceva pe măsură? Carol Marlowe, ești o minune!

— Așteaptă până vei vedea această rochie. Ei bine, e ceva deosebit.

— Nu-mi dai nici un indiciu, nu?

— Nici măcar unul. Vreau să-ți fac o surpriză spuse ea, zâmbindu-i șmecherește.

— Scumpo, ai vrea să vezi ceva anume?

Carol se gândi doar o clipă înainte de a răspunde:

— Salonul de Bal Orleans mai este deschis?

Frank încuviință.

— Deschis și prosper, dar nu pentru Baluri Qadroon. După războiul civil a fost achiziționat de Măicuțele Sfintei Familii pentru a funcționa ca mănăstire și școală. S-au mutat de acolo în 1964, iar acum este hotelul *Bourbon Orleans*. Salonul de Bal a fost total renovat. Azi, probabil că arată la fel cum arăta pe vremea lui Cami și a lui Vic.

— Ce noroc! Frank, mi-ar plăcea să-l văd!

— Cred că oricum ăr trebui să verificăm localul, de vreme ce se pare că vom fi amândoi acolo în joia următoare.

După o scurtă și plăcută plimbare, ajunseră în fața impresionantelor uși franțuzești ale hotelului, uși ce dădeau înspre strada Orleans. Carol se opri pentru a citi placa comemorativă de pe zidul clădirii de la numărul 717. Erău povestite, pe scurt, cam aceleași fapte pe care i le relatase Frank la restaurantul *Brennan's*. Ridicându-și privirile, ea cercetă balconul de lemn alb al sălii de bal, de la etajul unu.

În timp ce Carol se zgâia încă în sus, un nor păru să acopere strălucitorul soare. Odată cu lumina soarelui se stinseră și zgomotele vesele ale Carnavalului. Auzi o muzică — muzică de harpă — și un râs vesel, rostogolindu-se prin aerul încremenit. Clipi, apoi mai privi odată. Un bărbat înalt, în costum

de seară și o femeie tânără, frumoasă, cu părul negru, îmbrăcată într-o strălucitoare rochie de bal, stăteau împreună în balcon, împărțându-și câteva clipe de intimitate.

La început, Carol nu auzi ce-și spuneau. Apoi văzu cum bărbatul cuprinse mijlocul femeii. Ea i se lăsă, temătoare, în brațe, de parcă ar fi încercat-o un ușor sentiment de sfială, dacă nu chiar teamă. Când buzele lui le atinseră pe ale ei, Carol încercă senzația unui sărut fantomă. Dură doar o clipă, pentru că bărbatul se trase înapoi, spunând:

— Nu trebuie să-ți fie teamă de mine. Voi avea grijă de tine, *ma chere*. Vei fi iubită, sau mai bine zis adorată.

Cuvintele bărbatului declanșară în Carol un mecanism intim. Simți cum o străbate un fior cald.

— Trebuie să vorbești cu mătușa mea, răspunse sfioasă tânără femeie.

— Bineînțeles. Dacă tu dorești asta, voi pune la punct împreună cu ea toate aranjamentele necesare.

— Dacă tu dorești asta? spuse frumoasa creolă, răvășită de propriile-i sentimente.

El o prinse încă o dată în brațe, aplecându-se înspre ea, gata s-o sărute din nou.

— Iubito, vei fi a mea chiar în noaptea asta, dacă totul va decurge cum vreau eu.

Apoi, sigilându-și, parcă, angajamentul, el o sărută din nou. Carol îi simți buzele și, închizând ochii, le savură dulceața.

— Carol! Carol!

Ochii i se deschiseră brusc. Frank îi striga numele, tras la față și palid.

— Nu-i nimic, Frank. Doar...

— Nu-i nevoie să-mi spui ce s-a întâmplat. A fost la fel ca atunci când ai văzut medalionul lui Mary Lincoln. Te-ai dus pur și simplu. Dumnezeuule, când faci asta eu mă sperii îngrozitor! Urăsc experiențele extra-corporale. Pe unde ai fost de data asta?

Ea arată înspre etajul de deasupra.

— Acolo sus.

El o privi cu asprime.

— Nu înțeleg. Vrei să spui, în sala de bal?

— Nu. Am fost în balcon. Sunt sigură că pentru câteva clipe am fost Cami, iar Vic cel Negru m-a sărutat.

— La naiba! Iar el! Îmi pare că stă la cotitură, ori de câte ori eu nu sunt acolo. Nu-mi place să-l știu dând târcoale prin preajma ta când eu nu sunt în pielea lui.

Carol chicoti.

— Știi ce caraghios sună asta?

Chipul lui Frank prevestea furtuna.

— Tot mai vrei să intri? mormăi el.

— Bineînțeles! Mai mult ca oricând.

— Fie. Bine ar fi ca el să fi plecat!

Pășind în hotel, aveai senzația că intri într-un imens salon de primire franțuzesc. În fundal, un pian de concert susura improvizații, tonalitatea lor amintindu-i lui Carol de harpa acea fantomatică. Aproape că se aștepta să vadă doamne în costume de epocă, coborând maiestuoase largile trepte ce duceau spre etajul de sus.

— Salonul de bal e acolo, îi arătă Frank.

Carol începu să urce scara, nefiind încă în totalitate ea însăși. În ciuda insistențelor lui Cami, de a se mărita cu Vic cel Negru, Carol simțea că tânăra femeie era, totuși, puțin speriată de ce i-ar putea aduce dragostea față de un astfel de om.

Îi era dor de Camille, având acum cunoștință de temerile nemărturisite ale fetei și de totala ei naivitate, legată de ce ar putea însemna să fie proprietatea unui bărbat.

Privirea lui Carol fu atrasă de culorile vii ale portretelor înșirate pe peretele din capătul scărilor, însă nici o trăsătură a vreunui chip nu-i păru familiară. Până ce intrară în vechiul salon de bal, nu o încercă nici o senzație că ar mai fi văzut locurile astea.

— O, Frank! strigă ea. Câtă eleganță!

Stătea în mijlocul încăperii — o cameră mult mai mică decât se aștepta ea să fie — privind frescele alegorice ce acopereau tavanul. Iată-l pe Neptun, în toată măreția sa, Lumea Veche și Lumea Nouă, Muzele, un soldat și un stindard religios. Își îndreptă apoi privirea înspre străvechile portrete ce acopereau pereții. Doamne elegante, în rochiile lor de epocă, o priveau arogante, din vremuri apuse.

Deodată, Carol simți o gheară în gât și-l strânse cu putere de mână, pe Frank.

— E Camil! țipă ea, îndreptându-se grăbită spre unul din portrete. Camil!

— Ești sigură? întrebă Frank, privind sceptic spre frumoasa tânără cu ochii triști din interiorul înzorzonatei rame aurite.

— Chipul acestei femei îl cunosc ca pe al meu.

Camille Mazaret fusese pictată cântând la o harpă aurie, pletele ei întunecate fiind prinse la spate într-o cascadă de bucle. Pe chipul perfect, dar înghețat, ochii ei indigo păreau vii. Purta o strălucitoare rochie de brocart violet, iar de gât îi atârna dublonul de aur.

În timp ce Carol fixa încremenită portretul, ea avu senzația că vede cum degetele delicate ale lui Cami se mișcă peste corzi. Sunetul muzicii de harpă se intensifică, până ce Carol putu să-i simtă vibrațiile drept în inimă. Lacrimi spontane i se împrăștiară prin gene.

— Ce se întâmplă, scumpo? întrebă Frank blând.

— Cami. E atât de tristă. Cu inima iremediabil frântă. O, Frank, îi simt durerea, disperarea. Carol se sufocă brusc. Frank mă înăbuș!

— Hai să ieșim de aici.

Fără să-i lase vreun răgaz pentru a protesta, Frank o luă de mână și se îndreptară spre scări. Când ajunseră în holul de la parter, ea plângea în hohote. Lumea se întorcea să-i privească.

Afară, la lumina zilei, Frank o luă în brațe pe Carol, încercând s-o liniștească.

— Într-un minut îmi revin, murmură ea înlăcrimată. Se pare că am fost pentru o clipă Cami, acolo, înăuntru. Trebuie să fi fost. Altfel cum i-aș fi putut simți durerea atât de violent? Îl privi pe Frank printre genele-i ude. O, Frank, dacă noi nu ne vom întoarce ca s-o ajutăm, Cami va duce o viață atât de nenorocită. Îl vrea pe Vic cel Negru. Îl dorește cu disperare. Deși, într-un fel, am senzația că se și teme de el.

— Aș spune că are și de ce. Părerea mea este că din vina lui Vic cel Negru are ea expresia aceea tristă așternută pe chip.

— Eu nu cred că Vic i-ar face, vreodată, lui Cami rău cu

bunăștiință, îl contrazise ea.

— Nu-mi place povestea asta, Carol. Nu-mi place ce se întâmplă cu tine. Dacă aș fi știut în ce încurcături te bag, nu te-aș fi chemat niciodată în ajutor.

Carol se ridică pe vârfuri și își lipi chipul jilav de orbazul lui Frank.

— Nu spune asta. Nu înțelegi că destinul m-a adus aici? Iar pe tine te-a împins să mă chemi? Frank, dacă nu m-ai fi chemat, poate că nu ne-am fi întâlnit niciodată în lumea asta.

Ochii lui întunecați și sumbri îi fixară pe ai ei.

— Chiar crezi asta, nu-i așa? Că reluăm o poveste veche?

— Și sper ca, de data asta, să fie mai bine.

Frank, brusc nervos, privi în jurul său.

— Aș fi vrut să știu mai multe despre Victoine Navar. Carol, trebuie să merg într-un loc și aș vrea să mă însoțești. Nu sunt destul de curajos ca să mă întorc acolo singur.

Carol, cumplet refăcută, îl privi îngrijorată pe Frank. Cu siguranță că el era cel mai curajos om ce trăise vreodată pe pământ. Nu-și putea imagina că ar putea exista ceva ce i-ar putea clinti curajul.

— Ia-o înainte, Frank, șopti Carol. Te urmez.

— Nu ești nici măcar curioasă să știi unde am de gând să te duc?

— Bineînțeles că sunt. Spune-mi...

Capitolul 12

Stânjenit de propria-i idee, Frank își frecă falca cu mâna, ferindu-se de privirea curioasă a lui Carol.

— Știu că pare o prostie, dar nu-mi pot scoate din minte locuința lui Ivory. Jur, Carol, că îmi părea familiară. Îmi aduc aminte că Vic cel Negru spunea că știa locul. Dar nu amintirea lui mă deranjează. Cred că imobilul încă mai există pe strada Dumaine.

Privi înspre Carol. Avuseseră un mic dejun atât de plăcut și nu vroia s-o irite din nou. Înțelesese acum că puțin mai înainte depășise măsura, tachinând-o prea mult. Spre ușurarea lui Frank, singurul sentiment ce se citea pe fața lui Carol era o curiozitate entuziastă.

— Hai să vedem dacă îl putem găsi! Închipuie-ți, dacă încă mai există...

Își frecă mâinile.

— Mi se face pielea de găină doar când mă gândesc.

— Ei bine, eu nu sunt chiar atât de dornic, așa cum ești tu, să găsesc locul acela. Dar, dacă nu merg, mă va obseda tot timpul.

— Frank, n-ar trebui să fii atât de nervos, la gândul că îl vei vedea din nou. Nu înțeleg.

— Nici eu nu-s prea sigur că înțeleg, recunosc eu. E greu de explicat. Se pare că eu însumi nu-s prea convins de realitatea

celor întâmplate. Dacă mergem în Dumaine și găsim casa lui Ivory, va trebui să admit că am călătorit într-adevăr în trecut și că voi fi, probabil, obligat s-o fac din nou.

— A fost o experiență chiar atât de groaznică?

El râse și îi făcu cu ochiul.

— Numai atunci când mi-ai scos peri albi pentru semnul pe care mi l-a făcut Ivory.

— Haide, haide! Să încercăm s-o găsim. N-am fost niciodată într-o casă cu reputație proastă, spuse ea aruncându-i o privire ghidușă. Oricum, nu în această viață.

El se încruntă, privind-o morocănos.

Merseră încet, pentru că trebuiau să se lupte, croindu-și drum prin mulțimea revărsată pe străzile Orleans și Royal. Însă, odată ajunși în Dumaine, restul fu floare la ureche. Casa lui Ivory era ușor de localizat printre celelalte, toate îmbulzindu-se pe același trotuar. Stilul ei arhitectural era așa zisul stil "colonial înalt". Frank recunoscuse instantaneu vila, datorită aerului ei, specific Indiilor de Vest — ușile franțuzești închise, camerele de locuit deasupra unei temelii supraînălțate și acoperișul mult ieșit în afară, cu două lucarne gemene în vârful lui.

— Păi, asta e, aproape exact cum mi-o reamintesc.

Franc oftă, regretând sincer ideea de a fi început această căutare.

— Ce loc bizar! exclamă Carol. Arată spre un panou din fereastră. Iate uită! E un muzeu în casa asta. Să intrăm!

Carol se îndreaptă direct spre trepte, dar Frank rămase pe loc.

— Ce este? Haide, îl grăbi ea.

— Carol, nu sunt sigur că vreau să mă întorc acolo. E de ajuns s-o privesc de aici, ca să am deja trac. Ce se va întâmpla dacă, atunci când voi intra, voi descoperi că nimic nu s-a schimbat, iar eu voi fi iar Vic cel Negru?

— O, Frank, nu face pe prostul! Lucrurile nu se întâmplă chiar așa, îl asigură Carol. Vreau să văd unde a trăit această celebră Ivory. Iar tu ai nevoie să-ți confirmi ce-ți aduci aminte.

În sfârșit, nefericit dar resemnat, Frank o urmă pe Carol pe scări. Îi trecu prin minte tot ce văzuse și făcuse aici, mai înainte. Aproape că se aștepta ca Ivory să le deschidă ușa după

ce bătură.

În locul acesteia, îi întâmpină o femeie fragilă, în costum de epocă. Părul alb îi atârna pe umeri, amintindu-i lui Frank de pletele palide ale lui Ivory. Ochii ei, de un albastru înghețat îi părură, de asemenea, familiari. Frank socoti de două ori înainte de a realiza că, oricum, în nici un fel nu putea fi vorba de Ivory la o vârstă matusalemică.

— Bine ați venit, le ură bătrâna îngrijitoare. Sunt atât de bucuroasă de oaspeți în dimineața asta.

Chiar în clipa în care le spusese "oaspeți" ochii ei priviră înspre un coșuleț aflat pe tăblia de marmură a mesei din hol, lângă care un mic anunț indica, printr-un frumos scris de mână, că "donațiile" trebuiau să fie de șase dolari pentru o persoană. Frank își scoase prompt portofelul și depuse numărul de bancnote cerut.

— Numele meu este Madame Yvette. Bine ați venit în casa mea, spuse, politicoasă, femeia. Ce ați prefera: să vă povestesc eu istoria vilșoarei mele sau să aruncați o privire chiar dumneavoastră înșivă?

— O, vă rugăm, povestiți-ne dumneavoastră, o imploră Carol.

Yvette îi zâmbi. Frank era nervos și neliniștit. Actuala stăpână a casei lui Ivory, părea predispusă să-i ignore dezinteresul vădit.

— Construcția casei originale a început în jurul lui 1730, dar nu s-a încheiat timp de aproape cincizeci de ani, spuse femeia. Se spune că un pirat spaniol din Baratoria pe nume Zeringue, a angajat un arhitect faimos, pentru a-i construi miresei sale o frumoasă vilă. Din nefericire, legenda spune că fata a murit de friguri în preajma zilei căsătoriei lor. Logodnicul său a înnebunit de mânie. Mai întâi, a încercat să dea foc casei, dar o aversă de ploaie a stins flăcările, astfel încât vila a fost doar parțial distrusă. Chinuit, omul, ce jurase ca odată însurat să renunțe la modul său sălbatic de viață, a iscat o încăierare după moartea iubitei sale, omorând douăzeci de oameni nevinovați, înainte de a fi prins și spânzurat.

Carol se cutremură.

— Ce groaznic! Sper că următorul ocupant a avut o viață

mai fericită.

Bătrâna doamnă o bătu ușor pe dosul palmei, pe Carol, și îi spuse înțelegătoare:

— Draga mea, dacă vrei povești fericite, mi-e teamă că n-ar fi trebuit să vii la *Maison d'Ivoire*⁶¹.

— Casa lui Ivory, traduse Frank. Pentru prima oară ghidul lor păru să-l bage în seamă.

— Da. Madam Yvette îi zâmbi recunoscătoare. Numele lui Ivory a fost legat mulți ani de această casă. Se spune că a fost o mare doamnă. Dar, n-aș vrea să o iau prea înainte cu povestitul.

— Ce s-a întâmplat cu Ivory? întrebă Frank.

— Vă rog, domnule, îi reproșă femeia. Toate la rândul lor. Vă voi povesti despre Ivory la momentul potrivit.

— Continuăți, insistă Carol, aruncându-i lui Frank o privire dojenitoare.

— Așa. Unde rămăsesem? A, da. După incendiu, s-a presupus că vila ar fi bântuită. Unii credeau că stafia miresei piratului rățăcea pe coridoarele neterminate în nopțile furtunoase. Alții spuneau că însuși piratul se întorsese, căutându-și iubita. Oamenii auzeau gemete și plâsete și vedeau lumini în dreptul ferestrelor în nopțile întunecoase. Oricine ar fi fost stafiile, toată lumea a căzut de acord că locul era blestemat, fiind cutreierat de suflete neadormite și nefericite.

Bătrâna se trase mai aproape, privi în jur, apoi șopti:

— Dar asta nu e tot, dragii mei. Între acești pereți, a mai avut loc cel puțin o crimă.

Frank simți cum i se face părul măciucă. Încă se mai găseau pe coridorul de la intrare, dar în stânga hōlului se vedea ușa camerei unde murise Hector Lazano.

— Sunteți sigură că a fost o crimă? întrebă Frank, pe un ton mai degrabă ursuz. Poate că tipul a căzut în propriul cușit.

Bătrâna pufni, indignată pentru că fusese întreruptă și pentru că i se pusese la îndoială spusele.

— Cu ce vă susțineți această presupunere, domnule?

Frank era pe cale să-i spună că fusese martor la toată întâmplarea și că ticălosul își meritase, oricum, moartea, dar Carol îi trase un ghionț în coaste. Așa că tăcu, deși era

⁶¹ casa de fildes și prin joc de cuvinte, fildes — (Ivory) (n.tr.)

nerăbdător să-și continue argumentația.

— Se pare că am luat-o din nou înainte cu povestea spusă Yvette. Până la urmă, vila ruinată a fost cumpărată de un căpitan de vas francez Jean Claude Blanchet, în 1779. A reconstruit complet totul, adăugând și câteva trăsături distinctiv — șemineuri de marmură, candelabru de cristal din salonul din față, oglinzile gemene pe care le vedeți pe cei doi pereți din holului, toate astea aduse din Europa cu propria-i corabie.

— Și acest căpitan a trăit aici până la adânci bătrânețe fericit, împreună cu soția și restul familiei sale? Întrebă Carol, cu speranță în glas.

Zămbetul femeii se topi la iuțeală. Își clătină capul.

— Vai, nu, draga mea. Căpitanul s-a înecat în timpul unei furtuni. Soția sa și cei șase copii au pierit toți într-o epidemie de friguri galbene.

Carol oftă, dar Frank se trase mai aproape, numai ochi și urechi. Cu siguranță că femeia se apropia cu povestea de epocă a lui Ivory.

— Casa a rămas goală până în 1835. Nimeni nu voia să locuiască acolo, de frică să nu fie atinși de Brânze John — așa se spunea frigurilor în vremurile acelea — care s-ar fi cuibărit în zidurile vilei.

— Apoi a cumpărat-o... Ivory, nu-i așa? bolboros nerăbdător Frank.

— Da. Yvette slobozi un oftat apoi își înclină capul înspre Frank. Aveți parțial dreptate, domnule. Ivory nu a cumpărat ea însăși proprietatea. Ea sosise în New Orleans fără o lețcaie singură și având un copil.

Femeiea rosti ultimile două cuvinte în șoaptă, iar când vorbește despre acea rușine demult apusă, în obraji ei zbârci apărură două pete roșii.

— Neavând unde să se ducă, neavând la cine să se întoarcă, Ivory era în voia soției.

— Nu suntem toți astfel? murmură Carol mai mult pentru sine.

— Atunci cum a pus mâna pe casă, întrebă Frank impacientat?

— Vă rog, domnule! îi replică ghidul. Orice poveste car

merită să fie spusă, trebuie spusă cum trebuie.

— Continuați, doamnă, așa cum doriți, replică Frank cu o curtoazie forțată.

— Biata Ivory! oftă Doamna Yvette, părăsită de bărbatul cu care ar fi putut să se căsătorească, singură într-un oraș străin și imoral. Putem oare s-o învinovățim pentru ce-a făcut?

— La naiba, ce-a făcut?

— Frank, îl atenționează Carol, strângându-i brațul. Ascultă și gata, e bine?

Ghidul lor, complet agasată, îi aruncă o privire dușmănoasă lui Frank, apoi îi spuse lui Carol:

— Mulțumesc, draga mea. Acum, pot continua? Întrebă ea privindu-l drept în față pe Frank.

— Îmi pare rău, doamnă, murmură el.

— Ivory a întâlnit un bărbat! Femeia sublinie fiecare cuvânt. Bineînțeles, el știa că ea era pe cale să dea naștere unui copil al cărui tată era un străin. Totuși, îi oferă protecție, o protecție suspectă așa zice. Cumpără vila aceasta, îi dădu una din servitoarele sale...

— Da, pe Tessa. Frank întrerupse încă o dată firul poveștii și fu nevoit să îndure privirile severe, atât ale lui Carol cât și ale povestitoarei, dar în privirea lui Madame Yvette se putea citi și curiozitate.

— Ați mai fost pe aici? Întrebă ea.

Frank își dresă glasul.

— Da, dar asta a fost demult.

— Păi, sper să nu vă plictisesc, domnule.

— Nu, deloc, spuse el repede. Continuați, vă rog.

— Scurt timp după ce s-a mutat aici, Ivory a născut o fetiță. Cu siguranță că se simțea ușurată și fericită că ea și copilașul ei aveau un acoperiș deasupra capului. În ziua în care s-a născut fiica ei, viața i-a părut probabil perfectă lui Ivory. Pentru ea însă, fericirea era ceva trecător. Odată născut, copilul i-a fost luat din brațe de către omul ce îi promisese că v-a avea grijă de amândoi. A dat sugarul unor doici, să-l crească ele. Lui Ivory i s-a permis să-și viziteze fiica, din când în când, dar numai câteva ceasuri pe zi. Întristător aranjament, pentru amândouă. Cu toate astea copila era bine îngrijită și educată, astfel încât să

devină o frumoasă domnișoară.

— Scuzați-mă, doamnă, spuse Frank, ezitând. Dar ne vorbești despre Ivory. Am vrea să auzim povestea în ordine cronologică. Vă amintiți?

Ea zâmbi ușor.

— Desigur. Ivory. Scumpa, sărăcuța Ivory! Omul ce părise a fi atât de gentil când se întâlniseră prima oară, și-a dat arama pe față după nașterea copilului. I-a permis să locuiască în vilă, dar numai pentru a-l întreține pe el.

Carol se încruntă. În mod evident, Madame Yvette încerca să trateze cu delicatețe un subiect neplăcut. Dar prea multă delicatețe o făcea să fie confuză.

— Să-l întrețină? Nu sunt prea sigură că înțeleg.

— Haide, Carol, individul era un codoș!

— I-am putea spune astfel, răspunse Yvette, ridicându-și grațios o sprânceană. Acest om o vizita cu regularitate pe Ivory, pentru a colecta banii pe care ea îi primea pentru... serviciile ei.

— Și omul acesta se numea Hector Lazano, așa e? se repezi Frank.

Yvette îl privi indiferentă.

— Vai, nu! n-am auzit niciodată de cineva cu numele de Lazano. În povestea lui Ivory, se spune că acest codoș al ei, așa cum i-ați spus dumneavoastră, era o canalie pe nume Vic cel Negru, ce avea un suflet la fel de întunecat ca și numele-i.

— E o minciună! Frank aproape că țipă cuvintele către biata Madam.

Carol își înfipse degetele în brațul lui Frank pentru a-l face să tacă. Doar o clipă, și ar fi fost în stare să dezvăluie totul despre Vic și Cami, și Ivory și Choctaw. Madame Yvette ar fi chemat negreșit autoritățile, iar Frank și-ar fi sfârșit ziua într-o cameră la balamuc.

— Frank, te rog! îl imploră, în șoaptă, Carol.

— Păi, nu e adevărat și pot s-o și dovedesc.

— Și cum ai vrea s-o faci? îl întreabă Carol, tot în șoaptă. Mai bine păzește-ți gura.

Madame Yvette, având în mod clar probleme cu auzul, își tot rotea capul, încercând să prindă ceva din discuția șoptită a celor doi clienți ai săi. Dar expresia nedumerită de pe chipul

bătrânei îi spuse lui Carol că Yvette nu auzise suficient de mult pentru a le înțelege conversația.

— Acum aș vrea să mă urmați, vă rog, le sugerează ghidul.

Madame Yvette se deplasă până în pragul salonului, unde se opri brusc. Cu un deget artrit, arată înspre podea.

— Acolo, rosti ea cu o voce dramatică. Pata aceea întunecată de pe scândurile podelei este locul unde a căzut cel ucis. Lemnul a supt sângele pentru ca locul să rămână, astfel, însemnat pentru veșnicie.

— Aveți dreptate în legătură cu pata, îi scăpă lui Frank, dar greșiți total în legătură cu crima.

Yvette se întoarse și-l studie, ridicându-și disprețuitoare bărbia și pufnind indignată.

— N-ați vrea să-mi spuneți, domnule, cum de știți asta?

— Pentru că sunt inspector de poliție, îi replică el în timp ce Carol îl ciupea de braț.

Refuzând să discute în contradictoriu cu Frank, Madame îi întoarse spatele și păși în salon, îndreptându-se către șemineu. Se întinse până la polița de deasupra acestuia și mângâie o figurină pictată fistichiu.

— Este o piesă interesantă, continuă ea. Se numește pisică de Chelsea. Marinarii obișnuiau să le dăruiască iubitelor lor. Noi credem că aceasta a fost un cadou făcut de căpitanul Blanchet soției sale.

— Iar greșiți! îi scăpă lui Frank.

Carol era convinsă că Madame Yvette îi va da afară — cu sau fără cei șase dolari.

— Ei bine, poate ați vrea să mă lămuriți în legătură cu pisica, îi spuse Madame lui Frank, tonul ei mieros fiind învelit, totuși, în sarcasm.

— A fost într-adevăr darul unui marinăr, așa e, dar n-a aparținut niciodată familiei Blanchet. A fost a lui Ivory.

Frank se îndreptă spre poliță și luă fragilul bibelou, provocându-i bătrânei indignare. Asta pentru că, prin tot locul erau mici anunțuri scrise de mână ce decretau: "Vă rugăm să nu atingeți obiectele!".

— Observați? spuse Frank, ignorând privirea aspră a lui Madame Yvette. Două perechi de ochi — verzi pe o parte, roșii

pe cealaltă. Pisica asta era pusă în fereastră, chiar acolo. Arată înspre locul cu pricina. Dacă Ivory nu avea un client, pisica era întoarsă cu ochii verzi înspre stradă. Ochii roșii însemnau stop — nu bate.

— Asta niciodată! țipă Madame Yvette. De aproape treizeci de ani îmi prezint casa vizitatorilor, dar nici unul nu a fost atât de grosolan ca dumneata, tinere. Vizita dumneavoastră se încheie aici. Vă puteți recupera donația din coș, în drum spre ieșire.

— O, vă rog, Madame Yvette, o imploră Carol. Trebuie să-l iertați.

— Pentru ce? Întrebă Frank. Pentru că am corectat falsurile din povestea sa? Mie mi se pare că ar trebui să-mi fie recunoscătoare. Uite așa se scrie greșit istoria, de către oameni ce nu spun adevărul. Ivory a fost o femeie minunată! Dar dacă trebuie ca povestea ei să fie spusă, apoi să fie spusă corect.

Ochii lui Madame Yvette erau scăldați în lacrimi. Întinzând o mână tremurândă ea îl prinse de mână pe Frank.

— Dar domnule, dumneavoastră îi luați cavaleriește apărarea străbunicii mele de parcă ați fi cunoscut-o personal.

— Străbunica dumneavoastră? Frank se holba la Yvette, cu gura căscată.

Ea îl bătu ușurel pe mână.

— Da. Sunteți un drăguț. Scuzați-mă că am fost atât de înțepată cu dumneavoastră. Se pare că pe măsură ce îmbătrânim, ne pierdem răbdarea.

Frank privi înspre mâna zbârcită, ce o mângâia pe a sa. Când văzu inelul, ochii îi ieșiră din cap.

— De unde-l aveți, Madame Yvette?

Femeia ridică îngusta bandă de aur astfel încât atât Carol cât și Frank se o poată cerceta. Rubinul său solitar capta lumina, aruncând scântei sângerii. Delicata bijuterie o făcu pe Carol se murmure admirativ. Yvette le explică:

— A fost al ei, al lui Ivory, le explică Yvette. Ea i-a spus bunicii mele, care i-a spus mamei mele, care mi-a spus mie că inelul i-a fost dăruit de singurul om pe care l-a iubit cu adevărat, străbunicul meu.

Frank era pe cale s-o contrazică din nou, știind că Vic cel

Negru îi dăduse inelul, sau cel puțin insistase ca ea să-l păstreze după moartea lui Lazano. Dar un alt gând îi trecu prin cap. Astfel, încât, el spuse:

— Va să zică, până la urmă Ivory s-a măritat cu bărbatul care era tatăl fetei sale? A venit acesta s-o caute în New Orleans?

Yvette își clătină capul.

— O, nu! Această primă copilă a murit în floarea tinereții. Din câte știu eu, Ivory nu l-a mai văzut niciodată pe tatăl fetei, după ce părinții ei au alungat-o de-acasă. Ivory nu s-a căsătorit niciodată, dar în jurnalul său ea a însemnat numele străbunicului meu. Se pare că l-a iubit de la distanță, cum se spune, foarte mulți ani. Ea n-a petrecut cu el decât o după-amiază. Apoi el a ieșit, din viața ei, pentru totdeauna.

— Vai, ce trist! suspină Carol. Vreți să spuneți că și el a murit?

Madame își clătină iar capul.

— A rămas în New Orleans încă foarte mulți ani. Dar Ivory a însemnat în jurnalul ei că, odată ce fuseseră împreună, ea l-a alungat, pentru ca el să găsească pe cineva la care el să țină, tot atât cât ținuse ea la el. Ea scrie în jurnal că l-a văzut odată, în vis, împreună cu o adorabilă brunetă. El n-a știut niciodată că i-a dăruit o fată lui Ivory. Unde s-a dus el să-și caute iubita cu păr de abanos și dacă a găsit-o, n-o să știm niciodată.

Pe măsură ce Yvette continua să vorbească, Frank simțea cum un fior rece începe să-l cutreiere. Bătrâna din fața lui era carne din carnea lui — sau mai degrabă a lui Vic cel Negru.

Frank îi strânse, o clipă, mâna lui Yvette.

— Vă mulțumesc, spuse el solemn.

O luă apoi pe Carol de mână și îi zise:

— Să mergem.

— Vai, dar de ce trebuie să plecați așa repede? întrebă Madame. Nu vreți să vedeți și încântătorul dormitor al lui Ivory?

— L-am văzut deja, îi spuse Frank, îndreptându-se spre ieșire.

— Puteți să veniți altădată să vă încheiați vizita. Pe gratis.

— Poate, răspunse el în șoptă. Poate, Yvette Navar.

Când ajunseră pe trotuarul din fața casei, Carol se

Întoarce spre Frank.

— De ce toată graba asta? Aș fi vrut să văd și restul!

— Carol, tu nu înțelegi?

El tremura tot, strângându-i reflex mâna.

— Vic cel Negru a fost străbunicul lui Yvette. Chiar Ivory mi-a spus — i-a spus — că ar trebui să găsească pe cineva de care să se îndrăgostească. Amândoi știm unde s-a dus Vic.

— La Salonul de Bal Orleans, spuseră ei la unison.

— Atunci, de ce Madam Yvette este convinsă că Vic cel Negru a fost bărbatul care s-a purtat atât de urât cu Ivory? Întrebă Carol.

— Pentru că povestea a circulat din gură în gură și a fost alterată de-a lungul timpului. Madame spunea că Ivory și-a însemnat în jurnal doar numele. Nimeni nu mai știe azi că Vic cel Negru și acest iubit pe nume Navar sunt unul și același om. Bietul Vic! Istoria a făcut din el un vagabond bun de pus în furci!

— Vai, Frank! Asta este prima oară când te aud vorbind frumos despre Victoie Navar.

— Ei bine, poate că nici n-a fost chiar o pușlama, la urma urmei. Cine știe?

Își coborî privirile înspre ea, apoi rosti solemn.

— Dar ar face bine să-și țină labele acasă, atunci când se află în preajma lui Cami. Vorbesc serios! N-am de gând să-i mai tolerez vreo șmecherie.

Carol râse.

— Dacă te-ai putea auzi...

Frank o prinse pe Carol de mână și o conduse înapoi spre Strada Bourbon, unde era inima Carnavalului.

— Deci, când o facem? Întrebă Frank deodată.

— Ce anume?

— Să mergem la balul ăla. Se opri și o privi cu asprime pe Carol. Sau a avut deja loc și fără noi? Zici că i-ai văzut pe Vic și Cami în balconul sălii de bal. Poate că n-au putut să mai aștepte, să ne întoarcem.

— Nici vorbă, îl liniști Carol. Cred că ce-am văzut eu a fost ca un fel de reclamă a unui film nou, sau al unui roman nou. Am întrezărit ceva, dar grosul abia acum vine.

— Când?

— Nu sunt sigură. Am putea încerca să mergem pe chei mîine dimineată, dar n-am văzut-o pe femeia cu turban roșu. Am un presentiment că ea nu se va mai arăta până la încheierea Carnavalului.

Dornic să înțeleagă, Frank se întoarse spre Carol oftînd nerăbdător.

— Pe asta de unde o mai știi?

Carol rîse.

— Sunt un mediu paranormal! Ai uitat?

— Cum aș fi putut? mormăi Frank.

În următoarele două ore, Carol și Frank hoinăriră prin cartier. Întreaga zonă era o petrecere imensă. Toate barurile de pe Strada Bourbon erau pline ochi de cheflii. Dansatul pe străzi era la ordinea zilei. În Piața Jackson o formație oarecare urla câteva din cântecele Beatles. Strigătul "Help!" se răsucea prin aer, se reflecta de fațada catedralei St.Louis, apoi se izbea pe rînd de clădirile Pontalba. Întreaga zonă Cabildo era aglomerată cu trupuri, mai mult sau mai puțini îmbrăcate, ce se roteau în toate direcțiile.

Unul din cântăreți îl recunoscuse pe Frank.

— Hei, căpitane! strigă el, dînd din mîini frenetic.

Mișcă-te, omule!

Frank își dădu capul pe spate și rîse, apoi o prinse pe Carol de mână și începu s-o smucească într-un dans al anilor '60.

Carol zâmbea, în timp ce-l privea pe Frank unduindu-și cu grație mijlocul. Acest bărbat, ce emana senzualitate prin toți porii atunci când stătea nemișcat, se dovedea a fi o bombă sexuală atunci când se mișca în ritmul muzicii. Înfierbîntată, Carol îi ieșea în întîmpinare, izbindu-și trupul de al lui.

— Hei, nu știam că sticleții dansează, strigă ea, ca să acopere zgomotul muzicii.

— Scumpo, sticleții fac o mulțime de chestii.

Îi aruncă un zâmbet îmbietor și îi făcu cu ochiul.

— Stai pe-aproape și-ai să vezi.

Orchestra tocmai își slăbise ritmul încercînd o reluare, cu

instrumente de suflat, a celebrului "Yesterday". Frank o prinse pe Carol într-o îmbrățișare strânsă. Ea suspină și-și puse brațele în jurul gâtului lui. Se lipiră unul de altul, într-o plăcută comuniune, uitând de mulțimea gălăgioasă din jurul lor. Carol simțea cum pasiunea urcă în amândoi. Suspină din nou.

— Îți dau un dublon, dacă-mi spui la ce te gândești, șopti Frank.

— Mă gândeam ce frumoasă e clipa asta și cât aș vrea să nu plece niciodată. Fără mumii misterioase... fără fantome ale trecutului... fără o cabană singuratică unde va trebui să mă întorc.

— Credeam că îți iubești singurătatea.

— Îmi plăcea atunci când viața nu-mi oferise ceva mai bun.

Frank zâmbi.

— Mulțumesc, spuse el. Sunt încântat să aud că sunt ceva mai bun decât nimic.

— Tu! Carol se înalță și îi mușcă ușor buzele. Ești cea mai grozavă întâmplare din viața mea. Aș putea să continui să dansez așa până când...

— Până când, ce?

Carol ridică din umeri.

— Nu știu. Aș putea, pur și simplu.

Îl privi cu ochii încrețoși.

— Frank, n-aș vrea ca povestea noastră să se sfârșească. Ce mi se întâmplă? Nu m-am simțit niciodată astfel.

— Carnavalul e de vină, răspunse el blând. Le provoacă oamenilor tot felul de reacții. Vraja însă se va stinge odată ce se va sfârși Mardi Gras.

Carol clătină din cap.

— Nu, spuse ea solemn. Această vrajă nu se va stinge niciodată, și n-are nimic de-a face cu Mardi Gras.

Dansară în tăcere, pierduți într-o nesfârșită, grațioasă și lină mângâiere a cărnii palpitânde, a brațelor încolăcite și a trupurilor unite.

Multă vreme, restul lumii nu fu decât o mulțime de pete colorate ce se învârteau aiurea în jurul lor. Brusc, ceva străpunse acea barieră euforică. Ochii lui Carol erau încă pe

jumătate închisi când îl văzu. Încremeni în brațele lui Frank. Capul se depărtă de umărul bărbatului. Cu ochii larg deschiși, încercă să localizeze din nou ceea ce văzuse, dar neobosiții dansatori, mișcându-se în toate direcțiile, îi blocau vederea. Dispăruse la fel de repede cum apăruse.

— Ce este? întrebă Frank.

— A-a-a, se bâlbâi ea, încercând să găsească o minciună convenabilă. Asta pentru că nu-i putea spune ce văzuse, sau că o cuprinsese spaima când își dăduse seama că viața lui era în primejdie.

— Mi-e jenă, Frank, dar trebuie să găsim repede o budă.

Convins de necesitatea presantă pe care i-o sugerase tonul ei, abil prefăcut, el se uită în jurul lor.

— Să încercăm într-unul din restaurantele de colo. Va trebui, totuși; să așteptăm puțin, din cauza mulțimii.

— Să ne-ntoarcem, mai bine, la hotel. Va fi mai repede așa.

Se întoarseră, îndreptându-și pașii, în ritm viori, spre Dalpeche.

Carol concepuse o minciună perfectă și inofensivă.

Dacă, invocând orice alt motiv, ea s-ar fi întors în camera ei, Frank ar fi vrut s-o însoțească, cu siguranță. Ar fi fost imposibil să nu-l lase să intre, decât dacă i-ar fi trântit ușa în nas. Dar așa, o părăsi pur și simplu la ușă, rugând-o să-i dea un telefon când va fi gata să iasă din nou în oraș.

— Desigur, Frank, răspunse ea, făcând câțiva pași grăbiți înspre baie!

În clipa în care el închisese ușa, ea se și repezi la telefon. Îl sună pe Jesse Calhoun.

— Slavă Domnului că te-am prins, spuse ea imediat ce el răspunse.

— Ce e, scumpo? Îmi pare că... nu-s sigur... ești cam ciudată.

Așa era, o încerca o stare ciudată — era confuză, nervoasă, și al dracului de speriată.

— Jesse, cred că ai face foarte bine dacă ai verifica ultimele rapoarte legate de locul unde se află acum Oliver Percy Jones.

— Ia-o încet, Carol. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că aproape m-am ciocnit cu el în Piața Jackson. Acum câteva minute eram acolo, cu Frank, pierduți în mulțime. Căscam și eu ochii și dintr-o dată am văzut tatuajul acela, în mărime naturală, la câțiva pași de noi.

— Poate n-a fost Jones. Ar putea exista o mulțime de tatuaje identice cu al lui. Carol, cum arăta tipul?

— Jesse, nu l-am văzut. Tot ce-am văzut a fost brațul acela păros și desenul acela oribil.

— Nu fi copil! Cum ai fi putut să-i vezi brațul, fără să-l vezi pe de-a-ntregul.

— E simplu! Jesse e sezonul Carnavalului. Ai fost vreodată pe aici de Mardi Gras?

— Bine, bine! Am înțeles. Mai verific o dată. Și te sun. Ești la hotel?

— Da. Jesse, stai, Frank nu știe nimic de asta. Momentar nu e lângă mine, dar e posibil să apară în orice moment. Așa că dacă-ți voi spune Mătușă Belle sau cam așa ceva, când voi ridica receptorul, să nu crezi că am înnebunit; pur și simplu mă voi ascunde de el. OK?

— Am înțeles, Carol.

Carol puse receptorul în furcă și rămase o clipă cu ochii pe telefon. Trecură cinci minute. Nervii vibrau de încordare. Se ridică și se apucă să măsoare, cu pasul, în lung și-n lat încăperea, nedezipindu-și privirea de telefon.

— Incredibil, dar adevărat, își spuse ea. Sunt sigură de ce am văzut.

Telefonul sună. În graba ei de a răspunde ridică receptorul aproape în cădere liberă.

Era vocea lui Frank.

— Carol? Ți-e mai bine?

Îl repezi, în graba ei de a elibera linia.

— Vrei să mă mai lași câteva minute? Te sun eu.

Trânti telefonul în furcă, nelăsându-i nici măcar timp să-și ia la revedere.

Începu din nou să măsoare camera cu pașii, răsucindu-și agitată mâinile și urmărind ticăitul ceasului. În sfârșit, telefonul sună din nou.

— Jesse? Carol aproape țipă numele bărbatului.

— Da, Carol. Eu sunt.

Își dresе glasul, părând nervos. Apoi lăсă să-i scape printre dinți un șuierat, înainte de a-i povesti ce descoperise.

— Mi-e teamă că s-ar putea să ai dreptate. Jones a evadat acum trei zile din Penitenciarul Statului Louisiana. Ar fi normal să încerce să se piardă în mulțime, sărbătorind Mardi Gras, acolo, în New Orleans. E dat în urmărire generală, dar tu ești prima care l-ai localizat. Bineînțeles că le voi transmite informația autorităților de acolo.

— Vai, Jesse? Trebuie într-adevăr?

— Bineînțeles Carol, tipul e periculos, e un criminal notoriu.

— Știu, știu. Sunt speriată, pentru că îl caută pe Frank.

— Un motiv în plus să-l prindem și să-l băgăm la beci cât mai repede posibil.

— Ai dreptate, Jesse. Momentan sunt puțin tulburată. N-ai putea, însă, ca atunci când îți vei înainta raportul, să nu-mi pomenеști numele? N-ai putea să le spui că un anonim te-a anunțat?

La capătul celălalt al firului, Jesse făcu o pauză, părând să-i cântărească rugăminta.

— Mda, cred că аș putea s-o fac. Nu înțeleg însă de ce ții neapărat să nu fii amestecată, pe față, în povestea asta. Știi foarte bine că, mai devreme sau mai târziu, Frank va afla că tipu' e liber, dacă nu cumva а și аflat.

— Pur și simplu nu vreau ca numele meu să fie legat de chestia asta, cel puțin pe moment.

— Dar de ce?

— Nu înțelegi, Jesse? Frank și cu mine ne înțelegem foarte bine. De fapt, atât de bine, încât nu vreau să fim tulburați de nimic. Ieri am avut o viziune... ceva înfricoșător.

— Ce?

— Era în legătură cu Eileen. Se petrecea în ziua când а dispărut, sunt sigură.

— Dumnezeu!

— Și cred că acest Jones este cel care а omorât-o.

— Omorâtă? Carol, dar nimeni nu i-a găsit trupul. Ar fi

putut foarte bine s-o șteargă în Africa de Sud, sau să fie răpit de un OZN. Îți dai seama câți oameni dispar în fiecare an? Nu cred că e cazul să presupui așa ceva.

— Sunt sigură că Eileen a avut parte de o moarte oribilă al cărei autor este omul cu tatuat. Dacă am dreptate, și dacă Frank află, el nu va mai fi niciodată același om. Va fi veșnic sub povara autoînvinuirii. La fel de bine, l-am putea lăsa pe Jones să-l omoare pe Frank. Nu va fi cu mult mai dureros pentru el decât dacă ar afla adevărul despre Eileen.

— Isuse! Ce porcărie! Dar ai dreptate. Ani de zile Frank a trăit la limita suportabilului. Dacă viziunea ta a fost corectă, vestea asta l-ar băga în mormânt.

— Atunci, n-o să mă citezi în toată chestia asta?

— Doar dacă îmi promiți că mă vei suna imediat ce vei mai vedea ceva.

— Ai cuvântul meu. Acum e timpul să plec. Frank mă așteaptă.

— Carol, să fiți amândoi cu ochii în patru.

— Bine.

Chiar în momentul în care pusese receptorul în furcă Frank bătu în ușa.

— Imediat, strigă ea, după câteva momente, necesare pentru a-și recăpăta stăpânirea de sine.

Când deschise ușa, Frank păși înăuntru și o luă în brațe.

— Ia să vedem, unde rămăsesem? murmură el, cu nasul cufundat în grumazul ei, purtând-o în pași de dans spre dormitor.

— Te rog, Frank. Nu putem dansa aici.

— De ce? întrebă el. N-avem destui spectatori? Dacă așa, atunci ne vom întoarce în Piața Jackson, scumpo.

Auzind de locul în care îl văzuse pe Jones, ei îi îngheță sângele în vine. Ar fi vrut să blocheze ușa și să-l păstreze pe Frank lângă ea până ce ticălosul ăla se va fi întors acolo unde î era locul, pe culoarul condamnaților la moarte. Știa, însă, că așa ceva era cu neputință.

Totuși, în noaptea asta putea să-l țină lângă ea. Gându-se acesta îi dădu o clipă de liniște interioară; doar o clipă însă pentru că mâine Frank se aștepta să rătăcească iar prin puhoiu

de oameni sărbătorind Carnavalul. Dar undeva în mijlocul mulțimii, un ucigaș nebun pândea să-i pună capăt vieții.

Ține-l lângă tine! Ține-l în siguranță! Aceste două gânduri îi copleșiră mintea lui Carol. Îl prinse pe Frank pe după oțel și, înălțându-se pe vârfuri, îl sărută:

— Dacă, rămânem aici, în loc să ne întoarcem în Piața Jackson, am putea face și altele, șopti ea, trăgându-l înspre pat.

— Credeam că voiai să-l vezi pe Gerald McRoney, la parada lui Bacchus. Dacă ai fi zâmbit drăgălaș și ai fi țipat tare, iar fi aruncat, probabil, dubloni, cărți de joc și un pahar pentru jucat zaruri, toate făcute din zahăr, numai bunătăți.

— Toate bunătățile de care am nevoie sunt aici, se miorlăi Carol.

Frank atâta aștepta. Într-o clipă, se regăsiră dezbrăcați, în pat, încolăciți, copleșiți de dorință, prinși în acea veșnică, dulce, nesfârșită încheștare dintre o femeie și un bărbat.

Soarele după-amiezii coborî, luminând pe rând încăperea, în tonuri de aur și de sânge, de bronz și catifea purpurie. Abia după căderea întunericului, peste cei doi se așternu vâlul cețos al mulțumirii, separându-i de realitatea imediată și aruncându-i înapoi în timp, pe fiecare la locul său.

Călătoria în timp o făcură însă împreună.

Capitolul 13

Prima schimbare observată de Carol, fu căldura apăsătoare și, în plus, umezeala lipicioasă, de parcă toate ferestrele s-ar fi deschis brusc lăsând aerul nopții să pătrundă în încăpere. Apoi, țâșniră o puzderie de mirosuri tari. Mireasma dulce a parfumurilor franțuzești se lupta cu aromele mai puțin plăcute ale fumului de trabuc și ale corpurilor transpirate, printre care și propriul ei corp, de a cărui realitate își dădu seama când o picătură de transpirație i se rostogoli, încep, printre sâni.

O clipă mai înainte, Carol fusese în brațele lui Frank, cu ochii închiși, cu simțurile vibrând. Fusese pe cale să adoarmă. Când deschise ochii, totul se schimbase. Propria ei identitate dispăruse. Se simțea straniu, de parcă ar fi fost drogată nesigură de locul în care se afla. Apoi, într-o străfulgerare înțelese — era în Salonul de Bal Orleans.

Privi în jurul său. Aproape o duzină de tinere femei — toate îmbrăcate în frumoase rochii albe, feciorelnice — stăteau așezate pe elegante scaune aurii, de-a lungul pereților încăperii. Pe lângă fiecare din ele se găseau femei mai vârstnice, toate aruncând în jur priviri vulturești, ce evaluau concurența și posibilitățile de alegere.

Aceste doamne păreau însă că se topesc în fundal, în timp ce Cami se concentrează asupra rivalelor sale — frumuseți grațioase, cu rochii de puritatea zăpezii.

Nu întâlnise niciodată atâta gingășie adunată la un loc. Fetele astea făceau ca fiicele stăpânilor de plantații din Louisiana să pară niște șterse apariții. Dar, medită ea, majoritatea acestor domnișoare aveau drept tați pe aceiași seniori Creoli. Doar sângele mamelor lor adusese acea nuanță exotică ce lipsea din sângele albastru ale frumoaselor pe care ea le cunoștea.

Cami nu era prea sigură de ceea ce se așteptase ea de la aceste femei de culoare libere, dar era evident că absolut toate erau frumoase, tenul lor fără cusur având nuanțe variind între paloarea fildesului și roș-galbenul aurului.

Unele aruncau priviri întunecate, altele aveau, ca și ea, ochi albaștri, iar altele te luminau cu subtilele lor nuanțe chihlimbarii, ca ale Fionei. Unele aveau părul negru, ca și al ei, altele erau roșcate sau chiar blonde. Aveau ținuta unor regine și își purtau mătășurile, catifelele, penele și bijuteriile cu o eleganță pe care o întâlneai doar la casele regale ale Europei.

Sala de bal crea un decor perfect pentru aceste splendide tinere. Încăperea înaltă și lungă era o adevărată minune, cu fantasticile ei picturi murale, cu candelabrele ei de cristal, cu tablourile ei de preț și cu podeaua ei, din scânduri de chiparos, peste care fusese fixat parchet de stejar perfect lustruit. Viitoarele întreținute, cugetă Cami, păreau o colecție neprețuită de păpuși de porțelan, perfect aranjate într-o vitrină opulent împodobită.

Chiar în timp ce Cami privea, impresionată, în jurul ei, își făcu apariția primul grup de bărbați, venind de la parter, din saloanele de jocuri de cărți. Reflecțiile ei plăcute se schimbă brusc într-o stare de neliniște când simți ochii bărbaților măsurând-o.

— Zâmbește, *ma chere*, îi suflă Fiona. În orice clipă poate să-și facă apariția, în fața ta, un gentilom. Fără îndoială, îmi vor cere permisiunea să te ia la dans. Adu-ți aminte, totuși, că va trebui să te prefaci că n-auzi nimic din cele ce-ți vor spune. Trebuie să pară că te uiți prin ei. Dacă îi vei privi în față, gestul tău va fi interpretat ca un flirt. Un păcat de neiertat!

Flirtul era ultimul lucru la care se gândea Cami. Se străduia doar să nu arate cât de stingheră și jenată se simțea.

Așteptase atât de multe de la seara asta, ca acum totul să ia aerul celei mai pure forme de tortură. Întreaga greutate a faptelor sale o copleșise, în sfârșit. Prin simplul fapt că se afla aici, la acest bal, ea făcea publică deplina ei bunăvoință și capacitate de a manevra bărbații și sexul, și orice situație ce ar fi apărut în consecință — fie căsătorie, fie, mai probabil, o legătură neoficializată. De asemenea, venirea ei aici, distrusese orice posibilă șansă de a stabili o relație tradițională cu un bărbat.

Fiona remarcă brusca nervozitate a lui Cami. Îi păru a fi semn bun. Oricum, o femeie tânără n-ar trebui să fie niciodată prea sigură de farmecele ei. Simplul fapt de a cădea pe gânduri, însemna că frumoasa Camille se va purta cu multă prudență.

Își privi frumoasa pupilă, îmbrăcată într-o splendidă rochie de mătase albă, argintie, cu pieptul împodobit cu flori palide de lămâi și cu gardenii în părul negru ca noaptea, revărsându-i-se într-o cascadă năvalnică pe umeri. Cami arăta ca o prințesă din povești. Brusc, Fiona se simți ca o vrăjitoare haină, pentru că o adusese pe inocenta fiică a iubitului ei în acest loc sordid. Edouard n-ar fi fost niciodată de acord cu asta.

Fiona oftă, în tăcere. Acum era prea târziu.

O siluetă înaltă se îndreptă spre ei. Fiona șopti:

— Camille, arborează zâmbetul cel mai cuceritor de care ești în stare.

Frumosul chip al lui Cami părea mai degrabă pregătit să suspine decât să zâmbească. Inima îi bătea în piept ca unei porumbițe speriate, dar ea își dădu toată osteneala ca să urmeze instrucțiunile Fionei.

— Bine, Cami! murmură Fiona. Arăți cu adevărat sobră.

Cu ochii lăsați în jos, Cami privea iscoditor, printre gene, impozantul străin ce se îndrepta spre ele. I se tăie respirația. Inima își mări ritmul. Era înalt și zdravăn, îmbrăcat complet în negru, exceptând cămașa albă cu jabou și broderia aurie a vestei. Totuși, mai mult decât orice, fu izbită de strălucirea întunecată a ochilor lui și de cicatricea palidă de pe obrazul său drept.

Victoine Navar! Cami mulțumi soartei că trebuia să nu vorbească. Cu Vic cel Negru lângă ea, oricum nu și-ar fi putut regăsi graiul.

— Domnu' Navar, ce plăcută surpriză.

Țonul rece al Fionei îi contrazicea vorbele. Cami simțea încordarea femeii.

El făcu o plecăciune scurtă, fixând-o pe Cami cu privirea, în timp ce continua să-i vorbească Fionei.

— Madame, plăcerea e de partea mea. Aș putea să vă rog să mă prezentați acestei încântătoare domnișoare?

Fionă se întoarse spre Cami, încercând parcă să se hotărască ce să facă. Pentru a câștiga timp, Fiona își flutură, la unison, evantaiul și genele, aruncând priviri furioase în jurul său.

— Presupun că o simplă prezentare nu va dăuna nimănui, spuse ea în cele din urmă.

Cami schimbă câteva replici convenționale cu Victoine Navar. Dincolo de cuvintele formale, simțea cum Vic cel Negru o privea pe furiș, măsurându-i farmecele și făcându-și planuri cum s-o seducă, presupuse ea. Gândurile astea îi înflăcărară obrajii și umerii, ba chiar și restul trupului, ascuns în rochia sclipitoare.

— Mi-ai putea permite să dansez cu *Mademoiselle* Cami? întrebă Vic, în cele din urmă.

Fiona nu-i răspunse. În schimb, se ridică și îi făcu semn lui Vic s-o însoțească în balcon, unde voia să ia o gură de aer proaspăt. El o urmă, la fel de tăcut ca și ea.

Frank adulmecă aerul umed și fierbinte chiar înainte de a-l simți în jurul său. Deschise ochii, fără să se mire de ceea ce descoperi — Carol dispăruse, el aflându-se în alt timp și alt spațiu. Ultimul gând conștient al lui Frank Longpre fu: Unde dracu' a dispărut Carol, de data asta?

Vic se găsea în balconul micuț, privind-o pe Fiona. Zâmbetul ei se topise. El ghici corect ce avea în minte.

— Foarte drăguț din partea dumitale că vrei să dansezi cu Cami, dar din câte îmi aduc aminte, ești un om însurat. Nepoata mea se află aici pentru ași asigura un protector. Ea este doar o copilă înspăimântată și am băgat de seamă că simpla dumitale apariție a îngrozit-o, așa cum se și cuvenea. De ce nu lăși biata fată în pace, Victoine? Sunt atâtea alte femei frumoase, aici, în seara asta.

— Cami este cea cu care vreau să dansez, Fiona. Știi foarte bine că o să mă port cu ea cu blândețe. Îmi pare a fi la fel de agreabilă pe cât e de frumoasă.

Îi zâmbi frumoasei femei, îmbrăcată în mătăsuri strălucitoare și purtând un turban roșu.

— Frumusețea ca frumusețea, rosti sec Fiona, schimbându-și tactica, decisă, acum, s-o protejeze pe Camille. Mi-e teamă că vei descoperi că este foarte stângace. Arată ca o femeie, dar este deosebit de imatură pentru vârsta ei.

— Cu atât mai ușor va fi de modelat pentru a deveni o doamnă adevărată, spuse Vic, zâmbind perseverent.

Fiona ezită.

— N-ar trebui să permit așa ceva.

— Tot ce îți cer este un unic dans, spuse el, așteptând un răspuns ce nu veni. Te rog Fiona, de dragul prieteniei noastre. N-am să-i fac nici un rău copilei.

— Foarte bine, cedă Fiona. Dansează cu ea și poartă-te curtenitor cu ea, chiar dacă te plictisește.

Vic cel Negru nu se temea că se va plictisi. Nerăbdător să-și preia partenera, se grăbi să se întoarcă în sala de bal. Fusesse uluit de personalitatea fetei, dar nu îndrăznea să i se destăinuie Fionei.

— *Mademoiselle*, mătușa dumneavoastră și-a dat acordul. Făcu o plecăciune scurtă, apoi îi zâmbi cuceritor. Îmi acordați acest dans?

Panicată de întâlnirea cu bărbatul pe care îl admira, Cami nu putea să-și găsească cuvintele. Inima îi bătea nebunește în piept. Privi înspre ușa ce dădea în balcon. Fiona tocmai intra, fără să zâmbească, dar încuviințând tăcută, prin înclinarea capului.

— *Oui, m'sieur*, murmură Cami, tremurând, copleșită de un amestec de teroare și încântare.

Aproape leșină când Vic cel Negru o prinse de mână. De aproape, arăta chiar și mai frumos și mai viril. Era de ajuns să-l privească și îi și venea să se întoarcă și să fugă, nesigură de cum va aprecia el cele spuse sau făcute de ea. Cea mai ușoară atingere a lui o electriza. Vocea sa groasă, amplă o mângâia. Puterea și grația cu care o conducea, pas cu pas, în timpul

dansului, îi provocară un sentiment de totală dependență, fiind practic prinsă de farmecul lui bărbătesc. Dar, cu cât devenea mai vrăjită, cu atât, mai tare se lupta împotriva atracției pe care el o exercita asupra sa. Era hotărâtă să nu-l lase pe Vic să-și dea seama de starea ei. Nici unui bărbat nu ar fi trebuit să i se permită să-i facă așa ceva!

Deși Fiona îi acordase permisiunea pentru un singur dans, Vic refuză să renunțe la pretențiile sale asupra lui Cami, monopolizând-o pentru întreaga seară. Ea devenise pentru el nu doar o femeie tânără și frumoasă, ci și o supremă provocare. Simțea că ea se ține la distanță, ca de gheață, dar cu cât era mai rezervată atitudinea ei, cu atât devenea Vic mai fascinat.

La rândul ei, Cami simțea că îi este din ce în ce mai greu să-și mențină comportarea rezervată. Orice-ar fi spus vărul ei Morris, Vic cel Negru era un gentilom adevărat — politicos, fermecător, chiar blând. Și mai era și virilitatea sa copleșitoare. Cu cât încerca el mai tare s-o facă să se relaxeze și să se bucure de tovărășia lui, cu atât creștea teama ei față de sentimentele pe care le încerca datorită lui, față de împlinirile după care tânjea datorită lui. Fiona îi povestise despre bărbați, și despre dragoste, și despre scandaloasele întâmplări din spatele ușilor închise ale dormitoarelor. Închipuindu-și-l pe Vic cel Negru făcând chiar acele lucruri cu ea, se cutremura oripilată dar, și copleșită de o dulce senzație anticipativă.

Odată cu lăsarea serii, Cami devenea tot mai conștientă de intențiile amoroase ale lui Vic cel Negru. Ofensiva sa începuse încet, pe ocolite. O strângere de mână mai fermă decât se cuvenea, o atingere întâmplătoare pe obraz, câteva șoapte de alint din când în când. Apoi, în timpul unei pauze, el se lansă în atacul decisiv. O ademini afară, în balcon, chipurile pentru a se răcori în briza fluviului. Acolo, în balconul de la primul etaj, suspendat deasupra străzii Orleans, Victoine Navar făcu pasul cel mare.

La început, Cami habar n-avu ce avea el de gând. Se trase mai aproape de ea, atât de aproape încât îi simțea pe obraz răsuflarea fierbinte. Când mâna lui se strecură pe după mijlocul ei, teama și nesiguranța îi tăiară respirația. Bineînțeles că în timpul dansului se atinseseră, dar acum situația era cu

totul alta. De data asta erau singuri și nu era nici muzică pentru a-i scuza întâmplătoarele intimități. Rămase țepăună în timp ce mâna lui o cuprinse. Cu blândețe, el o forță să se întoarcă spre el. Nu spuse nimic. O privea pur și simplu. Chipul lui era solemn, aproape încordat, iar în ochii întunecați îi strălucea o emoție neliniștitoare.

Cami ezită. Ce se aștepta de la ea? Fiona nu o prevenise că s-ar putea să treacă prin așa ceva. Când el o trase și mai aproape, simți cum răsuflarea lui fierbinte îi săruta obrazul. Se simțea lipsită de puteri. Pentru o clipă, apropierea lui o făcu să cadă într-o veselă beție.

Apoi se întâmplase! Mai târziu, Cami își spuse că l-ar fi putut opri, dar în sinea sa știa că nu era adevărat. Nu avusese nici cea mai mică bănuială legată de intențiile sale, până ce fusese prea târziu. Adineaori stătuse în fața lui, iar acum buzele lui se lipiseră de ale ei. Sărutul durase doar o clipă, dar pecetea lui rămase întipărită în sufletul lui Cami.

— Nu e nevoie să fii sfioasă cu mine, șopti el. Voi avea grijă de tine, *ma chere*. Cuvintele îi erau solemne; o promisiune făcută din inimă. Vei fi iubită mea, ba nu, adorata mea.

Sinceritatea lui o copleși pe Cami. Aceasta era clipa pentru care se pregătise, pentru care complotase. Vic cel Negru era singurul bărbat pe care ar fi putut să-l iubească. Ar fi vrut să-i spună atâtea lucruri; ce simțăminte aprinsese în ea, gândurile pe care apropierea lui i le născuse în minte și în suflet. Dar cuvintele refuzau, pur și simplu, să vină. Și ce conta? Oricum, toate dorințele ei ar fi fost respinse de Fiona. Nu ea tunase și fulgerase ori de câte ori Cami îndrăznise să pomenească numele lui Victoine Navar?

— Cami, ce se întâmplă? vocea lui era gravă și mângâietoare.

— Fiona, rosti Cami cu o voce tremurândă. Ea nu va fi niciodată de acord.

— Chiar ai nevoie de încuviințarea ei pentru a avea un iubit, pe cineva care să te ocrotească și să te adore de azi înainte?

Cami își ținu respirația. Nu se așteptase niciodată ca el să-și exprime atât de fățiș intențiile.

Înainte ca ea să răspundă, el adăugă:

— Spune-mi care este dorința ta, Cami.

— Trebuie să vorbești cu mătușa mea.

El îi zâmbi, înțelegând replica drept acceptare. Luminițele din ochii lui sclipiră vesele.

— Desigur. Vom pune împreună la punct toate cele cuvenite, dacă așa vrei tu.

Ea ar fi vrut să țipe de bucurie și să-l ia în brațe. Reuși însă să-și păstreze cumpătul și tonul sec al vocii.

— Dar dumneavoastră ce vreți, domnule?

Drept răspuns, Vic cel Negru o luă pe Cami în brațele sale vânjoase. Ea îi simțea inima izbindu-se de sânii ei tremurânzi. Mai simțea, de asemenea, și o altă parte a corpului lui, și făcând legătura cu cele ce-i povestise Fiona, înțelese că pasiunea era stârnită în el până la un nivel primejdios. Când el o sărută iarăși, ea știa că ar fi trebuit să se opună, însă se abandona propriilor sale dorințe.

Încă un sărut, și încă unul. El o ținea strâns, hărțuindu-i buzele înainte de a-și strecura limba în gura ei. Cami nu putu rezista unui astfel de șoc. Ar fi trebuit să bănuiască. Ar fi trebuit să fie în gardă tot timpul. Fiona îi povestise despre acest sărut cu limba, atât de apreciat de francezi. Cami fusese scârbită la vremea respectivă, considerând faptul drept o practică dezgustătoare. Dar descoperise că nu era chiar atât de rău să încerce să-și izbească limba de a lui. Atingerea asta moale și umedă îi dădea fiori fierbinți în tot trupul.

Simțind-o cum îi tremură în brațe, Vic se trase înapoi. Ea abia avu timp să încerce un trecător sentiment de dezamăgire, înainte ca buzele lui să se oprească pe umărul ei gol. Se încordă, neîndrăznind să răsuflă, în timp ce limba lui desena cercuri mici și umedă pe carnea ei arzândă.

Într-un târziu, Vic se opri, lăsând-o pe Cami fără puteri și cu respirația tăiată. O privi tăcut în ochi. După o bucată de timp, ce păru o veșnicie, el îi vorbi în sfârșit, glasul său fiind amplu și fierbinte și aspru.

— Iubita mea, vei fi a mea chiar în noaptea asta, dacă toate vor decurge cum vreau eu.

Cuvintele trimiseră un freamăt drept în inima lui Cami.

Chiar dacă se temea de ceea ce îi putea face Vic, o parte a trupului său ardea de dorința de a i se dăruî.

Înțelegându-i, parcă, tulburarea, el spuse blând:

— Nu-ți face griji, *ma chere*. Niciodată n-aș putea să-ți cer să vii la mine, înainte ca tu să fi pregătită. Îți promit să am răbdare cu tine. Adăugă, murmurând mai mult pentru sine:

— Cel puțin voi încerca.

Ea ar fi trebuit să-i spună că nici un bărbat nu o va forța... că numai dragostea o va face să se dăruie și că simțea o astfel de dragoste pentru el și că va veni de bună voie. Dar era prea speriată ca să-și rostească cu glas tare gândurile. Tot ce putea să facă era să-l privească, în timp ce teama și dorința se luptau în ea.

— Vino, trebuie să vorbim imediat cu Fiona, spuse Vic.

În clipa în care reintrară în sala de dans, un tânăr ușor amețit de băutură, se apropie de ei. O privi lacom pe Cami, cu ochi verzi lipsiți de viață, apoi încercă s-o prindă de mână.

— Madame Le Moyne mi-a permis să dansez cu nepoata ei, anunță individul.

Furios, Vic o îndepărtă pe Cami și se așează între ea și tip.

— Domnule, mi se pare că n-o să dansați!

— Să te ia dracu', Navar! zbieră zdrahonul cherchelit. Nu tu poruncești aici. Acesta e dansul meu!

— Carnetul de bal al domnișoarei Cami este plin, insistă Vic cel Negru, tonul său amenințător avertizându-l pe celălalt, la fel cum o făceau și cuvintele.

— Navar, nu vrei să mă însoțești până în spatele catedralei, în Piața St. Anthony? Adu-ți și-un martor. După ce ne vom încheia socotelile, voi putea dansa în voie cu domnișoara.

Auzind că se pune la cale un duel, Fiona interveni.

— Domnu' Navar, acum trebuie să-mi duc nepoata acasă. Vrei să ne aștepți jos la trăsură?

Așa zisul admirator a lui Cami o fulgeră cu privirea pe Fiona.

— Madame, ne întrerupeți. Navar și cu mine avem de rezolvat o chestiune personală. A sosit timpul ca Vic cel Negru să-și pregătească înmormântarea.

Cami simțea cum teama îi alerga prin vine, ca o lavă

incandescentă. Doar nu găsisese omul pe care și-l dorise pentru a-l pierde înainte chiar de a încerca să trăiască împreună. Însă Fiona îi sări în ajutor.

— Domnu' Labot, spuse ea pe un ton uimit, doar nu vreți să spuneți că veți părăsi acest minunat bal și pe toate aceste domnișoare, pentru a-i permite domnului Navar să vă străpungă cu sabia sa?

Arboră o mină tristă.

— Ce pierdere ar fi! Sunteți un tânăr atât de drăguț. Păi, orice domnișoară din încăperea asta ar fi încântată să danseze cu dumneata.

— Vreau să dansez cu *Mademoiselle* Cami!

— Poate altă dată, îi replică zâmbindu-i cochetă. Noi tocmai plecam. Acum, vezi-ți de drum, cât încă se mai poate. Toată lumea știe că domnu' Navar este cel mai iscusit spadasin din New Orleans, dar mai este și foarte iute la mână.

Tânărul domn Labot, alese distracția în locul vitejeiei. Se cărăbăni repede, Fiona, Vic și Cami urmărindu-l cu privirea.

— Era cât pe ce, zise Vic. De ce sunt atât de dornici să moară prostănații ăștia tineri?

Cami se holba la Vic cel Negru, cu o nouă spaimă crescând în ea.

— Chiar l-ai fi omorât ca să nu danseze cu mine?

— N-aș prea fi avut de ales, dacă el forța nota, răspunse Vic. Unui duel în Piața St. Anthony arareori îi supraviețuiesc ambii participanți. Cu alte cuvinte, ar fi fost ori el ori eu. Cât despre mine, am niște planuri mai urgente în legătură cu seara asta.

— Aș fi dansat cu el, insistă Cami.

În ochii lui Vic se aprinseră flăcări de mânie.

— N-ai fi dansat, pentru nu aș fi permis eu asta, Cami.

— Ce spui, Victoîne? gâfâi Fiona.

— Spun că tu și cu mine, Fiona, avem de pus la punct niște lucruri.

— *Mon Dieu!* Cuvintele Fionei fură doar niște șoapte slabe.

— O vreau pe Cami, ca protejată a mea! Ea a fost de acord cu propunerea mea.

Fiona nu spuse nimic. Încă simțea că fata s-ar fi eschivat în ultimul moment. Între a vrea ceva și a face acel ceva, era o distanță mare. Bănuia că, în orice clipă, Cami și-ar putea pierde și ultima bucățică de curaj și ar ruga-o pe Fiona s-o ducă acasă, și să nu mai pomenească vreodată de Victoine Navar și de Balul Quadroon. Dacă aprecierile Fionei erau corecte, Camille va fi în curând înapoi la Mulgrove, acolo unde îi era locul.

Următoarele cuvinte ale lui Cami o șocară pe Fiona.

— Da, se pare că am fost de acord, spuse ea doar cu o ușoară ezitare, privind tot timpul înspre Vic cu ochii umeziți de dor.

— Avem doar de făcut niște aranjamente, replică el, punându-și încă o dată brațul în jurul mijlocului ei subțire.

— Victoine, tu glumești, șuieră Fiona. E o copilă. Ea nu-și dă seama nici ce-i propui și nici ce vrea.

— Nu sunt o copilă! protestă Cami. Și ți-am spus ce vreau când am ajuns în New Orleans. Vreau dragoste!

— Și-o vei avea! spuse Vic înflăcărat, privind spre Cami.

Buimăcită, Fiona le făcu semn s-o urmeze, spre unul din saloanele de jocuri de cărți, neocupate, de la parter. Cum de pierduse controlul asupra situației? Ce se va întâmpla cu Cami? Poate că ar trebui să pună capăt mascaradei, dezvăluindu-i lui Vic adevărata identitate a lui Cami, mărturisindu-i lui Cami că Vic era căsătorit. Nu, era prea târziu și lucrurile merseseră prea departe. Pe lângă asta, presimțea că nici Vic nici Cami n-ar fi dat înapoi, chiar la aflarea adevărului. Tot ce putea să facă, era să spere că fata își va recăpăta rațiunea, înainte ca ea să-i permită lui Victoine Navar să-i păteze mai departe reputația și să-i ruineze viața. Mai era încă vreme — perioada în care se făcea curte.

Odată ajunși în salonul liber și așezați la masă, Vic porni lupta.

— Fiona, știi că am deja o casă. Aș vrea s-o iau cu mine pe Cami chiar în seara asta.

— Ce? țipă Fiona. Fără să-i faci curte? Fără să-i dai posibilitatea să te cunoscă, mai întâi de toate?

Vic îi zâmbi lui Cami.

— Ne cunoaștem destul de bine. Ești nerăbdătoare să vii

În casa mea, astă seară, nu-i așa, draga mea?

Fiona încercă să-și ascundă cu grație stupoarea.

— Victoine, casa e ceva, dar restul lucrurilor necesare instalării în ea? Ți poți permite să-i asiguri nepoatei mele o viață mai confortabilă? Dar hainele, bijuteriile, o trăsură, servitori?

Cami își răsucea capul într-o parte și-n alta, urmărind schimbul de replici al celor doi. Vorbeau fără să țină seama că era și ea în încăpere, negociindu-i de fapt carnea într-un troc cu aur. Cumva, în seara aceea, avusese certitudinea că nu se va ajunge niciodată aici. Fusesse sigură că Fiona n-ar fi permis asta. Dar, se părea că fosta amantă a tatălui său se lansase cu pătimaș entuziasm în această tocmeală.

După aproape o oră, Vic cel Negru se ridică, zâmbind.

— Deci, totul e aranjat. Acum îmi pot lua iubita cu mine, acasă?

— Acasă? Acum? Brusc, Cami fu iar cuprinsă de teamă.

Fiona crezu că întrezărește o subțire rază de speranță. Cami ar fi putut să revină asupra hotărârii sale.

— Cami, domnu' Navar le-a aranjat pe toate foarte bine, dar nu e încă prea târziu să te răzgândești.

Ochii ei aurii scânteiau, în timp ce-și susțineau la rândul lor, pledoaria mută în fața fetei.

— Copilă, te-am înțelege amândoi!

— Cami, spune ce simți!

La auzul vocii mânioase a lui Vic, Cami se întoarse spre el. Chipul era însăși masca hotărârii bărbătești. Pentru el, ea mersese prea departe pentru a-i fi permis, acum, să se răzgândească.

— Și îmbrăcămintea mea, și alte lucruri ce-mi aparțin? Întrebă Cami, conștientă că tentativa ei de a stopa cursul evenimentelor n-avea șanse de reușită.

— Măine dimineață, la prima oră, voi trimite pe cineva să-ți ia lucrurile din strada Love, răspunse Vic.

— Fiona?

Cami își întoarse privirea spre femeie, dar era limpede că ea nu mai putea face nimic. Cami se băgase singură în toată povestea asta. Era prea târziu să-și anuleze hotărârea.

Vic își așază brațul în jurul umerilor tremurânzi ai lui Cami

și o trase mai aproape de el.

— Mai gândește-te, Fiona, și nu-l aștepta pe servitorul meu la prima oră a dimineții. Sper ca eu și Cami să fim suficienți de ocupați cu altceva toată dimineața.

Totul se întâmpla atât de repede. Lui Cami i se învârtia capul. Își imaginase acest moment de multă vreme, dar acum se și întâmpla; ea nu mai era atât de sigură că era pregătită. Ce va face când vor sosi în casa lui Vic cel Negru și se va găsi singură cu un bărbat, pentru întâia oară în viața ei?

Clătinând tristă din cap, Fiona spuse noapte bună, o sărută pe Cami pe obraz, apoi plecă. Rămasă singură cu Vic cel Negru, Cami se simțea tot atât de stângace și de fără glas, cum fusese în noaptea în care îl văzuse pentru prima oară, la Mulgrove. Și dacă atunci avusese impresia că o privea de parcă ar fi vrut să se destrăbăleze cu ea, acum el o fixa de parcă ar fi vrut s-o devoreze în întregime, pe loc. În loc de asta, el o conduse afară, la trăsura care îi aștepta.

Merseră tot drumul în tăcere, Cami fiind pierdută în neliniștitoarele ei gânduri. Pe neașteptate, mâna lui Vic o atinse pe a sa, făcând-o să-i sară inima din loc.

— Am ajuns acasă, spuse el, blând.

Cami își ridică privirea.

— Acasă? repetă ea, apatică.

— Da, casa mea și a ta, *ma chere*. Îi strânse mâna. Hai, să intrăm!

— Stai! șopti Cami, știind că nu avea loc de întors, dar nervoasă la gândul că intra, efectiv, în casa lui, în dormitorul lui.

— Vino, iubirea mea, spuse Vic, liniștit. A venit momentul să părăsim trăsura asta îmbâcsită și să profităm de siguranța casei. Nu am încredere în aerul nopții. Eu, unul, sunt imun la frigurile orașului, dar n-aș vrea ca tu să respiri aceste miasme prea mult timp.

Îi luă mâna într-a lui și o strânse.

— Ești mult prea prețioasă pentru mine, draga mea Cami.

Cami își trase mâna, înfiorată.

— Foarte bine, domnule. Cum vrei dumneata.

O dată intrați, Cami își mușcă buzele, ca să nu izbucnească în plâns. Se simțea complet singură, la discreția lui

Vic cel Negru. Nu era pregătită, dar cum să-i spună lui asta?

— Ei, bine? Îți place? Întrebă Vic. Părea să nu bage în seamă tremuratul lui Cami.

— Da, *m'sieur*. E foarte frumos.

Se găseau într-un salonaș, decorat în verde și auriu. Vic se întoarse spre Cami, ochii lui negri adresându-i o privire rugătoare.

— N-ai vrea să-mi spui Vic? Te formalizezi atâta, de parcă ai fi o servitoare, și nu o...

— O, ce, *m'sieur*? îl provocă ea.

— O iubită.

El rosti cuvântul cu voce gravă, caldă și mângâietoare. Cami fu străbătută de un alt fel de fior.

Într-o clipă, își feri privirea de a lui. Deci asta era! Trebuia să privească situația în față. Nu voia ca ea să-i fie soție, ci doar femeie care să-i îndeplinească poftele. Rămânea o singură întrebare: când o va dezbrăca și îi va cere să se supună dorințelor lui? Ar fi vrut ca el să apropie momentul, pentru a termina cu chestia asta. Îi va prinde, oricum, bine. La urma urmei, ea fusese aceea care evadase din viața aceea sigură, dar plicticoasă, pentru a întâlni aventura și iubirea.

Pe neașteptate, Cami își aminti conversația sa cu verișoara ei, Lorena, în noaptea când părăsise Mulgrove. Îi povestise Rennei despre dorința ei de a găsi un bărbat care s-o iubească. Ei bine, dorința i se împlinise și avea bărbatul pe care plănuise să pună mâna. Doar că rolurile se inversaseră. Acum ea era prada, iar el urmăritorul. Foarte bine, dacă rolul acesta îi fusese atribuit, venise momentul să discute regulile jocului.

— Fiona mi-a povestit exact ce se așteaptă de la mine, rosti ea, mult mai curajoasă decât s-ar fi așteptat ea însăși să fie. Voi fi la dispoziția dumitale zi și noapte. Voi zâmbi mereu, chiar și când voi fi nefericită, mă voi face plăcută și-ți voi îndeplini poruncile. Deci, ce dorești de la mine, domnu'?

Discursul ei îl făcu pe Vic cel Negru să zâmbească, dar nu luă în seamă întrebarea directă. În loc să răspundă, îi dădu un pahar cu vin.

— Ai vrea să mănânci ceva, înainte de a ne retrage? Pe moment, n-am nici un servitor, dar sunt sigur că ți-aș putea

aranja un platou cu fructe, sau cu prăjituri.

Cami își sorbea vinul, privindu-l pe Vic peste marginea delicată a paharului de cristal. Așa, cugetă ea, deci, el premeditase totul. Fără servitori. Ce convenabil! O avea complet la dispoziția lui, s-o siluiască pe îndelete, fără ca nimeni s-o poată auzi strigând după ajutor.

— Nu, mulțumesc, răspunse ea, îngăduindu-și apoi un căscat, elegant ascuns în dosul palmei.

— Și eu sunt foarte obosit în seara asta, mărturisi el. Nu vrei să-ți arăt dormitorul? Te-ai putea schimba și apoi...

Lui Cami îi îngheță sângerile în vine, când el își lăsă fraza neterminată. Și apoi, ce? De parcă ea n-ar fi știut!

Sigur pe el, o clipă mai târziu, veni lângă ea. Cami recunoscuse flacăra întunecată din ochii lui. O văzuse și în balcon, chiar înaintea ca el s-o copleșească cu limba lui. Se îndepărtă puțin de el.

Punându-și deoparte paharul cu vin, Vic încercă s-o prindă pe Cami. Reuși, cuprinzându-i talia cu palmele. O ținea la distanță de un braț, plimbându-și privirea peste trupul ei. Fata tremura, în timp ce el îi privea sânii, străduindu-se să-i distingă, prin țesătura albă, străvezie, a rochiei. O examinează cu aceeași privire leneșă și îndrăzneță, cu care o examinase în noapte aceea de la Mulgrove. Senzația o lăsă confuză și fără suflare.

Într-un târziu, ochii lui se proptiră într-ai ei, iar Vic spuse:

— Cami, ești atât de frumoasă! Dacă ar fi după mine, te-aș lua în brațe chiar acum și te-aș duce în patul meu.

Frica o făcu pe Cami să respire neregulat, dar ea era hotărâtă să nu-i permită să afle cât de mult o înspăimântaseră cuvintele lui. Decisese că cea mai bună apărare era să se prefacă și să-l șocheze de fiecare dată când el o șoca. Dacă voia s-o aibă aici și acum, va trebui să înțeleagă că ea era o femeie dezghețată, și nu o copilă sperioasă, ce se cutremura la simpla lui atingere.

Scuturându-și capul, astfel încât părul să-i cadă doar pe un singur umăr, ea îl privi, zâmbind.

— Sper că n-ai de gând să-mi faci praf bunătate de rochie nouă, sfâșiindu-mi-o ca să-mi dezvelești sânii la care te holbezi în clipa asta.

— Să-ți sfâșii rochia? se miră el, făcând un pas înapoi, afișând o expresie amuzantă și dezgustată. Bineînțeles că n-aș face niciodată așa ceva.

— Aha! încuviință ea, dând din cap, de parcă i-ar fi putut citi fiecare gând. Atunci presupun că-mi vei arăta drumul spre camera ta, unde te vei tolăni pe pat — încălzit și pregătit — și-mi vei porunci să mă dezbrac în fața ochilor tăi lacomi. Ei bine, domnu', dacă ăsta ți-e planul, să nu tragi nădejde că voi tremura în fața dumitale cerându-ți îndurare. Deși îmi prețuiesc tainele, nu mi-e rușine de trupul meu.

Uluit de ieșirea ei, Vic era pe punctul de a izbucni în hohote de râs. Fata asta nu era o florică firavă, așa cum susținuse Fiona. Era un drac de fată, cu un temperament aprig, pe care, cu siguranță, nu va putea s-o plătească doar cu aur pentru a-i câștiga dragostea.

— Ai un corp de care nu s-ar rușina nici o femeie, i-o întoarse el, încă zâmbind. Și mai ai și o rafinată afinitate pentru bizar. Cu siguranță nu mă aștept de la tine să te dezbraci sub privirile mele pofcioase.

Își înălță o sprânceană și o privi gânditor.

— Cel puțin n-am plănuit așa ceva, dar dacă tu ai dori-o...

Fața lui Cami se făcu stacojie. În clipa aceea, Vic realiză că agresivitatea era doar de fațadă. Începu să înțeleagă că ea era cu adevărat îngrozită de ceea ce el i-ar putea face.

Străduindu-se să fie cât mai rezervat, Vic spuse:

— Cami, de ce ți-este teamă?

Tonul blând al cuvintelor sale fărâmiță fațada ei curajoasă. Ea își acoperi fața și lăsă să-i scape un hohot de plâns, prea mult reținut.

— Te rog nu face asta, spuse Vic, aproape cu răceală. N-am făcut nimic să-ți provoc jelitul. Și nici n-am de gând să-ți fac așa ceva. Credeam că mă placi, altfel nu te-aș fi adus niciodată aici. Cami, am sperat că am găsit, în sfârșit, în persoana ta femeia care să mă iubească. Dacă am greșit, atunci n-ai de ce să te temi. N-am să te mai ating niciodată.

Acum, un alt fel de groază îi tâlăzuî prin vine. Ea încercă să oprească șuvoiul de lacrimi, încercă să-și recapete glasul pentru a-i explica, dar era zadarnic.

— Vino, îi porunci Vic. Te voi conduce în camera ta. Cred că vei găsi acolo toate cele necesare; articole de toaletă, cămăși de noapte. Nu-ți face griji că voi da buzna peste tine în toiul nopții. Dacă vrei, poți să-ți zăvorești ușa. Măine voi avea grijă să te întorci vie, nevătămată și neatinsă la mătușa ta Fiona.

Tot ce îi povestise Fiona despre comportamentul ce se cuvenea să-l aibă o întreținută, îi veni lui Cami în minte într-o clipită.

"Trebuie să inspire mereu încredere, să fi darnică și iubitoare, dacă vrei să primești în schimb fericire. Un bărbat creol poate să fie necredincios nevastei sale, dar niciodată amantei sale. Legătura lor este mai sfântă decât cea a căsătoriei. Am întâlnit fericirea perfectă alături de bărbatul potrivit. Camille poate, în timp, vei avea și tu parte de asta." Timp! Da, timpul era cheia, înțelese Cami.

— Te rog, Victoine! Cami se străduise să-i spună pe nume, cuvintele sale fiind doar niște șoapte slabe. Nu mă goni. Dă-mi doar un răgaz, vrei?

Ea își îndreptă spre el o mână tremurândă, într-un gest implorator. Când degetele lui le atinseră pe ale ei, lui Cami i se păru că între ei avu loc un schimb de fluid vital. În clipa ceea, ea văzu cu ochii minții cum ei doi pluteau undeva sus de tot, încremeniți într-o imagine perpetuă a unui bărbat și a unei femei, întinzând mâna unul spre altul. Era un profund sentiment de dor, o sete nemărginită de a împărți durerea și bucuria și iubirea.

— Un răgaz. murmură el calm. Aș aștepta zile, ani, veacuri pentru a avea parte de dragostea ta, Cami. Tot ce-ți cer este să-mi dai o șansă.

Ușor. prudentă, Cami veni spre el. Cuvintele lui o impresionaseră cu adevărat. Cumva, trebuia să-i spună asta.

Simțind că starea ei de spirit se schimbase, Vic rămase pe loc, neîndrăznind nici măcar să răsuflă. Nu-și putea permite s-o sperie iar. Îi va acorda tot răgazul de care avea nevoie și chiar mai mult decât atât. Doamne, cât ar fi vrut s-o ia în brațe și să facă dragoste cu ea, ca un nebun, cu patimă, chiar în clipa asta! Dar se va stăpâni, până ce va fi pregătită și dornică să vină la el.

Un moment mai târziu, Cami se regăsi atât de aproape de Vic, încât îi putea simți căldură și îi putea auzi șuieratul ușor al

respirației. Îl privi drept în față. Obrazul lui rămase inert, cu excepția unui ușor zvâcnet nervos al maxilarului. Ea se ridică încet pe vârfuri, nereușind însă să-i ajungă la buze.

— Pecetluim învoiala cu un sărut? Îl rugă ea, vocea ei catifelată tremurând de emoție.

Vic cel Negru se aplecă înspre ea, ținându-și, încă, mâinile pe lângă corp. Când, în sfârșit, buzele li se atinseră, Cami simți o dorință atât de amețitoare că aproape se prăbuși într-un leșin. Instinctiv, mâinile i se prinseră de mijlocul lui. La început, vru doar să se echilibreze, dar după o clipă îl cuprinse în brațe, lipindu-și corpul de al lui.

Sărutul lor nu se mai sfârșea, o încleștare tandră și plăcută, ce îi încălzi lui Cami, la început vârfurile degetelor de la picioare, ca apoi să-i înmoaie genunchii. În curând întregul ei corp suferi același delicat impact. Palmele îi alunecau în sus și în jos pe spatele lui musculos trăgându-l înspre ea, ca să-i strivească sânii. Observă că Vic nu participă la revărsarea ei de pasiune. Brațele îi rămăseseră nemișcate pe lângă trup. Apropierea corpurilor lor i se datoră în întregime doar ei. Îl sărutase. Îl ținuse în brațe. Doar o parte a cărnii sale răspunsese la semnalele ei și se părea că era într-adevăr ceva independent de voința lui.

În clipa în care-i dădu drumul lui Vic, Cami se simți ca și cum ar fi cuprins-o frigurile. Gura îi tânjea după mângâierile limbii lui. Sânii își doreau să fie striviți de pieptul lui. Și ceva din adâncul ființei ei, ar fi vrut altceva de la el, ceva căreia ea nu putu să-i găsească un nume. Dar după toate cele prin care trecuse în ultimele ore, era cazul să-l roage ea pe el, ceva? Nu! Era imposibil. Ochii ei indigo spuneau destule, în timp ce priveau masca nemișcată a chipului lui. Deodată se mișcă ceva, un mușchi zvâcni lângă gura lui. Asta era, el era deci pe cale să rostească acele cuvinte, pe care Cami ardea să le audă. Însă, Vic spuse:

— A fost o zi grea. Hai, Cami, să-ți arăt unde e camera ta. Iar mâine...

— Mâine? Întrebă ea, șoptind nesigură, dar Vic cel Negru nu-și sfârși gândul cu glas tare.

Capitolul 14

Pentru Cami ziua cea grea se prelungi într-o noapte grea. Întinsă într-un pat imens într-o cameră vecină cu cea a lui Vic, ea revăzu cu ochii minții, de o mie de ori tot ceea ce i se întâmplase.

Își examinează spaimile legate, cu siguranță, de lucrurile acelea intime, despre care Fiona îi spusese că bărbații le fac femeilor. Cumva, însă acele lucruri păreau mult mai puțin înspăimântătoare acum, când ea gândea că aceste nemaipomenite experiențe la împărțea împreună cu Vic Navar zis cel Negru.

Aruncă o privire prin încăperea. El dormea într-o cameră legată de a sa printr-o ușă. Câțiva pași, o clanță apăsată, și ar fi fost acolo, cu el. Ce ispită uriașă!

Cu puțin înaintea răsăritului, Cami se ridică din patul său cu baldachini și se duse tiptil, desculță până la ușa ce le separa camerele. Cu siguranță, Vic dormea. Nu-l va trezi. Va arunca doar o privire ca să se asigure că mai era încă acolo.

Primele raze sidefii, firave ale răsăritului se strecurau pe podea atunci când Cami își apropie urechea de ușă ca să asculte liniște. Făcându-și curaj, ea apăsă încetisor pe clanță. Spre ușurarea ei ușa se deschise fără zgomot. Printre umbrele ce acopereau încăperea desluși forma întunecată a corpului său pe patul imens. Dormea pe spate. Era acoperit cu un cerșaf,

până la brâu, pîptul lui acoperit cu păr des și cârlionțat, ca o blană, fiind gol.

Fascinată de priveliște, Cami mai făcu câțiva pași în încăpere. Îl fixă atentă, cu privirea. Acum, când era relaxat, chipul îi părea mult mai tânăr. Obrazul cu cicatrice era înfundat în pernă. Părul lui negru, aspru era ciufulit, în el strălucind broboane de sudoare. Știa atât de puține despre Vic cel Negru. Ce viață dusese atunci când era mai tânăr? Ce spera și ce planuri își făcea pentru viitor. Apoi un alt gând îi trecu prin minte — ce-ar zice el dacă s-ar deștepta brusc și ar descoperi-o holbându-se la el? Această întrebare aproape o împinse înapoi în siguranța patului său, dar curiozitatea îi era prea mare ca să o lase să se întoarcă.

Înainte chiar de a-și da seama, Cami se regăsi aplecată asupra siluetei adormite a lui Vic, sorbindu-i din ochi chipul frumos, atât de împăcat în somn. Începu să cerceteze atentă trupul impunător al bărbatului de la șuvițele jilave de păr zburlit, lipite de frunte, la brațele puternice și pieptul lat. Vic se mișcă puțin și cearșaful ce-i acoperea mijlocul, alunecă în jos două degete. Cami se uită fascinată la pântelele tare, fără pic de grăsime. Își închipui ce rămăsese încă ascuns ochilor săi, sub cearșaf.

Își întoarse iar privirea spre chipul lui. În clipa aceea, îi veni să intre în pământ de rușine.

Vic se uita la ea cu ochii larg deschiși. O avertiză cu glasul său puternic:

— Cami, iubito, ai pășit pe teritoriul inamicului.

Ea încercă să încropească un răspuns, dar descoperi că prezența ei acolo era pur și simplu inexplicabilă. Când încercă să se întoarcă și să-și ia tălpășița, se loci de același insucces. Stătea pur și simplu, fără grai, lipită de pat, uitându-se, în continuare, la Vic cel Negru.

Pe fața lui se lăți un zâmbet. Simultan, sub cearșaf în josul pântecului, ceva se ridică formând un fel de cort. Lui Cami i se tăie respirația când înțelese despre ce era vorba.

Vic se întinse și își așeză mâna pe șoldul ei, mângâind-o până ce mijlocul ei fu cuprins de flacăra dorinței. Ar fi vrut atât de mult să se întoarcă în camera ei, unde să se ascundă, dar

atingerea lui vrăjită o ținea pe loc.

— Vino să stai lângă mine, o rugă el

Când ea se codi, el îi promise:

— Vreau doar să te simt lângă mine. Nu trebuie să te temi.

Fără nici o siguranță că făcea lucrul cel mai înțelept, Cami se așează pe pat lângă el. Stătea în capul oaselor, cu spatele spre el, neîndrăznind, încă, să se întindă. O clipă mai târziu, regretă lipsa ei de curaj. Vic îi prinse mijlocul cu amîndouă mâinile, mângâind-o, masând-o, frământând-o, trimițându-i fiori minunați în tot corpul. O rugă din nou:

— Cami iubito, nu vrei să te întinzi lângă mine?

Fără multă vorbă, ea se lasă pe perne, cu întregul trup rigid și nemișcat.

— Aha, așa-i mai bine, oftă Vic. Patul ăsta a fost făcut pentru doi. Altcum nici n-are rost. Dar noi doi încăpem perfect în el, recunoști?

În timp ce Vic vorbea, degetele i se plimbau în sus și în jos pe brațul lui Cami. O înnebunea.

— Mai bine plec, spuse ea pe neașteptate

— Cum vrei tu, răspunse Vic.

El era sub cerșaf — cel puțin o parte a lui — iar ea era pe cearșaf. El nu făcu nimic pentru a o obliga să rămână. Cu toate astea Cami se simți incapabilă să se miște. Căldura lui era atât de plăcută, iar atingerea mâinii lui atât de dulce. Începu să se destindă lângă el. Pe nesimțite, ochii i se închiseră. Contrazicând orice raționament obișnuit, adormirea ei în patul lui Vic cel Negru, lângă trupul lui gol, fierbinte, păru a fi lucrul cel mai natural din lume.

Surpriza cea mare va fi când ea se va trezi câteva ore mai târziu, trebuind să facă față situației la lumina zilei.

Vic nu se mai culcă. Cum ar fi putut cu o asemenea delicată și ispititoare femeie lungită lângă el? Al dracului blestem! După toate prin care trecuseră el și Cami în timpul nopții, să ajungă să se jure că n-o va atinge până ce ea nu va vrea asta!

— Scumpa, încrezătoare Cami, spuse el ușor, privindu-i chipul, la fel de frumos și de nevinoat ca al unui copil.

Era sigur că nu se va putea abține, să nu sărute acele dulci, țuguiate buze. Dar în clipa încercării gura lui ar fi trebuit să o acopere pe a ei, se trase înapoi, pșomorât.

— La naibal! înjură el în surdiță. De ce trebuie ca ea să se încreadă în promisiunea ce i-am făcut-o?

Asta așa era, ea chiar avea încredere în el.

— Și nici nu e pregătită, adăigă el cu glas tare.

Dacă orice altă femeie s-ar fi furișat în dormitorul lui, la răsăritul soarelui, acum ar fi fost anândoi adormiți, epuizați de o lungă și frenetică partidă de făcu dragoste. Cam îsta fusese primul gând al lui Vic când trezindu-se o descoperise pe Cami aplecată deasupra lui. În acea clipă minunată a deșteptării, el crezuse că ea era doar o fantasmă — o prea frumoasă rămășiță a unui vis de dragoste. Dar o simță atingere îl prevenise că era aievea. Când își pusese palma pe șoldul ei, îi simțise carnea fierbinte vibrând sub degetele lui, așa cum tremură crupa unei iepe-tinere, nervoase, atunci când atinge stăpânul.

— Te-am dorit atăta, spuse Vic siluetei adormite. N-ai să știi niciodată cât de mult. Aș fi vrutsă te țin în brațe să te legăn, să te fac să torci ca o-pisică.

Pleoapele lui Cami clipiră o dată, fără ca ea să se trezească.

Văzând că șoaptele lui n-o deranjaseră, Vic continuă.

— Ai apărut în viața mea, ca să mă scoți din minți, nu-i așa? Noaptea trecută am crezut pentru o clipă, că ai putea fi o femeie de gheață. Dar, din fericire, m-am înșelat. Pur și simplu n-ai de tainele iubirii și e speriată de necunoscut. Și ai avea și de ce! Nu prea sunt eu omul care să te apere, mai ales împotriva mea.

Întinse mâna, vrând să-i atingă sânul. Dar se răzgândi, cum făcuse și cu sărutul. În schimb, urmări cu privirea, cum pieptul i se ridica și cobora în ritmul egal al respirației. Cămașa pe care o purta era închisă la cât, dar conturul întunecat al sfârcurilor ei se distingeau clar prin batistul alb, subțire. Vic se aplecă asupra sânilor ei și suflă cu putere peste vârfurile lor. Observă fascinat creșterea și întărirea cărnii pe sub materialul

străveziu. Încetișor, continuă să se aplece până când gura lui se așează ușor pe vârful unei din cele două moviște ce se distingeau din relieful trupului. Răsuflarea ei profundă și fierbinte încălzi carnea feței.

Cami gemu în somn, determinându-l să se retragă, propriul lui geamăt repetându-l, în ecou, pe al ei.

— Gogoman prost! își spuse el. Și dacă se trezea? Nu te-ar mai fi crezut niciodată, și n-ar mai fi rămas cu tine.

Se lăsă într-un cot, lângă ea. Va trebui să se străduiască să se mulțumească doar cu privitul. Simțurile i se saturau cu imaginea ei în același timp cu ochii. Admiră amestecul de fildeș și abanos, părul ei și sprâncenele și genele, umbre întunecate pe porțelanul palid al pielii sale fine. Parfumul ei părea însăși esența femeii, aromele persistente de lămâi și gardenii amestecându-se cu dulceața agresivă a aromei de mosc specifică unei femei ce încă n-a cunoscut iubirea.

Încă dormind profund, Cami se întoarse înspre el. Mișcându-se, cămașa i se răsuci sub ea, dezgolindu-i jumătate de coapsă. Vic își impuse cu greu autocontrolul, când privirea lui descoperi splendidele picioare, bine făcute, cu tălpile lor gingașe, cu degetelele ei fine.

— Cami, mai întoarcete odată, șopti el, sperând fără nădejde că îi va auzi rugămintea și se va supune, că poalele cămășii se vor ridica și mai sus.

Lumina soarelui scălda, acum, întreg patul. Camera devenea umedă și fierbinte. Vic simți cum sudoarea-i curge pe spate. Vara, se trezea întotdeauna din cauza căldurii, iar în dimineața asta chiar trebuise să se trezească devreme. Și Cami transpira. Cămașa de noapte i se lipise de piele. Ar fi putut fi, de mult, la fel de goală ca și Vic. El zâmbi. Era, într-adevăr, atât de frumoasă, că el aproape se îmbolnăvea de dorință, doar privind-o.

— Iubițica mea, când vei fi pregătită, ce dezlănțuire de pasiune va fi.

Cami zâmbi, în somn de parcă l-ar fi auzit și i-ar fi înțeles cuvintele. Își rostogoli o mână de-a latul ceasafului până ce și-o propti pe pieptul lui Vic, o unghie îngrijită poposind chiar pe sfârcul lui drept.

— Ajungel mormăi ei, alunecând de lângă Cami și coborând din pat. Trebuia să se îmbrace înainte ca ea să se trezească.

Un tremur ușor mișcă salteaua. Ochii lui Cami se deschiseră. În prima clipă, nu realiză unde se află. Apoi, sentimentele de taină și stânjeneală pe care le încercase în noaptea trecută reveniră. Se găsea în casa lui Victoine Navar. Privire îi fu atrasă de o siluetă ce se mișca prin cameră. Aproape țipă. Maică Precistă, de fapt se găsea chiar în patul lui.

Iar el era puțin mai încolo, în picioare, întors, cu spatele spre ea, gol-puşcă. Închise repede ochii, nevrând să mai vadă spinarea dreaptă, bronzată, fesele albe și picioarele lungi și musculoase ce-i tulburau privirea. Chiar și cu ochii închiși, imaginea nu dispăru. La vederea lui, corpul ei fu cuprins de fiori. O amorțeală plăcută, înțepături fierbinți și delicioase.

Ce ar fi să mai arunce o privire?

Cami deschise ochii și aproape leșină. Vic se întoarse spre ea. Acum îl putea vedea din față, acum îi putea vedea și erecția imensă. Iar el o surprinsese spionându-l. O privea drept în ochii ei mari, fascinați.

— Bună dimineața, spuse el nonșalant. Ai dormit bine?

Cami înghiți în sec, încercând să-și regăsească vocea pierdută.

— Nu știu.

Înțelegând pe ce anume se fixase privirea ei, Vic luă de pe măsuta de toaletă un prosop pe care și-l înfășură în jurul mijlocului.

— De vreme ce nu știi cum ai dormit, atunci cu siguranță nu te-a deranjat nimic.

Se duse spre polița unde-și ținea sculele de bărbierit și începu să se pregătească pentru ritualul matinal al toaletei bărbătești, părând complet indiferent față de prezența femeii din patul lui.

— De unde să știu eu ce mi s-a întâmplat în somn? replică ea, încercând să-și mascheze stânjeneala. S-ar fi putut întâmpla orice.

Vic se întoarse spre ea, zâmbind, cu obraji acoperiți de spumă.

— Mai nimic nu s-a întâmplat. Crede-mă.

— Dar cum aş putea fi sigură?

Cercetă repede ceaşaful căutând urme de sânge. Aşa o învăţase Fiona, că în astfel de cazuri curgea sânge.

— N-o să găseşti nici o pată pe cearşaf, îi spuse Vic.

— Dar nu asta căutam ...

— Ba da, asta căutai! Căutai un indiciu că aş fi profitat, în vreun fel, de tine! Recunoaşte!

Cami se înroşi.

— Îmi pare rău, murmură ea.

— Nu, eu sunt cel care ar trebui să-şi ceară scuze. Chiar am profitat de tine în timp ce dormeai. Ți-am sărutat un sân.

— Oh!

Strigătul fun un fel de icnit surd. Cami își privi cămașa subțire, apoi își încrucișă brațele în dreptul pieptului. Tremura și îi venea să plângă, nu pentru că Vic își recunoascu indiscreția, ci pentru că aceasta se întâmplase în timp ce ea dormea fără să se poată bucura de mângâierile lui.

— Am zis că-mi cer scuze. A fost urât din partea mea.

Continuă să se radă.

— Dar, la dracu', mi-am pierdut controlul!

— Nu trebuia să-mi spui ce-ai făcut, îndrăzni Cami. N-aş fi aflat niciodată.

— M-am gândit că e mai bine să-ți spun, spuse el sec. Vezi, nu prea sunt genul de om în care să ai încredere. Deși am promis, mai bine te-ai feri să-mi mai dai astfel de ocazii. La urma urmei, sunt doar un bărbat.

Greu i-ai fi putut spune *doar un bărbat!* se gândi Cami. Ea văzuse clar cât era el de bărbat. Se temea că era prea bărbat ca să-l poată manevra. În siguranță.

— Voi fi mai prudentă de acum înainte, îl asigură ea.

El se întoarce din nou spre ea, cu prosopul atârnându-i neglijent pe umeri.

— Cami, de ce ai venit în camera mea?

— Oricum, nu ca să te ispătesc, răspunse ea la iuțea. De fapt nu știu...

Brusc, ea realizează de fapt că știe, dar îi era greu să-l facă să înțeleagă.

— Vic, ai fost vreodată la circ?

El se încruntă.

— Nu văd legătura.

— Tata m-a dus o dată. Acolo, într-o cușcă era un leu, o fiară înspăimântătoare ce răgea și își clănțănea colții. Mi-a fost atât de teamă! Mama s-a supărat pe tata că m-a dus acolo. Spunea că voi avea coșmaruri cu leul cel rău.

— Și ai avut? o întreabă Vic, neînțelegându-i raționamentul, dar având bunăvoința s-o asculte.

— Nu. L-am visat, dar în vise frumoase. Mă vedeam apropiindu-mă de cușca leului în toiul nopții. El dormea. Nu mai răgea și nu-și mai arăta colții. Am trecut printre gratii în cușca lui și i-am mângâiat coama.

— Nu ți-a fost teamă că putea să-ți pape brațul?

— Nu, deloc! Când dormea era la fel de blând ca o pisicuță de casă. Oricum, în visele mele el nu se trzea niciodată.

Vic chicoti.

— Deci noaptea trecută ai venit în camera mea ca să-mi mângâi coama zburliță întimp ce eu dormeam și nu te puteam înfuleca. Așa-i?

— Cam așa ceva, spuse ea îmbufnată. Dar tu nu ești la fel de blând ca leul meu cel grozav. Nu te-ai trezit.

— Scumpa me, iartă-mă.

Vic făcu o plecăciune exagerată și prosopul îi căzu de pe umeri. Văzu cum orbrajii lui Cami i se împurpurară.

— N-am făcut asta intenționat, o asigură el. Îmi pare rău Cami.

— Întreținuta ta ar trebui să te vadă așa? îl întreabă ea încet.

— Fără îndoială.

Ea ridică dinumeri.

— Atunci nu ai de ce să-ți ceri scuze.

— N-ai mai văzut nici un bărbat gol până acum, așa e?

— Da, spuse ea.

— Mărimea bărbăției mele de sperie?

— Un pic, mă sperie un pic, recunosc ea. Voia să-i spună că datorită dimensiunii ei uluitoare ea credea că nu se vor potrivi, dar cuvintele nu-i putu ieși din gură.

El luă un halat în locul prosopului ce se dovedise a fi prea mic.

— Atunci îți promit că voi umbla îmbrăcat tot timpul.

Un ciudat spasm de dezamăgire o încercă pe Cami atunci când neobișnuita lui bărbăție dispăru în interiorul halatului de mătase gri.

— De ce nu te duci să te îmbraci? îi sugeră Vic. Leul tău s-a trezit de tot și e în picioare. Nu cred că ești rea în siguranță dacă de învârti în jurul lui, îmbrăcată în cămășuța ta de noapte.

Avertismentul o făcu pe Cami s-o turească înapoi în camera sa. Următoarele zile fură pentru Cami, un amestec de surprize și chinuri. Credincios propriului cuvânt, Vic nu-i impuse nimic. Rămase blând, bun, fermecător și tot timpul atent cu ea. Dar în clipele în care ea era sigură că el avea de gând să-i atingă mâna, s-o ia în brațe sau s-o sărute, el se retrăgea, stăpânindu-se cu mari eforturi.

Cami începu să simtă că ceva nu era în regulă cu ea. Poate Victoie se răzgândise și nu mai voia ca ea să fie amanta lui. Ea deja hotărâse că-l iubește. Se gândise chiar să-i spună, pentru a-l câștiga definitiv că ea era de fapt fiica lui Edouard Mazaret, și nu o femeie de culoare așa cum pretinsese ea că ar fi. Nu îndrăznea, însă, să-i mărturisească adevărata ei identitate cât timp nu era sigură că își făcuse un locșor în inima lui.

Componenta spirituală a iubirii fu ușor de acceptat pentru Cami. Știu că era făcută pentru Vic din felul în care inima sa își iuțea bătăile la vederea lui. Cea mai întunecată după amiază se lumina când el îi rostea numele. Cu un zâmbet el făcea ca sufletul ei să cânte. Da, asta era iubire, pură și simplă și perfectă.

Cealaltă față a dragostei n-o încercase încă. Dar cu fiecare zi care trecea ea și-o dorea tot mai mult. Nu conta aparenta incompatibilitate fizică, ea avea sentimentul că erau făcuți unul pentru altul. Așa că, ce aștepta? Când se va întâmpla? Bineînțeles, avuseseră nenumărate ocazii.

Cami și Vic nu ieșeau din casă cu excepția nopților în care Vic juca poker la salonul lui Gașpard, sau în alte stabilimente asemănătoare. Cami se temea că s-ar putea ca cineva s-o vadă împreună cu Vic, și, recunoscând-o să-i spună vărului Morris

unde putea acesta s-o găsească. Nu avu probleme în a-l convinge pe Vic că ea ar trebui să rămână în casă. Anotimpul frigurilor de vară făcea ravagii, cazuri noi apărând în tot orașul.

Pe chei se trăgea cu tunurile, vase mari cu amestecuri fumegânde împotriva bolii poluau aerul, dricuri uruiau pe străzi la orice oră din zi și din noapte. Întreaga casă mirosea a camfor și a vetiver⁶² considerate capabile să protejeze împotriva bolii. Vic era hotărât s-o protejeze pe Cami împotriva temutului John cel de Bronz⁶³.

Într-o după amiază furtunoasă, Cami jucă împreună cu Vic câteva mâini de boston, unul din jocurile ei de cărți favorite. Deși rămânea concentrat asupra cărților din mână, în scurt timp Cami deveni agitată.

— Chiar trebuie să jucăm asta? Întrebă ea. Eu nu prea sunt bună la cărți.

— De-aia îmi și place atât de mult, o tachină Vic. Când joc cu tine câștig întotdeauna, iubito.

— De ce-mi spui așa? spuse Cami țăfnoasă.

— Cum?

— *Iubito!* o spui cu atâtă pasiune de parcă m-ai iubi într-adevăr.

Ei se întinse peste masă și-o prinse demână.

— Dar așa este Cami, iubito. Așa se cheamă îndrăgostiții. Doar știi că te ador.

— Vic noi nu suntem îndrăgostiți! sublinie ea pătimaș.

Apoi vocea coborâ în intensitate până deveni o șoaptă.

— Nici nu cred că vom fi vreodată.

— Când vei fi pregătită, dulceața mea, atunci chiar vom fi.

În sinea sa Cami fierbea și clocotea. Ce ar trebui să facă? Să dea cărțile pe față și să-l implore s-o ducă în patul său? Ei bine, ea nu va face asta. N-ar putea.

— Nu trebuie să jucăm cărți dacă n-ai chef, spuse Vic. Ce ți-ar plăcea să facem?

Vic îi oferea, efectiv, o șansă, o deschidere. Dar Cami o lăsa să treacă nevalorificată.

— Nu știu. Mă simt ca într-o închisoare, atât de neliniștită.

⁶² plantă a cărei rădăcini sunt considerate a fi talismane împotriva bolilor. (n.tr.)

⁶³ Nume dat frigurilor galbene (n.tr.)

Poate am putea face o plimbare.

În clipa aceea strălucirea unui fulger luminează camera cufundată în penumbra după amiezii. Tunetul care urmă zgudui întreaga casă.

— Nu azi, replică Vic. Ne-am înnămoli cu siguranță. Alte sugestii?

— Mi-ai putea da un pahar de vin?

El se ridică și se îndreaptă spre polița cu băuturi.

— Bineînțeles. De fapt, am să beau și eu cu tine. Cami se mișcă încoace și încolo, ca o fiară în cușcă. După o vreme, se trânti pe o canapea, privind deprimată la ploaia torențială de afară.

— Când eram mică, aveam un loc anume unde mă jucam în zilele ploioase. Mă obișnuisem să aștept cu nerăbdare după amiezile lungi, furtunoase ca asta.

— Și eu la fel, spuse Vic, vorbind pentru sine, gândindu-se că zile ca aceasta erau absolut cele mai bune ca să te bucuri pe îndelete de nesfârșite partide de dragoste.

Apoi, o întrebă pe Cami, cu glas tare:

— Și locul tău care era?

— Patul meu din camera copiilor de la etaj. Mama mă lăsa să trag perdelele baldachinului și astfel mă izolam în propria mea lume. Îmi aduceam jucăriile favorite și mă ascundeam de furtună, împreună cu ele. Câteodată mă închipuiam într-un cort de harem sau într-o tabără din junglă unde leul cel fioros rătăcea liber. Eu eram însă în siguranță în spatele barierei mele.

Vic se așeză lângă Cami și o luă de mână. Gestul-lui neașteptat o înfioră.

— Și leul tău venea să doarmă lângă tine și te lăsa să-l mângâi?

Cami sorbi din vin, cu mintea plină de fanteziile vii ale copilăriei.

— O, da! Ai ghicit!

— Dar când patul tău era harem cine venea lângă tine?

Ea chicoti ușor și strânse mâna caldă a lui Vic.

— Marele și întunecatul meu stăpân. Ochii lui negri scăpărau scânteii când privirea lui se plimba peste mine și peste jucăriile mele.

— Eram întotdeauna în siguranță pentru că el alegea păpușa mea de porțelan cu părul blond. Știi, șeicii întunecați sunt întotdeauna mândri de fetele cu părul blond.

— Iar păpușii tale blonde îi convenea să fie ea aleasa?

Ochii lui Vic sticliră la gândul că o copilă atât de nevinovată se distra cu astfel de închipuiri bizare.

— Probabil în secret, mărturisi Cami. Dar păpușa mea se zbătea și țipa întotdeauna, implorându-l pe stăpânul nostru să aleagă pe alta. Dar nu se întâmpla niciodată astfel; el nu putea fi refuzat.

Vic râșe înfundat.

— Pentru un copil aveai o imaginație destul de vie. Stăpânul cel rău te-a ales vreodată pe tine?

— O, da! sclipiră ochii indigo ai lui Cami. Dar nu era rău. Era foarte înalt și foarte puternic și foarte mare. Am fost atât de fericită când, în cele din urmă, m-a ales și pe mine.

Cami se opri, lăsându-l pe Vic în așteptare.

— apoi ce s-a întâmplat? Vic era pe marginea scaunului. Spune-mi!

Cami dădu din umeri și râșe.

— Furtuna s-a sfârșit și mama m-a chemat la cină.

Vic îi reumplu lui Cami paharul, apoi se așeză iar lângă ea. Licărul unui fulger luminează încăperea, urmat de bubuitul deosebit de puternic al unui tunet. Cami tresări, țipă și se aruncă în brațele lui Vic. În următoarea secundă buzele lui le acoperiră pe ale ei. Urmă un sărut lung și profund — de felul acelora foarte apreciate de francezi, de felul acelora după care Cami tânjise atâtea zile și nopți.

Când Vic se dădu înapoi, el avu grijă să nu se ducă prea departe. Rămăsese cu o mână în jurul umerilor lui Cami în timp ce cu cealaltă se jucă cu dantela corsajului rochiei ei verzi de mătase. Cami se aplecă înspre el, bucurându-se când simțea materialul strângându-i-se peste sâni în timp ce Vic trăgea de el.

— Îmi pare rău că povestea cu șeicul său nu s-a împlinit într-un sfârșit, șopti el.

Ea dădu iar din umeri.

— Tot rău spre bine.

— De ce?

Ea chicoti strâmbând din nas.

— Avea o mustață neagră enormă. Sunt sigură că m-ar fi zgâriat cu ea. În plus, nici nu aveam eu atâta imaginație. N-aș fi fost niciodată capabilă să pricep ce se întâmpla sub cortul lui.

— Dar acum ai fi?

Cami oftă cu părere de rău.

— Probabil că nu.

Vic se ridică brusc, cu o ciudată sclipire în ochi.

— Rămâi aici. Mă voi întoarce repede.

Când el plecă, Cami își umplu iar paharul. Dintr-o dată furtuna nu i se mai păru atât de teribilă. Încă o mai încerca un sentiment de neliniște, dar de alt gen. Pășea prin cameră, întrebându-se unde plecase Vic și cât va dura până la întoarcerea sa. Și-ar fi dorit ceva, dar nu era sigură ce anume. Mai întâi de toate îl voia pe Vic lângă ea jucându-se cu dantela corsajului ei, sărutând-o cu limba lui catifelată. Și, ei da, fu obligată să recunoască față de ea înspși cel puțin, că voia ca el s-o forțeze să se predea propriilor ei nevoi — s-o facă amanta lui. Mai mult ca orice, își dorea să freacă în brațele lui Vic cel Negru, învățând să deslușească prea îndelung păstratul secret al iubirii.

În timp ce Cami își conștientiza dorințele, ușa salonului se deschise larg. Înaintea ei răsări un fel de șeic, înveșmântat într-un vechi costum de bal mascat. Vic purta un turban de mătase îmbodobit cu nestemate, iar o mantie țesută cu fir de aur îi drapa umerii largi.

— Ce naiba? chicoti Cami amețită de vin.

— Tăcere, fetițe! mârâi Vic, îndreptând spre ea un deget poruncitor. Șeicului Navar nu-i plac femeile isterice, cu limba ascuțită. Iubita lui trebuie să fie pe cât de tăcută pe atât de pătimășă. Să vedem acum...

Se agită încoace și încolo prin cameră de parcă ar fi încercat să aleagă, privind mai întâi spre o frumoasă statuie a lui Venus, apoi spre portretul unei femei cu părul negru aflat deasupra căminului, și în sfârșit spre o nimfă goală dintr-o tapiserie suspendată între ferestre. Brusc se întoarse spre Cami cu un fel de lăcomie lăbărtată peste chipul lui frumos.

— Te aleg pe tine! strigă el, fluturându-și solmn mantia.

Fără alte vorbe, Vic o luă pe Cami în brațe și porni cu ea pe scări în sus. Câteva clipe mai târziu o trecu pragul în vechea cameră a copiilor. Cami putu vedea că Vic trecuse deja pe acolo ca să pregătească decorul. Draperiile baldachinului erau trase în jurul patului formând o cameră izolată. Vic o lăsă pe Cami pe propriile-i picioare, apoi o sărută, îndelung.

— Nu pot să garantez durata furtunii, dar îți promit iubito, că, de data asta, nu te va chema nimeni la cină.

Cami se uita când la Vic, când la pat. Trupul îi ardea de dorință și realizează că sosise clipa cea mult așteptată.

Lăsând-o din brațe, Vic o privi adânc în ochi și zâmbi. Își scoase turbanul acela caraghios și-l aruncă aiurea, în cameră. Apoi urmă mantia.

— Ei bine, iubito? șopti el, în așteptare. Șeicul tău așteaptă. Vrei să-i cedezi de bunăvoie, aici și acum, fecioria ta sau va trebui să ți-o fure?

Cami nu putea răspunde. Tot ce putu face, fu să se agațe de Vic și să tremure. Se împlinea ceea ce așteptase ea încă din prima noapte când pusese ochii pe el. Acum că momentul acela după care tânjise, într-o dulce suferință, sosise, ea se simțea sfârșită, epuizată de așteptare.

Se ridică pe vârfuri și îi mângâie obrazul, cu ochii ei mari, indigo, scăldați în lacrimi.

— Oh, *mon coeur*⁶⁴, suspină ea. Toate sunt perfecte — locul, timpul și bărbatul. În sfârșit, am fost aleasă!

⁶⁴ sufletul meu (În franceză, în original) (n.tr.)

Capitolul 15

Cami și Vic încremeniseră unul în fața altuia, ca într-o alegorie de Mardi Gras. Dulceața clipei îi ținea așa. Fulgerele luminau chipul ars de patimă a lui Vic și cel îmbujorat de o blândă inocență a lui Cami. Ochii lor își oglindeau la nesfârșit iubirea, ai lui poruncitori întunecați ca noaptea, ai ei blânzi, de un albastru-violet ca al zorilor.

Vic își așeză încet mâna pe umărul lui Cami. Sub atingerea lui caldă, carnea ei tremură. Un deget urmări linia delicată a gâtului, ajungând să-i mângâie obrazul. Incapabilă să-și dea seama unde ar putea să o atingă în clipa următoare, Cami rămase nemișcată, cu răsuflarea tăiată, cu ochii închiși, descoperind că mișcarea întâmplătoare a mâinii lui era cu atât mai atrăgătoare. Când degetele lui îi lăsară în pace obrazul, pentru a reveni, pentru a reveni pe dantela de la marginea corsajului, lui Cami i se tăie resuflarea. O clipă mai târziu,, buzele lui îi atingeau umărul.

— O, Vic... gemu ea, încetișor. Ar fi vrut să-l îmbrățișeze, dar își impuse să rămână nemișcată, de teama de a nu-i părea prea înfocată.

Ochii i se deschiseră mari când simți cum, trăgând brusc de mâneca neglijelui, Vic îi dezgoli umărul. La vederea vârnii, în ochii lui, străluciră flăcări întunecate. Începu s-o mângâie și s-o sărute.

— O, iubito, mă scoți din minți, murmură el, între două zbateri ale limbii pe pielea sîdefie a gâtului ei. La naiba! Cum să te scot din veșmântul ăsta? S-ar putea să fiu nevoit să-l rup, așa cum mi-ai sugerat tu cândva.

Cami își așează palmele pe pieptul lui Vic, împingându-l cu blândețe înapoi. Apoi, cu îndemânare, își desfăcu micile copci ascunse ale corsajului. Vic stătea în fața ei, ochii lui lacomi urmărindu-i fiecare mișcare. Când termină cu corsajul, ea își trase mâinile din mâneci și își lăsă rochia să alunece de-a lungul trupului. Doar o cămășuță îi mai acoperea sâni.

— Doamne, ce frumoasă ești! gâfâi Vic.

O prinse iar în brațe. O trase înspre el, sărutând-o cu pricepere, în timp ce cu degetele îi frământa sfârcurile întărite sub batistul subțire. Mângâierea lui stârni în ea tulburătoare furtuni de plăcere și dorință; aproape simți că leșină.

— Am să-ți cumpăr una nouă, bolborosi Vic, în timp ce mâinile lui puternice sfâșiau cu ușurință cămășuța subțire. Cami... Cami, dragostea mea...

Își îngropă fața între sâni ei goi, murmurându-i numele iar și iar.

Cami aproape își pierdu cunoștința, când Vic îi prinse sâni în palme, ridicându-i înspre el. Când vârful limbii lui îi atinse sfârcurile pentru prima oară, un râu de foc îi invadează trupul. Picioarele i se înmuieră. Se agăță de Vic, ca să nu cadă, el continuând să-i mângâie, pe rând, sâni.

Până la urmă, nu mai putu suporta. Gemu.

— O, Vic, te rog. Te rog...

— Ce mă rogi, draga mea? murmură el, cu gura lipită de carnea ei înfierbântată.

Întrebarea lui străpunse cu ușurință conștiința ei încețosată de dorință. Îi fu imposibil să găsească cuvinte care să-i materializeze aleanul. De aceea, îl prinse de mijloc și-l trase înspre ea, minunându-se de căldura și duritatea trupului său. La rândul lui, el o strânse în brațe, arătându-i astfel că și el era pregătit pentru ce avea să urmeze.

— Deci, mă vei însoți în cortul meu? întrebă Vic, folosindu-și tonul impunător de șeic.

— O. da, da, gemu Cami.

Cu mișcări grăbite și neîndemânatice, Cami își scoase juponul, rămânând doar în cămășuța ruptă și în pantalonași. Încă o dată, Vic o scrută cu privirea lui întunecată.

— Doamne! oftă el. Cami...

Vic începu să se dezbrace cu repeziciune. Întorcându-și privirea, Cami se strecură printre perdelele fine ale patului și se întinse, în așteptarea iubitului. Așteptarea fu scurtă. O clipă mai târziu, Vic își făcu loc lângă ea. Era gol, la fel de gol cum fusese în acea dintâi dimineață a lor. Și la fel de mare, observă ea, prinsă de un fior trecător.

Dar toate temerile se topiră repede. Patul era îngust, obligându-i să stea apropiați unul de altul. Cu priceperea lui înăscută, Vic o despuie pe Cami de rămășițele desuurilor sale. Șocul atingerii trupurilor goale, fu pentru Cami ca o descărcare electrică, mult mai puternică și mult mai plăcută decât orice fulger născut din ceruri de furtună. Vic o ținea atât de strâns, încât putea simți fiecare bucățică dură a trupului său. Părul aspru, ce acoperea pieptul bărbatului, se freca de sâni, dar fără să-i provoace durere, ci doar plăcere mistuitoare.

Vic își așază un picior peste al ei, îmbrățișând-o cu și mai multă putere. Ținând-o lipită de el, din cap până-n picioare, el o antrenă într-un sărut fără sfârșit. Cu cât mai pătrunzător era sărutul lui, cu atât ea devenea mai sălbatică și mai dezlănțuită. Duse fură toate avertismentele Fionei, toate acele descrieri oribile ale actului. La urma urmelor, acesta nu era doar un act pur și simplu, ci un amestec plin de iubire a două jumătăți ale aceluiași suflet, întrupate de un bărbat și de o femeie. Iar sufletul lui Cami tânjea să-l întâlnească pe al lui Vic!

După ce primele momente de patimă sălbatică trecură, Vic deveni într-o clipă tandru. Săruturile lui pe chipul și pe sâni ei erau mult mai ușoare acum, iar degetele lui se mulțumeau să-i mângâie, doar, liniile trupului. Dacă lui Cami îi trecuse adineauri prin minte, că ar putea muri de dorință pentru el, acum acest gând devenise cerititudine. Când mâna lui alunecă între coapsele ei, mângâind, apăsând, fremătând, o senzație nouă își făcu apariția. Mai târziu, Cami, având timp să reflecteze, decise că se simțise de parcă ar fi străbătut încet un loc încălzit. Acum, însă, nu se putea gândi la nimic; putea doar să simtă plăcerea și

să dorească să simtă și mai mult. Cami începuse să se teamă că își va pierde cunoștința. Furtuna devastatoare de afară, părea că îi pusese stăpânire pe trup, biciund-o pe dinăuntru cu vânturile sale, lovind-o între coapse cu imensele săgeți zimțate ale fulgerelor, cu inima bătând ca ropotul unui tunet. Dar, dintr-o dată, ea se temu doar de Vic — Vic, cel care-i săruta sânii, Vic cel care o strângea în brațe, Vic cel care, atingând un resort secret, îi deschidea porțile ascunse ale sufletului.

Iar el se afla acolo, deasupra ei. O clipă, ochii lor înecați în patimă, se întâlniră. El nu zâmbea, dar întunecarea din ochii lui era, cumva, diferită — mult mai ușoară, mai bună și mai delicată decât o văzuse vreodată Cami. El aproape că își cerea, fără cuvinte, dreptul de a sfârși această minunată făptuire. Cami fu sigură că dorința din proprii ei ochi întredeschiși fusese înțeleasă de el ca o încuviințare de a merge până la capăt, și chiar mai departe.

Când simți prima încercare a cărnii lui fierbinti, umflată de iubire, Cami închise ochii și își ținu respirația. Vic se opri un moment, lăsându-i ei timp pentru a se pregăti să-i întâmpine asaltul final. Când îl simți intrând, ea scoase un suspin. Fiecare nerv al trupului ei se trezi la viață. Plăcerea care începuse să crească în ea, pe măsură ce el își continua mângâierea, o transportă pe noi și amețitoare culmi.

— O, Cami, iubito... gemu Vic. Apoi împinse înainte.

O lovitură de trăznet distruse pentru totdeauna virginitatea lui Camille Mazaret. Lacrimi îi țâșniră pe la colțul ochilor, dar erau lacrimi de extaz pur. Dacă existase vreo urmă de durere, ea se pierduse în valul tumultos de plăcere ce îi copleși pe amândoi, câteva clipe mai târziu. Cami se agăță de Vic, murmurându-i la nesfârșit numele, minunându-se că supraviețuise unei asemenea explozii totale, de fericire mistuitoare.

O vreme, zăcură unul în brațele celuilalt, tăcuți și sfioși. Vic o săruta cu blândețe de-a lungul obrajilor, sorbindu-i lacrimile născute din bucurie.

— Data viitoare va fi mai bine, draga mea, îi șopti el.

Cami se așeză cu fața pe umărul lui și suspină.

— O, Vic! Dacă va fi mai bine, voi muri de fericire!

Carol se trezi prima. Încă mai simțea ecourile personalității lui Cami. Obrajii îi erau umezi de lacrimile lui Cami. Se uită la bărbatul adormit de lângă ea. Era Frank, bineînțeles, dar în clipa trezirii ei, el semănase foarte mult cu Vic cel Negru. Își scutură încet capul, încercând să îndepărteze vedenia aceea. Apoi observă că Frank avea ochii deschiși. O privea, ca printr-o pâclă.

— Ți-e bine? șopti ea.

— Cami, murmură el răgușit. Te rog, nu plânge, Cami.

— Frank! spuse ea mai tare, mângâindu-l pe obraz. Cami s-a dus. Sunt eu, Carol.

El o privi încruntat, apoi se ridică într-un cot, cercetând locul în care se afla.

— Carol? Unde...? Ce...?

Se relaxă vizibil.

— M-a luat apa, nu-i așa?

— Da, răspunse Carol încetisor. Te-am însoțit. Cami și-a pierdut fecioria, iar Vic cel Negru este un amant formidabil. Îți mulțumesc, dragul meu.

— Data viitoare va fi mai bine.

Vocea lui Frank suna încă straniu, de parcă ar fi venit de departe.

— Știu, Vic a spus-o deja. Frank, ești sigur că ți-e bine?

— Nu știu. Mă simt puțin ciudat. Dar mi-e bine.

Îi zâmbi și o bătu pe mână.

— Da, a fost bine, spuse Carol, cu o privire plină de regrete. Apoi oftă. Atât de bine!

— Nu te-am... adică, Vic nu te-a rănit?

Carol îi zâmbi.

— Nu. Cami nici măcar nu a băgat de seamă durerea. S-a bucurat de fiecare clipă.

— Mi-a fost cu adevărat teamă, adică Vic a fost îngrijorat de ea. El știa că era primul ei iubit.

— Dar Vic cum s-a simțit? La fel de bine ca și cu Ivory?

Nesesiizând gelozie în glasul lui Carol, Frank îi răspunse sincer.

— Cu Cami a fost grozav, dar într-un fel deosebit. Îți asumi o responsabilitate imensă când faci dragoste cu o

lucioară. Carol, pur și simplu, nu-ți poți imagina. Iar Vic e inebunit după Cami. Nu voia să facă nimic din ceea ce ar fi putut s-o îndepărteze de el.

Carol râse încetisor.

— Cât despre asta, nu-ți face griji. N-a făcut-o! Dimpotrivă, pot spune că se pricepe foarte bine s-o atragă înspre el. Minune, nu alta!

— N-aș fi crezut că a fost atât de grozav! i-o trânti Frank, într-un acces irațional de gelozie.

— Supărare, supărare! îl tachină Carol. Adu-ți aminte că era vorba doar de noi doi. Și poți fi sigur că ea, Cami, a avut parte de un început mult mai bun decât am avut eu — în spatele unei dubițe, speriată de moarte că paznicul campusului ne-ar putea surprinde. Ultimul lucru la care mă gândeam, era să gust clipa. Doamne, a fost groaznic!

Carol se cutremură în brațele lui Frank. Apoi se aplecă spre el, sărutându-l înfocată.

— Îți mulțumesc, dragul meu. Tu și Vic mi-ați dat ceva ce nu am avut niciodată.

Frank zâmbi forțat.

— Hei, păi dacă ți-a plăcut atât de mult atunci, poate că ar fi mai bine dacă ne-am întoarce în vremea aceea și am rămâne acolo.

El glumea, dar Carol nu înțelese asta.

— Vai, dar nu se poate! strigă ea. Adică, să dispărem, pur și simplu? Dar, ce-ar spune lumea?

— Cui îi pasă? Noi, oricum, n-am mai fi pe aproape, ca să ne îngrijorăm de așa ceva.

Frank fu acaparat, dintr-o dată, de propria lui sugestie.

— Gândește-te, numai, scumpo. Nu tu impozit pe venit, nu tu poluare, nu tu război, nu tu Saddam Hussein. Păi, fac pariu că nici de prea multe crime nu aveau parte pe vremea aceea.

Carol se simțea la strâmtoare. Frank vorbea serios!

— Se omorau unii pe alții în dueluri. Cât despre război, vor avea parte în curând de unul măricel. Ți-aduci aminte?

— A, da! se înfioră Frank, cum s-ar simți luptând sub comanda lui Robert E. Lee. Nu cred că ar fi prea plăcut să te înrolezi în Armata Confederate. Dar, iubito, asta va fi peste

douăzeci de ani. Vic va fi prea bătrân pentru luptă.

— Oricum ar fi, Frank, cred că ar fi mai bine să rămânem aici, unde ne e locul.

— Vrei să spui că nu ne vom mai întoarce? Hmm! Acum, după marea dezvirginare, speram și eu că ne vom relaxa și ne vom bucura unul de altul data viitoare.

Carol râse dezlănțuită.

— Tu! Frank Longpre, nu te mai faci bine în veți!

El își lipi nasul de obrazul ei.

— Ne, ne, ne. Iubito, eu sunt doar drăguț cu tine. Până la urmă ne vom întoarce, nu-i așa?

— Se pare că în această chestiune nu decidem noi. Tot ce putem face este să așteptăm și să vedem ce se întâmplă. Și să sperăm, șopti ea, îmbrățișându-l. Pe moment, nu e aici și acum.

Frank o prinse iar în brațe pe Carol. Cuibăriți unul într-altul, se lăsară purtați pe aripile somnului, epuizați amândoi de lunga lor călătorie în noapte.

Două ore mai târziu, Frank tresări de parcă lângă el s-ar fi declanșat soneria unui deșteptător. Se răsuci, pregătindu-se să coboare din pat. Își verifică ceasul brățară.

— Hei, Carol, ia ghici ce zi e azi și cât e ceasul. Este Luni Gras, și e ziua de dinainte de Mardi Gras, și e deja ora nouă și jumătate. Avem atâtea de văzut.

Carol nu voia să se scoale. Toată noaptea Frank se aflate în siguranță în camera ei — cel puțin cu trupul, dacă nu și cu sufletul. În dimineața asta lucrurile ar putea lua o altă întorsătură, dacă ea mi-l va putea convinge să rămână în pat. afară, în stradă, hoinărea Oliver Percy Jones, așteptând să-l întâlnească pe Frank. Ea gemu și se întoarse cu spatele spre el, de parcă ar mai fi vrut să doarmă.

Nerăbdător să iasă din casă, Frank îi dădu câteva palme ușoare pestefundul gol, și zise:

— Deșteptarea c-a sosit mâncarea! Nu pierde Vremea! Carol mârâi.

— Chiar trebuie să fii atât de vesel la prima oră?

Întrebarea îl blocă pe Frank. Carol avea dreptate — se simțea într-adevăr vesel ca un cintezoî. Pentru prima oară nu mai simțea povara sentimentului de vinovăție. Brusc, deveni de-a dreptul euforic.

— E o dimineață grozavă! îi strigă el.

— Nu există dimineață grozavă, bombăni Carol, băgându-și capul sub pernă. Mie nu-mi priște dimineața!

— Pe legea mea, dimineața asta îți va prii! Avem atâtea de făcut: să ne cumpărăm costume, să privim parade și să megem neinvitați la petreceri. Hai, mișcare!

Frank trase cearșaful de pe Carol și o prinse în brațe, sumgând-o din pat. Ea se zvârcoli și se luptă să-i scape, dar protestele ei nu făcură decât să-i stârnească râsul.

— Scumpo, tu ai nevoie de un dus care să te trezească. După asta, vei fi numai bună pentru umblat pe străzi și pe la chefuri.

O clipă mai târziu, Frank deschise robinetele dușului, ținând-o pe Cami lângă el în încăperea faianțată de sus până jos. Ea se refugie într-un colț, ascunzându-și fața în palme ca să-și ferească ochii de picăturile fierbinți și invocând blesteme care să cadă pe capul lui Frank.

— Întoarce-te! îi porunci Frank, apoi bombăni. Săpunurile astea mici, de hotel nu-s bune de nimic.

În clipa următoare, Carol se opri din ocărât. Cu sânii lipiți de plăcile fine de faianță, ea începu să se pisicească în timp ce Frank îi săpunea umerii și spatele.

— E grozav, gemu ea.

El râse

— Eram sigur că asta o să te trezească.

După ce îi săpuni tot spatele, de sus până jos, o întoarse cu fața la el.

— Ia și tu o bucată, spuse el, dându-i unul din săpunurile acelea, nici cât o gumă de șters.

În timp ce Frank se străduia să-i acopere cu clăbuci sânii și abdomenul, ea se ocupa de pieptul și de brațele lui. Într-o clipă toate se acoperiră cu balonașe de săpun — brațele lor împletindu-șe, gurile lor căutându-se.

— Știi, ești foarte sexy când ești alunecoasă, bolborosi

Frank, încercând s-o tragă pe Carol mai aproape de el.

Ea chicoti și își lăsă mâinile pe mijlocul lui. O clipă mai târziu, nu mai râse. Frank, o prinse, în sfârșit, pe Carol, și cu o izbitură puternică, o ținut de zid.

— Doamne! gâfâi ea, prinzându-l de gât în timp ce el o ridica. Ea îl prinse cu picioarele de șolduri. Nu se mai auzea decât fâșâitul apei și plesnetele produse de trupurile lor ude.

Când terminară, rămaseră, o vreme, înlănțuiți sub șuvoiul fierbinte, apoi ieșiră de sub duș și se șterseră unul pe altul. Apoi se îmbrăcară în blugi și tricouri, fiind gata de acțiune.

— Mă gândesc să mergem mai întâi pe Strada Decatur, începu Frank. O să luăm niște gogoși cu cafea cu lapte în Piața Franceză, apoi vom căuta prin câteva magazine de costume. Ce zici, iubito?

— Pare grozav! răspunse Carol, încercând să pară mai entuziasă decât era în realitate.

De fapt, însă, întreaga dimineață era grozavă. Vremea era o încântare — soare strălucitor, cer senin, aer cald. Mulțimea venită la Carnaval părea mai veselă ca niciodată. Gogoșile și cafeaua fură delicioase.

În timp ce-și sfârșeau micul dejun pe terasa de la *Café du Monde*, Frank spuse:

— În ce-ai vrea să te deghizezi mâine? Diavolii sunt simpatici întotdeauna, dar costumele sunt călduroase. Pentru mâine se așteaptă temperaturi de peste patruzeci de grade, așa că eu zic să încercăm ceva mai răcoros.

— Cum ar fi? întrebă Carol.

Frank își ridică privirea spre cer, gânditor.

— Nu știu. Hai să vedem ce-am putea găsi..

Puțin mai târziu, erau aproape îngropați în costume, într-un magazin ce se numea "Demons-R-Us"⁶⁵:

— Hei, Carol, asta e perfectă pentru tine! spuse Frank alegând o legătură de păr făcută dintr-o rețea de aur și de mătase, împodobită cu techini purpurii și verzi.

Carol se apropie și pipăi nesigură costumul străveziu.

— Ei bine, pare a fi destul de răcoros, dar ce este?

— E un țol de harem. Vezi? Asta e masca și ăsta e vălul.

⁶⁵ "Noi-Suntem-Demonii" (n.tr.)

li puse costumul în brațe. Hai, încearcă-l. Vreau să văd cum îți șade.

Câteva clipe mai târziu, Carol reapăru. Frank lăsă să-i scape un fluierat aprobator.

— E perfect pentru tine!

Carol râse.

— Sunt aproape goală. N-o să mă aresteze dacă umblu așa?

Proprietarul magazinului, un tip brunet, zdavăn, se apropie și o măsură aprobator pe Carol, din cap până în picioare.

— Părțile esențiale sunt bine ascunse, o asigură el, chiar dacă sânii ei abia încăpeau în minusculul sutien din lamé auriu. Și-apoi, de Mardi Gras nu e arestat nimeni. Poți să umbli gol pușcă și nimeni nu te bagă în seamă.

Carol se privi și ea — sâni bombați, un giuvaer purpuriu sclipindu-i în buric, bikini de mătase aurie "acoperiți" de amplă străvezie, ca o pânză de păianjen.

— Pe bune, Carol, arăți fantastic, îi spuse Frank zâmbind cu gura până la urechi. Și mi-am găsit și eu un țol care să se potrivească cu al tău. Își așază pe cap un turban strălucitor și se înfășură într-o mantie aurie.

— Iar asta se potrivește cu restul, spuse proprietarul, dându-i lui Frank o mustață uriașă, pe care acesta se și grăbi să și-o lipească sub nas.

Carol strigă:

— Perfect! Dacă tu porți costumul ăsta, am să-l port și eu pe al meu.

Având costume pentru petrecerile de a doua zi, Carol și Frank o porniră cu pași mărunți înapoi, spre hotel, ca să-și lase pachetele.

Era o zi atât de frumoasă încât Carol aproape uită de pericolul ce îi pândea în oraș — aproape, dar nu chiar. Căscă bine ochii căutându-l pe omul cu tatuajul. Ar fi putut fi oriunde. Era o amenințare permanentă.

— Mă gândeam că după ce terminăm la hotel, am putea merge în strada Bourbon pentru o porție de fasole roșie cu orez, spuse Frank. Ți-ar place?

— E super! Sunt lihnită de foame, recunosc Carol.

Putem hoinări prin cartier să vedem ce se mai întâmplă, apoi pe la patru să mergem în strada Canalului. Carele alegorice ce participă la parada Proteus sunt deja pe traseu, la ora asta. Începe la șase, dar e bine să ajungem mai devreme cu câteva ceasuri ca să apucăm un loc bun. Vor veni cu miile să privească, mai ales că Momus și Comus și-au anulat paradele.

Când Frank pomeni de miile de spectatori, pe Carol o încercă un fior de teamă, dar apoi se gândi că, poate vor fi mai în siguranță în mulțime. Ar fi vrut să meargă acolo în noile costume, dar Frank o prevenise că nu era momentul.

— Este absolut ilegal să te îmbraci de carnaval înainte de Mardi Gras.

După-amiaza trecu ca un șuvoi amețitor de sunete și culori. Strada Bourbon era și mai aglomerată decât fusese în seara în care venise Carol. După masa de prânz, și după câteva Hurricane la localul lui Pat O'Brien, se îndreptară încet spre strada Canalului. Puțin înainte de patru, se instalară într-un loc de unde se vedea totul, aflat pe fâșia de iarbă verde din mijlocul străzii Canalului. Împreună cu ei așteptau tot felul de petrecăreți, de toate vârstele, de la un bătrân într-un cărucior pe roțile ce purta o insignă pe care scria "Azi am împlinit 100 de ani — miluiți-mă cu ceva, domnule!" până la copilași ce abia învățau să umble cocoțați pe treptele unor scări de lemn.

Când începu să se audă o muzică de paradă apropiindu-se, mulțimea parcă înnebuni. Carol își puse palmele peste urechi ca să nu audă zarva.

În fruntea celor douăzeci de care alegorice mergea călare, strălucitorul căpitan al echipajului lui Proteus. De o parte și de alta a carelor mășăluiau negrii cu cu torțe aprinse. Frank îi explică cum, în vremuri de demult, aceste torțe muiate în părucă erau singurele surse de lumină pentru paradele nocturne.

Volumul zgomotului se amplifică, atunci când silueta aurie a regelui își făcu apariția, huruind. Toți spectatorii își manifestară, la unison, admirația pentru strălucitoarea marăție a regelui și a suitei sale.

Oameni mascați, instalați pe platformele carelor, revărsau peste capetele mulțimii lacome o ploaie de monezi argintii, și de

cupe aurii.

Carol se integrase perfect în atmosfera generală topăind și agitându-se, ea strigă:

— Aruncați-mi și mie ceva, domnule!

Într-o clipă fu copleșită de o mulțime de nimicuri viu colorate.

— La naiba, te pricepi la prins! o felicită Frank atunci când ea îi arată o cupă, și câțiva dubloni de aluminiu.

Care alegorice, cai, dansatori, orchestre — spectacolul nu se mai sfârșea. Carol nu știa cu exactitate la ce se așteptase de fapt, dar prima paradă a Carnavalului îi depăși orice așteptări. Se simțea ca un copil venit pentru întâia oară la circ, ca o adolescentă care iese pentru întâia oară cu un băiat, ca o mireasă virgină în noaptea nunții. Râse până ce începură s-o doară mușchii feței și țipă până ce începu s-o doară gâtul.

— Frank, niciodată nu m-am distrat atât!

El se aplecă spre ea și îi fură un sărut.

— Dacă tu crezi că asta e distracție, așteaptă până mâine și-ai să vezi.

Câteva ore mai târziu, se întoarseră la hotel, obosiți dar fericiți.

În timp ce mergeau, Frank continua s-o uimească pe Carol cu vastele lui cunoștințe despre obiceiurile de Mardi Gras.

— Asta a fost o seară deosebită pentru Clubul Semilunii și pentru Echipajul lui Proteus — a o sută zece aniversare. Închipuie-ți! Să păstrezi o sărbătoare, atâta timp.

— Am vrut să-l văd pe rege, se lamentă Carol.

— Nimeni nu-l vede pe Proteus, îi spuse Frank. Identitatea lui este întotdeauna secretă, are fața acoperită tot timpul, chiar și la balul ce are loc după sfârșitul paradei. Măine, însă, îl vei cunoaște pe adevăratul Rege al Carnavalului. De fapt, îl poți vedea chiar acum.

Treceau pe lângă un stand de ziare. Frank se opri să cumpere *Times-Picayune*, apoi ținu ziarul astfel încât Carol să vadă prima pagină.

— Iată-l — un om de afaceri de prin părțile locului, B.

Temple Brown Jr. Regina lui e o debutantă — Elizabeth Fitz-Hugh Kelleher. E destul de drăguță. Aici scrie că maică-sa a fost și ea regină în 1964.

Se opriseră la un colț de stradă, în cartier, citind sub un stâlp de iluminat. Trecătorii întârziați făceau să-i crească nervozitatea lui Carol. Ea încerca să fie atentă, să le destingă chipurile și eventualele tatuaje de pe brațe. Dacă e/era acolo, în mulțime? Trebuia să-l facă pe Frank să se miște — spre hotel, spre siguranță.

— Frank, de ce nu citim noi ziarul la hotel? În detaliu!

— Sigur, răspunse el, împăturindu-și ziarul și luându-l sub braț. Oricum trebuie să ne întoarcem. Măine dimineață trebuie să ne trezim devreme, să ne punem costumele și să vedem parada Zulu de la opt jumate înainte de cea a lui Roc de la zece.

— Ce înțelegi tu prin devreme? Întrebă Carol suspicioasă.

Frank râse.

— Păi, pe la ora la care mergem să-l întâmpinăm pe Choctaw.

Carol oftă.

Câteva minute mai târziu ei intrau în curtea hotelului. Frank o conduse pe Carol până la ușă, apoi după un sărut prelung se despărțiră.

— Mi-ar place să vin înăuntru, spuse el. Dar mă gândesc că ar fi mai bine să te las să dormi.

Carol îl urmări cu privirea până intră în apartamentul lui, apoi își închise ușa. Când fu înăuntru, singură, realizează că toată ziua ea fusese cu nervii încordați. Sentimentul de ușurare ce o încercă, știindu-l pe Frank în siguranță, fu la fel de mare ca bucuria cu care urmărise parada și celelalte manifestări ale Carnavalului.

Oftă din adâncul sufletului.

— Dacă ar trece cu bine, și ziua de mâine ...

Știindu-se obosită de încercătura zilei ce trecuse, Carol era sigură că va adormi în clipa în care se va urca în pat. Dar nu fu așa. Stătea întinsă tresărind la fiecare zgomot. Oricât ar fi vrut să scape de gândurile despre Eillen și omul cu tatuajul, ele se furișau înapoi sâcâitoare. Încercă să se aline, revăzând minunatele experiențe avute cu Vic și felul în care făcuse

dragoste cu Frank. Lucrurile merseseră atât de bine până acum.

— Chiar prea bine! spuse ea neliniștită.

Se simțea de parcă aștepta să se întâmple ceva.

Deși ea tânjea să creadă altfel, nu încăpea nici o îndoială în mintea lui Carol că fericirea ei și a lui Frank, dragostea lor unul pentru altul, nu erau altceva decât o vrajă, un fruct al Carnavalului. Sentimentelor lor, ale unuia față de celălalt, puteau să dispară la fel de repede și sgur cum strălucitoarele jocuri de artificii dispăruseră în seara asta, lăsând cerul nopții gol și întunecat. Înțelese că, mai mult decât orice altceva, dorea ca relația lor să dureze, să funcționeze.

— Vic și Cami sunt atât de fericiți acum, murmură ea, cuibărindu-se mai bine în așternut. Cât aș vrea ca eu și Frank să fim ca ei. Și nu văd de ce n-am putea fi.

Chiar dacă rostise aceste cuvinte, ea știa că erau multe motive pentru care iubirea ei pentru Frank Longpre se putea transforma într-un dezastru. Însăși Carol ar fi putut provoca aceasta. Secretele legate de soția lui Frank, pe care ea le știa, nu trebuiau să ajungă niciodată la el pentru că ar fi putut să-l înnebunească. Ea mai știa și că undeva, afară, în întunericul străzilor din Cartierul Francez, stătea la pândă, așteptând o ocazie favorabilă, un ucigaș care-l desemnase pe Frank drept următoarea sa victimă.

Se zvârcolea în pat, răsucind cearșafurile sub ea, încercând să-și alunge propriile-i gânduri de parcă ar fi fost demoni pe care i-ar fi putut îndepărta cu suprema putere a voinței.

Măcar dacă ar fi putut vorbi cu Frank — să-i spună tot ceea ce ea știa sau bănuia. El era singura persoană din lume cu care ar fi vrut să împărtășească *totul*. Dar, în acest caz, totul era mult prea mult.

— Cât aș vrea ca noi să fi fost aievea Vic și Cami, se lamentă ea. Viețile noastre ar fi fost atât de simple.

Carol oftă zgomotos când realizează ce spusese. Gândul i se întoarse spre dimineața zilei cec tocmai se sfârșise, când Frank îi propusese exact aceeași soluție. Se întrebă ...

— Nu! E prea incredibil! Nici măcar n-am să mă mai gândesc la asta!

Își bătuci pernele, încercând să-și găsească un loc mai confortabil pentru capul ei dureros. Îl găsi și își dori să adoarmă. Văzuse însă sămânța care va continua să germineze în mintea ei tot restul nopții.

Și dacă vor fugi în trecut? Și dacă ar putea să-i lase în acest veac pe Eileén și pe ucigașul ei? Ar putea ea și Frank să corecteze greșelile pe care Cami și Vic le făcuseră cu mult, mult timp în urmă? Ar fi putut trăi fericiți până la adânci bătrâneți, într-un alt timp?

Nu, își spuse ea cu tristețe. Anumite lucruri pur și simplu, nu se pot întâmpla. Un sentiment de deznădejde o copleși și lacrimi apărură la colțul ochilor ei închiși.

În timp ce ea adormea, o muzică de harpă umplea cerul nopții. Iar undeva departe, un copilăș continua să o strige jalnic pe Cami.

Capitolul 16

Lui Carol i se părea că adormise doar de câteva minute când telefonul o trezi în dimineața următoare.

— Alo? răspunse ea, năucă.

— Deșteptarea, c-a venit mâncarea!

Nici o persoană decentă nu și-ar fi permis o voce atât de exuberantă la o oră atât de matinală, dar vocea lui Frank explodase pur și simplu prin linia telefonică. Carol era pe cale să-și revină după primul șoc când el răcni:

— Un Mardi Gras fericit!

Apoi, ca o ultimă insultă adusă aparatului său auditiv, el sună dintr- trompetă de petrecere.

— Mda, bine, mormăi Carol. Am priceput.

Închise telefonul înainte ca el să mai poată sufla în trompetă. Centimetru cu centimetru, ea se extrase din așternut. În scurt timp era echipată în costumul ei de cadână, chipul ei îmbufnat de trezirea matinală fiind acoperit de un văl pictat.

Ciocănitul de la ușă nu putea fi decât al șeicului.

El era, într-adevăr! Un Frank Longpre transformat — salvări de mătase, pieptul dezgolit, mantie aurie fluturând, turban împodobit cu giuvaeruri și mustață neagră.

— Carol, draguțo, ești atât de atrăgătoare că mi se face părul măciucă.

Își roti ochii în orbite și își ciupi mustața, în stilul lui

Groucho Marx⁶⁶.

Carol îi dădu un ghiont și se răsuci arătându-i giuvaerul din dreptul buricului. El hohoti.

— Fă asta pentru regele Zulu al LXII - lea și pariez că vei căpăta unul din cadourile lor speciale — o nucă de cocos Zulu.

— Ce să fac cu o nucă de cocos?

— S-o păstrezi ca pe-o comoară! Frank îi făcu cu ochiul și cu mustața. Acum hai să mergem. În punga asta am adus micul dejun așa, că putem mânca din mers.

În timp ce se grăbeau pe strada Canalului înfiorați de răcoarea zorilor, începură să mănânce gogoși și să bea cafea din pahare de plastic. Lui Carol i se părea că întreaga populație a orașului New Orleans se revărsase deja pe străzi.

— Voiăștia nu dormiți niciodată? întrebă ea.

— Niciodată de Mardi Gras. Chiar și oficiile poștale se închid. Toată lumea petrece.

În timp ce-și croiau drum prin mulțimea de pe străzile cartierului, Carol se străduia să fie cu ochii în patru, ca să prevină eventualele necazuri.

Gândurile la asasinul tatuat fură atrase cu repeziciune spre spectacolul din jurul său, spre fantasticele și excentricele costume de Mardi Gras. Când un chefliu trecu alergând pe lângă ei — gol pușcă, cu trupul vopsit în auriu metalizat — Carol se opri înlemnită.

— Dumnezeu! găfâi ea. Așa ceva e legal?

Frank îl privi pe tipul auriu cu mult mai puțin interes decât Carol.

— La dracu, scumpo, totul este permis în ziua de Mardi Gras!

Ajunseră repede la locul lor favorit, pe refugiul verde din mijlocul străzii; aerul în care se mișcau se încărcase cu un fel de electricitate specifică zilelor de Carnaval. Toate capetele se întoarseră în direcția din care începu să se audă muzică sălbatică, africană și jazz zulu fierbinte, trâmbițând sosirea paradei. Formația de suflători Olympia era în frunte, împreună cu Fanfara Universității de Sud și cu trupa de animatoare Dancing Dolls. Mulțimea înnebunise, răsucindu-se în ritmul

⁶⁶Celebru comic american. Unul din frații Marx. (n.tr.)

muzicii.

— Regele ăsta e un factor poștal pensionat care a fost de la cincisprezece ani membru al Clubului Zulu de Divertisment și Ajutor Social — James L. Russel îl cheamă, o informă Frank pe Carol răcnindu-și cuvintele ca să fie auzit. Regina lui e o tânără avocată, Ernestine Anderson. Și Louis Armstrong a fost rege în 1949. Pariez că a fost o paradă pe cinstel! Uită-te și la garda de onoare, "Războinicii Inimoși". Urmează alte măști Zulu celebre — Șefu', Vraciu', Trimisu', Primaru', Prințu', Guvernatoru' și Grozavu'.

— Să le fac un dans din buric? Întrebă Carol, exersându-și telentul în a face cu ochiul și a chicoti cu înțeleș.

— Scumpo, poți să faci tot ce-și dorește inimioara. De exemplu ... Frank o prinse în brațe și o sărută îndelung, mângâindu-i șoldurile goale cu palmele.

— Frank! protestă ea, încercând să-l dea la o parte. Se uită lumea la noi!

Spectatorii din jurul lor aplaudară, încurajându-l pe Frank. Carol se înroși din cap până în picioare.

Parada Zulu era nebunească, sălbatică, amuzantă și magnifică. Maiestatea Sa, regele, purta veșminte ample, cu falduri bogate, de culoarea purpurei, împodobite cu aur, întimp ce regina era îmbrăcată într-o robă albă cu auriu. Cei doi formau o pereche frumoasă, sclipitoare. Ceilalți membrii ai clubului nu erau chiar atât de eleganți, cu fețele lor întunecate, cu peruci de sperietoare și cu scandaloase fuste făcute din iarbă.

Tot rotindu-și șoldurile, Carol reuși să-și facă remarcat talentul și primi în dar una din mult râvnitele nuci de cocos Zulu.

Abia ce dispăruseră cele treizeci și două de care alegorice și alte numeroase vehicule Zulu, când Rex, Regele Carnavalului, își făcu apariția.

— O vreme se părea că n-o să avem parte de parada lui Rex anul acesta, îi spuse Frank lui Carol. Când cei ce fuseseră în trecut membrii în suita regelui au protestat împotriva noii ordonanțe ce combătea discriminarea, toată lumea și-a închipuit că Rex își va urma suită. Dar motto-ul lor este "Pro Bono Publico" și cred că ei socotesc parada ca ceva foarte bun pentru binele publicului. N-ar putea exista Mardi Gras fără Monarhul

Veseliei. Ptiu! Păi suita lui Rex este simbolul nostru. Ei sunt răspunzători pentru conceperea paradelor, diurne pentru steagurile Carnavalului și pentru imn. De asemenea și pentru dubloni. Ei îi aruncă pe cei dintâi.

Frank se opri și își lungi gâtul ca să vadă ceva.

— Iată-i că vin, iubito!

Carol se ridică pe vârfuri, încercând să deslușească ceva printre capetele mișcătoare.

Căpitanul împodobit cu pene albe al lui Rex, călare pe un armăsar alb ca neaua, înainta urmat de treizeci și trei de locotenenți îmbrăcați în culorile tradiționale ale carnavalului, de asemenea călare. Reflexele razelor de soare pe costumele lor strălucitoare erau aproape orbitoare. Nici strălucirea carului alegoric al regelui nu era mai puțin obositoare pentru ochi.

Carol căscă gura zgomotos.

— Frank! E minunat!

Rex, Regele Carnavalului, purta costumul transmis din generație în generație de peste un secol — perucă blondă, jachetă aurie împodobită cu pietre prețioase, pantaloni albi strânși pe picior, cizme aurii și o mantie țesută cu fir de aur, tivită cu blană de hermină. Regina lui era la fel de elegantă cu rochia ei albă cu pietre prețioase, cu guler amplu, coroană și trenă.

O ploaie de coliere, medalioane, pahare și dubloni se revarsă peste Carol și Frank. Râzând și sărutând-o, Frank înfășură în jurul gâtului lui Carol, un șirag de mărgelă de plastic, de toate culorile curcubeului.

Jucă pe degete unul din coliere și își clătină capul.

— În vremurile de demult, se obișnuia să se arunce cu șiraguri de mărgelă de sticlă. În zilele noastre le mai găsești pe la magazinele de antichități. Dar asta era înainte de al doilea război mondial. Colierele erau aduse din Cehoslovacia, iar când a izbucnit războiul aducerea lor a devenit imposibilă. De atunci a început să se arunce cu mărgelă din plastic din Hong Kong, nu la fel de frumoase. Dar, ce contează de fapt, este să le prinzi și nu materialul din care sunt făcute.

Îi zâmbi lui Carol și îi petrecu peste gât un alt colier.

— Nu-i așa?

— Așa-i! aprobă ea. Apoi ridicându-se pe vârfuri ea strigă:

— Hei, domnu', aruncați-mi ceva!

Un mascat zâmbitor se conformă.

Carul regelui trecu, trecură de asemenea carul lui Jester, carul muzicanților lui Rex, barca regală și taurul îngrășat, "Le Bouef Gras", simbol al ultimei mese cu carne înainte de începerea postului Paștilor.

Când parada se scurse în josul Canalului și când muzica nu se mai auzi, pe Carol încercă o dezamăgire. Dar Frank n-o lăsa să-și piardă buna dispoziție.

— Abia acum începe distracția, îi spuse el. Haide. Trebuie să ajungem în Bourbon și în Dumaine pentru marele concurs al costumelor — premiile anuale ale străzii Bourbon. Așteaptă și-ai să vezi.

— Crezi că avem vreo șansă să câștigăm?

El râse.

— Draga mea, arăți grozav, dar nu cred că ai vreo șansă. Întotdeauna câștigă cineva de la unul din cluburile de homosexuali ale Carnavalului.

Carol se opri și se holbă la el.

— Au proprii lor susținători?

— Mai e vorbă! Păi să le luăm pe rând: Polyphemus, Amon-Ra, Cavalerii Celești, Petronius, Armenius și Stăpânii în haine de piele. Iar acest concurs al costumelor e mai tare ca un spectacol de la Las Vegas.

Puțin mai târziu, după ce-și făcură loc cu coatele spre intersecția celor două străzi, Carol fu nevoită să recunoască faptul că era într-adevăr cel mai bur spectacol din oraș. Nu mai văzuse niciodată atâta strălucire, atâta farmec, atâta provocare afișată cu nonșalanță. Multe din reginele superbe ce defilau, aveau pălării înalte de trei metri. Teci, dantele, mărgelile și pene. Carol simți că propriu-i costum părea jalnic în comparație cu celelalte.

• După-amiaza continuă ușor cu bere, dans și alte distracții de Carnaval. Pe la trei și jumătate, Carol era terminată — hățușă din dreptul buricului începuse să-și piardă strălucirea.

— Frank, tu de zici, eu cred că a venit vremea s-o luăm

spre casă?

El o privi de parcă și-ar fi ieșit din minți.

— Să abandonăm toate astea?

— Ei bine, mai trebuie să mergem și la un bal astă seară, nu?

În clipa aceea, o gorilă aflată într-un balcon chiar deasupra capetelor lor le strigă:

— Hei, domnu' arată-ți mușchii!

Râzând spre tipul în costum de maimuță, Frank își dădu mantia pe spate și își încordă pectoralii.

— Și dumneavoastră, doamnă! Hai să-ți vedem farmecele!

— Ce vrea de la mine? îi șopti Carol lui Frank. Tot ce am de arătat e dezgolit deja.

— Probabil speră să-i arunci, ca amintire, sutienul tău auriu.

Carol își acoperi, protector, pieptul cu brațele.

— Niciodată! suflă ea.

— Atunci, dansează-i din buric.

Carol făcu cum i se spuse, dar gorile tot nu fu mulțumită. Îndreptându-și atenția spre o turistă frumușică de lângă Carol, el îi strigă:

— Hei, roșcato! Îți dau mărgелеle mele dacă îmi dai tricoul tău.

Tânăra cheflir, ușor afumată, nu ezită nici-o clipă. Își scoase tricoul și îl aruncă gorilei. El o răsplăti în schimb cu aproape suficient de multe șiraguri de mărgеле încât să-și poată acoperii sânii dezgoliți.

Carol rămăsese cu gura căscată și făcuse ochii mari.

— Da, Frank, e clar că e timpul să ne întoarcem la hotel.

— Facă-se voia ta, încuviință Frank. Dar, Carol ar fi putut jura că lui i-ar fi plăcut sămai ardă gazul pe-acolo ca să vadă ce schimburi ar mai fi putut face omul maimuță.

La șase Carol era îmbrăcată în rochia verde cu auriu, așteptându-l pe Frank. El îi explicase că balul la care urmau să meărgă nu era o petrecere publică sponsorizată de vreunul din

cluburile importante, ci o afacere privată la un hotel din Cartierul Franțuzesc.

— Asta e chiar mai bine, îi spusese el. Vom dansa de adevăratelea în loc să stăm pe trotuare ca să ne invite cineva.

Când Frank îi bătu la ușă, Carol o deschise nerăbdătoare, apoi i se tăie respirația când îl văzu. Turbanul, mantia și mustățile se topiseră. Era atât de chipeș în smochingul său albastru închis încât îi dădură lacrimile de fericire. Ea râse și își șterse colțurile ochilor.

— Mamă, ce te-ai ferchezuit, căpitane Longpre!

El o fixă cu privirea, admirativ, câteva clipe. Apoi se apropie de ea, spunându-i cu glas ferm:

— Vino încoace, rosti el pe un ton imperativ. Te-aș mânca din ochi. Domnișoară Marlowe, nu încape nici-o îndoială că faci cinste rochiei pe care o porți

Carol se lipi de frumosul ei cavaler, binecuvântând sărutul lung și gingaș pe care el i-l dădu.

— Mii, mii ce rochie frumoasă, zise el după un timp, însă tristețea îi umbri, în treacăt, chipul, pe durata rostirii acestor cuvinte.

— Sunt bucuroasă că îți place, Frank.

Cu chipul luminat, cu un zâmbet larg, el spuse:

— Ce acoperă ea îmi place chiar mai mult.

— Dacă o ții tot așa nu mai ajungem la bal în veci, îl preveni ea.

— Ai dreptate. Dar doamna mea este chinul de pe lume să mă abțin să nu te iau în brațe.

Ridică din umeri, îi făcu cu ochiul, apoi îi oferî brațul.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, mă gândeam s-o luăm din loc pe jos. Hotelul nu e departe și noaptea e perfectă.

Noaptea era perfectă, sau cel puțin așa părea. Mână în mână hoinăriră prin cartier, expunându-se privirilor admirative ale trecătorilor mascați. Ochiadele lor îi dădeau lui Carol sentimentul amețitor de a fi o persoană deosebită într-o noapte foarte deosebită.

Din nou, însă, venirea întunericului o făcea pe Carol mai mult decât nervoasă. Se surprinse încercând să scruteze chipurile din spatele măștilor pentru a vedea ochii trecătorilor și

acordând o atenție specială brațelor bărbaților. Când ajunseră la hotel, se simți țișurată că scăpaseră de nesiguranța străzii și pășiseră în încăperile cu ziduri protectoare.

Frank aranjase să li se rețină o masă izolată într-un colț întunecat al sălii de bal.

— Draga mea, în seara asta nu vreau să te împart cu nimeni, murmură el.

Aerul era parfumat de farmecul iubirii. Stăteau împreună luminați doar de lumânarea solitară de pe masa lor, Carol sorbind din cupa de șampanie în timp ce Frank îi săruta vârful degetelor și îi vorbea încet despre visele lui, despre speranțele lui, despre dragostea lui pentru ea.

Când un vals maiestuos îi aduse pe parchetul sălii, Carol se simți de parcă ar fi străbătut un vis minunat. Aerul cald al nopții, emoția zilei de Mardi Gras, muzica plăcută, vraja sentimentelor ei pentru Frank — toate aceste lucruri își combinau forțele pentru a o transporta într-un tărâm îndepărtat, mistic. Se simțea ca făcând parte dintr-o curte regală demult apusă.

În timp ce valsa în brațele lui Frank, Carol remarcă punctulețe de lumină agitându-se în jurul lor ca niște licurici nervoși. O sferă acoperită cu oglinzi minuscule, suspendată deasupra ringului de dans, reflecta lumina, aruncând raze jucăușe prin toată încăperea. Își închise ochii pe jumătate, închipuindu-și că stelele coborâseră pe pământ ca să se contopească cu ei.

— Aș dansa, așa, cu tine până la sfârșitul lumii, îi șopti Frank, cu buzele lui calde lipite de obrazul ei.

— O, Frank, vreau ca muzica să nu se mai oprească niciodată, spuse Carol aproape înnebunită. N-o lăsa să se oprească.

Dar ea se opri — brusc.

Încă ținând-o pe Carol în brațe, Frank o privi drept în ochi. Tristețea îi acoperise iar chipul.

Îi părea cunoscută, totuși semăna cu altcineva. Ochii îi deveniseră verzi — nu verdele cu nuanțe căprui al lui Carol Marlowe când era mândră — ci un verde limpede, ireal. Verdele smaraldelor, verdele ochilor lui Eileen. În timp ce

continua s-o privească strălucirea irişilor ei se stinse. Clipi din ochi. Probabil că avea vedenii. O clipă mai târziu, culoarea ochilor lui Carol se stinse iar. Acum erau indigo — un albastru clar şi minunat fulgerat de lumini violete.

— Carol? şopti Frank, ştergându-şi sprâncenele transpirate. Carol, cu mine se întâmplă ceva.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, reîncepu muzica. Frank se deplasa încet în ritmul ei, dar nu mai era conştient de nimic din jurul lui. Salonul de bal, luminile oglinzilor, chiar şi Carol se topiseră într-o ceaţă de vis

— Frank? Frank? ...

O auzea pe Carol chemându-l pe rîume, dar vocea ei părea că vine de undeva de foarte departe în timp şi spaţiu. Încercă să-i răspundă dar muzica se auzea tot mai tare şi mai tare până când glasul lui fu înghiţit de sunetul ei.

Deodată se simţi ciudat şi îi fu cald, foarte cald. Se luptă să-şi recapete respiraţia, încercând s-o strige. Dar în capul lui încăpeau doar melancolica muzică a harpei şi o ameţeală inexplicabilă.

— Carol! Carol, nu mă lăsa! Lui Frank i se părea că o striga, dar din gura lui nu ieşea nici un sunet. Doar buzele i se mişcau într-o inutilă încercare de a opri inevitabilul. El se îndepărta de ea, alunecând în trecut.

I se păru că o aude chemându-l, dar Frank era deja prea departe pentru a mai auzi ceva din secolul douăzeci. Acum se afla în căsuţa de lemn din strada Iubirii, în trupul lui Victoine Navar, cu faţa răvăşită şi cu inima încrâncenată.

— Fiona trebuie să mă ajuti, imploră el. Trebuie s-o găseşti!

— *Mon Dieu!*⁶⁷ Vrei să spui că a fugit Cami? Ce i-ai făcut, Victoine? Doar ştiai că era o inocentă, că trebuie să te porţi blând cu ea.

El se opri din plimbarea-i agitată de-a lungul camerei şi se întoarse spre Fiona.

— Nu e vorba de Cami, ci de nevastă-mea, Madelaine. Trebuie s-o găseşti! Nu mai este nimic între noi. Vreau s-o terminăm, pentru totdeauna.

⁶⁷Dumnezeule (În franceză, în original) (n. tr.)

Fiona își ținu răsuflarea.

— Doar nu vrei să spui că divorțezi.

— Nu știu, o anulare, orice. Vreau să mă însor cu Cami.

— Să te însori? șovăi Fiona, simțind că se învârtă casa cu ea. Doar cu trei săptămâni în urmă Victoine o luase pe fată ca întreținută, iar acum se gândea deja la însurătoare. Îi dezvăluise, oare Cami adevărata-i identitate?

Vocea lui Vic îi întrerupsese Fionei gândurile și îi răspunse la întrebare.

— Știu, știu. Nu-i nevoie să-mi reamintești că e o femeie de culoare. O voi lua cu mine la Paris și mă voi însura cu ea pentru că acolo legile nu interzic o astfel de căsnicie.

— Cu Cami ai discutat despre asta?

— Încă nu, recunosc eu el. Mai întâi trebuie să-mi regăsesc nevasta și fiul. Fiona, tu ai relații. Cunoști oameni ce m-ar putea ajuta. Te rog, spune-mi că o s-o faci.

— Victoine, tot ce pot să-ți promit că voi încerca. Cred însă că va trebui să vorbești mai întâi cu Cami. Ți-ar putea explica niște lucruri.

— Ce lucruri? Vic cel Negru se întoarse spre ea, mijindu-și ochii neâncrezător.

— Întreab-o pe Cami despre tainele ei. Nu-s ale mele ca să ți le dezvălui eu.

Vic își așează pe masă bolul de coniac și se îndreaptă spre ușă.

— Prea bine. O voi face. Chiar când mă voi întoarce acasă.

— *Frank? Frank! Ce ai?*

Carol îl zgâlțâia, acolo, pe parchetul sălii de dans. Frank se simți literalmente smuls de acolo, de unde fusese. Casa Fionei ... da, își reaminti. Și un secret ce l-ar putea împiedica să se însoare cu Cami. Nu mai înțelegea nimic. Dar îl încercau sentimentele lui Vic cel Negru. Ar fi răsturnat cerul și pământul ca să se însoare cu Carol, dar, ca și Vic, drumul lui spre fericire era presărat cu obstacole enorme.

— Mi-e bine acum, spuse el, glasul lui fiind o șoaptă aspră

și uscată. Am avut o viziune din trecut, dar s-a destrămat rapid.

— Ești sigur că totul e bine?

Frank încuviință, încercând să zâmbească.

— Ce a declanșat totul? Întrebă Carol. Știi?

— Nu-s prea sigur. A fost foarte ciudat, dar am avut senzația că ochii tăi m-au trimis înapoi. Și-au schimbat culoarea până am simțit că priveam în ochii lui Cami și ea încerca să-mi spună ceva. Ceva ... nu știu exact ce.

Continuară să danseze în tăcere încă câteva minute, gândindu-se amândoi la Cami și Vic și la cât se adora unu-l pe altul cei doi îndrăgostiți din trecut.

Frank încercă să-și îndulcească dispoziția. N-ar fi vrut să irosească seara cu Carol.

— Hai, scumpo, ți-am zis că ai o rochie grozavă?

Îi tot spusese asta în cursul serii cam de șase ori, dar subiectul părea măcar sigur, dacă nu nou.

— De unde ai luat-o, totuși?

— A, vechitura asta! Carol râse mulțumită că rochia îi plăcuse atâta lui Frank încât părea să fi redevenit el însuși.

— Mi-ar fi plăcut să-ți spun că mi-a venit direct de la Paris, dar adevărul este că am găsit-o într-un morman de boarfe pe care le-am cumpărat de la un comerciant din Memphis acum câteva luni. De obicei nu vând haine de mână a doua în magazinul meu, dar așa fusese înțelegerea. Dacă voiam bijuteriile cu pietre prețioase pe care el le vindea, trebuia să-i golesc magazia de solduri. Când ai pomenit de balul Mardi Gras am socotit că această rochie ar fi potrivită.

Zâmbetul lui Frank dispăru instantaneu. Se opri din dansat și privi mai atent rochia.

— Memphis, zici?

— Întocmai. E ceva rău? Fără să-și poată explica de ce, Carol simți cum o gheară rece îi strângea inima.

— Eileen era din Memphis. Mama ei trăia încă acolo.

— Trăia?

— Mda. A murit de un atac de cord acum șase luni. Unchiului Eileen a făcut curat în casa părintească și a vândut o mulțime de lucruri. M-a sunat să mă întrebe dacă voiam să păstrez ceva. Doamna Doncaster încă mai avea toate lucrurile

lui Eileen. Spunea că nu putea suporta să se despartă de vreun lucru ce ar fi aparținut singurei ei fiice. Din punctul ăsta de vedere, cu mine situația este exact pe dos. Nu-mi place să am în jurul meu lucruri care să-mi amintească ce s-a întâmplat — de fapt să-mi amintească că probabil, niciodată nu voi ști, ce s-a întâmplat. Iar rochia asta ...

Frank se opri o clipă — chipul fiindu-i palid și înghețat — de parcă, pur și simplu, cuvintele ar fi refuzat să-i mai vină.

— Da, Frank? Ce-i cu rochia mea?

— A fost a lui Eileen. Glasul i se frânse când reuși în sfârșit să rostească următoarele cuvinte. Asta este chiar rochia pe care ea a purtat-o la balul de Mardi Gras imediat după ce ne-am căsătorit.

Carol ar fi vrut să moară pe loc. .

— Frank, nu se poate! Vai, îmi pare atât de rău!

— Mi s-a părut familiară de când am văzut-o prima oară în seara asta. Dar, la dracu, toate țoalele femeilor arată cam la fel pentru mine și nu puteam s-o localizez. Deși era clar că Frank încerca să pară nepăsător, vocea îi era copleșită de durere. Nu putea fi a lui Eileen chiar dacă provenea din Memphis.

Carol îi cântă în strună, continuându-i ideea.

— Pariez că sunt sute de astfel de rochii. Cine știe de prin ce raft de magazin a ajuns la mine.

— N-ar fi așa dacă ar fi a lui Eileen, replică Frank. Rochia aceea i-o făcuse o verișoară de a ei, croitoreasă. Era unicat. Avea chiar și o etichetă mai deosebită — "Cassandra Classics".

Carol își ținu respirația. Ce-ar fi putut spune? Cum și-ar putea cere scuze pentru gafa asta stupidă? Nu era vina ei, dar se simțea responsabilă pentru durerea inutilă pe care i-o pricinuisese.

Muzica se sfârși. Undeva, departe, se auzi dangătul jalnic al unui clopot de biserică.

— Aproape miezul nopții, spuse Frank. În câteva clipe se va sfârși și Mardi Gras. N-a mai rămas decât o mare harababură pe străzi și toastul final. Apoi gata ... totul s-a sfârșit.

Tonul trist al vocii lui Frank și stupoarea din ochii lui o copleșiră pe Carol. Părea că vorbește despre o persoană iubită aflată cu un picior în groapă. Expresia lui aducea cu ceea pe

care o avusese cu puțin timp în urmă când alunecase în trecut. Poate rochia fusese catalizatorul ce îi produsese întoarcerea în trecut, amintirile despre Eileen cauzându-i atâta durere încât fusese forțat să evadeze în alt timp și în alt spațiu. Oricare ar fi fost, însă, cauza, Carol trebuia să-l scoată pe el de aici și să scape de rochia lui Eileen. Blestemată fie!

— Să mergem, Frank, îl rugă Carol. Poate reușim să scăpăm de mulțimea asta.

— Nu va fi greu, murmură el, oricum totul s-a sfârșit. Ea a plecat, în curând și Mardi Gras va pleca. Nimic n-a mai rămas. S-a sfârșit ... totul s-a sfârșit.

Carol îl îmbrățișă, strângându-l ca într-o menghină.

— Nu, Frank! Nu s-a sfârșit, strigă ea. Nimic nu s-a sfârșit! Sunt încă aici. Și te iubesc, Frank! Mă auzi?

Frank nu răspunse. Părea prins într-un fel de ceață, ca un bețiv ce își depășise pragul cu un pahar, plonjând instantaneu dintr-o euforie ghidușă într-o depresie mortală. Acea depresie, în forma ei cea mai acută, îl prinsese pe Frank în ghearele ei ucigașe.

Carol îl sărută aproape cu disperare, apoi îl prinse de mână și îl conduse spre cea mai apropiată ieșire. Poate dacă l-ar putea scoate din sală vraja aceea sinistră va dispărea.

Frank o urmă agățat fără vlagă de mâna ei. În scurt timp se găsiră, afară, în fața hotelului, în aerul rece și jilav al miezului de noapte.

— Frank, respiră adânc, îi porunci Carol, realizând că îl trata prosteste, de parcă ar fi fost într-adevăr beat.

— Vreau doar să dorm, murmură el. Du-mă acasă, în pat.

În apropiere erau parcate taxiuri așteptând sfârșitul balului de Mardi Gras. Carol se precipită spre cel din fruntea șirului.

— Du-ne la hotelul Dalpeche, îl instrui ea, împingându-l pe Frank pe ușa din spate.

— Da, doamnă, spuse șoferul. Aveți nevoie de ajutor? Se pare că lu' dânsu' i-a plăcut mult Mardi Gras, așa că a profitat. Eu nu, că trebe să conduc, așa că fără pileală.

— Nu e beat, i-o trânti Carol. Du-ne la hotel cât poți de repede și gata.

Tot drumul Frank nu scoase o vorbă. Stătea lângă Carol

pe bancheta din spate, cu fața împietrită, cu ochii împăienjeniți. Începu să se întrebe dacă nu cumva se refugiase înapoi în vremea lui Vic și Cami, abandonând-o; gândul acesta o înspăimântă de-a binelea.

— Frank? îi șopti ea grăbită. Frank, mă auzi?

El tăcu, dar când trecură pe sub un stâlp de iluminat, Carol văzu cum îi șiroiau lacrimi pe obrazul alb ca marmura.

— O, Doamne, gemu ea încet, apoi strigă către șofer. Nu poți merge mai repede?

— Cucoana, e nu calc legea!

— Cred că are să i se facă rău.

Auzind cuvintele lui Carol, taximetristul apăsă pedala de accelerație până la blană. În cinci minute ajunseră la hotel. Frank se lăsă greu pe umărul lui Carol, dar ea reuși să-l ducă până în cameră și să-l bage în pat. Rămăsese în continuare tăcut și cu fața împietrită.

— Frank, răspunde-mi! Acum ți-e mai bine? Aproape disperată, se aplecă peste el, încercând să capete un răspuns. Pe chipul lui nu se clinti nici-un mușchi. Ochii lui nu priveau spre ea ci prin ea.

Carol era distrusă. Îi era frică să-l părăsească, dar trebuia să se descotorosească de rochia lui Eileen. Într-un fel veșmântul acesta declanșase totul.

— Frank, mă duc în camera mea câteva minute. Stai întins și odihnește-te. Mă întorc imediat.

Nimic! Nici-o vorbă, nici-un gest.

Carol fugi spre ușă, ieși și traversă curtea hotelului. Când intră în camera ei respira greu, trăgând deja de fermoarul ce închidea rochia la spate. Sutienu, jupa, crinolina și pantalonașii zburau prin cameră ca niște OZN-uri ciudate. Își trase pe ea niște jeans și un tricou și se grăbi să se întoarcă. Trei minute mai târziu, era din nou lângă Frank. El nu se clintise.

Se aplecă asupra lui și îi puse mâna pe frunte. Era rece și umedă. Luă o pătură și îl acoperi, apoi se întinse lângă el, sperând că trupul ei l-ar putea încălzi.

— Te rog, Frank sunt eu, Carol, rosti ea aproape țipând. Mă auzi, Frank? Răspunde-mi, ce dracu'!

Frank se mișcă agitat, dându-i un motiv de speranță lui

Carol. Dar când îl chemă pe nume și îi strânse mâna nu primi nici un răspuns.

— Frank, unde ești? Ce se întâmplă? Vorbește-mi, dragule!

Bărbatul se liniști, privind drept înainte, fără să vadă însă ceva — nici tavanul de deasupra sa, nici ventilatorul ce se rotea alene, nici chipul brăzdat de lacrimi al lui Carol.

Vic o găsi pe Cami așteptându-l atunci când se întoarse acasă, în strada Condé. Dar părea cumva schimbată. De obicei, când el venea, ea se grăbea să-i iasă în cale, să-l sărute în neștire, bombardându-l apoi cu întrebări nesfârșite despre ce făcuse el când fusese plecat. Azi, totuși, era tăcută și reținută. Când Vic încercă s-o sărute, ea se feri.

— Ce se întâmplă, iubito? Te porți de parcă ți-ar fi frică de mine.

Fata căută să se așeze pe un scaun, cât mai departe de Vic. Când el se trase mai aproape, ea se ghemui înspăimântată.

— Cami, ce este? Te-am supărat eu cu ceva?

— Eu nu am căderea să spun așa ceva, domnu', răspunse ea servilă. Fiona mi-a spus că eu sunt cea care trebuie să vă fac plăcere. Mi-e teamă că nu vă fac.

Vic fu redus la tăcere.

— Ce te face să gândești astfel? Bineînțeles că îmi plăci. Mi-ai trezit speranța într-o viață nouă. Păi nici n-aș putea să trăiesc fără tine. Vino lângă mine.

Vrând, parcă, să demonstreze cele spuse, Vic trecu, imediat și plin de pasiune, la fapte. Dar limba ei micuță și catifelată nu se grăbi s-o întâlnească pe a lui, mâinile ei gingașe nu-i mângâiară ceafa și nici sânii ei tari nu i se lipiră de piept. În loc de toate, doar o răceală distantă.

— Ce-i asta, vreun joc nou?

drept răspuns ea își mușcă buza de jos și clătină din cap. El o simți transformându-se într-un fel de statuie înghețată.

— A, ne jucăm de-a fecioara nevricoasă, nu-i așa?

El râse, închipuindu-și cum Cami, cea pe care el o cunoștea atât de bine, încerca să joace un joc ce spera să-l

amuze și să-l ațâțe.

— Păi dacă-i așa, îți cunosc eu leacul.

Se aplecă și, prinzând-o cu o vână din dosul genunchilor, o ridică la piept.

— Vedem noi cine știe cele mai frumoase jocuri, iubito.

Vic o duse drept în dormitor unde îi scoase la iuțeală rochia. Ea tremura în fața lui, încercând să-și ascundă cu mâinile goliciunea.

Acțiunile ei inutile îl făcură să-și dea capul pe spate, râzând în hohote.

— Doamne, Cami! Ești un deliciu!

Lui nu-i trecu nici o clipă prin minte că ei i-ar fi într-adevăr frică — nici măcar atunci când ea se feri de el, cu chipul palid, cu mâinile ei fragile ce încercau în zadar să acopere ceea ce ochii lui negri, pătrunzători vedeau oricum.

— Vino lângă mine! Îi porunci el, "jocul" ei excitându-l și făcându-l să-și piardă răbdarea.

Încetșor, ea veni spre el, cu ochii plecați.

— Așază-te pe pat, îi porunci el blând.

Ea se supuse, tremurând.

Vic se întinse lângă ea, complet îmbrăcat. Chicoti încet în timp ce-și strecură mâna între coapsele ei.

— Îți place să te joci iubito? Păi atunci să înceapă jocurile!

Degetele lui începură să se joace, delicat între coapsele ei lipite. Întotdeauna ea le desfăcea la cea mai mică atingere a lui. Azi, însă, rămânea țeapănă, blocându-i plăcerea. Când el se aplecă să-i prindă sfârcurile în gură, ei nu-i scăpă nici-un geamăt de plăcere, doar un scâncet îndurerat.

Vic începu să se întrebe ce era cu ea. Nu mai înțelegea nimic. Dragostea lor fusese atât de fără cusur încă de la început. Acum, dintr-o dată Cami era la fel de rece ca un sloi de gheață. Dar cu cât ea îl respingea mai mult prin refuzul de a participa al trupului ei, cu atât el era mai întăritat.

Încercă s-o sărute cu gingășie dar fără prea mult succes. O clipă se gândi să plece, să părăsească furios încăperea, pentru a-i arăta că nu-i place purtarea ei. Dar de ce ar fi făcut-o? Doar era camera lui, iar ea era iubita lui!

Când o încercă, blând, cu degetele, ea gemu încetșor.

Auzind-o, se aprinse.

— Hai să terminăm repede, de vreme ce se pare că nu prea ai chef în dimineața asta.

Vic se ridică și se dezbracă la iuțea. Văzându-l, ei îi scăpă un țipăt de spaimă.

— O, te rog! Nu s-a înnoptat încă. Nu vii niciodată înainte de căderea serii. Trebuie, oare, să-mi fie frică și ziua?

Vic rămase cu gura căscată. Să fie, oare, această femeie una și aceeași persoană cu amanta iubitoare, pasională până la marginea desfrânării, pe care o știa de câteva săptămâni? De ce se umilea, acum, în fața lui?

— Zi sau noapte, pentru mine e totuna, spuse el, cu o voce răgușită. Când dragostea se cere făcută, orice moment e bun.

Ca să poată intra în ea, trebui să-i desfacă picioarele cu forța. Ea se păstră tot timpul strâmtă, mai strâmtă chiar decât fusese prima oară. Nu schiță nici un gest ca să-l atragă, să-l sărute, sau să-l refuze fățiș. Zăcea, pur și simplu, la fel de nemișcată și de neînsuflețită ca și o piatră.

Dezgustat că se înjosise forțând-o și derutat de această nouă Cami, Vic se epuiză repede, apoi se smulse de lângă ea. Când o părăsi, ea plângea încet, cu capul în pernă. În clipa în care el închise ușa, cu plânsul ei răsunându-i în ureche, Vic hotărâse ce avea de făcut. Se înșelase în privința lui Cami. Până în după-amiaza asta, ea se prefăcuse destul de bine. Dar acum îi aflase taina, atât de bine ascunsă, taina despre care îi povestise Fiona. Era clar, atâta timp cât putuse, Cami își jucase convingător rolul, chiar dacă în adâncul ei era frigidă. Cami era incapabilă să iubească vreun bărbat.

— Așa că, oftă Vic zgomotos, am să i-o trimit înapoi lui Fiona chiar în seara asta.

Mâna lui Frank se mișcă. Degetele lui urmăriră lacrimile de pe fața înspăimântată a lui Carol. Ei îi scăpă un strigăt de ușurare.

— Nu plânge, Cami. Îmi pare rău, draga mea. Te iubesc, înțelegi, și nu vreau să te alung. Glasul lui Frank era mai gros ca

de obicei, nefiind chiar al lui. Era rugător, implorator, era glasul unui om cu sufletul sfâșiat. Erau primele cuvinte pe care el le rostea, de când părăsiseră balul. Orice vorbe ar fi bucurat-o pe Carol, dar astea o și derutau, în același timp.

— Frank, Frank! Mă auzi? Ce s-a întâmplat?

Ochii și păstrau privirea sticloasă. Se întorsese spre Carol, dar nu părea s-o vadă. Chipul său avea o expresie halucinantă. Râse zgomotos, eliberat parcă de o viziune.

— Așa, deci, a fost doar un vis — de fapt, aproape un coșmar, zise, cu aceeași voce ciudată, care, totuși, lui Carol îi părea familiară. Vino lângă mine, iubito.

Carol îl ascultă, supusă, trăgându-se mai aproape de el. Frank îi luă tricoul în mâini. Se holbă la inscripția argintie, "Dollywood", imprimată de-a latul pieptului și chicoti.

— Ce soi de cămășuță o fi asta?

În clipa următoare, i-l trase peste cap.

Gura lui Frank, răcoroasă și fermecată, se lipi de sânii lui Carol. Ea închise ochii, răsuflând greu.

Măinile lui descoperiră jeansii ei.

— Pantaloni? bombăni el. Cami a mea e în pantaloni?

Carol căscă ochii mari. Se uită la Frank, dar înțelese că nu pe Frank îl vedea. Întreaga lui purtare era identică, aproape, cu cea a lui Vic cel Negru. Chiar și cicatricea era la locul ei — o urmă lăsată pe fața lui Frank de o cută a cearșafului. Oare?

Când mâinile puternice ale lui Victoie Navar îi prinseră mijlocul, Carol se cutremură.

— Voi, femeile, complicați chestia asta atât de mult, se plânse el, cu bunătate în glas. Să-ți scoți lucrurile astea! Și, Cami, să nu le mai îmbraci niciodată.

Carol își scoase, bucuroasă, pantalonii. Frank — sau Vic — se dezbracă și el de veșminte.

Inima îi bubuia, în timp ce el își lipi corpul de al ei.

— Așa e mult mai bine, iubito, gemu el, strecurându-și mâna între pulpele ei, întocmai cum făcuse ultima oară, în actul acela unilateral, când Cami fusese atât de rece.

— N-ai să mai fugi de mine, nu-i așa?

— Niciodată, răspunse Carol, cu glasul sugrumat de încântare și emoție. Ceea ce îi făcea el era o minune.

Când, în sfârșit, Vic o luă pe Carol, fu o experiență fantastică. I se părea că era posedată de doi bărbați — de parcă, atât Frank, cât și Vic și-ar fi aliat forțele pentru a o stârni și, mai apoi, pentru a o satisface. Când sosi clipa perfectă, Carol țipă, copleșită de o plăcere totală și intensă. Apoi închise ochii.

Rămaseră multă vreme unul în brațele altuia. Încet, Victoie Navar se topi, până ce, în pat cu Carol, rămase doar Frank.

— Ce dracu'...? Vocea lui Frank o trezi pe Carol, care ațipise.

— Tu ești Frank? Întrebă Carol, visătoare.

— Ei bine, har Domnului că sunt eu! Adică, stăm goi pușcă, în patul meu, și eu sunt încă în tine. Cine naibii crezi că ar putea fi?

Nu era ușor de explicat, și Carol o știa, dar își jură să-și dea toată osteneala. Îi povesti repede, amănunțit, despre plecarea lor de la bal și despre starea ciudată a lui Frank. Avu grijă să nu pomenească de rochia lui Eileen.

— Te-ai trezit vorbindu-i lui Cami, îi spuse ea. Probabil că ai alunecat în trecut fără mine, Frank. Doar tu și adevărata Cami, pe care am lăsat-o eu, acolo.

— Da, răspunse el simplu. E întocmai ce s-a întâmplat. Îmi aduc aminte. Carol, a fost groaznic!

— Povestește-mi.

Înainte de a începe, Frank o luă pe Carol în brațe și o sărută înfocat. Limbile lor înfometate se mișcau la unison. Când îi dădu drumul, oftă ușurat.

— Slavă domnului! Carol, tu ești aceeași. Doar Cami s-a schimbat.

— Ce vrei să spui, Frank?

— Am fost în trecut... mda! exclamă el. Mai întâi, Vic a fost pe la Fiona. Voia ca ea să-l ajute să-și găsească nevasta, pentru a putea obține o anulare, astfel încât s-o poată lua pe Cami la Paris, pentru a se căsători cu ea acolo.

— Vai, ce romantic!

Frank clătină din cap.

— Mi-e teamă că nu e tocmai chiar așa. Vezi tu, când Vic s-a întors acasă, Cami se schimbase. Se purta de parcă era

speriată de moarte, din cauza lui. Ai auzit de poveștilele alea vechi despre femeile din epoca victoriană, care aveau de a face cu bărbații lor doar când voiau să rămână însărcinate, ele urând, de fapt, tot ce era legat de viața sexuală?

Carol încuviință.

— Da, dar n-am crezut niciodată nici o iotă din ele.

— Ei bine, se pare că-s adevărate, pentru că ea, Cami, în mod evident nu voia să aibă de a face cu Vic. Era la fel de rece ca și o piatră înghețată, făcându-l să se simtă ca un nemernic pentru că s-a culcat cu ea.

— Dar de ce să fi reacționat astfel? Doar îl iubea pe Vic; îl adora.

Frank miji ochii, privind-o pe Carol.

— Așa se poartă doar când ești tu acolo. Dar am senzația că ea însăși e o femeie total diferită. Carol, de ce m-ai întrebat, acum un minut, dacă eu sunt?

Ea se feri de privirea lui iscoditoare.

— Frank, n-o să-ți placă dacă îți spun.

— Într-un fel, presimt că așa va fi. Dar, lasă, voi suporta.

— Te-am pierdut, mai întâi, când dansam, dar a durat doar un minut, două. Apoi, după ce ne-am întors aici, ai dispărut iar. Te-ai întors împreună cu Vic. Părea ceva supranatural. Arătai ca el, vorbeai ca el.

Frank se lăsă într-un cot și o privi intens pe Carol.

— Ai dreptate. Nu-mi place deloc chestia asta, da' deloc! Vrei să spui că a fost aici, în camera asta?

Carol încuviință.

— Chiar aici, în patul ăsta.

Frank își plecă privirea. Se închise în sine, izolându-se de Carol, dar când își reveni, era din nou în ea, într-o erექție completă.

— A făcut ceea ce cred eu că a făcut cu tine? Carol. spune-mi pe bune.

Mușcându-și buza de jos, ea încuviință.

— Am să-l omor pe ticălos!

Frank aruncă pătura și sări în picioare, de parcă ar fi vrut să-și ia arma și să plece chiar atunci.

Carol îl prinse de mână și îl trase înapoi în pat.

— Frank, dar tu ai fost! Adică, doar noi doi am fost în pat. Doar spiritul lui a fost aici. A reușit să te însoțească, dar a plecat acum.

Frank își prinse fața în palme, frecându-și cu furie obrazul.

— Rahat! Toată istoria asta e țicneală curată!

— Frank, cred că înțeleg ce s-a întâmplat, îndrăzni Carol. Dacă e adevărat ce ai spus despre Cami, atunci Vic te-a însoțit ca s-o regăsească pe Cami, cea pe care o știa el, acea Cami care există doar când sunt și eu acolo, cu ea.

Frank se gândi o clipă, apoi încuviință.

— Mda! Așa trebuie să fie. Iar dacă e așa, înseamnă că Vic și Cami nu vor fi niciodată fericiți împreună decât dacă noi doi ne vom întoarce acolo și îi vom ține de mână. Așa că, ducă-se! M-am săturat ca o șleahță de morți să se joace cu viețile noastre.

Carol încerca și ea un sentiment de lehamite. Frank avea dreptate și ea știa asta. N-aveu nici o obligație față de Cami și Vic. Aveau propriile lor vieți, de care să se îngrijească.

— Ei bine, Carol, ce spui? Nu ești de acord?

— Cred că da, răspunse ea, cu inima îndoită.

— Atunci, asta este! Cazul e închis! Vino încoace!

Carol se feri de el.

— Frank, pentru astă seară e de ajuns. A fost o zi lungă și... Ea făcu o pauză, nefiind sigură dacă trebuia să-i spună adevărul, apoi rosti dintr-o suflare. Sunt puțin iritată acolo, jos, în mine!

— Auzi, futăciosu' dracului! exclamă Frank, lăsând-o pe Carol să se întoarcă în camera ei, pentru restul nopții.

Capitolul 17

Carol nu putu adormi. După ce se răsuci, o vreme, într-o parte și într-alta, pe întuneric, se ridică în capul oaselor și aprinse veioza de la capătul patului. Primul lucru pe care îl văzu, fu licărul verde-auriu al rochiei lui Eileen Longpre, aruncată neglijent pe brațul unui fotoliu.

Carol merse până acolo și o ridică, întorcând-o pe o parte și pe alta, cercetând-o cu atenție în zona în care se închidea fermoarul. Acolo era, întocmai cum spusese Frank, o etichetă mică, cu scrisul auriu — *Cassadra Classics*. Zvârli rochia, de parcă dintr-o dată i-ar fi ars degetele. Fără să se întoarcă, merse cu spatele spre pat și se așeză.

— Ce-i asta? Întrebă ea, de parcă ar fi vorbit direct cu rochia lui Eileen, sau poate cu duhul lui Eileen. Nu încerca să-mi spui că e o coincidență. Nu cred în coincidențe. Există motive pentru tot ce se întâmplă în viață.

Singurul răspuns pe care îl primi, fu o liniște apăsătoare. Apoi, de undeva, de departe — sau poate era departe doar în amintirea ei — se auziră vibrațiile stinse ale corzilor harpei.

Carol oftă, închise ochii, încercând să se închidă în sine. De ce era viața atât de complicată? Acum când, în sfârșit, se îndrăgostise, de ce era nevoită să se războiască cu omul, cu natura și cu necunoscutul pentru a-și apăra dragostea?

— Ar putea fi destul de simplu, cugetă ea cu glas tare.

Frank ar putea s-o declare pe Eileen moartă, din punct de vedere legal, așa cum și era, cu siguranță. Ne-am putea căsători, am putea merge în luna de miere, și ne-am întoarce în New Orleans și am trăi ca-n raiul însurăților, și am putea avea chiar și câțiva copii. Magazinul meu nu e problemă; închid și vând

Și cu mine cum rămâne, mademoiselle ?

Vocea bărbătească părea să vină chiar din camera ei, dar simțurile lui Carol și pielea de găină de pe brațele ei îi spuneau cu totul altceva. Ca să fie sigură, aruncă o privire în jur. Era singură, într-adevăr. Pe lângă asta, cunoștea vocea, iar dacă individul acela era acolo, nu putea fi decât ca spirit.

— Vic cel Negru, nu cred că pot să te ajut.

Îi răspunsese cu calm, de parcă ar fi conversat cu o persoană obișnuită.

• *Tu ești problema mea !* insistă glasul.

— Nu, nu sunt; Cami este problema ta, îl lămurii Carol.

Dar tu ești Cami !

— Nu! țipă Carol. Nu sunt! Acum pleacă și lasă-mă singură!

În curând vei fi singură, o preveni vocea. Complet singură.

— Ce vrei să spui?

Răspunsul fu doar tăcerea. Carol se zgribuli, cuprinsă brusc de panică.

— La dracu', răspunde-mi! Ce tot spui acolo? Nu voi fi niciodată singură atât timp cât îl am pe Frank.

Inima îmi sângerează ... Glasul fantomei se topise în spațiu, lăsând-o pe Carol tremurând de spaimă.

Se cuprinse în brațe legănându-se înainte și înapoi, pe pat, ca un copil speriat.

— Nu înnebunesc! murmură ea. Într-un fel toate astea sunt legate. N-am să încerc să găsesc explicații, ci doar răspunsuri la toate câte mi se întâmplă — mie și lui Frank. Bietul Frank! L-am atras în vârtejul ăsta nebunesc. Dacă aș fi rămas în Carolina de Nord unde mi-e locul, lui i-ar fi fost foarte bine.

Dar, chiar când rosti vorbele, ea realizează că se înșela. Mumia din mlaștină îl atrăsese pe Frank în acest încurcat joc înainte chiar ca el să afle de existența lui Carol. Și tot ce se mai

întâmplase era legat de descoperire.

— Tot! șopti Carol. Ca un laț ce se strânge cu fiecare clipă. Sufocându-te și aducând întunericul morții.

Pierdută în gândurile ei morbide, Carol realizează deodată că respiră cu greutate, încercând să nu se înăbușe. Vederea i se încețoșă și toate lucrurile din cameră prinseră a se învârti în jurul ei, lămpile, scaunele și rochia sclipitoare a lui Eileen pierzându-și forma și substanța și devenind un șuvoi de culori rotitoare ca un desen făcut cu creta pe asfalt peste, care se revarsă șiroaiele ploii.

Apoi, la fel de neașteptat, curcubeul haotic fuzionează, formând în fața ochilor ei un tablou groaznic. Vedea chipul fantomatic al unei femei, doar un chip luminat plutind într-o mare adâncă de întuneric. Ochii ei verzi erau plini de teroare iar lacrimile lăsau dăre curate pe obraji ei murdari. Avea părul încâlcit și îmbibat de sudoare. Chiar dacă nu auzea nimic, Carol putea să jure că femeia țipa. La intervale neregulate, gura ei se deschidea larg și trăsăturile ei se contorsionau într-o grimasă oribilă de durere și spaimă.

Într- străfulgerare Carol văzu și restul trupului femeii. Hainele îi fuseseră parțial smulse — tricoul rupt, fermoarul blugilor deschis cu forța lăsând să se vadă chiloții roz de dantelă. Era legată strâns cu o frânghie, cu mâinile la spate. Zăcea chircită pe un teren mlăștinos.

O umbră întunecată obtură strălucirea viziunii. Carol văzu, fără să clipească, trupul unui bărbat, așezându-se între ea și femeia cu strigătul mut. El o biciui — o dată și încă o dată, la nesfârșit. Și la fiecare lovitură, Carol putea să vadă pentru o clipă tatuajul de pe brațul lui drept. Stomacul i se chirci. Inima îi bătea din ce în ce mai iute.

În sfârșit, auzi. Sunetul hidos, dureros, oribil al pumnului bărbatului izbind carnea gingașă a femeii. Apoi o voce tulbure, de bețiv:

— Târfă, poți să ții până ți-o sări ochii din cap! Nimeni n-are să te audă. Nici chiar căcatu' de bărbatu'-tău. După tine, o să-i vină și lui rândul. Dar, deocamdată, între noi doi ... cât o s-o duci ...

— Frank, ajută-mă!

Strigătul femeii se izbi de pereții camerei lui Carol și răsună dureros înăuntrul capului ei dureros. Închizându-și ochii și strângându-și pleoapele cât putea de tare, Carol își acoperi urechile cu mâinile și gemu printre dinții încleștați:

— Ajunge, te rog, ajunge!

După o bucată bună, de vreme, Carol îndrăzni să deschidă iar ochii. Spre marea ei ușurare, scena oribilă se topise, dar vârtejul colorat încă mai era, avertizând-o că mai avea de văzut multe. Ezitând, își descoperi urechile. Binecuvântată liniște!

Câteva clipe mai târziu se materializă un nou tablou — și tot cu femeia. De data asta era nemișcată, tăcută, cu chipul de o paloare mortală brăzdat de roșul strident al sângelui ce curgea din rănilor de pe obrazul ei. Ochii ei verzi încă mai priveau, dar privirea lor era sticloasă iar ei nu mai vedeau nimic. Camera de luat vederi imaginară ce îi permitea lui Carol să vadă astfel de scene își schimbă distanța focală lărgindu-și câmpul de cuprindere. Carol își acoperi gura cu palma și închise strâns ochii. Femeia dispăruse. Îi rămăsese doar capul, ochii morți holbându-se spre bucata de pământ mustind de sânge unde ar fi trebuit să-i fie trupul.

Carol leșină. Când își reveni, primele licăriri ale răsăritului aruncau flăcări sângerii prin fereastra prin care se strecuraseră și viziunile ei oribile. Încă se simțea bolnavă și amețită. Merse împleticindu-se spre baie ca să bea o gură de apă. Apa fu bună, dar nu îi ajută prea mult. Tremura toată.

Carol încă se străduia să-și revină când sună telefonul, țârâitul lui provocându-i o durere ascuțită în tot trupul.

Apucă receptorul și țipă, cu răsuflarea tăiată:

— Alo!

— Isuse, Carol, vrei să-mi spargi timpanul?

— Jesse? Era ultimul glas pe care se aștepta să-l audă. Din ochi îi țâșniră lacrimi de ușurare. O Jesse, cât mă bucur că ești tu!

— Scumpo, ești bine?

Desigur, Jesse. Glasul ei era o șoaptă tremurândă. Voia,

cu disperare, să-i povestească lui Jesse ce văzuse, dar cuvintele refuzau să-i vină pe buze. Sunt doar obosită, cred.

— Hei, n-ar fi trebuit să te sun atât de devreme. Am uitat că ieri a fost Mardi Gras. Presupun că tu și cu bătrânu' Frank v-ați întors destul de târziu nu?

— E-n regulă, Jesse. Eram trează. Am ceva să-ți spun.

— O clipă, Carol. Mai întâi lasă-mă să-ți povestesc despre tipu' ăla, Jones.

— L-au prins? O, slavă Domnului, Jesse! În sfârșit, o veste bună, își spuse Carol.

Jesse îi zîdîrnici repede speranțele.

— Mi-e teamă că nu. Dar știm cu siguranță că e în zona New Orleans-ului. A fost văzut de câteva ori. Le-a scăpat printre degete băieților șerifului de fiecare dată când l-au localizat. Oricum o să-l prindă. E doar o chestiune de timp. Încă nu i-ai spus lui Frank?

— Nu, Jesse! Doamne, nu! Și sper să nu fie nevoie vreodată să-i spunem. În clipele astea, e atât de copleșit de sentimentul de vinovăție în legătură cu Eileen, încât sunt într-adevăr îngrijorată că va putea să scape din fundătură în care se află acum. Și e numai vina mea.

— Carol, ce vrei să spui cu vina ta?

— E prea complicat să-ți explic la telefon.

Aruncă o privire rochiei lui Eileen. Cât ura lucrul acela!

— Pur și simplu nu-i poți povesti lui Frank despre Jones, asta-i tot.

— Atunci ar fi bine să stați pițiți câteva zile pentru că astfel Frank va afla cu siguranță despre plasa care a fost întinsă pentru tipul ăsta. Ați putea pleca undeva pînă va fi prins Jones?

— Să plecăm? În mintea lui Carol se vînzoleau imeginile pe care tocmai le văzuse. Trebuia să se hotărască să-i povestească lui Jesse.

— A, da! Jesse există întotdeauna un loc unde eu și Frank putem fugi.

— Ei bine, vă sugerez, insistent să luați o mică vacanță. Carol?

— Da, Jesse?

— Ai mai văzut ceva, vreau să zic ai mai avut vreo viziune

stranie?

Asta era o ocazie perfectă. Acum era obligată să-i spună. Așa că-și luă inima în dinți.

— Da, Jesse, am avut. Jones era cu siguranță cel care a ucis-o pe Eileen și l-am auzit spunându-i că Frank o va urma în curând. Ce-am văzut mai înainte s-a întâmplat în ziua în care Jones a răpit-o.

— Unde a dus-o?

Carol își clătină capul și încercă să nu mai tremure, astfel încât să poată continua.

— Nu știu. Undeva în mlaștină. Jesse, a ascuns-o acolo. A bătut-o și ... apoi a omorât-o, și apoi ...

Glasul lui Carol se frânse. Nu mai putea continua.

— Ce, dulcețo? Ia-o încet și povestește-mi și restul. Știi unde am putea găsi cadavrul?

— Cadavrul, repetă ea greoi. Nu. Nu mai este. Vreau să spun că va trebui să căutați într-o mulțime de locuri. Nu pot să-ți spun exact. Carol rostea fiecare cuvând distinct, încet de parcă fiecare silabă ar fi fost închisă într-un cub de gheață.

— Isuse Cristoase! Înjură Jesse încetișor. Dezmembrată? Dacă Frank află vreodată ...

— La naiba, Jesse, nu are cum să afle! Carol se prăbuși peste telefon, ținând la Jesse apoi hohotind dezlănțuită.

— Ia-o încet, scumpo. Ești sigură că ți-e bine.

— Mă descurc, șopti Carol, înghițindu-și lacrimile.

— Bravo! Acum ai să-l scoți pe bătrănu' Frank din orașu' ăla, până ce totul se sfârșește. Sună-mă, dacă vrei să vorbești cu mine.

— Jesse?

— Mda, Carol?

— Eu și Frank vom pleca, azi probabil, spuse ea calmă. Nu te îngrijora, dacă nu vei mai auzi de noi o vreme. Vom fi împreună și ne va fi bine.

— Ce înțelegi prin o vreme, scumpo? Două săptămâni? O lună?

— Mai mult, șopti Carol printre lacrimi. Mult mai mult. Pa, Jesse.

Îbchise înainte ca el să mai poată pune întrebări.

Carol privi spre ceas. Opt și treisprezece. Frank, probabil, încă dormea. În orice caz, nu voia să-i spună despre planul ei până ce nu va da un telefon. Avea un prieten în Carolina de Nord, care se ocupa cu afaceri imobiliare. Carol începuse să formeze numărul apoi serăzgândi. Mai bine ar fi să negocieze cu un străin, unul care să nu pună întrebări. Căută prin portofelul cu cărți de vizită. Avea cu siguranță cartea unui alt agent imobiliar. Îl sună.

— Bună dimineața. Wilson Land Development, răspunse veselă o secretară.

— Cu dl. Wilson, vă rog.

În douăzeci de minute, Carol aranjă totul cu agentul imobiliar. Îi spuse că se mărită și că nu se va întoarce în Carolina de Nord într-un viitor previzibil. El urma să-i închirieze casa și magazinul pentru o perioadă de timp nedefinită. Ea îi dădu chiar și numele unei doamne din partea locului ce se arătase interesată de afacerea ei cu antichități.

— Nu știu sigur când mă voi întoarce, îi spuse Carol domnului Wilson. Ar putea fi peste un an sau poate mai mult. Ați putea să vă luați un comision și apoi să-mi depuneți renta într-unul din conturile dumneavoastră unde să stea la păstrare până mă voi întoarce ...

El acceptă să se îngrijească de toate și îi dori o lună de miere fericită. Și cu asta, basta! Problemele lui Frank nu erau însă atât de simple. Dar Carol își aduse aminte că, de fapt, ea nu avea nici-o garanție că, odată întorși în trecut, amândoi ar putea și rămâne acolo. Dacă ar fi fost să se ia după vizitele precedente, controlul lor asupra venurilor și plecărilor era destul de slab.

— Vic cel Negru mă vrea acolo, își reaminti Carol cu glas tare. Și dacă pot să-l conving pe Frank să plece, de data asta va fi pentru totdeauna. E singura cale. Trebuie să meargă

Oftă și se ridică din pat. Era timpul să se gândească la gesturile obișnuite, de zi cu zi — toaleta, îmbrăcatul, mâncatul.

În timp ce se îndrepta spre baie, ochii îi căzură pe rochia verde-aurie a lui Eileen. Cu un gest răutăcios o smulse de pe fotoliu și o luă cu ea în baie. Trase de sub chiuveță cutia metalică de gunoi și îndesă veșmântul în ea.

— Și asta nu e totul! spuse ea cu obidă. Dacă o să te mai întorci am să te arunc direct în lada cu gunoaie a hotelului.

Apucă o cutie de chibrite cu însemnele hotelului de pe polița de sub oglindă, aprinse tot pachetul și le aruncă pe rochie. Materialul subțire se aprinse instantaneu. Dar nici asta nu era destul. În orice clipă s-ar fi putut declanșa alarma de incendiu din camera ei.

Ținând cu grijă în brațe cutia cu conținutul ei arzând mocnit, Carol ieși pe ușa din spatele hotelului și, străbătând parcare, se duse drept la containerele mari de gunoi. Dacă ar fi întrebat-o cineva ar fi spus, pur și simplu, că a aruncat din greșeală o țigară aprinsă în cutia plină și a declanșat un mic incendiu.

N-o întrebă nimeni, nimic. Rămase lângă container până ce țesătura verde-aurie se transformă într-o grămăjoară de cenușă fină. Apoi aruncă totul peste celelalte gunoaie. Scuturându-și palmele, ea zise:

— Cu asta am terminat!

Frank stătea la fereastră, scrutând curtea și parcare din spatele ei. Ce dracu' făcea Carol acum? Ardea scrisori vechi de dragoste? Sau se apucase de ritualuri magice. Continuă s-o privească, sorbind încruntat din cafeaua tare și încercând să-și stăpânească tremurul mâinilor. Urâtă poveste! Când se trezise cu puțin timp în urmă avusese senzația că plutea pe ape. Știa că nu băuse nimic noaptea trecută. Cel puțin din câte își amintea. În memoria lui păreau să fie goluri mari. Dacă era pe cale să sufere de amnezie atunci mai bine s-ar apuca iar de băut. Măcar să uite totul!

Carol se întorcea și se îndrepta spre camera ei. Pe chipul ei se așternuse o expresie ciudată, și el ar fi putut jura că ea plângea. Ce naiba se întâmpla?

— Hei, Carol! o strigă el, deschizând fereastra și făcându-i cu mâna.

Ea făcu stânga împrejur și porni încet spre scări. Pe măsură ce se apropie el, desluși tot mai clar pe chipul ei lupta care o dădea pentru autocontrol. Noaptea trecută se întâmplase

ceva, ceva de care el nu-și putea aminti. Orice ar fi fost, însă, era ceva grav.

— Bună, draga mea. Bunădimineața, spuse el străduindu-se să imprime o nuanță luminoasă a vocii sale. O mângâie ușor pe obraz. Drept răspuns, Carol îl prinse de mijloc, lipindu-se strâns de el și îngropându-și fața în pieptul lui dezgolit.

— Ce se întâmplă Carol? Hai, intră și povestește-i bătrânului Frank. El încerca s-o ia cu ușurica, deși avea o presimțire că ceva cu adevărat fundamental se întâmplase în perioada în care el nu fusese lângă ea.

— Deci, despre ce e vorba? o întrebă Frank imediat după ce o așează într-un fotoliu. De ce plângi.

Carol nu fusese pregătită să dea ochii cu Frank atât de repede. Avusese de gând să se întoarcă în cameră, să se spele pe ochi, să-și perie părul și să arate proaspătă și entuziastă când el se va trezi. Se pare însă că planurile ei eșuaseră. Ar fi vrut să strige și să hohotească și să-și smulgă părul, să-i spună că nebunul care o torturase, violase și omorâse pe Eileen era pe undeva pe aproape, așteptând să-l ucidă și pe el. Ar fi vrut să-l implore să fugă împreună cu ea în trecut — să trăiască viețile lipsite de primejdii ale lui Vic și Cami, unde s-ar fi putut iubi fără grija atâtor dureri, primejdii și sentimente de vinovăție. Bineînțeles, nu putea să facă nimic din toate astea. Așa că era nevoită să scoată tot ce se putea din situația asta infectă.

— Hei, Carol, încercă Frank s-o convingă. Dă afară răul din tine!

Știind că trebuia să mintă, Carol își feri privirea de ochii insistenți ai lui Frank, fixând-o asupra mâinilor pe care și le ținea în poală.

— Frank, sunt tulburată de noaptea trecută. De fapt, era chiar dimineață. Am plecat de la bal cu puțin înainte de miezul nopții.

— Zău? cugetă Frank cu glas tare. Nici măcar nu-mi amintesc de partea aceea a nopții.

E bine! gândi Carol.

— Și-aduci aminte ce s-a întâmplat când ne-am întors în camera ta? întrebă ea precaută.

— Doar fragmente incoerente. Un talmeș-balmeș confuz.

Îi zâmbi strâmb. Carol, ca să fiu sincer, nu înțeleg nimic.

Carol se ruga ca el să fi uitat incidentul legat de rochia lui Eileen, dar nu avea cum să fie sigură fără să-l întrebe direct iar asta n-avea s-o facă niciodată. Putea doar să spere că odată cu dispariția veșmântului cu privina, să piară și amintirea acestuia din memoria lui Frank.

— Frank, nu-ți amintești nimic în legătură cu plecarea de la bal?

El făcu ochii mari și inima lui Carol se făcu cât un purice. Dar când el vorbi, cuvintele lui îi încântară auzul.

— Asta e! Îmi amintesc. Am fost în trecut, nu-i așa? De-aia seara îmi pare atât de confuză. Am fost din nou Vic ... și m-am distrat cu Cami. Desigur.

Rânji larg.

— O Cami mult schimbată!

— Câteodată așa e, răspunse Carol prudentă. Frank nu-ți poți aminti, mai exact, ce s-a întâmplat. Când Vic a dus-o pe Cami în pat?

Rânjetul îi dispăru la iuțeală.

— Mda! De ce mi-ai reamintit? Era schimbată. Era speriată și rece față de mine. Vic ura chestia asta și se ura și pe sine pentru că o posedase cu forța. Apoi m-am întors prea repede în prezent și l-am adus și pe el cu mine. A fost aici cu noi — chiar în patul ăsta afurisit. Mda, acum îmi amintesc, Carol. Ticălosul ar face bine să rămână acolo unde îi este locul.

— Frank, m-ai întrebat ce e în neregulă cu mine. Ei bine, asta este.

Frank cercetă încăperea de parcă s-ar fi așteptat să-l vadă pe Vic cel Negru.

— Vrei să spui că ți-a făcut rău? La naiba, am să-i iau gâtul.

— Nu, nu! Carol se ridică și-l prinse de mână. Nu mi-a făcut nimic; eu l-am rănit prin faptul că nu am fost acolo tocmai când avea nevoie de mine. Frank, când noi doi nu suntem cu ei, lui Vic și Cami nu le este bine. Ei nu sunt ei înșiși — adică, sunt ei înșiși și asta n-ajunge. Noi doi suntem restul ecuației. Ca să devină o pereche cu adevărat îndrăgostită, ei au nevoie de o parte din noi. Fără noi, legătura lor este blestemată. Și dacă Vic

și Cami nu-și vor afla fericirea niciodată, nici noi n-o vom găsi.

— Eu sunt fericit! i-o trânti Frank.

Carol îi răspunse chicotind fără chef.

— Păi sigur că ești! Frank, delirezi de fericire și eu la fel.

Spune-mi, ce planuri ai cu noi doi?

— Planuri? El o privea lipsit de expresie.

— Nu pot rămâne o veșnicie aici. Trebuie să mă ocup de afacerea mea, am propria mea viață de care să mă îngrijesc. În afara cazului când ai avea o ofertă mai bună să-mi faci.

— Carol, nu-mi forța mâna. Frank se depărtă de ea în timp ce vorbea. Știi că te iubesc, însă ...

— Însă ce, Frank? Însă nu te poți însura cu mine. Atunci am o propunere. Vic încearcă deja să-și găsească nevasta și să pună lucrurile la punct, astfel încât să se poată însura cu Cami. Bineînțeles, nimic din toate astea nu se va întâmpla dacă noi nu ne întoarcem să-i ajutăm. Iar noi alegem să rămânem aici unde relația noastră n-are nici un viitor pentru că tu nu ești încă liber. Și nu cred că vei fi vreodată.

Frank putu desluși în glasul tremurat al lui Carol lacrimile ce stăteau să vină. O luă în brațe lipindu-și fruntea de a ei.

— Regret, scumpo. Nu pot să fac nimic. Aș vrea să pot.

— Frank, știu că nu poți face nimic. De-aia spun că ar trebui să ne întoarcem în trecut și să rămânem acolo cât vom putea de mult.

Cuvintele lui avură nevoie de câteva momente bune pentru ca întregul lor impact să ajungă la el. Când se întâmplă asta, Frank își ridică capul, privind-o drept în ochi.

— Vrei să trăim în trecut ... să fim ceilalți?

— Vic și Cami nu sunt ceilalți, Frank. Ei sunt noi — tu și eu — într-o viață trecută. Vom fi tot cei ce suntem acum, doar că vom fi mai buni, mai compleți. Nu înțelegi?

Frank fluieră încetisor și îi întoarse spatele. Merse la fereastră și privi afară, fără a vedea ceva, însă. Când se întoarse din nou spre ea, chipul lui era o mască a disperării.

— Carol, tu realizezi ce-mi propui? Nu putem dispărea, așa, pur și simplu. La dracu, ce-ar crede lumea despre asta?

Carol dădu din umeri.

— Dragul meu, cui îi pasă? Nici unul din noi nu e legat de

altcineva, nici părinți care să ne ducă grija, nici copii cărora să le purtăm de grijă, nici măcar un animal care să moară de foame dacă vom dispărea pentru vecie.

— Pentru vecie! Frank slobozi un alt fluierat și își frecă, cu palma, fruntea asudată. Ai idee cât înseamnă asta, pentru vecie?

— Frank, va dura exact atâta timp cât de voi iubi, cât voi vrea să fiu cu tine.

Veni lângă ea și o sfărâmă, aproape, în brațele sale. Gura lui coborâ peste a ei, fierbinte, flămândă și strivitoare. Carol se lipi de el, cuprinsă de disperare dar și de dorință.

— Pentru noi e singura cale, șopti ea, într-un târziu, când el îi dădu drumul din îmbrățișare. Frank rămase tăcut privind-o îndelung până ce Carol începu să tremure. Aproape că-i putea auzi gândurile rostogolindu-i-se prin minte, încercând să decidă ce să facă. În sfârșit, se aplecă spre eași o sărută scurt, gingaș.

— Deci, ce trebuie să mai facem ca să fim pregătiți pentru acest năucitor salt final? Să-mi fac valiza? Să-mi iau un concediu fără plată de la birou? Să completez un formular de schimbarea adresei la oficiul poștal? Mă îndoiesc că mai au în evidență strada Condé. I se spune *Chartres* de foarte mult timp.

— N-ai să faci nimic din toate astea, Frank. Doar stai, aici, pe pat, cu mine și să vorbim.

El rânji.

— Doar atât, să vorbim? Întrebă, trăgând-o spre el.

Ea se smulse din strânsoarea lui.

— Să vorbim! repetă ea. Așa cum văd eu lucrurile, problema noastră numărul unu nu va fi întoarcerea în vremea lui Cami și Vic, ci rămânerea noastră acolo. Până acum ne-am întors mereu în prezent. Cred că înainte de a pleca, noi doi va trebuie să încheiem un pact, cum că nici unul din noi nu se va întoarce fără celălalt și că vom rămâne până când Vic și Cami se vor căsători și se vor așeza la casa lor. Măcar atât. Și poate, dacă totul merge bine, nu ne vom mai întoarce niciodată.

Frank părea să nu-i dea prea multă atenție. Era din nou ocupat cu tricoul ei "Dollywood" încercând să ridice ca să-i descopere sânii.

— Frank? Tu ai auzit ce ți-am spus?

— Fiecare cuvîntel, iubito. Îi ridică tricoul până la subțiori, apoi se aplecă înspre ea că să-i lingă sfîrcurile.

— Frank, vorbesc serios!

— Desigur, bombonico! Acum îi umbla pe la blugi, încercînd să-i tragă în jos fermoarul, în timp ce Carol încerca, zadarnic, să nu-l bage în seamă.

— Cred că cea mai bună cale pentru a junge repede în trecut este să mergem pe chei mâine dimineată, devreme. Poate că Choctaw va fi acolo.

— Mda, și până atunci putem sta bine merți aici, murmură Frank dintre sîinii ei, trăgîndu-i blugii în josul coapselor.

— Poate putem și poate nu putem, îi răspunse Carol. Mai înainte, în camera mea, mi s-a întîmplat un lucru ciudat. Am auzit glasul lui Vic cel Negru. Nu-s prea sigură că s-a întors de unde a venit. Ar putea să mai hoinărească încă prin apropiere.

În sfârșit, cuvintele lui Carol îi atraseră atenția lui Frank. Se ridică în capul oaselor și mormăi:

— De ce dracu' ar faceo?

Carol se forță să păstreze o exoresie serioasă.

— Habar n-am. Poate că ultima oară când a fost pe aici i-a plăcut atît de mult, încât speră să ajungă iar în pat cu mine.

— Pe dracu'! Asta-i prea de tot! Frank se smulse din pat, cu pumnii ridicați, gata de luptă. Hai, arată-te, ticălos nenorocit! În clipa asta. Să terminăm, odată pentru totdeauna. Nu e treaba ta ce fac eu în patul meu, cu femeia mea. Și ai face bine să nu-ți bagi nasul. Mă auzi, Vic cel Negru?

— Cred că te-au auzit până în strada Canalului, Frank. Acum gata! Îl zori ea. Nu-ți este de nici un folos să te bați cu umbrele. Dacă vrei să scapi de Vic cel Negru, cea mai bună cale este să pleci în trecut și, odată intrat în pielea lui, să te porți cum trebuie.

Frank se trînti înapoi, pe pat, lângă Carol, și se zgâi la tricoul ei "Dollywood". Ea îl trăsese în jos, acoperindu-se. El hotărî că era cazul să se ocupe din nou de el, și se pregăti să i-l scoată.

— Frank, tu nu mă bagi în seamă.

— O, nu, iubito, dimpotrivă. Se aplecă spre ea și îi sărută sfîrcurile întărite.

— Deci, vei merge în trecut și îl vei face pe Vic să se poarte cum trebuie?

O privi drept în ochi, ai lui strălucind de dorință.

— Iar tu promiți s-o faci pe Cami să se poarte pățimaș, atunci când Vic e lângă ea?

— Da, îl asigură ea. Lui Cami nu-i va fi frică și nimeni nu va trebui să se simtă vinovat de ceva, încheie ea, înțepată.

— Ei bine... șovăi el.

— Frank, vrei sau nu?

El se încurcase iar în tricoul ei.

— Eu vreau întotdeauna, donșoară Marlowe. Frank își dresese glasul, apoi rosti pe un ton grav. Sau să vă zic Mademoiselle Mazaret?

Carol se uită fix înspre el, pentru că vocea sunase ca a lui Vic cel Negru. Oare, ticălosul se furișase iar în sufletul lui Frank?

Văzând stupoarea de pe chipul ei, Frank râse.

— Nu-ți face griji, scumpo. Sunt tot eu, veșnicul îndrăgostit, bătrânu' Frank. Vino încoace!

Îi apucă blugii și începu să tragă din nou de ei. Carol își ridică fundul, încercând să-l ajute să îi scoată. Apoi, dintr-o dată, îngheță.

— Frank, ascultă! șopti ea, străduindu-se să audă muzica.

— Nu-i nimic, răspunse el, scoțându-i, în sfârșit, blugii. Vreun comediant ce cântă la harpă, în pauza de gustare.

— O auzi și tu? Se întoarse să-l privească.

— Bineînțeles, cântă cam de mulțisor. Chiar de când ai intrat tu. Am auzit-o când am deschis ușa prima oară.

— Asta e! strigă Cami. Asta e muzica. O aud de săptămâni. Frank, știi ce înseamnă asta?

— E greu al dracului să-ți scot tricoul, dacă tu nu-mi dai o mână de ajutor, spuse el, absent.

Ca să-l ajute, ea își ridică mâinile deasupra capului.

— Asta înseamnă că ne întoarcem, Frank. Poate chiar acum. Deci, s-ar putea să nu mai fie nevoie să-l așteptăm pe Choctaw!

El reușise, în sfârșit, s-o dezbrace și se străduia, acum, să-și scoată proprii blugi.

— La dracu', scumpo, n-aș vrea să merg în trecut în

momentul ăsta. Dă-mi doar un răgaz. N-aș fi caraghios să-mi fac apariția în trecut cu ea sculată?

— Frank, stai o clipă și ascultă-mă. Încercă să-i îndepărteze mâinile de pe sânii ei, însă fără prea mult succes. Frank, ești atent la ce spun eu?

— Îhîi, șopti el.

— Imediat ce voi ajunge acolo, am s-o fac pe Cami să-i spună lui Vic cine e ea, de fapt. Tu va trebui să-l faci să accepte ce-i va spune ea. Alfel, Vic ar putea face vreo prostie, când va descoperi că l-a mințit. Înțelegi, Frank?

— Isuse!... Da!... Înțeleg! Acum, ești bună să-ți folosești gura pentru lucruri mai plăcute mie, ca să mă liniștesc și să nu mai fac zgomotele astea?

Carol îl ascultă, supusă, și fu mult mai bine decât când vorbea.

Capitolul 18

Cami ... Cami! Întoarce-te Cami!

Tânguirea lugubră a copilului străpunse brusc tăcerea. Carol o auzi și fu sigură că și Frank o auzi. Încleștarea lor amoroasă, înfirbântată doar cu o clipă înainte ca ei să audă vaietul, se transformă într-o răceală încordată când glasul o chemă pe Cami.

— Doamne, Carol, a început! Frank se opinti în ea, încercând să refacă mișcarea ritmată, dar în zadar. Carol, ai simțit?

— Da, iubire! Da! Strângându-l în brațe, ea își împinse mijlocul spre el.

— Nu, nu asta am vrut să spun. Îl pot simți — pe Vic cel Negru. E aici, Carol. Trage de mine, încercând să mă întorcă acolo. Nu mă lăsa, o imploră el ținând-o lipită de el, nu mă lăsa să plec fără tine.

— Nu. Frank, găfâi ea, cuprinsă de convulsiile orgasmului.

Deodată, Carol deschise larg ochii. Minunatul val al plăcerii o purtase pe culmi, apoi se retrăsese doar ca să înceapă să urce din nou.

— Frank, ce se întâmplă?

Drept răspuns, lui Frank îi scăpă un geamăt.

Dar în timp ce Carol îl privea, ea văzu cum trăsăturile i se schimbau. Sprâncenele îi erau mai subțiri și mai drepte — o linie

apăsată deasupra ochilor întunecați ca noaptea. Părul părea a-i fi mai lung, mai ondulat. Chipul îi părea mai arămiu. Când el își ridică capul de pe pernă, ea descoperi că pe obrazul lui drept era o cicatrice.

El îi zâmbi — un zâmbet leneș, încet și seducător.

— Deci, *ma chère*, te-ai întors la mine.

Complet derutată, Carol aruncă o privire în jurul ei. Era aceeași cameră, camera lui Frank. Era același pat, patul lui Frank. Dar bărbatul nu mai era Frank.

— Vic? Întrebă ea prudentă.

— Oui⁶⁸, drăguța mea. Chiar eu.

În clipa aceea, Carol realizează că se ivise ocazia pe care o aștepta. Era împreună cu Victoie Navar — chiar împreună cu el — iar el gândea că ea era Cami, deși ea era încă ea însăși.

— Vic, trebuie să-ți mărturisesc ceva.

El se mișcă în ea — încet și amplu.

— Cami draga mea, chiar trebuie să vorbim acum?

Ea încercă să se împotrivească unui nou orgasm, iminent. Strângând din dinți, ea încercă să nu se miște. Trebuia să-și țină sub control simțurile până ce va reuși să-i spună ce trebuia el să știe.

— Vic, te rog, ascultă-mă. Nu sunt nepoata Fionei. Totul n-a fost decât o mascaradă. Numele meu adevărat este Camille Mazaret. Sunt moștenitoarea de la Câmpiile Elizée — fiica lui Edouard Mazaret.

El se trase imediat din ea.

— Cine ești?

Carol închise ochii, ferindu-se să înfrunte mânia pe care i-o deslușea în glas.

— E adevărat, șopti ea.

— Imposibil!

Carol simți că el sări din pat. Deschise ochii pentru a vedea unde se ducea, apoi încremeni. Hainele lui Frank, aruncate la întâmplare prin camera de hotel, dispăruseră. Filtrul electric de cafea al lui Frank dispăruse și el. La fel și Hotelul Dalpeche. Ea zăcea în patul lui Vic, în casa lui din strada Condé. Privi înspre oglinda biroului. Și Carol Marlowe dispăruse. În

⁶⁸Da (în franceză, în original) (n.tr.)

apele oglinzii se reflectau, privind-o, ochii indigo ai lui Camille Mazaret și chipul ei de forma unei inimi.

- Se întoarse spre Vic.

— Se pare că nimic nu e imposibil, îi replică ea. Ți-amintești noaptea balului de la Mulgrove?

El încuviință, privind-o încremenit.

— M-ai văzut cu puțin timp înainte de a părăsi casa vărului meu. Mă ascunsesem și ascultasem în timp ce tu te certai cu Vărul Morris. Vic, din clipa în care m-ai privit, am știut că tu erai singurul bărbat pe care l-aș putea iubi vreodată, chiar dacă nu-ți știam nici numele. În aceeași noapte, am fugit ca să nu fiu obligată de Vărul Morris să mă mărit. De fapt, am plecat pentru ca să te găsesc pe tine, Vic. Nici nu bănuiam eu cât de aproape erai. M-ai urmărit crezând că sunt o sclavă fugară.

Îl prinse de mână, i-o duse la buze și i-o sărută.

— Iubite, îmi pare rău că te-am mușcat.

— Tu? Țipă el. Tu erai negresa călare pe diavolul ăla, galopând singură prin noapte?

Ea îi zâmbi drăgăstos.

— Dar nu eram singură. Mi-ai povestit că m-ai urmărit de la plantația verilor mei până la casa Fionei din strada lubirii.

Carol trebuia să se grăbească pentru că simțea că voința îi slăbea pe măsură ce a lui Cami devenea tot mai puternică, clipă de clipă. Trebuia să termine ce avea de spus pentru că lui Cami îi era frică.

— Vic, îmi pare rău că am fost așa rece cu tine mai înainte. Nu m-am gândit nici o clipă să te părăsesc. Te iubesc. Ar fi trebuit să-ți spun de la început adevărul. De fapt, vreau să fiu soția ta. Iar acum că ai aflat totul despre mine, nimic nu ne va mai sta în cale.

El gemu, de parcă l-ar fi durut ceva, apoi îi întoarse spatele.

— Cami, mai mult ca înainte întreaga lume ne stă în cale. Înțelege, am deja o nevastă. Și cu siguranță nu pot să mi-o fac amantă pe fiica prietenului meu.

— Vic, știu că ești înșurat.

Ea se întreabă cum de știa. Îi spusese Fiona? Nu-și putea aminti. De fapt, Carol Marlowe reușise să rostească această

ultimă replică înainte de a fi eclipsată total de Cami.

Deși ar fi vrut să tacă, ea Cami continuă:

— Dar soția te-a părăsit demult. Cu siguranță, o vei găsi și vei aranja lucrurile astfel încât să fim pentru totdeauna împreună. Dacă nu ne putem căsători, voi fi mulțumită să rămân cu tine, cu statutul de acum. De vreme ce ne iubim ce mai contează dacă suntem căsătoriți sau nu?

— Chiar dacă aș fi fost liber să te iau de nevastă, nu ți-aș fi putut oferi nimic.

— Vic, mi-ai putea oferi dragostea ta. E tot ce-mi trebuie. Am Câmpiile Elizee. E și a ta. Am fi atât de fericiți acolo.

El o privi.

— Crezi că voi suporta să fiu un întreținut?

Ea evită privirea lui mânioasă.

— Eu voi suporta. Suport. Dragul meu, asta nu contează. Important este să ne iubim.

Vic începu să se îmbrace în viteză, fără să-i mai răspundă. Părea să ignore toate cuvintele pe care le rostise Cami. Când se întoarse din nou spre ea, complet îmbrăcat deja, era negru de durere.

— Cami, dacă vrei poți rămâne aici. Eu am să plec imediat. Își ridică privirea întunecată spre cer. Doamne, aș vrea să-l lași pe Edouard să vină și să mă omoare pe loc! Să profit de fiica lui inocentă! Domnișoară, te-am distrus. Nici un bărbat nu te va mai vrea acum.

Cami veni spre el.

— Vic, dragul meu, mie nu-mi trebuie alt bărbat. Tu ești singura mea dragoste.

— Oprește-te! Îi porunci el cu durere în glas. Să nu spui niciodată asta! Fiica lui Edouard Mazaret n-ar putea niciodată să-l iubească pe bărbatul care i-a distrus reputația. Dacă tatăl tău ae fi acum aici, m-ar străpunge cu sabia. Și mi-aș da bucuros viața într-un duel ca să-ți repar virtutea.

— Vic, ce tot spui? Tu mă iubești; știi asta. Am fost făcuți unul pentru altul.

El clătină încet din cap.

— Asta nu mai contează acum, șopti.

Ochii îi erau scăldați în lacrimi, făcându-i să pară mai mari

și mai întunecați ca niciodată. Trăsăturile chipului său chinuit o făcură pe Cami să-i fie milă de el — și de ea.

— Domnișoară Mazaret, îți spun adio. Niciodată nu-ți voi mai trece pragul casei. Îți doresc să poți uita ce ți-am făcut. Dar cum aş putea nădăjdui așa ceva? Știu că nu voi putea niciodată să mă iert eu însumi.

— Vic, așteaptă, strigă Cami.

El își clătină iar capul.

— *Adio*⁶⁹, iubita mea!

Se întoarse și dispăru într-o clipă.

Cami stătea în mijlocul patului, gâfâind, cu lacrimile curgându-i șiroi pe obraji. Ce se va alege, acum, de ea? Cum va putea trăi fără el?

Vic cel Negru părăsi New Orleans în aceeași zi. În ciuda celor spuse lui Cami, că nu o va mai vedea niciodată, el știa că va răsturna cerul și pământul ca s-o aibă. Ca să-și netezească drumul spre căsătoria cu ea, el trebuia s-o găsească pe Madelaine. Dacă ea și-ar da acordul pentru o anulare, atunci ar putea s-o ia pe Cami la Paris — departe de orice bârfă — și s-ar putea căsători.

Ieși din oraș pe Calea Fluviului. Se va opri la fiecare plantație, va întreba fiecare drumeț pe care-l va întâlni. Mai devreme sau mai târziu, va găsi pe cineva care să fi auzit despre înstrăinata lui nevastă și băiețelul lor, Pierre.

* — "Băiețelul" meu, își reaminti Vic, în timp ce călătorea prin zăpușeala după amiezii. Ar avea cam zece ani acum. Aproape un bărbat! Oftă, apoi dădu pinteni calului.

O săptămână mai târziu, Vic era încă în șa. Până atunci, căutarea lui dovedise a fi zadarnică, dar avea, acum, o destinație precisă în minte.

Madelaine avea o rudă îndepărtată ce stăpânea o plantație numită Speranța. Luase de mai multe ori legătura cu aceste neamuri, Herbert și Josepha Roche. Îi răspunseseră cu o politețe rece, dar fără să-i spună nimic, în scrisorile lor, despre nevastă-sa. Când Vic întrebase despre fiul său, Herbert îi

⁶⁹Adio (În franceză, în original) (n.tr.)

spusese : " Nevastă-mea este stearpă. Îți închipui domnule, că aş fi atât de crud încât să găzduiesc copilul unei alte femei şi s-o fac pe Josepha să sufere de vina neputinţei ei de fiecare dată când ar privi la fiul lui Madelaine?"

Vic ştia că era improbabil să-i găsească pe Madelaine şi Pierre la Speranţa. Era, măcar, un punct de plecare.

Ajunsesese pe la apusul soarelui. Lumina slabă reuşea, cu greu, să ascundă sărăcia lucrurilor. De-a lungul drumului bălării cât casa. Hârtoape pe drumul prăfuit îngreunând mersul călătorului. Drept în faţă, la capătul unei alei străjuite de stejari înalţi, se putea zări conacul.

Un oblon atârna pieziş, iar faţada casei avea nevoie de o nouă zugrăveală. Familia Roche era un cuplu în vârstă, incapabil să-şi mai supravegheze cum se cuvine sclavii; de aici şi aspectul sărăcăcios al casei lor.

Vic îşi clătină trist capul, gândindu-se că dacă ar fi avut bani să răscumpere Stejarii de Aur, şi-ar face casa pahar, nu alta. Şi-ar cumpăra oi care să-i tundă pajiştea, sclavi care să-i muncească pe câmpuri şi să-l servească la masă. Ar îngriji locul cu o dragoste asemănătoare celei cu care ar îngriji-o pe Cami, dacă ea ar vrea să fie a lui. În clipa de faţă, însă, asemenea gânduri erau inutile. Mai întâi, trebuia să-i găsească pe Madelaine şi pe Pierre.

Un gâgâit de găşte anunţă sosirea lui Vic înainte ca el să intre în curte. Auzind scandalul, un negrişor într- cămaşă zdrenţuită şi izmene îşi făcu apariţia de după colţul casei şi îl privi pe Vic cu ochii mari, temători.

— Tu de colo, băietel! îl strigă Vic. E acasă stăpânu'?

— Eu, boierule? întrebă copilul neliniştit, îndreptând un deget subţire spre propriul lui piept scheletic. Eu nu făceam nimic. N-am făcut nici o prostie, boierule. Nu eu am aruncat curcanu' în puţ. Ei!

— Nu te acuză nimeni de nimic, îi răspunse Vic. Vreau doar să-l văd pe domnu Roche'. E acasă?

— Şi cine întreabă? răspunse, de la balcon, un glas bărbătesc, pe un ton neobişnuit de ascuţit.

Vic îşi puse mâna straşină la ochi, încercând să desluşască dincolo de razele soarelui ce stătea să apună.

— Herbert? Tu ești? Sunt eu, Victoine Navar, și mergeam în susul fluviului, dinspre New Orleans.

— Presupun că ai vrea să rămâi peste noapte.

Cu greu această frază ar fi putut fi considerată drept o invitație.

— Dacă nu vă deranjez.

Stăpânul moșiei bombăni ceva despre toți oaspeții neinvitați ce îl deranjeau, dar îi făcu un semn cu mâna, în silă lui Vic, îndemnându-l să intre în casă.

Herbert Roche se schimbaseră mult de când nu-l mai văzuse Vic, cu câțiva ani în urmă. Acum era complet chel și mai gras ca niciodată. Bastonul zdravăn și piciorul învelit în cârpe, păreau să indice că suferea de gută. Totuși, expresia aspră a chipului său arătau că dispoziția nu i se schimbaseră de fel.

— Și mai presupun că nici n-ai mâncat, rosti Roche pe un ton ce-l anunța pe Vic că atât pofta lui de mâncare cât și prezența lui erau o povară grea pentru oamenii locului.

Vic se făcu că nu pricepe.

— Vai, Herbert, ce draguț ești că mă inviți la cină. Din câte îmi aduc aminte, Josepha pregătește întotdeauna niște mese îmbelșugate.

Oftând din rărunchi, resemnat, Herbert, vărul obez al lui Madelaine îl pofti pe Vic în holul din față.

— Află că ai ajuns prea târziu. Am trimis un om acum câteva săptămâni să te caute pe fluviu ăla jos. Dacă voiai să fii aici pentru înmormântare, trebuia să lași mai demult masa de joc și să vii încoace, Navar. N-am putut-o ține prea mult din cauza căldurii.

Vic privi încruntat spre șovăielnica lui gazdă.

— Doamne, bătrâne! Doar nu vrei să spui că Josepha s-a dus? Îmi pare atât de rău.

— Într-adevăr nu, domnule! se auzi din capul scărilor, glasul ascuțit al unei femei. Iată-mă, vere Vic cel Negru, și, mulțumescu-ți frumos, sunt mai zdravănă ca niciodată.

— Josepha? Vic își miji ochii, încercând să vadă prin întunericul casei cum figura spectrală a doamnei Roche cobora scăările. Femeia pluti încet spre el și își așeză o gură umedă și lipsită de dinți pe obrazul lui însemnat de cicatrice. Ea murmură

un salut apoi o zbughi într-altă cameră fără ca Vic să apuce aă-i mulțumească.

— Sunt fericit că Josepha e sănătoasă, ăi spuse el lui Herbert.

— Cât de sănătoasă poate fi o femeie incapabilă să-i ofere copii soțului ei, mârâi Herbert.

Lumea spunea că ușoara țicneală a Josephei se trăgea din nesfârșita pisălogeală a soțului ei despre nereușita ei ca soție creolă.

— Herbert, să revenim la ce spuneai mai înainte. Mi s-a părut că ai spus că a murit cineva.

— Într-adevăr, replică domnu' Herbert, ștergându-și vârful nasului său umflat cu o batistută cu margini de dantelă.

— N-ai citit scrisoarea ce ți-am trimis-o prin omul meu.

Vic dădu din umeri și își arătă gazdei sale palmele goale.

— Slujitorul tău nu m-a găsit. N-am văzut nici o scisoare. Ce mesaj mi-ai trimis?

— Afurisitul ăla de negru nemernic! explodează Roche. Probabil că a luat-o în susul fluviului și la ora asta e deja dincolo de frontieră.

Se aplecă înspre Vic și îl țintui cu un ochi mic și căprui.

— Nu poți avea încredere în ei, înțelegi, nici măcar într-unul. Evadează imediat ce au prilejul. Cheltuim o grămadă de bani ca să le asigurăm un trai decent și un loc de muncă cinstit, iar ei mușcă nobila mână ce-i hrănește! Niște ticăloși, cu toții!

Vic încercase să-l suporte pe bărbatul înfuriat dar dorea aprig să aibă un răspuns la întrebarea lui.

— Scrisoarea, Herbert! Ce era scris în ea?

Fiind întrerupt brusc de tirada sa, Herbert Roche îl privi câteva clipe în gol.

— Scrisoarea? A, scrisoarea aia, desigur. Ei bine acolo scria că "a murit".

— Cine a murit? Vic simțea cum i se urca sângele la cap.

— Păi, Madelaine, bineînțeles — nevastă-ta. Omul rostise cuvintele sec, ca și cum orice prost ar fi știut deja această știre.

Vic rpmase împietrit. Stătea acolo, rostind cuvinte mute, bulversat de sentimente. El și cu Madelaine abia se cunoșteau

când se căsătoriseră. Deși între ei nu înflorise niciodată adevărata dragoste, căsătoria lor fusese suficient de bună după standardele Creole. Se bucuraseră amândoi când ea îi născuse un fiu puternic și sănătos încă de la prima sarcină. Dar totul se schimbaseră din seara în care Vic își jucase nepăsător la cărți, moștenirea. Nu o invinuipe niciodată pentru că îl părăsise, deși ajunsese s-i disprețuiască pentru că i-l luase pe Pierre când plecase și pentru că îl ținuse pe tată despărțit atâta vreme de fiu. Cu toate astea, la auzul veștii morții lui Madelaine...

— Când? Cum? bâgui într-un târziu Vic.

— Au trecut deja aproape două luni. Herbert îl conduse pe Vic în bibliotecă. Haide, băiete. Un păhărel de coniac ne-ar prinde bine.

Un servitor ce se învârtea pe acolo le turnă fiecăruia un păhăruț de coniac. Vic și vărul Herbert se așezară în camera întunecată, mirosind a camfor, a mucegai și a șoareci.

Odată ce-și trase răsuflarea după chinul de a-și așeza trupul și de a-și propti bătrânul picior atins de gută, Herbert își începu povestea.

— E mai bine pentru toată lumea că ne-a părăsit. Plescăi din limba lui groasă. Ce mai scandal am fi avut altfel!

— Roche, despre ce naiba vorbești? Niciodată numele lui Madelaine n-a fost implicat în vreun scandal. Era o doamnă Creolă bună și cumsecade.

— Domnule, ce nobil e să-i iei apărarea! Roche se aplecă și îl fixă pe Vic, sprâncenele lui stufoase acoperindu-i, aproape ochii. S-a schimbat! Da, da!

— Cum s-a schimbat?

— În multe privințe — în toate privințele. Bătrânul se opri și linse o picătură de coniac ce i se scursese pe la colțul gurii. S-a încurcat cu unul din grăjdari — iar băiatul era negru ca tăciunele.

Vic țâșni din scaun și se duse la fereastră.

— Nu cred o iotă din toate astea. Grăsimea ți s-a așezat și pe creier.

— Zău? Atunci întreabă-mă cum a murit drăguța verișoară Madelaine. Vic se întoarse să-l întrebe, dar omul îl opri. Fluturându-și batista dantelată și aproape zâmbind de

încântarea de a fi purtătorul unor astfel de vești incredibile, el chițăi mai departe. Nu, nu, nu! Nu te deranja să întrebi. Îți spun eu. Madelaine a ta a murit în chinurile nașterii! Se aplecă în față și chicoti. Iar bastardul ăla mic era la fel de negru ca și ta-su!

Vic simți cum durerea îi strânge inima.

— Săraca Madelaine, suspină el. Ce ți-am făcut?

— Așa e, Navar, e vina ta. Dacă ai fi fost un soț cumsecade, n-ar fi avut parte de un astfel de sfârșit.

— Și copilul? Întrebă Vic în șoaptă.

— Jos, în colibe. I l-am dat tinerei Sakie ca să-l alăpteze. Ea și-a pierdut fetița cam în același timp.

Vic se răsti furios la omul din fața lui.

— Ai de gând să faci un sclav din fiul lui Madelaine?

— Ce altceva ai vrea să fac cu un bastard negru și orfan. pe deasupra? E zdravăn. Va fi un lucrător de prima mână.

— Doamne, omule! strigă Vic dezgustat. Băiatul e carne din carnea ta și sânge din sângele tău!

Roche chicoti și își ridică paharul pentru a-i fi reumplut.

— Sunt o mulțime ca el prin bordeie. Pe lângă asta, băiatul mi se pare o despăgubire pentru tot ce mi-a făcut verișoara Madelaine, doar necazuri — ea și odrasla ta cea neastâmpărată.

— Pierre! exclamă Vic. Fiul meu e aici? Vreau să-l văd imediat.

— Ai să-l vezi, Navar. Vreau să plecați amândoi, mâine în zori. Sunt sătul de familia voastră. Dacă tu însuți n-ai fi fost un neisprăvit, mai că aș fi jurat că băiatul e rodit din sămânța diavolului. Dar știindu-te pe tine, răutatea băiatului e explicabilă.

În clipa aceea un țipăt ascuțit sparse liniștea amurgului. Herbert se prăvăli. aproape, pe podea încercând să-și ridice fundul său lat din fotoliu.

— E Josepha! se lamentă el. Maica Ta Cristoase, ce s-o fi întâmplat?

Vic ieși din cameră, coborî în hol și se îndreptă spre spatele casei. Strigătul se auzea tot mai tare, cu fiecare pas pe care îl făcea. O găsi pe firava Josepha suspinând și jelind.

— Tom al meu! Tom al meu! Privește! E pierdut!

O slujnică grasă cu un turban murdar pe cap stătea la

baza scării, ținând de picioare un curcan mort, de pe care picura apa. După cum arăta, pasărea părea să se fi înecat.

— Ce se întâmplă? întrebă Vic, așezându-si brațul în jurul umerilor subțiri, tremurânzi ai Josephei.

— Tom al meu! se jeli ea. E pierdut!

Vic se uită la servitoare.

— Ce s-a întâmplat?

— Ăsta-i Tom, curcanu' favorit al lu' doamna Josepha. Se ținea tot timpu' după ea când se plimba prin curte, ciugulind boabele de porumb pe care i le arunca ea. Când venea timpu' să faem măturici de țters prafu', Tom o lăsa pe doamna Josepha să-i smulgă toate penele din coadă pen'că știa că dacă o lasă n-o să-i ia gātu' pentru cină. Acu' s-a dus și s-a înecat.

— Cum s-a putut întâmpla așa ceva? întrebă Vic. Știam că, curcanii sunt ființe proate, dar ăsta pare că a încercat să învețe să înoate.

Grăsana își dădu ochii peste cap.

— Tânăru' stăpân Pierre l-a aruncat pe Tom ă'n fântână.

— 'al dracului, Poke, i-ai spus! auzi Vic un glas tânăr de după colțul casei. Apoi zgomotul pumnilor lovind carnea și țipetele stridente de durere ajunseră la urechile sale.

Luându-se după zgomotele zarvei, Vic străbătu curtea, cu pași mari. Găsi doi băiețași murdari tăvălindu-se prin praf. Îi prinse de spatele cămășilor și îi despărți.

— Ce se întâmplă aici? mormăi el, întâi spre cel negru, apoi spre cel alb.

— N-am spus, domnu'. N-am spus nimănui nimic! Degeaba îl bate pe Poke tânăru' stăpân Pierre.

Vic îi dădu drumul li Poke — băiatul pe care-l întâlnise când venise — dar îl ținu strâns în continuare pe celălalt ștregar bătaș.

— Pierre? întrebă el, încercând să vadă dincolo de murdăria de pe chipul băiatului. Tu ești Pierre Navar?

— Îhî! Și ce vă pasă, domnule? Agitându-și pumnii în continuare, Pierre îi trase una zdravănă lui Vic, în obraz.

Vic îl scutură zdravăn.

Încetează și ascultă-mă. Sunt tatăl tău, Pierre.

Vic lăsa băiatul jos, pe pământ, așteptându-se ca acesta

să-l îmbrățișeze. Avu parte doar de o uitătură morocănoasă și lipsită de expresie.

— Nu am tată — și nici mamă.

— Pierre, îmi pare rău pentru mama ta.

Vic rosti cuvintele blând, din inimă, încercând să așși apropie sufletul copilului.

Lacrimi șiroiau din ochii lui Pierre, dar el se ștergea cu pumnii, lăsând pete murdare, mai deschise la culoare pe obraji înnegriți de jeg.

— Ei nu-i păsa de mine. Îl voia doar pe bebelușul ăla — ăla negru. Zicea că o să fie frățiorul sau surioara mea! Blestemată să fie! zise el scuipând cu obidă.

Străduindu-se să schimbe subiectul, Vic întrebă într-un târziu:

— Pierre ce s-a întâmplat cu curcanu' favorit al doamnei Josepha?

Pentru o clipă Vic crezu că vede o privire rugătoare, speriată în ochii întunecați ai fiului său. Dar ea dispăru într-o clipită.

— Curcanii nu pot să înoate, spuse Pierre nepăsător. Poke zicea că pot, dar eu i-am dovedit că nu. Se întoarse și arată nevinovat, aproape mândru, spre pasărea moartă.

— Domnule, vă puteți convinge. Curcanul ăla bătrân e dus. N-a înotat nici un pic.

— N-ar fi trebuit să-l arunci pe Tom în fântână, Pierre. Trebuie să-i ceri iertare verișoare Josepha.

Vic străduindu-se să-și păstreze un chip sincer — încerca disperat să fie un tată adevărat, deși habar n-avea cum o putea face. Totuși pe Pierre nu-l putea păcăli. Băiatul sesiză repede umorul ascuns din tonul lui Vic și remarcă strălucirea veselă din ochii lui negri.

Pierre râse, intuind exact că Vic era amuzat de glumele lui. Apoi băiatul strigă spre balcon.

— Hei, verișoară Jo, ce păcat că bătrânul tău curcan n-a putut să înoate. Știu ce mândră erai de el. Pe de altă parte, îți va place însă de el și umplut cu stridii și legume, și unde mai pui la socoteală că nu va trebui să-i sucești gâtul, din vreme ce l-am înecat în fântână pentru tine.

Când Pierre îi oferi posibilitatea de a-și mânca favoritul, Josepha leșină și se prăvăli pe treptele ce deuceau în balcon.

— Stai, tu ... Vic își dădu frâu liber mâniei, fără să stea să se mai gândească. Își așeză băiatul pe genunchi, îi dădu jos izmenele și îi trase la fund până ce acesta deveni roșu ca sfecla. Pierre se zvârcoli și îl lovi și el, dar buzele nu lăsară să-i scape nici-un sunet, iar ochii nu născură nici o lacrimă.

Când Vic îl ridică în picioare pe Pierre, băiatul își privi tatăl cu ură. Apoi se întoarse, și arborând întreaga demnitate tăcută de care era capabil un orfan bătut și murdar, urcă scările și intră în casă. Vic oftă din rărunchi, înțelegând că prin dezlănțuirea sa pierduse primul meci cu fiul său.

Seara, Pierre refuză să coboare la masă. Rămase în camera lui, lingându-și rănile.

După cină, Vic îi duse băiatului o farfurie cu mâncare. Bătu încet la ușă. Nici un răspuns.

— Pierre? E tatăl tău. Știu că ești înăuntru.

— Pleacă!

— Ți-am adus cina.

— Nu mi-e foame.

— Fiule, trebuie să mănânci, să prinzi putere pentru drum. Când voi pleca mâine dimineață, te voi lua cu mine.

Urmă o tăcere prelungită, apoi zgomotul zăvorului tras încet. Pierre, cu ochii înroșiți își făcu apariția.

— Încotro mergeți, domnule?

— New Orleans. O să-ți placă.

Pierre nu zise nimic. Ochii lui căprui-închiși se zgâiau la farfuria din mâna lui Vic, plină cu șuncă, porumbi copti, cartofi dulci, napi și turte de porumb. Observând privirea înfometată a băiatului, Vic îi întinse farfuria. Pierre o smulse din mâinile lui Vic și își îndesă imediat în gură o bucățică de turtă unsă cu unt.

— Pot să intru, fiule?

— Fă-te comod, spuse Pierre. lăsând să-i iasă din gură, pe lângă voșbe, și zgure unsuroase.

Vic se strecură înăuntru și se așeză pe pat la picioarele fiului său. Își privi în tăcere fiul mâncând. Vic remarcă chipul cu trăsături fine al lui Pierre, ca al mamei sale, și ochii de culoarea coniacului, la fel ca ai ei. Gura lui avea ceva ce îi reamintea lui

Vic de Madelaine când era tristă. Expresia lui îi frângea inima. Zâmbise, oare, Pierre vreodată?

— Cum e? zise Vic în cele din urmă.

Pierre dădu din umeri continuând să mănânce.

— Îmi pare rău de cele întâmplute după-amiază. Lui Vic îi părea într-adevăr rău că-și lovise fiul, dar trebuise să-și smulgă cuvintele cu forță.

— Nu e prima bătaie pe care o încasez. Și nici ultima, presupun. Apoi își ridică privirea, uitându-se spre tatăl său acuzator, mânios și îndurerat în același timp.

— Totuși, n-ai avut nici un drept. Domnule, nici măcar nu te cunosc.

Vic simți un nod în gât. Pierre avea dreptate. Nu își cunoștea tatăl și asta era vina lui Vic.

— Pierre, ți-am spus cine sunt. Mama ta a fost soția mea. Noi am fost părinții tăi. Se pare că nu prea ți-am fost un tată bun, dar nădăjduiesc că asta se va schimba. Demult, demult, noi am fost fericiți. Când tu te-ai născut noi trăiam pe o mare plantație numită Stejarii Aurii. Aveam cai, bărci, trăsuri și păuni pe pajiștea largă din fața conacului. Ți-ar fi plăcut acolo.

— Tu locuiești încă acolo? Acolo ne vom duce mâine dimineață?

Tonul plin de speranță din vocea lui Pierre îl făcu pe Vic să șovăie. Își privi mâinile.

— Nu, mi-e teamă că nu. Am pierdut Stejarii Aurii, înțelegi. Dar într-o zi...

Pierre râse, dar râsul lui era plin de sarcasm.

— Mda, așa e! răspunse el. Mama mi-a povestit despre tine și despre "într-o zi" - urile tale. Spunea că erai un visător, un om care făcea tot felul de promisiuni, dar care nu respecta nici-una dintre ele. Îți spunea "neputinciosul".

Vic încuviință trist.

— Cred că avea dreptate să-mi spună astfel. Am dezamăgit-o. Dar cu tine va fi altceva, Pierre. Dă-mi măcar o șansă. Fiule, vino cu mine mâine dimineață.

Băiatul dădu din umeri

— Mi se pare că nu prea am de ales în chestia asta. Vărul Herbert spune că nu-s bun de nimic. Cu siguranță nu mă vrea pe

lângă el. Nimeni nu mă vrea.

Vic înghiți din nou în sec.

— Eu te vreau, murmură el.

Vru să-l îmbrățișeze dar Pierre se feri.

Vic se ridică încet din pat.

— Noapte bună, fiule. Ne vedem mâine dimineață, devreme.

Pierre nu vru să-l privească.

Somnul lui Vic cel Negru fu tulburat de vise în noaptea aceea. Fragmente din viața lui trecută reveniră că să-l neliniștească. Retrăi ziua morții tatălui său, căsătoria cu Madelaine și noaptea nunții. Conturul tremurând feciorelnic al soției sale se transformă în trupul palid și dulce al lui Cami.

Apoi Cami deveni altcineva — o femeie cu ochii de o culoare ambiguă, cu părul tuns scurt, și cu o patimă ce o copleșea pe a sa. Cine era străina asta ? Părea că o cunoaște, deși nu o cunoștea.

Cami și Vic ... Carol și Frank ... Numele său și al iubitei sale amestecate cu numele a doi străini. Cu toate astea cele două nume atingeau o coardă îndepărtată a memoriei sale. Cine erau ei? De ce nu putea să raționeze? De ce nu putea înțelege?

Emoțiile îl copleșiră de asemenea în cursul orelor lungi și tulburi ale nopții fierbinți. Când, în visele sale era Cami, se simțea întreg, calm, iubit în timp ce vedeniile despre Madelaine îi aduceau doar durere și vinovăție.

Vic se trezi singur în zori, strigând-o pe Cami. Se ridică în capul oaselor, trecându-și o mână peste fața transpirată. Inima îi bătea. Avuseseun coșmar oribil. Visase că se întorsese la New Orleans iar Cami plecase de acolo.

— Așteaptă-mă, iubito! șopti el. Mă întorc la tine. Te rog, așteaptă!

Sentimentul că o pierduse pe Cami continuă să-l urmărească pe Vic și în timp ce își făcea bagajele împreună cu Pierre, acesta fiind ursuz și temător. Vic nu putea, pur și simplu, să scape de visele nopții.

Oftând adânc, se urcă în șa. Întorxându-se spre Pierre, întrebă:

— Gata, fiule?

Băiatul dădu din umeri.

— Cred că da, domnule.

Domnule. Felul în care i se adresase fiul său îl răni adânc pe Vic. Dar, poate, cu timpul ...

Vic le făcu un semn cu mâna verilor lui Madelaine, apoi plecă. Dar teama îl măcina — teama de ce-ar putea găsi când se va întoarce la New Orleans.

Capitolul 19

În aceeași zi în care o părăsise pe Cami, Victoine Navar dispăruse pur și simplu din New Orleans. Trecuse o lună de la plecarea lui și nu dăduse nici un semn de viață. Cami făcuse potecă, pe podeaua casei lui, alergând din dormitor la ușa de la intrare ori de câte ori i se părea că aude un zgomot afară. De fiecare dată când se autoconvingea că el se întorsese, inima îi bătea cu putere, expresia chinuită a chipului ei se lumina cu un zâmbet și simțea că se trezește din nou la viață. Apoi când realiza că nu era Vic se refugia în camera pentru muzică, la harpa aurie, singura ei consolare. Ceasuri în șir, muzica ei dulce-amară străbătea casa pustie.

În ziua în care Vic plecase, Cami îl așteptase, convinsă că el se va răzgândi și se va întoarce. Îl mai păsuise o zi. Când în continuare nu apărură, Cami dăduse fuga la Fiona, sperând ca aceasta să aibă idee unde ar putea fi Vic.

— Deci așa, te-a părăsit, spuse Fiona pe un ton ce lăsa să se înțeleagă că se așteptase la una ca asta. Putea măcar s-o facă mai devreme, dacă tot avea de gând, de la început, să te părăsească. N-ar fi trebuit să te las în voia sorții, *ma chere*⁷⁰, de vreme ce n-aveam încredere în Victoine Navar. Dar, nădăjduiam că teama și bruma lui de conștiință te-ar fi putut salva.

⁷⁰ Draga mea (În franceză, în original) (n.tr.)

— Fiona n-a fost vina lui Vic, ci a mea, mărturisi Cami. M-am străduit să-l fac să mă iubească și am reușit. Succesul acestei relații m-a făcut să nu mai pot aștepta. I-am mărturisit adevărata mea identitate.

— Ce-ai făcut? La auzul acestor vești, Fiona, ce stătuse până atunci lângă fereastră, se lăsă pe canapea.

Cami nu va uita niciodată tonul uimit al Fionei sau ochii ei aurii măriți de neîncredere.

— Camille, ce naiba te-a apucat să faci una ca asta?

— O, Fiona, noi ne iubim, răspunse Cami de parcă asta ar fi explicat totul. M-am gândit că l-aș putea face fericit spunându-i că nimic nu stă în calea căsătoriei noastre.

— Oi fi tu liberă, Camille, dar el nu este. Camille, Victoine e însurat.

— Știu, răspunse ea calmă. Dar ar putea să sfârșească cu acest mariaj. Sunt sigură că asta ar dori și nevastă-sa. Fiona, viața noastră ar putea fi atât de frumoasă.

— Camille, și cumj a reacționat când a aflat cine ești tu, de fapt?

— Destul de ciudat, recunosc Camille, pășind prin încăpere. Deși nu vedea nimic rău în a avea drept întreținută pe Cami Le Mayne, numai gândul că făcuse dragoste cu fiica lui Edouard Mazaret părea să-l tulbure profund. Fiona, nu înțeleg. Eu sunt aceeași persoană, oricare mi-ar fi numele!

— Nu și în ochii unui senior Creol. El te-a luat drept cine i-ai spus că ești — o tânără de culoare în căutarea unui protector. Pentru asta, sunt sigură că a făcut totul ca să-ți fie pe plac.

— O, da! murmură Cami visătoare, aproape lăcrimând când își reaminti grija lui tandră pentru confortul ei.

— *Dar!* Vocea ascutită a Fionei o readuse pe Cami în durerosul prezent. Ceea ce el ți-a făcut ție, ca nevinovată fecioară Creolă este complet inacceptabil și in pardonabil în societatea lui. Bietul Edouard se răsuțește, probabil, în mormânt și Victoine știe asta.

Femeia făcu o pauză și își clătină, cu tristețe capul.

— Iar partea mea de vină în povestea asta e considerabilă. N-ar fi trebuit să te duc în Salonul de Dans

Orleans. Iar în ceea ce-l privește pe Victoine Navar, trebuia să pun piciorul în prag. De fapt, ar fi fost cu mult mai bine pentru noi toți dacă te-aș fi trimis înapoi la Mulgrove, la vărul tău Morris, chiar în clipa când ai apărut aici.

— Nu! strigă Cami. Niciodată nu mă voi întoarce acolo. Nu m-aș putea mărita cu un altul când îl iubesc pe Vic atâta.

Chipul Fionei fu acoperit de o expresie încruntată.

— Cât despre asta nu trebuie să-ți faci griji, copilă. Datorită lui Victoine, asta nu mai este problema ta. Chiar punând la bătaie Câmpiile Elizée și tot aurul lui Lafitte nu vei mai putea să-ți găsești un soț respectabil. Cuvintele Fionei o înfiorară pe Cami.

— Vrei să spui, cum zicea și Vic, că sunt "terminată"? O, Fiona, ce mă fac?

— Cam târziu îți pui întrebarea asta, copilă.

Cami o prinse, disperată, pe Fiona de mână.

— Trebuie să mă ajuți să-l găsesc pe Vic. Știu că mă iubește, și, mai mult decât atât, are nevoie de mine. A avut parte, în viață, de multă durere și jale. Dacă am trăi împreună la Câmpiile Elizée, sunt sigură că am fi cu adevărat fericiți. I-am spus atâtea înainte ca el să plece. I-am spus că nu-mi pasă că n-are avere. L-am asigurat că sunt destul de bogată pentru amândoi.

Fiona își dădu ochii peste cap și gemu încet.

— Sunt sigură că asta chiar i-a plăcut! spuse ea sarcastic. Camille, draga mea, ești încă atât de nevinovată. Nici un bărbat respectabil nu își va permite să fie întreținut de o femeie.

Lacrimi se rostogoleau din ochii indigo ai lui Cami.

— Așa spunea și Vic, se jeli ea.

Fiona se ridică și o mângâie pe părul ei negru.

— Camille, îmi pare rău pentru tine. Dar mi-e teamă că nu întrevăd nici o soluție. Cât despre locul unde ar putea fi Victoine, n-am nici cea mai vagă idee unde s-a dus și când se va întoarce — dacă se va întoarce. Mi-a spus că pleacă să-și găsească nevasta și să încerce să obțină o anulare a căsătoriei. Mi-e teamă că așa ceva nu se va întâmpla. Tot ce poți să faci este să aștepți și să speri.

Cami își dădu seama că răbdarea nu era una din virtuțile ei de căpătâi. După două săptămâni de așteptare și de speranță, se hotărâ ce să facă.

— Mă întorc la Câmpiile Elizee, își spuse ea într-un târziu. Dacă tot trebuie să aștept, o voi face în casa mea.

Hotărâtă să-și urmeze cale, Cami îmbracă un costum de călătorie din finet de culoarea bronzului, îl puse pe slujitorul lui Vic să pună caii la trăsura cu însemnele familiei Navar pe portiere, apoi îi porunci s-o ducă la Mulgrove.

Era o zi grozavă pentru o călătorie — o vară târzie, cu vâgi arôme tomnatice plutind în aer. În curând familiile de latifundieri se vor întoarce în New Orleans pentru anotimpul social. Oricum va trebui să dea ochii cu vărul Morris. N-avea sens să mai întârzie confruntarea, își spuse ea.

Cami se simțea o altă femeie în timp ce își pregătea discursul ce îl va ține vărului Morris. Îi va spune că se hotărâse să nu se căsătorească, ci să își asume imediat rolul de stăpână a plantației ei. Nu va pomeni absolut deloc numele lui Vic. Odată intrată în posesia Câmpiilor Elizee, își va croi în liniște propriile planuri legate de Vic. Va consimți să-i dea vărului Morris o parte din profiturile ei, dacă va fi necesar pentru realizarea planurilor ei. Știa că familia Pinard era lacomă, și nu rezista la o astfel de mituire. Iar ea se simțea în stare să-i corupă, dacă de asta depindea fericirea ei.

Când caleașca ajunsese la Mulgrove, Cami era încrezătoare în capacitatea ei de a-și pune ordine în propria-i viață. Măcar în parte.

Morris Pinard cerceta caleașca ce se îndrepta spre casă. Abandonând actele la care lucra, împrăștiate pe birou, el ieși din birou ca să o vadă mai bine. Nu aștepta pe nimeni. Se întreba cine l-ar fi putut vizita la o oră atât de înaintată a zilei.

În clipa în care caleașca se opri, Pinard desluși stema familiei Navar pe portieră. Își ieși din fire.

— Ce mai vrea și ticălosul ăsta? bombăni el.

Când văzu cum vizitiul ajută o femeie să coboare în dreptul scărilor de marmură, simți că-i cade cerul în cap. Boneta ei elegantă îi ascundea trăsăturile, dar croiala rochiei sugerau că era cineva de neam.

— Stimate doamnă, spuse el, coborând scările, cu ce vă pot fi de ajutor?

De sub borul plin de pene al cochetei ei pălării Cami îi adresează un zâmbet viclean.

— O, da, mulțumesc vere Morris.

Ea văzu cum obrazul omului păli sub bronzul verii. Cu ochii ieșiți din orbite măsura din cap până în picioare, turbat de furie.

— Ce cauți tu, Camille, în caleașca asta?

Ea râse cu grație.

— Ei, doar nu te-ai aștepta de la o doamnă să călătorească tot drumul călare. Vere, credeam că îți va face plăcere să mă vezi.

— Am crezut că ai plecat pentru totdeauna. Felul în care el rostise, apăsător, cuvântul acela îi semnalăra lui Cami că, de fapt, el dorise ca ea să fi plecat pentru totdeauna. Dacă ea ar fi dispărut, pur și simplu, fără urmă, el ar fi moștenit automat Câmpiile Elizee.

— Vere Morris, ți-am trimis o scrisoare în care-ți spuneam că locuiam, în momentul acela, cu o prietenă. N-am spus niciodată că nu mă voi întoarce. Dar poți să stai liniștit pentru că nu rămân, oricum, la Mulgrove. N-am putea să intrăm ca să vorbim?

Cu mânia încă așternută pe chip, Pinard mai aruncă o privire herbului familiei Navar, apoi o conduse pe Cami în casă. O liniște de mormânt stăpânea locul. Nu mai era nimeni, prin preajmă.

— Unde sunt verișoara Beatrice și Lorena? întrebă Cami.

— Sunt plecate o săptămână.

Morris o însoți pe Cami în salon și sună după un servitor ca să aducă cafea. Se așezară incomod față în față, înfruntându-se, din priviri, peste măsuta joasă dintre ei.

— Sper ca Lorena să se mărite în curând, spuse Pinard.

— Să se mărite? strigă Cami. Dar 'Renna e doar un copil.

— Are exact vârsta pe care o avea maică-sa când ne-am căsătorit. Pentru femeie este ideal să se mărite cât mai tânără pentru ca soțul său s-o poată forma după gustul lui.

Cuvintele lui Pinard o înfiorară pe Cami, dar singura ei reacție manifestată, de dezaprobare, fu o sprânceană discret ridicată.

— Pe cine ai ales drept soț al Lorennei? Întrebă Cami apăsător, sperând să audă numele unui dintre foștii săi pretendenți. Bărbatul pe care îl pomeni însă Morris Pinard o blocă de-a binelea.

— Verișoara ta va fi în curând Madame Arnaud Savant.

— Dar cum e posibil? Domnu' Savant i-ar putea fi Lorennei bunic.

— Camille, în chestiuni amoroase vârsta contează prea puțin.

— Amoroase, într-adevăr! Vrei să spui financiare, vere Morris? O fi el domnu' Savant gloabă bătrână dar este și cel mai bogat plantator din parohie. Biata Lorena!

— N-ai de ce s-o plângi pe vara ta. Păstrează-ți compasiunea pentru tine însuși Camille. Dacă te-ai fi supus îndemnurilor mele și tu ai fi putut să te căsătorești curând. Sunt sigur că ți-ar place să trăiești, din nou, în bunăstare, la Câmpiile Elizee.

— Vere Morris, tocmai asta venisem să-ți spun. Am de gând să mă întorc imediat la casa mea.

Pinard își plesni, satisfăcut, genunchii.

— Ei, fetițo, până la urmă ți-au venit mințile la cap. Acum, că tot te învoiești să-ți alegi un soț, nici măcar n-am să te întreb pe unde ai hoinărit săptămânile trecute. Să trecem imediat la chestiune. Spune-mi numele omului ca să pot începe cele de trebuință.

Cami oftă. Din nou, veșnica întrebare.

— Vere Morris, n-am spus că am de gând să mă mărit, ci doar că mă voi întoarce la Câmpiile Elizee.

— Cu neputință! Nici-o femeie nu poate conduce singură o plantație.

Cami, deși fierbea în sinea ei, își păstră calmul.

— Mi se pare că locul are un supraveghetor, ca și o mulțime de lucrători ai câmpului și servitori de casă. Sunt sigură că mă voi descurca.

— Camille, nici nu se pune problema — e o nebunie. Nici

nu vreau să discut pe tema asta.

— Nici n-avem ce discuta. Am venit aici doar ca să-ți expun planurile mele. Acum, te rog să mă scuzi, vreau să merg până acolo și să arunc o privire. Îl voi informa pe supraveghetor — domnul Boggs, mi se pare — de intențiile mele astfel încât să pregătească toate cele de cuviință.

Când ea îi spuse că pleacă, Pinard își aduse aminte de stema lui Navar de pe portiere caleștii.

— A cui este caleașca de afară?

— A unei prietene, se eschivă Cami.

— Probabil prietena la care ai locuit în New Orleans, verișoară Cămille?

Ignorând stema acuzatoare, Cami îi răspunse cu îndrăzneală:

— Ei bine, da. Am voie s-o folosesc ori de câte ori vreau. De fapt prietena mea mi-a pus la dispoziție toate bunurile ei. Trebuie doar să i le cer.

— Și probabil și tu. la rândul tău, ești la dispoziția ei.

Cami urmărea, îngrozită cum Morris Pinard era cuprins de o furie nemăsurată.

— Poți să-i spui domnului prieten al dumnitale că îi voi trimite martorii. Pe Dumnezeu meu, indivizi de teapa lui Vic Navar cel Negru nu vor pune mâna pe o femeie ce se află în grija mea.

Cami trânti atât de tare ceașca de porțelan încât sparse farfuria. Părăsi casa și urcă în trăsură lui Vic.

— Dă-i drumul! îi porunci ea vizitiului ei speriat. Repede!

Cât de proastă fusese că nu se gândise la stema incriminatoare a trăsurii. Acum, gesturile ei necugetate îl puneau în pericol viața lui Vic.

Când ieșiră în drum, vizitiu înțoarse spre Câmpiile Elizee.

— Nu! îi strigă Cami. M-am răsgândit. Ne întoarcem la New Orleans. Grăbește-te!

În timp ce zoreau spre oraș, mintea lui Cami lucra cu iuțeală. Știa ce avea de făcut. Va merge la Fiona și îi va spune să-l prevină pe Vic în clipa în care se va întoarce că Morris Pinard aflase de legătura lor și că avea de gând să-i provoace amantul la duel. Lui Cami i-ar fi plăcut să-l aștepte pe Vic în

casa acestuia, dar știa că trebuie să ia imediat în stăpânire Câmpiile Elizee, acum că vărul ei îi cunoștea planurile.

Grăbindu-se atât de tare, lui Cami i se părea că drumul spre New Orleans nu se mai sfârșea. Era convinsă că lungimea drumului se dublase de azi dimineată. Până la urmă ajunseră, totuși, la casa din strada Condé.

— Am nevoie de o caleașcă, mâine în zori, îl informă ea pe vizitiu. Ezită, gândindu-se că poate ar fi mai bine să se ducă imediat la Fiona. Apoi se răzgândi. Nu putea să-i comunice Fionei această veste îngrozitoare prin viu grai. Așa că alege soluția lașului.

— Nu dezlega încă armăsarii, îi spuse ea servitorului lui Vic. Vreau să duci o scrisoare în *rue d'Amour*¹ la numărul zece.

Dădu fuga înăuntru și îi scrisese Fionei un bilet scurt și disperat. Apoi odată mesajul trimis, Cami se apucă să-și împacheteze lucrurile. Măine pe timpul ăsta, o să fie, în sfârșit, stăpână la Câmpiile Elizee.

Vic simți că-l încearcă o imensă ușurare când ajunse la marginea orașului, și poate ar fi plâns dacă fiul său n-ar fi fost cu el. Gândul îi zbura spre Cami, căreia îi va spune noutățile apoi o va face femeia lui.

Se uită înspre Pierre. Băiatul rămăsese închis în sine tot timpul. Lui Vic i-ar fi plăcut să vadă ce era în mintea lui. Fiul său nu-i povestise nimic despre gândurile sale, dar Vic presupunea că erau crâncene. Prea încrâncenate pentru cineva atât de tânăr. Poate că greșise când îi povestise despre Cami. Flăcăul încă nu se obișnuise cu ideea de a avea un tată, deci cum ar fi putut să accepte gândul de a avea o npuă mamă, atât de repede după moartea celei adevărate? Vic era sigur însă că, odată ce Pierre o va întâlni pe Cami, ea îi va cuceri inima.

— Fiule, o vei întâlni în curând pe Cami, riscă Vic. E o femeie tânără, frumoasă, îndrăzneată, fermecătoare și cântă la harpă ca un înger.

Pierre rămase tăcut în continuare.

¹ Strada iubirii (În franceză, în original) (n.tr.)

— Ce părere ai de New Orleans, până acum?

— Pute! spuse Pierre, strâmbând din nasul lui pistruiat.

Vic adulmecă aerul și râse.

— Așa e! M-am obișnuit atât de mult cu mirosul ăsta încât nici nu-l mai observ. Totuși vara se va sfârși curând. Aerul rece al toamnei va împrăști locul.

Inima lui Vic bătea tot mai repede pe măsură ce se apropiau de strada Condé. Simți că-l încearcă o durere în șale. Doamne, cât îi lipsise Cami! Dar în curând ... în curând! își spuse. Fantasme ale nopții următoare îi îndulceau deja gândurile. Zâmbi.

— Aici e, Pierre! strigă Vic bucuros. Am ajuns acasă.

— Eu nu am casă, rosti băiatul printre dinți.

Vic refuză să lase atitudinea dură a fiului său să-i întunece dispoziția. Era sigur că odată instalat în propria lui cameră, cu o familie nouă, starea sufletească a lui Pierre se va schimba, cu siguranță.

Intrară călare pe poartă, în curte. Vic descălecă și alergă spre ușă. O dădu de perete, și strigă:

— Cami? Cami, m-am întors, *ma chere*⁷²!

Doar tăcerea îi răspunse. Era totuși, ceva mai mult decât tăcere — era o senzație de loc pustiu. Vic alergă prin hol, cu inima spărgându-i pieptul. Totul era în ordine, dar nimic nu era cum trebuie să fie. Încăperile erau pustii, șifonierul și garderobul lui Cami erau goale. Încremeni.

Vic nu-l auzi pe Pierre când băiatul intră în dormitor. Bărbatul, năucit, nu-și putea dezlipi ochii de pe patul lui, mângâind cu o mână perna lui Cami.

— Ei, bine? Unde e? întrebă Pierre pe un ton posac.

— Probabil că nu-i prea pasă de tine de vreme ce nici măcar nu e aici să te întâmpine.

Vic se precipită spre băiat, cu ochii întunecați și sălbatici. Ridică palma de parcă ar fi avut de gând să-și plesnească fiul. Apoi, furia lui fu copleșită de dezolare. Se prăbuși pe pat, îngropându-și în mâini chipul îndurerat.

— A plecat, gemu el. Plecat ...

⁷² draga mea (în franceză, în original) (n.tr.)

Nu se ridicase bine soarele pe cerul oraşului când Vic cel Negru, încă în transă, răspunse unei bătai ferme în uşa casei. Descoperi un gentilom creol, cam de vârsta lui, îmbrăcat sobru în negru, cu expresie mândră aşternută pe faţă.

— Domnu' Victoine Navar? îl întrebă vizitatorul.

— Da. Cu ce vă pot fi de folos?

Expresia bărbatului rămase neschimbată. Glasul avea răceala oţelului.

— Vin din partea domnului Morris Pinnard, fiind martorul dânsului. Datorită ofensei pe care aţi adus-o verişoarei dânsului, domnişoara Camille Mazaret, domnu' Pinard vă cere satisfacţie imediată. Bineînţeles, dumneavoastră puteţi numi locul, momentul şi arma.

La început, mintea lui Vic refuză să înţeleagă cuvintele ce-i erau adresate. Probabil omul greşise adresa. Un duel? Datorită reputaţiei sale nimeni nu-l mai provoca la duel. Era prea bun în arta omorului. Vic, încruntat, încerca să reacţioneze.

— Morris Pinard aţi spus?

— *Oui!* răspunse sobru martorul.

— Domnule, nu mi-aţi putea spune unde se află în clipa de faţă, domnişoara Mazaret? E din nou sub protecţia vărului său?

Bineînţeles! De ce nu se gândise la asta de prima data? Bătrânul Morris venise în New Orleans, o găsisese pe Cami, şi-o târâse înapoi la Mulgrove.

— Nu, replică omul cu buzele lui subţiri strâmbate de răutate. Domnişoara s-a dezonorat şi mai mult mutându-se *singură* la Câmpiile Elizee. Oricum ar fi, dezonoarea ei vi se datorează. Iar pentru asta, va trebui să plătiţi.

Vic era sfâşiat de gânduri. Cami la plantaţia ei? Ce însemna asta? De ce plecase din New Orleans şi fugise de la el? Avu apoi o iluminare.. El o părăsise spunându-i că nu se va mai întoarce niciodată. Ce altceva ar fi putut face? Ea habar n-avea că el era liber s-o ia de nevastă. Privi din nou spre inflexibilul personaj din faţa sa. Trebuia, totuşi, să pună la punct afacerea asta cu Pinard. Îşi alese cu grijă cuvintele înainte să răspundă.

— Spuneţi-i domnului Pinard că-l voi întâlni peste trei zile,

la răsăritul soarelui, în spate la *Les Trois Capelins*⁷³, stejarii de pe drumul Metaire.

Vic făcu o pauză, gândindu-se la alegerea armei. Spada era punctul lui forte, dar pistoalele ar fi încheiat socotelile mult mai repede.

— Aleg pistoalele, răspunse el.

— Așa să fie! replică omul.

Vic închise, cu grijă, ușa.

— Veți lupta într-un duel, domnule? Pentru întâia oară Vic desluși o notă de respect, ba chiar de teamă în glasul fiului său.

Vic n-avea de gând să-i aducă la cunoștință lui Cami povestea asta fără sens. Va merge la ea după ce se va sfârși totul și atunci îi va spune. Apoi, după ce va fi câștigat destul în noua sa slujbă de misit de bumbac și își va putea răscumpăra plantația se vor căsători. Cel puțin, asta era planul lui.

Nici măcar nu bănuia că Morris Pinard i-ar putea da de știre lui Cami despre duel. Misiva vărului său ajunsese la ea cu o zi înaintea programatei rezolvări acelei chestiuni de onoare. Era prinsă de luarea în stăpânire a casei, întâlnindu-și noii servitori, refăcând cunoștință cu cei care-i slujiseră părinții, și, în general, preluând cu curaj pe umerii săi povara grea ce ar fi trebuit să fie apanajul unui bărbat. Totul mersese bine până când sosise călărețul de la Mulgrove.

Îndepărtând șuvițele asudate ce-i acopereau privirea, Cami se așeză pe treptele late de la intrare și citi biletul vărului său.

Mulgrove.

3 septembrie 1840

Draga mea verișoară Camille,

Îți va face plăcere, sunt sigur, să afli că am de gând să răzbun răul pe care ți l-a făcut renegatul acela, Navar. Ne vom bate în duel la stejarii de pe drumul Metaire mâine dimineață, în zori. După ce voi sfârși cu acest mizerabil, te sfătuiesc să te

⁷³ Cele trei pelerine (în franceză, în original) (n.tr.)

Întorci la Mulgrove sub protecția mea. Datorită zestrei tale, se va găsi, poate, și pentru tine un soț, în ciuda reputației tale terfelite. Când mă voi întoarce la Mulgrove voi trimite o trăsură după tine.

*Al dumitale,
Morris Pinard*

Cami se holbă, cu gura căscată, la bilet. Habar n-avusese că Vic se întorsese la New Orleans. De ce nu o anunțaseră Vic însuși sau Fiona?

Sări în picioare și fugi în casă. Primul ei gând fu să dea fuga în oraș, să-l găsească pe Vic și să oprească duelul. Orpindu-se la mijlocul scărilor, se sprijini de balustrada din lemn de trandafir și murmură:

— Ar fi inutil! Complet inutil!

Știa destule despre obiceiurile creole și despre gentilomii creoli ca să înțeleagă că o provocare odată lansată și acceptată, nu mai exista cale de întoarcere. Tot ce ptea face era să meargă la *Les Trois Capelins*, stejarii aceia drapați în mușchi spaniol, arătând ca trei femei îmbrăcate în pelerine îndoliate — și să asiste la cele ce se vor întâmpla pe bucățica aia de pământ îmbibată de sânge unde atâția nobili bărbați își găsiseră moartea.

Îi veniră deodată în minte verișoara Beatrice și Lorena. Ce vor face dacă lui Morris Pinard i se va întâmpla ceva? Bineînțeles, Vic nu-l va omorî pe vărul Pinard ci doar îl va răni. Iar asta va pune capăt acestei nebunii.

Hotărâtă să fie acolo, lângă Vic, Cami se grăbi să se schimbe. Va merge în New Orleans ca să-l poată vedea pe Vic înainte de inevitabila întâlnire din zori. Îl va implora de dragul lui Beatrice și Lorena, să nu-l ucidă pe vărul Morris. Și în timp ce se va afla acolo, înainte de răsăritul soarelui, îi va dovedi lui Vic cât de mult ține la el. La jumătatea scării Cami fu nevoită să se oprească. Un val de amețală se revărsă asupra ei. Nu era prima oară, în ultimele săptămâni, când încerca senzația asta de greață. Zâmbi, bănuind cauza. Poate îi va mărturisi și lui Vic îndoielile ei chiar în noaptea asta.

Următoarele ore se dovediră pentru Cami lungi, incomode și obositoare. Legănatul trăsorii îi zdruncinără stomacul. Căldura toamnei o topi. Iar, cu fiecare kilometru făcut, neliniștea ei creștea. Când ajunse în casa din strada Condé, mult după lăsarea întinericului, se simțea bolnavă și epuizată. După ce bătu la ușă avu parte de o nouă surpriză. Un băiat, un fel de Vic în miniatură, deschise ușa și rămase uitându-se, ostil, la ea.

— Cu Domnu' Navar, vă rog.

— Cine-l caută? întrebă copilul.

Chiar atunci, Vic apărui în hol. Se opri, încremenit, apoi se repezi spre ea, aproape dându-l la o parte pe băiat din calea lui. Într-o clipă erau unul în brațele altuia.

— Cami! Cami, dragostea mea! strigă Vic. Dumnezeuule, mi-era teamă că te-am pierdut pentru totdeauna.

— Vic, am plecat la Câmpiile Elizee. Trebuia. Nu puteam suporta să stau în casa asta fără tine.

Nebăgat în seamă, Pierre asista iritat la sărutul prelungit și pasionat pe care tatăl său i-l dădea unei străine. Încă se mai holba la ei când Vic se rupse din nesfârșita îmbrățișare.

— Am multe să-ți spun, Cami. Pentru început, dă-mi voie să ți-l prezint pe fiul meu Pierre.

— O! exclamă Cami, zâmbindu-i băiatului. Bineînțeles! Ești leit taică-tău.

Cami se aplecă să îmbrățișeze băiatul, dar el se feri. Privind-o drept în ochi, el spuse:

— Toată lumea spune că semăn cu mama, nu cu el.

Își întoarse privirea dușmănoasă spre Vic.

— Pierre, ce-ar fi să mergi la culcare? sugeră Vic. E târziu și trebuie să vorbesc ceva personal cu domnișoara Mazaret.

Pierre se întoarse fără să scoată o vorbă și îi părăsi, aproape în fugă.

— Vic, nu mă place. E limpede, rosti Cami.

— Se va îmblânzi el, draga mea. Bietul copil a trecut prin atâtea. De aceea nici n-am vrut să fie prin peajmă când îți voi povesti despre maică-sa. Vic se opri, strunindu-și emoțiile înainte de a putea vorbi.

— Cami, Madelaine e moartă.

Cuvintele căzură ca niște pietre într-o fântână fără fund.

Cami habar n-avea ce să spună. Bucuria la auzul veștii că Vic era, în sfârșit, liber, se amesteca cu sentimentul de vină ce o încerca pentru că moartea cuiva o înveselea atâta. *Moartea!* Gândul la ea o readuse cu picioarele pe pământ, reamintindu-i motivul ce o adesea acolo.

— Vic, știi despre duel.

— Cum naiba ai aflat? Chipul i se întunecase de mânie. Aveam de gând să-ți spun, dar după ce faptul era consumat.

— Mi-a scris vărul Morris. Vrea să te ucidă Vic, și apoi să mă oblighe să mă întorc la Mulgrove ca să mă mărit cu cineva pe care îl va alege el.

— Ticălosul! răcni Vic. Apoi o luă cu blândețe, pe Cami în brațe. Nu-ți face griji, iubito. De mâine n-ai să mai ai de-a face cu Morris Pinard.

— O, Vic, vrei să-l ucizi? Și verișoarele mele? Nu e mare lucru de capul lui Morris, totuși el este singurul lor sprijin.

— Nu te speria, draga mea. Am să trag pe deasupra capului său. Dacă ar fi după mine, aș contramanda întâlnirea, dar ...

— Știi, codul creol al onoarei, oftă Cami.

În timp ce vorbeau, Vic o conducea pe Cami de-a lungul holului spre dormitorul lui. Nerăbdarea lui sporea cu fiecare pas. O dorise atât de mult pe Cami în ultimele săptămâni — visând la clipa în care vor putea face iar dragoste. Îi scoase mantia, pălăria și se străduia să-i desfacă corsajul când intrară în cameră, fiind pregătit s-o ducă în pat.

Dar, deși era și ea arsă de dorință, Cami îl opri.

— Și acum, Vic? Întrebă ea.

Ei îi săruta obrajii, gâtul, trăgând de rochie ca să ajungă la săni.

— Acum, iubito, te voi iubi până la moarte.

Ea râse încetșor și îi susură la ureche.

— Știi asta, și sunt de acord. Totuși, ce se va întâmpla după duel? Ne vom căsători imediat?

Vic se dădu înapoi și se uită la ea, clătînându-și trist capul.

— Nu pot încă să te întrețin — nu cum ai merita. Dar în curând voi putea. Mi-am luat o slujbă la bursa bumbacului. Voi investi fiecare bănuț și peste o vreme voi fi în măsură să-ți cer

mâna.

— "Peste o vreme" e prea mult, gemu Cami, sfâșiindu-i cămașa, propria ei dorință copleșind-o. Acum te vreau! Ne vom căsători și vom trăi la Câmpiile Elizee. Am făcut deja aranjamente în sensul ăsta.

— Șșș! îi spuse el, sărutând-o. Nu vreau să mă gândesc și nici să vorbesc, Cami. Vreau doar să te iubesc.

Cu mâinile lui peste sâni fremătându-i sfârcurile umflate, Cami bătu în retragere, lăsându-se în voia dorinței. Stând în picioare lângă pat, îl privi pe Vic aplecându-se, lăsându-și limba să se ocupe de sâni ei, în locul mâinilor ce-și făcuseră până atunci datoria. Un șuvoi de foc o străbătu când el începu să-i lingă și să-i sugă carnea. Părea că toate simțămintele ei izvorau de-acolo, din dreptul inimii.

Apoi Vic făcu un pas înapoi, privindu-i îndelung pieptul ce sălta și cobora în ritmul febril al respirației. Corsajul rochiei îi atârna moale deasupra șoldurilor.

— Ești mai frumoasă ca niciodată, îi șopti el. Atât de frumoasă încât cred că am să mor dorindu-te. Iar acum ești aici. Mă întreb dacă ești aievey sau ești doar o fantasmă?

— Sunt suficient de aievey ca să mă topesc de dragul tău. Cuvintele ei fură rostite pe un ton gutural, îngroșat, încărcat de dorință și chemări.

Vic își așeză palmele pe talia ei. Cu o mișcare fermă îi trase în jos rochia și pantalonașii. Încet, savurând fiecare centimetru de carne, o sărută până ce o scoase, aproape, din minți. Ea se lipi de el.

— Ia-mă, dragul meu, gemu ea. Ia-mă în clipa asta!

Cami nu realizează când și cum ajunseră în pat. Ca din senin se trezi cu el peste ea. Îl simți împingându-se în carnea ei umedă și umflată, apoi veni senzația aceea aleasă la care visase atâta. O alunecare lentă, fierbinte, pulsândă a cărnii în carne. Era plină de trupul lui, de dragostea lui.

Un simțământ puternic crescă în ea cu repeziciune, încât încercă să-l mai domolească pentru a-și prelungi plăcerea. Își ținu respirația și nu mai îndrăzni să se miște. Dar când Vic o pătrunse și mai adânc, nu mai putu. Cami își ridică șoldurile ca să-i iasă în întâmpinare, iar în secunda următoare ea se

scufundă într-un vârtej de lumini colorate, patimă și dragoste atât de intensă că i se tăia răsuflarea.

Când totul se sfârși, rămaseră strâns îmbrățișați, temându-se. se pare, că timpul sau soarta sau întunericul i-ar putea din nou despărți.

— Aș vrea să stau așa toată viața, șopti Cami. Dragul meu, nu mai vreau să pierd nici-o noapte fără tine. Însoară-te cu mine mâine! Te rog!

Vic nu-i răspunse, dar ea îl simți încordându-se.

— Ce nu e bine? îl întrebă ea, cuprinsă de teamă.

— Ți-am mai spus, Cami, nu pot trăi din mila ta. Nici ție nu ți-ar place un astfel de om.

— Doar pe tine te vreau, Vic. Voi trăi cum vrei tu.

— Cami, nu pot să mă gândesc numai la mine. Mai e și fiul meu. El știe despre Stejarii Aurii. Chiar dacă nu-și amintește locul, el speră să-l răscumpăr ca să avem un cămin adevărat.

— Vic, dar Câmpiile Elizee sunt un cămin adevărat, insistă Cami. E un loc minunat în care Pierre poate să crească. Am să-l iau cu mine în expediții de căutare a aurului lui Lafitte. Vom trăi clipe minunate acolo, toți trei. Voia să spună "*toți patru*", dar ceva o avertiza că nu era un moment prea potrivit să-i spună lui Vic despre copilul pe care îl purta, copilul la care se gândea deja ca la fiica lor, Janie.

— Pierre nu prea mă respectă, și așa. Dacă renunț la lucrurile ce i le-am promis, se va izola complet de mine.

Vic se desprinse din îmbrățișare.

— Hai mai bine să dormim. În curând va fi dimineață.

Dimineață! Cami aproape uitase. În curând, vor porni spre întâlnirea aceea îngrozitoare cu moartea. Pentru prima oară un gând negru îi trecu prin minte.

Și dacă vărul Morris îl va ucide pe Vic?

Capitolul 20

În ciuda căldurii apăsătoare și a umezelii din dimineața următoare, Cami se deghiză destul de bine cu o rochie neagră, pelerină și vâl. Abia răsărise soarele iar ea se găsea în trăsura închisă a lui Vic, lângă *Les Trois Capelins*. Soarele nu se înălțase suficient ca să împrăștie ceața groasă ce persista peste câmpul de luptă. Încercând să deslușească ceva prin vâl și prin ceață, cu greu putea distinge grupul de oameni — Vic, vărul Morris, martorii lor, chirurgul — ce stăteau la adăpostul stejarilor, discutând politicos detaliile iminentei lupte.

— Pistoalele pentru doi, murmură ea încetisor, cafea pentru unul singur. Cuvintele o înfiorară. Auzise cândva o astfel de descriere a cheștiunilor de onoare. Ce gând sinistru! Totuși mult mai sinistru era gândul că Morris Pinard ar putea fi luptătorul rămas să-și bea ceașca de cafea.

Un nou fior o scutură. Ce greu era să fii singur într-un moment atât de grav. Brusc îi păru rău că nu-i ceruse lui Vic să-i permită lui Pierre să-i însoțească. Vic nu-i voise pe nici unul din ei lângă el, dar Cami insistase să vină chiar dacă ar fi trebuit să călărească fără șa tot drumul. Vic cedase până la urmă, după ce ea îi promisese să-și ascundă identitatea și să rămână în trăsura închisă. Cât privește rugămințile lui Pierre, Vic pusese piciorul în prag și îi spusese fiului său:

— Duelul este un mijloc ridicol și demodat de a rezolva

neînțelegerile. N-ai de ce să te umfli în pene pentru că tatăl tău participă la unul. Refuz să te las să fii martor cum niște bărbați ce se cred inteligenți își permit o astfel de nebunie sângeroasă. Pierre, ne vei aștepta aici până ne vom întoarce, cam pe la prânz.

— Și dacă nu te întorci? Întrebasese băiatul arțăgos încercând să-și mascheze teama. Eu ce-am să fac?

— Mă voi întoarce! răspunse Vic. Poți conta pe asta, fiule.

Cami se grăbise și ea să-l liniștească, sperând să-i gonească presimțirile sumbre. Acum, când stătea singură, privind cum ruda ei și bărbatul pe care-l iubea se îndepărtau unul de altul înainte de a se întoarce ca să tragă, se întreba dacă Pierre chiar avusese o presimțire că lucrurile nu se vor sfârși cu bine.

În liniștea teribilă a dimineții, Cami auzi numărătoarea pașilor. Îi văzu pe Vic și Morris Pinard întorcându-se pentru a se înfrunța — Vic înalt și drept, vărul Morris scund și rotofei, cu umerii ușor încovoiați. Amândoi bărbații erau îmbrăcați sobru, în negru.

Femeia urmări un vultur ce se roti, plană încet și se așeză pe ramura unui stejar. vrând parcă să asiste la cele ce urmau să se întâmple.

— Gata! se auzi apelul unui martor. Amândoi bărbații își ridicară pistoalele. Urmă o tăcere asurzitoare.

— Ochiți!

Când Cami îi văzu pe cei doi trăgători țintind cu pistoalele lor în dreptul inimii. propria sa inimă își încetă bătăile. Din nou tăcere. Așteptă îngrozitoare comandă de a trage.

Deodată, ceața de pe câmpul de luptă se îngroșă. Sau pe ochii lui Cami se așezase o ceață? O răceală mortală o cuprinsese. Simți cum ametește, slăbită. În capul ei cineva țipa. Apoi zgomotul se limpezi, transformându-se în cuvinte distincte. Auzi un glas, un glas de femeie:

— Ferește Frank! Are un pistol!

Întrezări o scenă ciudată. Un bărbat, înalt și brunet ca și Vic, o femeie cu părul șaten tuns scurt. În spatele perechii se desena inconfundabila fațadă a catedralei St.Louis, arătând mult mai veche decât lăcașul pe care ea îl cunoștea atât de bine,

măcinată de timp și de elementele naturii. O mulțime de oameni ciudați îmbrăcați în haine nemaivăzute forfoteau în lumina roșie a unui amurg din altă lume. Cami încerca să înțeleagă exact semnificația scenei la care asista. Până acum n-avea nici un sens.

Deodată, bărbatul numit Frank strigă:

— Unde dracu' e, Carol. Nu văd nici un pistol?

În clipa aceea perspectiva se schimbă. Se făcea că ea era femeia numită Carol, privind scena cu ochii ei verzi. Iar ce văzu îi dădu un fior de gheață prin șira spinării. Nu vedea chipul omului, ci doar brațul lui drept, tatuajul lui oribil, și arma sa.

— Acolo, Frank! țipă Cami.

Carol aruncă o privire rapidă, în jur, apoi se răsuci spre Frank. Cum naiba ajunseseră aici? Se găseau în mijlocul unui puhoi de turiști în piața Jackson. New Orleans, 1992! Dar cu o clipă înainte, se afla în afara orașului, într-o caleașcă, privindu-l pe Frank — nu, pe Vic — sub stejarii încărcăți de mușchi, cu un pistol de duel în mână. Acum brusc, timpul și locul se schimbaseră — chiar și Cami și Vic se schimbaseră — dar amenințarea morții rămăsese aceeași.

— Am fost aruncați din nou în prezent, mormăi ea cu glas tare, încercând un sentiment de deznădejde. Butoiașul armei sclipi, din nou sub soarele întârziat al amiezii.

— Frank, păzea!

Totul păru că se derulează cu încetinitorul. Frank se întoarse. Carol văzu cum el făcea ochii mari la vederea pistolului îndreptat spre inima sa. Încercă apoi să se ferească. Ea fugi spre el. Un zgomot ca un plesnit de bici străpunse aerul. Carol văzu cum glonțul străpunse pieptul lui Frank și sângele țâșnind din rană. Era conștientă că țipa, dar nu auzea nici-un sunet. Auzea doar un vuiet slab în capul ei. Apropiindu-se de Frank, ea văzu cum chipul lui înregistra șocul. El își prinse umărul, se clătină, apoi se prăbuși.

Carol ajunse lângă el, îi puse capul în poală, chemându-l pe nume.

Buzele i se mișcau iar ochii lui licăreau stins în timp ce se

fixară asupra ei.

— Cami? Carol? Ce căutăm noi aici? șopti el răsufând greu. De ce ne-am întors?

Strângându-l deznădăduită, Carol gemu:

— Nu știu, iubitele. Nu știu. Dar am eu grijă să ne întoarcem. Frank, va fi bine, promit. Nimic din toate astea nu ni se va întâmpla odată ajunși în 1840. Ține-te bine. Rezistă, iubitele.

Carol își închise ochii și făcu un apel mental al tuturor puterilor psihice pe care le cunoscuse vreodată. Mulțimea înnebunită se agita în jurul lor ca un talaz, amenințând să-i calce în picioare.

— E cineva rănit? răcni o matahală de polițist cu fața roșie.

— Da, tipu' de colo, îi răspunse un turist într-un tricou imprimat special pentru Mardi Gras. Îi zice Frank, sau cam așa ceva. I-am auzit prietena țipând ca să-l avertizeze chiar înainte de împușcătură.

Mulțimea îi făcu loc voinicului polițist. Când turistul îl conduse spre locul unde căzuse Frank, ei găsiră doar o baltă de sânge pe caldarâm. Nimic altceva.

Ceața grea se destrămasă, lăsând-o pe Cami zdruncinată și confuză. Unde se afla? Ce se întâmplase?

Chiar în clipa în care strania viziune se destrămă, răsună o împușcătură puternică. Izbucni un război infernal pe câmpul de luptă — oamenii strigau, blestemau, alergau de colo colo.

Cami privea, fără să vadă, fără să înțeleagă.

— Nimeni nu a dat comanda foc, își spuse cu o falsă seninătate, convinsă fiind că împușcătura fusese doar un ecou al celei pe care o auzise în timpul viziunii. Ceva, totuși, îi spunea că unul din cei doi trăsese.

— Totul e în regulă, murmură ea, încercând să se calmeze. Un foc neregulamentar. asta a fost. Se vor retrage și o vor lua de la cap.

O clipă mai târziu, descoperi că altceva se întâmplase. Când oamenii se dădură la o parte, văzu că doar unul din dueliști

mai era în picioare. Celălalt era întins pe pământ, cu medicul chirurg îngenuncheat lângă el.

— Vic? spuse Cami cu o voce slabă, nesigură. Apoi numele lui îi tâşni din gâtlee într-un ţipăt ascuţit. Cami trânti portiera trăsorii şi traversă terenul. Se prăbuşi lângă trupul nemişcat al lui Vic şi îi aşeză capul în poală.

— Doamnă, vă rog! se răsti chirurgul. Lăsaţi-l să respire. Ar putea să moară.

Aruncă o privire sălbatică venerabilului doctor, ochii ei indigo lucind a durere înnebunitoare.

— Nu! ţipă ea. Nu moare! Noi am venit aici pentru ca aşa ceva să nu se întâmple.

Se opri, minunându-se de propriile ei cuvinte.

— De ce să moară când n-a fost dată comanda foc?

— Pinard a tras înainte de a se comanda, spuse cineva din asistenţă.

Nu se întoarce ca să vadă cine vorbise. Ochii ei nu i se dezlipeau de pe faţa pământie a lui Vic. Ochii lui erau închişi. Respiraţia îi era superficială şi chinuită. Din deschizătura rănii din dreptul inimii picura sânge pe rochia ei.

Cum stătea aplecată — redusă la tăcere de şoc şi de durere — vederea i se tulbură din nou. Când îşi reveni, ea privea chipul unui alt bărbat. Semăna foarte mult cu iubitul ei, deşi obrazul lui nu avea nici o cicatrice. Avea veşminte ciudate — o cămaşă strălucitoare, fără haină, şi nişte pantaloni albaştri dintr-un material grosolan, cum au muncitorii. Avea pantofi albi, uşori, încheiaţi cu şireturi. Totuşi, sângele i se scurgea dintr-o rană identică. O privea cu nişte ochi negri îngheţaţi de durere.

— Carol, murmură el. Carol, nu vreau să se sfârşescă aşa.

— Nici nu se va sfârşi, Frank, se auzi Cami liniştindu-l pe străin. Ne vom întoarce. Ar fi trebuit să rămânem. Ştiam eu!

— Cami? spuse Vic deschizându-şi ochii. Glasul îi era lipsit de putere. Părea confuz. Arăta atât de schimbată.

— Şşşt, iubitule, îl preveni Cami. O să fie bine. Suntem în siguranţă acum. Îţi promit.

Chirurgul îi adresează o privire aspră, muştrând-o pe tăcute pentru că făcea promisiuni pe care el nu le garanta.

— Poate fi mișcat? îl întrebă ea pe doctor. Dacă l-aș putea lua acasă, sunt convinsă că l-aș putea face bine.

— Glonțul i-a trecut foarte aproape de inimă, îi spuse medicul. A pierdut o mulțime de sânge, n-ar trebui mișcat dar n-avem încotro. Trebuie să-l transportăm undeva unde aș putea să-i curăț rana cum trebuie, altfel s-ar putea infecta. Am făcut tot ce se putea face aici, pentru el. Măcar am reușit să-i opresc hemoragia pentru o vreme.

Cami se întoarse spre ceilalți. Doar Morris Pinard stătea deoparte, copleșit de rușine din cauza gravității gestului său laș. Îi aruncă o privire apăsătoare. Faptul că se acoperise de rușine pe câmpul de onoare îl va costa mult. De acum înainte va fi exclus din societatea creolă. Gândul ăsta îi produse lui Cami o vremelnică satisfacție; pentru că și-l șterse repede din minte și se adresă martorilor:

— Ajuțați-ne să-l ducem la trăsură.

Întoarcerea la New Orleans a fost un calvar. Fiecare groapă și ridicătură a drumului îi smulgea câte-un geamăt de durere lui Vic. La rândul ei, Cami plângea, se ruga și murmură cuvinte de încurajare pentru iubitul ei. În sfârșit, trăsura ajunsese în strada Condé.

— Slavă Domnului, am reușit! răsuflă ușurată Cami.

O clip se gândi la celălalt bărbat împușcat — Frank. Apoi alungă din minte ciudata imagine. Nu era timp de visare, își reaminti ea. Realitatea dureroasă avea șă-i dea mult de lucru.

Septembrie se îndrepta alene către Octombrie cu multă zăpușală și mizerie, în timp ce Cami muncea până la epuizare, îngrijindu-și pacientul plin de toane. De parcă suferința din strada Condé n-ar fi fost suficientă, o nouă epidemie de friguri galbene adusesese panica în oraș. Tunurile bubuiau din ceas în ceas, iar canicula și umezeala erau și mai greu suportabile când se combinau cu fumul din vasele cu rădăcini magice, fum ce nu făcea altceva decât să polueze și mai tare aerul deja fetid. La jena și dispoziția bolnăvicioasă a lui Cami, se adăuga și greața matinală. Iar Pierre fu picătura care umplu paharul. Simțindu-se neglijat, atât de taică-său cât și de Cami, băiatul începu să iasă

noaptea, bătând străzile oraşului cu o gaşcă de derbedei. Degeaba îl tot ameninţa Cami, chiar ea ştia că nu-l putea opri, iar Pierre înţelegea asta.

Într-o dimineaţă absolut caniculară de septembrie, Cami se trezi lac de transpiraţie, şi se întinse grăbită după oliţa de noapte de porţelan de sub pat. După ce se chinui să vomite câteva minute, se duse la lavoar ca să se spele pe ochi. Uitându-se pe fereastră văzu un ofiţer de poliţie trăgându-l după el, ţinându-l de guler, pe Pierre. Băiatul se zbătea, înjura şi scuipa.

— Ce-o mai fi? gemu Cami, punându-şi capotul şi mergând să le deschidă uşa.

Deschise şi îi văzu mai de aproape: poliţistul înalt, cu un chip sever şi Pierre cu un ochi negru şi cu nasu plin de sânge.

— *Bonjour, madame*, spuse omul cu răceală.

Cami îl recunoscuse imediat. Îl mai adusesese pe Pierre acasă într-o dimineaţă, săptămâna trecută, după o bătaie.

— Ce mai e, domnule ofiţer? întrebă ea, privindu-l pe Pierre cât putu ea de sever.

— De data asta e ceva mult mai serios, spuse poliţistul. El şi alţi trei au fost prinşi încercând să pătrundă într-un magazin de pe strada Royal. Când i-am descoperit au încercat să se lupte cu noi. Băieţii mai mari — toţi recidivişti — au fost duşi imediat la zdup. Ştiind cine-i tatăl copilului şi starea precară de sănătate a domnului Navar, m-am gândit că ar fi mai bine să-l aduc pe tânărul neastâmpărat acasă. Dar acesta este *ultimul* avertisment, i se adresă el lui Pierre. Data viitoare ai să-ţi însoţeşti prietenii.

— Vă mulţumesc, spuse Cami. Îl luă pe Pierre de mână şi îl trase înăuntru. Vă asigur, domnule, că aşa ceva nu se va mai întâmpla. Plecăm chiar azi.

— Încotro? mârâi Pierre. Mie-mi place în New Orleans. Am prieteni aici.

Băiatul era la fel de încăpăţânat ca şi taică-său, iar Cami îşi ieşise aproape din fire.

— Pe prietenii aceia ai să-i laşi aici, spuse ea fermă. Mergem la moşia mea, la Câmpiile Elizee. Aerul curat şi liniştea îi vor face bine tatălui tău, iar eu voi aranja cu vechilul să-ţi dea

de lucru, suficient de mult încât să nu-ți mai ardă de alte prostii.

— Un plan grozav doamnă, încuviință ofițerul. Apoi își ridică pălăria, o salută și plecă.

Cami îl trimise pe Pierre în camera lui, însoțit de valetul lui Vic, cu porunca de a nu-l scăpa din ochi până când ea va termina de împachetat și vor fi gata de plecare. Apoi se duse să-i anunțe noutățile lui Vic, temându-se de reacția lui. Mai încercase să-l convingă pe Vic că ar fi mai bine pentru ei toți să meargă la țară. Dar el refuzase tot timpul să meargă pe plantația ei — doar pentru că era a ei. Asemenea mândrie de mascul căpos ea nu mai văzuse niciodată!

Problema era că Vic, deși era suficient de înțelăcut ca să se certe cu Cami, era totuși, prea slab ca să poată Cami să se lupte cu el, cu conștiința împăcătă. Orice supărare i-ar fi putut face mult rău, așa simțea Cami. Venise, acum, momentul să-și asume acest risc. Singura scăpare din fața căldurii, a bolii și a comportamentului lui Pierre era să părăsească orașul.

Când intră în dormitorul lui Vic, o cuprinse dorul. Încăperea asta fusese martoră la atâta fericire, la atâta iubire. Din noaptea ce precedase duelul, Vic nu o mai strânsese în brațe și nu mai făcuse dragoste cu ea. Îi spusese lui Vic că va sta acolo până ce el se va simți suficient de bine pentru a împărți din nou patul cu ea. În opinia lui Cami, el era suficient de întremat. Totuși, el trebuia s-o invite să se reîntoarcă.

Când îi auzi pașii, Vic își întoarse capul spre ea.

— Cine a fost?

— Un prieten de-al lui Pierre, dragule.

Își spuse că, de fapt, nu-l mințea ci doar cosmetiza puțin adevărul ca să nu-l irite.

— Băiatul unde e? întrebă Vic. N-a venit încă să-mi dea bună dimineața.

— E în camera lui, probabil doarmă. Vic, trebuie să-ți spun ceva. Și nu e nevoie să mă contrazici. Nu vreau să mai aud nici un protest. Azi plecăm la Câmpiile Elizee. Doctorul tău crede că te vei reface mult mai repede la țară, și va fi bine și pentru Pierre. Poate începe să învețe să conducă o plantație.

— Cami de câte ori e nevoie să-ți spun că nu pot trăi din mila ta?

— Nu-i poți spune milă, Vic. Trebuie să mă întorc pentru a fi sigură că moșia e bine administrată.

Vic o privi amenințător.

— Păi pleacă? Cine te ține?

— Te iubesc, i-o trânti ea. Asta mă ține.

Oftă, încercând să-și îndulcească tonul.

— O, Vic, ascultă-mă, Ne certăm zi și noapte. Tu nu te mai faci bine iar eu simt că voi cădea de oboseală. Pierre îmi face necazuri ...

Vic încercă să se ridice, strâmbându-se de durere.

— Ce necazuri? De ce nu mi s-a spus nimic despre asta?

Lui Cami îi venea să-și muște limba. Cuvintele îi scăpară din gură fără să se gândească.

— Doar buclucuri mărunte până acum, dar s-a înhalat cu niște băieți răi, dragul meu. Băieți mari ce au avut de-a face cu legea. Trebuie să-l îndepărtăm de influența lor până nu e prea târziu.

— La dracu', am să am eu grijă de acest...

Cami îl împinse ușor pe Vic înapoi pe perne.

— N-ai să faci nimic de felul ăsta! îi impuse ea. Vei sta aici, te vei odihni și te vei însănătoși. Trebuie, Vic, pentru binele nostru, al tuturor. Cami se opri, cântărind alternativele. Încă nu-i spusese lui Vic despre sarcina ei. Spera să sosească momentul potrivit. Zilele pe care le petreceau împreună nu păreau însă să anunțe prea curând acest moment. Îl privi drept în ochi, ai ei fiind deja, brusc, scăldați în lacrimi. Noutatea nu mai putea aștepta.

— Vic, mai există un motiv pentru care trebuie să plecăm. Poate cel mai important, după părerea mea. Vom avea un copil și aş vrea ca el să se nască la Câmpiile Elizee, ca și mine.

Vic cel Negru deschisese deja gura să se certe, dar cuvintele ei îl înghețară. Trăsăturile i se îmblânziră. Chiar și ochii i se umeziră.

— Un copil? șopti el. Un copil? O să ai un copil cu mine?

Nerăbdător, Vic se întinse spre ea. La fel de nerăbdătoare, Cami îi zbură în brațe, dându-și frâu liber lacrimilor. Printre suspine, ea lăsă să-i scape un hohot de râs.

— Dar cu cine?

Cu brațul sănătos Vic o strânse blând la piept și îi căută

lacrimile cu buzele. Cami își simți tot trupul vibrând la atingerea lui, la sărutul său. Dinainte de duel nu-i mai arătase el atâta tandrețe. Își înfrânaseră patimile atâta timp încât, zăgăzuite, dorințele se adunaseră într-o imensă acumulare, aproape insuportabilă. Limba lui o întâlni alene, pe a ei, în timp ce mâna lui băjbâia printre cuvertură și cearșafuri, în căutarea sânilor ei. Cami gemu încetișor, când simți cum sfârcurile i se întăresc la atingerea lui.

— O, dragostea mea, gâfâi Vic. Dacă te-aș putea avea în clipa asta! Mi-e dor de tine. Dorul de tine mă doare mai mult decât gaura din piept.

— Să ne oprim aici! îl avertiză Cami. Doctorul a spus că trebuie să stai nemișcat ca nu cumva să ți se redeschidă rana.

Vic oftă și o trase înspre el până ce buzele îi atinseră unul din sfârcurile ei umflate. Închise ochii, sugând încet. Simultan, își strecură mâna pe sub fustă, între coapsele ei. Mișcările lui blânde, mângâietoare o cutremurară pe Cami, aruncând-o într-un delicios abandon.

În timp ce plăcerea ei sporea, Cami își coborâ ochii peste așternuturi — ele formau un cortuleț pe la mijlocul trupului lui Vic. Ea își coborâ capul, închise ochii și își strecură mâna pe sub cuvertură. O clipă mai târziu degetele ei se închiseră într-un cerc rece, dar plăcut, în jurul cârnii lui înfierbântate. În încăpere se așternu liniștea. La fel cum mișcările lui Vic o aduceau pe Cami pe culmile extazului, mângâierile ei tandre îi făceau lui plăcere, îl alinau, și, într-un târziu, îi aduseră lui Vic îndelung așteptata ușurare. Rămăseră o clipă nemișcați când se sfârșiră, apoi ea se aplecă înspre el și îl sărută la fel cum el o sărutase mai devreme.

— Acum odihnește-te, dragul meu, șopti ea, zâmbind în timp ce cobora din pat. Trebuie să mă duc să pregătesc cele necesare pentru călătorie.

Vic avea ochii închiși. Când Cami părăsi, în vârful picioarelor, încăperea, pacientul ei dormea în pace.

Cami îi văzuse doar o clipă pe Carol și pe Frank. I se păruse a fi doar niște închipuri ale minții ei și nimic altceva.

Poate neliniștea ei, legată de duel le provocase apariția, apoi dispariția. N-ar fi putut niciodată ghici prin ce trecuse Carol — lucruri pe care Carol deja le știa și cu care va trebui să se confrunte, în curând, și Cami.

Deja se părea că Frank și Carol dispăruseră ușor din piața Jackson în după amiaza zilei de 4 martie 1992. Calea spre 30 septembrie 1840 era lungă și nesigură.

În timp ce Carol îl acoperea pe Frank cu trupul ei pentru a-l feri de mulțimea panicată — dorindu-și să călătorească amândoi înapoi, în timp — femeia cu turban roșu apăru lângă ea.

— Choctaw așteaptă, rosti ea, apoi se pierdu în mulțime.

Carol și Frank dispărură și ei, lăsând doar o baltă de sânge în urma lor. Dar nu se întoarseră imediat la locul duelului. Când Carol deschise ochii, ea se găsea în piroga lui Choctaw. Frank zăcea pe fundul bărcii, palid ca moartea, respirând cu greutate.

Vor ajunge la timp ca să-l salveze? Carol nu putu face altceva decât să se roage pentru asta.

— Te rog, trebuie să ne grăbim, îl zori ea pe Choctaw. Chipul zbârcit al bărbatului rămase nemișcat. Trăgea doar la vâsle încet, prea încet.

— Vă întoarceți într-un moment nepotrivit, spuse Choctaw într-un târziu.

— Moment nepotrivit? strigă ea. Frank e pe moarte! Privește-!! Nu e un moment suficient de potrivit?

Choctaw părăsi albia fluviului, urmărind un canal ce șerpuia prin mlaștina densă.

— Unde ne duci? urlă Carol. Nu ăsta e drumul!

— Cunoști tu drumul? întrebă Choctaw. Eu nu cred. Trebuie să călătorești încet, să fii atentă la semne, și să te întorci unde trebuie. Altfel, te pierzi, doamnă. Te pierzi și rămâi blestemată!

Ultimele lui cuvinte o înfiorară pe Carol. Încetă să mai discute rațional cu el. La ce bun? Deja complicase lucrurile venind înapoi în prezent, permițându-i tipului cu tatuaj să-l împuște pe Frank. Era numai greșeala ei! Numai a ei!

— Vina, nu e a ta, rosti Choctaw, citindu-i gândurile. Vine,

vine din anii trecuți, din generații, din începuturi de timp. Privește. Ascultă. Înțelege.

Binecunoscuta rază luminoasă se așternu peste un loc întunecat din mlaștină. Din nou, Carol văzu o mare plantație — nu Mulgrove — ci un loc mult mai frumos. Câmpiile Elizee! Da, acum recunoștea locul.

Văzu un bărbat în balcon. Brațul stâng îi era prins de gât cu o eșarfă. Lângă el, pe o măsuță, o carafă pe jumătate goală. Scoțând dopul de cristal el își turnă încă un rând și-l dădu peste cap. Capul i se bălăngănea înainte, pe piept. Mâna îi căzu și paharul se izbi de podea sfărâmându-se. Era beat crită. Brusc, Carol îl recunoscă — Vic Navar cel Negru.

Pe terasă apără Cami. Deși purta un șorț umflat peste rochia de casă gri-albastră, Carol ghici, după rotunjimea feței, după roșul din obraji, după strălucirea din ochii ei indigo, că femeia era însărcinată. Îl privi pe Vic, își clătină capul, apoi își șterse o lacrimă cu colțul șorțului.

— Don'șoară Cami! Vino iute, don'șoară Cami!

Un negru purtând o pălărie de paie zdrențuită apără în fugă de după colțul casei.

— Ce este, Jem?

— Conașu' Pierre! A fugit în mlaștină călare pe armăsarul ăla nebun, Voodoo. A spus că pleacă să găsească tezaurul lui Lafitte ca să-i poată răscumpăra lui taică-său plantația. Am încercat să-l opresc, conită, dar a scăpat.

— Maică Precistă! spuse Cami, înjurând și rugându-se în același timp. Anii nu-l îmblânzără pe Voodoo. Chiar și Cami îl socotea imposibil de încălecat. Gândul la Pierre, aflat la cheremul sălbaticului armăsar, îi îngheță sângele în vine.

— Adună câțiva oameni și așteptați-mă la grajd, porunci ea. Vin imediat.

Cami nu mai pierdu timpul cu schimbatul hainelor. De data asta, era mulțumită că Vic se îmbătase până la inconștiență. Poate că va avea timp să se întoarcă cu Pierre, viu și nevătămat, până ce el se va fi trezit. De ce oare îi povestise băiatului poveștile alea despre comoară? Va fi numai vina ei dacă i se va întâmpla ceva.

În timp ce Cami și servitorii plecară în căutare, lumina se

stinse încet deasupra mlaștinei.

Carol se ridică și îl cercetă pe Frank. Respira, dar cu mare greutate. Apoi se întoarse spre Choctaw.

— De ce te porți astfel cu mine, întotdeauna? Ce s-a întâmplat? A pățit Pierre ceva? De ce bea Vic în halul ăsta? Iar Cami, e gravidă, nu-i așa? N-ar fi trebuit să se aventureze în mlaștină.

— Tu gândește! porunci Chóctaw, sfredelind-o pe Cami cu ochii întunecați.

Ea se străduia să gândească. Iar ceea ce veni în minte o făcu să se cutremure. Asta era — începutul sfârșitului.

— Nu, nu se poate sfârși astfel! țipă ea — furioasă și înspăimântată, aproape înnebunită de durere.

— Se poate și se va sfârși, numai dacă ...

— Numai dacă ce? Spune-mi Choctaw!

El privi drept în față și murmură:

— Știi tu. Gândește-te și vei știi.

Carol își adună puterile pentru a-și limpezi învălmășala de îndoieli ce îi îmbăcsea creierul.

— Bine ... bine, bolborisi ea. Da. Știu ce se va întâmpla. Cami merge în mlaștină ca să-l găsească pe Pierre. Dar nu va fi în stare să-l găsească, nu-i așa? Mușcătura șarpelui. Cami va muri — Cami și pruncul ei nenăscut. Și Pierre. Toți. Cât despre Vic cel Negru, el bea pentru că nu poate suporta să fie întreținut. Până când rana i se va vindeca, tot ce poate face este s-o lase pe Cami să aibă grijă de el, de Pierre și de Câmpiile Elizee. Așa că bea ca să uite, ca să evadeze din mizeria vieții sale.

Carol se opri brusc și îl privi pe Choctaw.

— E gravidă, nu-i așa?

El încuviință.

— Biata Janie! gemu ea.

Ochii lui Carol se împăienjăniră în timp ce-și aminti de glăsciorul acela trist.

— Da, biata Janie. Nu se va naște niciodată, nu-i așa? De aceea mă tot cheamă. Trebuie să fiu acolo ca să-i salvez mama ... s-o salvez pe Janie și să-i dau o șansă în viață. Altfel va rămâne în pântecul mamei sale — în mumia aceea oribilă din mlaștină. Trebuie s-o ajut. Dar cum? Du-ne într-acolo, Choctaw!

Acum!

Îl privi cu ochii imploratori. El clătină încet din cap, trist.

— Nu poți lăsa să se întâmple asta! strigă Cami.

Îi luă pulsul lui Frank. Era slab și neregulat. Nu mai rămăsese mult timp.

— Nu ne abandona, nici pe noi și nici pe ei. Du-ne înapoi Choctaw. Chiar acum!

— Chiar crezi că poți schimba lucrurile? o întrebă el pe un ton batjocoritor.

— Știu că pot! insistă Carol, cu o strălucire sălbatică în ochii ei verzi.

Îi prinse mâna lui Frank, ținându-l strâns. Nu trebuie să-l scape. Și mai presus de orice altceva, când se vor întoarce în timp, vor trebui să fie împreună.

— E singura noastră speranță, murmură ea. Singura speranță a lui Cami și a lui Vic.

Un fulger alb strălucitor o orbi, apoi totul se cufundă în beznă.

Când începu din nou să vadă, o făcea cu ochii indigo ai lui Camille Mazaret.

Capitolul 21

Cami răsuflă adânc, minunându-se de dulcele parfum al pământului — pământul ei. Aproape putea simți pe limbă aromele picante ale toamnei ce umpleau aerul. La Câmpiile Elizee, se gândi ea, octombrie era luna favorită. Ea râse cu blândețe. De acum înainte fiecare lună va fi luna sa favorită. Îl privi pe Vic — atât de frumos și de înalt în șa — și îl prinse de mână.

— Ești obosit, dragul meu? Întrebă ea. Ne-am putea întoarce.

Ea îi prinse degetele înmănușate, i le duse la buze, îi sărută vârfurile, apoi zâmbi.

— Obosit? Sunt obosit doar de prea multă ședere. Doamne, sper să nu mai văd nici un pat în toată viața mea!

— Adevărat? Întrebă ea cochetă.

Vic își trase calul mai aproape de al ei se aplecă spre ea ca s-o sărute îndelung. Cu ochii pe jumătate închiși, el spuse cu o voce guturală:

— Adevărat! N-avem nevoie de pat, drăguța mea. Canapeaua din bibliotecă mi se pare destul de confortabilă. La fel și covorașul din fața căminului. Iar puțin mai devreme, hamacul de pe terasa din spate mi-a dat o mulțime de idei.

— Tu! strigă Cami, simțind cum îi iau foc obrajii.

Făcuseră, într-adevăr, dragoste, în ultimul timp, atât pe

canapeaua din bibliotecă cât și pe covorașul din dormitor. Așa că n-avea cum să știe dacă el glumea sau nu în legătură cu hamacul.

Vic se întrema vizibil, cu fiecare zi care trecea. Odată cu sănătatea îi revenise și apetitul — pentru munți de mâncare și pentru Cami. Părea să nu se mai sature de ea. Iar ea nu se plângea deloc. Nu fusese niciodată atât de fericită!

În timp ce călăreau înspre fluviu, printre stejari, Cami se lăsă pradă gândurilor. Copilul urma să se nască în martie, iar ea și Vic hotărâseră să-și petreacă iarna la Câmpiile Elizee în loc să se întoarcă la New Orleans pentru distracția și nebunia sezonului monden. Se vor căsători peste câteva zile, imediat ce va sosi preotul după care trimisese Vic. În apropiere exista o micuță capelă parohială. Va fi mai puțin spectaculos decât o nuntă la catedrala St.Louis, dar mult mai intim și mai pe gustul lor.

— Iubito, dacă n-ai nimic împotriva, ne vom petrece luna de miere aici. Carol găsi sugestia lui Vic mai mult decât convenabilă. El continuă să-și expună restul planurilor.

— Continui să refuz să trăiesc din mila unei femei, fie ea chiar nevasta mea. Așa că socotesc că a venit timpul ca puturosul ăla de supraveghetor al tău să-și facă bagajele. Am să-i preiau eu îndatoririle și am să administrez cum se cuvine moșia.

— Dar, Vic, ai să muncești prea mult, protestă ea.

El se mulțumi să rânjească și spuse :

— Nu-ți face griji! Am de gând să mă pun pe ștutul de plată, scumpo. Bucățița mea de profit va fi depusă într-un cont special al Băncii din New Orleans. Cu timpul am de gând să cumpăr nu doar Stejarii Aurii, ci și pământul care ne desparte plantațiile. Când Pierre va fi gata să pornească în viață, noi vom stăpâni cea mai mare plantație de trestie de zahăr din regiune. Copiii noștri vor fi bogați, Cami!

— Asta le-ar prinde bine, îi replică ea. Însă sper că ei vor fi fericiți, măcar la fel de fericiți pe cât suntem noi.

Și erau fericiți într-adevăr. Lui Vic îi pria aerul de țară. Cât despre micul rebel Pierre, el devenise o cu totul altă persoană — plină de curiozitate, încântată de fiecare lucru deosebit ce-l

descoperea. Iubea casa, moșia, spațiile largi. În luna ce trecuse, căpătase încredere în sine. Călărea cu ușurință, pescuia ca un Cajun, trăgea cu pușca ca un trăgător de elită, și nu înceta să-i amuze și să-i încante mereu pe Vic și Cami cu imaginația sa vie și cu energia sa debordantă. Mai mult decât orice, lui Pierre îi plăcea să stea pe terasă, seara, împreună cu taică-său și cu Cami, și să asculte povestirile ei despre copilăria ei fericită. Ea lăsa întotdeauna la urmă comoara lui Lafitte, până ce Pierre întreba.

— Și acum, Cami, spune-mi despre piratul ăsta și despre aurul lui îngropat. Spune-mi mai exact unde a găsit tatăl tău cufărul acela?

Cami îi făcea hatârul și îi povestea, iar și iar, până ce Vic refuza să mai asculte. Se ridica din fotoliu și, căscând semnificativ, spunea:

— E timpul să intrăm, nu crezi?

Cami își termina, mai întâi, povestea, apoi îl urma pe Vic sus, în încăperea imensă ce o împărțeau. El o aștepta răbdător, cu focul dragostei în ochi. Câteodată, beau un păhărel de coniac, înainte de a se urca în pat. Își petreceau foarte multe nopți făcând dragoste, cu tandrețe și gingășie. Foamea lor unul de altul părea, pur și simplu, insașibilă, iar pasiunea lor, nesfârșită.

— Se pare că vom avea parte de o ploaie zdravănă, o avertiză Vic, scoțând-o pe Cami din visare. Ea își ridică privirile spre cer pentru a vedea o grămadă de nori purpurii, de furtună.

— Mamă ce mai nori! strigă ea. Să ne întoarcem degrabă. Vic îi luă hățurile și, afișând o mină serioasă, își clătină dezabrobator capul.

— Ne întoarcem dar, de acum înainte, eu te voi conduce iar tu mă vei asculta, scumpa mea doamnă.

Cami chicoti și se înroși. Zilele din urmă se simțise mai degrabă fetiță decât doamnă. Ori de câte ori Vic fusese obligat să-i amintească că ea va fi mamă, ea găsisese întotdeauna remarca stânjenitoare și emoționantă. Când te gândești că ea și Vic cel fioros și ciudat, se dedaseră la faptele acelea

Îngrozitoare despre care o avertizase grijulie Fiona! Ar fi trebuit să-și închipuie că el va sfârși prin a o seduce, încă din acea dintâi seară, seara balului de la Mulgrove, când ea își opriese privirea asupra lui.

— Cum trece timpul, cugetă ea cu glas tare. Și ce inutil am pierdut vremea înainte de a te cunoaște.

Vic o privi, cu seriozitate, ochii lui negri și fierbinți fiind inundați de lumina iubirii.

— Am senzația, Cami, că te știu din totdeauna. N-a existat nici o clipă în care tu să nu fi fost o parte din mine iar eu să nu fi fost o parte din tine.

Cuvintele lui o făcură să lăcrimeze — lacrimi ușoare, fierbinți, lacrimi de fericire.

— Dragul meu... șopti ea, prea copleșită de emoție ca să-i poată spune tot ce ar fi vrut să-i spună. Îl iubea atâta pe bărbatul acesta.

O clipă mai târziu norul amenințător de deasupra lor se sparse. Casa era prea departe așa că se îndreptară spre grajd. Nevăzând nici un sclav prin preajmă, Vic descălecă și deschise poarta ca să intre Cami. Când reușiră să intre, închizând poarta în urma lor, erau deja uzi până la piele.

Vic o ajută pe Cami să descălece. Ea se lăsă în brațele lui, cu rochia lipită ațățată de trup. În loc s-o lase pe pământ Vic o păstră în brațe, sărutând-o.

— Îmi placi când ești umedă și alunecoasă, șopti el.

Ea îi tremura în brațe.

— Ei bine, mie nu-mi place de loc. Mi-e frig!

Vic cercetă grajdul. Locul era pustiu, exceptând câțiva cai în staulele lor. Cei ce ar fi trebuit să fie la datorie fuseseră probabil surprinși pe undeva de ploaie.

— Haide, îi porunci Vic, trăgând-o pe Cami spre scara ce ducea în podul cu fân. Te voi încălzi eu.

— Vic! protestă ea. Chiar acolo?

— Ai tu un loc mai bun? Întrebă el, cu o voce răgușită, seducătoare.

— Pe bune! răspunse ea. Doar nu ai de gând să ...

El îi închise gura cu un alt răspuns.

— Ai spus întotdeauna că ți-ar place un loc ascuns, într-o

după-amiază ploioasă.

Când Cami își reaminti prima lor după-amiază ploioasă în camera copiilor de la etajul casei din strada Condé, ea înțelese că pierduse. Înțelese și se bucurară.

— Hei, femeie! o grăbi Vic. Irosești o ploaie bună.

Podul era uscat și curat, plin cu fân parfumat. Vic găsi o pătură și îngropi un așternut. Sprijinindu-se de zid Vic își trase cizmele, în timp ce Cami îl privea, așteptând. Vic îi zâmbi și îi făcu cu ochiul.

— Dezbracă-te!

Cami privi în jurul său, nervoasă dintr-odată.

— Să mă dezbrac? Aici și acum?

El chicoti și încuviință.

— Exact. Iar eu și caili vom privi.

— Vai Vic, de ce-a trebuit să spui asta?

În ciuda protestelor și a stânjenelii ei legate de gândul la caili ce-o priveau, Cami își scoase rochia udă. Câteva clipe mai târziu, stătea goală, tremurând sub privirile admirative ale lui Vic.

— Mulțumit? Întrebă ea, simulând mânia. Vezi că îngheț!

El se debarasă la iuteală de restul hainelor lui umede.

— Vino, o invită el. Te voi încălzi.

O clipă mai târziu, Cami era în brațele lui, carnea ei umedă lipindu-se de a lui. Ea nu mai suferea de frig.

Ploaia continua să răpăie pe acoperiș, vântul urla, dar Cami nu mai auzea nimic. Vic o strânse și o sărută până ce întregul ei trup părea să ia foc. Apoi cu un pai scos din fân, el începu să contureze mici desene pe trupul ei tremurând, peste buze, pe obraz și pe gât, apoi în jurul sfârcurilor. Când Cami începu să se zvârcolească și să geamă, Vic plimbă paiul și mai jos, pe coaste și pe pântecul ușor rotunjit. Până la urmă, Cami nu mai putu suporta această dulce tortură. Îi smulse paiul din mână și îl trase înspre ea. După câteva clipe, el era peste ea, umplând-o, purtând-o cu blândețe, dar ferm, spre culmile extazului.

— Ah, iubesc ploaia, oftă ea când terminară.

Vic o privi emoționat, în ochii ei mari, albaștri-violet.

— Iar eu te iubesc pe tine, draga mea, spuse el.

După ce își îmbrăcară veșmintele — veșminte ce

avuseseră suficient timp să se zvânte — Vic și Cami se îndreptară spre casă prin iarba udă, ținându-se de mână. Soarele apunea. Aerul era auriu. Furtuna se sfârșise. Sau cel puțin așa se părea...

Următorii nori amenințători se adunară deasupra Câmpiilor Elizee peste câteva zile. Nu era ploaie de astă dată, ci un potop de emoții și teroare.

Ziua începu ca oricare alta. Cami și Vic se treziră devreme, ea ca să vadă de treburile casei, el ca să meargă pe câmpiile cu trestie de zahăr pentru a supraveghea lucrătorii.

Luară împreună micul dejun în timp ce soarele răsărea. Discutară programul zilei, peste farfuriile cu șuncă de țară, fulgi de ovăz, ouă moi și marmeladă de portocale. Cami va pune servitorii casei să aerisească așternuturile pentru că iarna se apropia cu pași mari. Vic avea de gând să meargă călare până la plantația vecină pentru a vedea o iapă de vânzare.

— Voodoo e prea nărvaș pentru tine, Cami, nu-l poți încăleca acum. Dacă tot insiști să stai în șa, ai nevoie de un cal mai blând.

Dacă ar fi avut puteri parapsihologice, conversația asta ar fi trebuit s-o prevină asupra pericolelor ce o așteptau. Dar fiindcă nu avea, își luă la revedere de la Vic, sărutându-l, apoi își văzu de treburi.

Mult după ce Vic plecase și după ce una din servitoare se apucase să strângă vesela de la micul dejun, Cami realizează că Pierre nu coborâse încă la masă.

— L-ai văzut pe conașul Pierre? o întrebă Cami pe fata care curăța masa. Știa că adesea se scula devreme și pleca la pescuit cu batista plină de biscuiți, pe care-i mânca în drum spre baltă.

— Nu, don'șoară Cami, conia, răspunse tânăra servitoare. Mă gândeam că mai doarme încă.

— Probabil, răspunse Cami. Atunci, păstrați-i ceva cald în bucătărie. Va coborâ curând, sunt sigură.

O oră mai târziu, cameristele strânseseră toate paturile în afara de cel al lui Pierre. Ușa lui fiind încă închisă, Cami porunci

să nu fie încă deranjat. Probabil se culcase târziu, în noapte, după ce fusese la o vânătoare de aligatori cu vreunul dintre lucrători. Zâmbi aducându-și aminte de bătrânul Jem ce îl tachinase pe Pierre, spunându-i că avea să-l folosească drept momeală pentru aligatori.

Cu puțin timp înaintea amiezii, Cami ieși pe terasa din față să ia o gură de aer. Își șterse palmele asudate de șorțul alb, prins peste rochia gri-albastră. Pentru sfârșitul acestui anotimp era destul de cald.

În timp ce privea grădina, gândindu-se ce frumoasă era viața, cineva o strigă.

— Don'șoară Cami! Vino iute, don'șoară Cami!

Un negru purtând o pălărie de paie zdrențuită apăru în fugă de după colțul casei.

— Ce este, Jem?

— Conașu' Pierre! A fugit în mlaștină călare pe armăsarul ăla nebun, Voodoo. A spus că pleacă să găsească tezaurul lui Lafitte ca să-i poată răscumpăra lui taică-său plantația. Am încercat să-l opresc, coniiță, dar a scăpat.

— Maică Dumnezeu! rosti Cami pe jumătate rugându-se, pe jumătate înjurând. Adună câțiva oameni și ne întâlnim la grajd, strigă ea. Voi fi acolo.

Cami alergă spre grajd. Când ajunsese acolo, unii din oameni încălecaseră deja. Înșeuaseră un cal și pentru ea. Încălecă și le făcu semn s-o urmeze. Întreaga poteră se îndreptă spre mlaștină.

Unul din cei care lucrau la grajduri, un sclav deșirat și uscățiv ce era jumătate african, jumătate indian Choctaw, îi luă urma lui Voodoo.

— Băiatul a luat-o pe aici, spuse omul.

— Rămâi ăn frunte, Choctaw. Noi te urmăm, îi strigă Cami.

Dar, pe măsură ce se pătrundeau mai adânc în mlaștină, căutatul urmelor pe sol devenea imposibil. Choctaw arăta ramuri rupte și crenguțe căzute, dar ele indicau în toate direcțiile, de parcă pe acolo mai trecuse și o altă creatură a mlaștinii, în afara lui Pierre și a lui Voodoo.

Atmosfera din mlaștină era umedă și apăsătoare. Țânțarii

zumzăiau monoton și îi sâcăiau pe căutători cu înțepăturile lor. Calul lui Cami se sperie de două ori de aligatori, fiind cât pe ce s-o arunce din șa. Altă dată, aproape căzu, încercând să se ferească de un șarpe ce atârna de o ramură.

— Pierre, strigă ea în continuu până ce i se uscă gâtulejul și își pierdu glasul. Răspunde-mi, Pierre!

Blestemă de mii de ori poveștile despre Lafitte, pe care i le spusesese băiatului. Îi explicase în detaliu lui Pierre unde găsise tatăl ei cufărul. Dacă băiatul reușise să rămână până atunci în spatele lui Voodoo, atunci ei trebuiau să se îndrepte spre micuța insulă a comorii. Indiferentă la ceilalți căutători, Cami plonjă mai adânc în mlaștină. Înainte de a realiza ce se întâmplase, ea era deja singură și rătăcită.

— Pierre! Continuă ea să strige disperată. Pierre, unde ești?

De când se afla aici? Încercă să măsoare timpul după poziția soarelui, dar vederea îi era barată de ramurile încărcate de mușchi dens. Părea că deja se însera. Era frântă de oboseală. Îi era foame. Fața îi era umflată și sângera de mușcăturile țânțarilor și ale muștelor galbene. Refuză să renunțe.

Într-un târziu ajunse la destinație — o insuliță chiar în inima mlaștinii.

— Trebuie să fie acolo, murmură ea cu glas tare. Dacă nu era, erau slabe speranțe să-l mai poată găsi. Iar noaptea se apropia grăbită.

Deodată, încremeni. Ceva se năpustea spre ea din hățișul din stânga ei. Putea fi orice — aligatori, panteră sau urs. Rămase nemișcată, abia îndrăznind să respire. Când un cap negru își făcu apariția într-un luminiș, aproape leșină, ca apoi să izbucnească într-un râs eliberator.

— Voodoo, ticălosule! M-ai speriat de moarte!

Armăsarul păși spre ea, aproape cu grație, până ce fu suficient de aproape ca să-și frece botul moale de coapsa ei.

— Unde-i Pierre, Voodoo? îl întreabă ea cu blândețe. Trebuie să-l găsim. Arată-mi unde este. Apoi ne putem întoarce cu toții acasă. Coșmarul ăsta se va sfârși.

De parcă ar fi înțeles fiecare cuvând Voodoo se întoarse

și o luă înapoi, în direcția din care venise. Cami îl urmă doar o bucată scurtă de drum și văzu deja băiatul. Zăcea cu fața în jos, în apă, nemișcat.

Cu un țipăt ascuțit, Cami descălecă și alergă spre el. Îl întoarse cu fața în sus. În frunte avea o umflătură imensă dar încă respira. Îl bătă pe spate până ce începu să tușească și să scuie, expectorând un șuvoi de apă mocirloasă de mlaștină.

Când își reveni, Pierre izbucni în plâns și o luă în brațe pe Cami.

— Totul e bine, fiule, șopti ea. O să te faci bine. Iar acolo, drept în față e locul unde tatăl meu a descoperit aurul. Iar tu chiar l-ai găsit. Vorbind rar, încercând să calmeze băiatul, Cami îl ajută să treacă prin apă spre un mic luminiș. Cel puțin acolo pământul era uscat. Se putea odihni o vreme, apoi, cu ajutorul lui Voodoo, ar fi găsit drumul spre casă. Cami era sigură că se rătăcise, dar nu îndrăznea să-l lase pe Pierre să afle asta. Era și așa destul de înspăimântat.

Se întinseră amândoi pe o fâșie uscată de nisip. Cami începu să-i povestească din nou lui Pierre vechile povești cu Lafitte, sperând să-l calmeze. Într-un târziu adormiră amândoi.

Când Cami se trezi, se regăsi într-o noapte întunecată cum nu mai văzuse vreodată, iar Pierre nu mai era lângă ea. Era înghețată și tremura. Și era complet singură.

Vic se întorsese la plantație cu iapa pentru Cami, ca să descopere că ea, fiul lui și o duzină de sclavi erau undeva în mlaștină. Rătăciți!

Înjură dezlănțuit, fără nici un folos. Până la urmă își formă propria-i echipă de căutători, dar era deja târziu, și se întunecase. Mai avea doar o oră de lumină. Vic hotărî să ia cu ei torțe cu rășină, astfel încât să poată căuta toată noaptea, dacă va fi nevoie.

În timp ce călăreau spre mlaștină își repeta fără încetare că îi va găsi pe Cami și Pierre pe drum, trudindu-se să ajungă acasă. Cu siguranță ei doi nu se rătăciseră. Cunoșteau amândoi locurile. Dar când Vic ajunse la marginea mlaștinei, inima i se opri. Înăuntru hățișului de chiparoși și stejari pândeă orice pericol

imaginabil. Spera doar să nu fi ajuns prea târziu.

Agitându-și torța deasupra capului, Vic țipă:

— Să-i găsim, băieți, și să-i aducem acasă la cină!

Intrară în mlaștină, strigând și hăulind.

Era noaptea cea mai lungă, mai neagră, și mai plină de cruzime din viața lui Cami. Nu îndrăznea să adoarmă din nou. Încercase să-l strige pe Pierre, dar îi pierise glasul. Nu izbutise să scoată decât niște șoaapte. Nu putea decât să stea și să aștepte.

I se păru o eternitate până când primele raze ale răsăritului străbătură mlaștina. Prin ceață aluneca o lumină vrăjită, palidă, cenușie. Cami răsuflă ușurată. Acum îl va găsi pe Pierre și se vor întoarce acasă.

Scurtă îi fu bucuria. Când privi în jur, văzu că amândoi caii dispăruseră.

— O, nu! gemu ea. Doamne, nu!

Era adânc intrată chiar în mijlocul sălbăciei. Fără un cal n-ar fi ieșit niciodată. O cuprinse panica.

— Voi muri aici, rosti ea sec, încercând să-și țină în frâu temerile. Inutil. Nimeni nu mă va găsi, mlaștina asta îmi va fi mormântul, spuse ea privind în jur cu ură.

Își puse mâna pe pântec. Se uită la el, cu ochii scăldați în lacrimi.

— Biata Janie!

Lacrimile o împiedică să vadă ceva ce ar fi trebuit să vadă. La câțiva pași de ea era un șarpe cu clopoței. Amorțit de răcoarea nopții, nici prin gând nu-i trecea să atace. Dacă l-ar fi văzut, Cami ar fi trebuit să rămână nemișcată sau să se îndepărteze foarte încet. Dar așa, când îl auzi pe Pierre chemând-o, "Cami, am găsit-o!" ea făcu o mișcare bruscă, dezastruoasă. Șarpele se arcui, șuieră amenințător, apoi atacă.

Cami strigă și își prinse piciorul stâng în timp ce Pierre alerga prin apă, întorcându-se spre insulă.

— Am găsit-o, Cami! Comoara lui Lafitte!

Când îi văzu expresia de pe chip se opri.

— Cami?

— Șarpe! gâfâi ea. Dă-mi cuțitul tău.

Chiar dacă o năpădiseră valuri de durere și amețeală, Cami se îngriji cum putu de mușcătură. Curând, însă, se prăbuși cuprinsă de febră și inconștientă lângă băiatul înspăimântat.

— Cami! Cami, spune ceva, o rugă Pierre.

Pierre înțelesese în sfârșit că greșise când venise cu Voodoo în mlaștină. Își jură că dacă femeia va trăi, își va schimba comportamentul.

Lui Vic cel Negru nu-i plăcuse niciodată de Voodoo. Pe măsură ce noaptea trecea și căutarea continua, el începu să urască apigul armăsar. Înainte de revărsatul zorilor, își jură să omoare fiara cu prima ocazie.

Cu toate astea niciodată nu se ogindise în ochii lui Vic o mulțumire mai mare ca aceea pe care o încercă atunci când, în lumina zorilor uriașul armăsar, negru ca tăciunele, se îndreptă spre el, ieșind din hățisuri. El știa foarte bine cum dresase calul tatălui Cami. Oricât de slabă, dar mai era o speranță.

— Du-mă la Cami, îi spuse Vic bidiviului. Jur pe ce am mai sfânt că dacă mi-o găsești n-am să mă ating de nici un fir din coama ta. Am să-ți dau morcovi, mere, cuburi de zahăr, și câte iepe vei dori, bătrâne. Găsește-i doar pe Pierre și Cami!

Cu o privire înțelegătoare și prietenească, în ochii lui mari și umezi, Voodoo o porni la drum. O oră mai târziu. Vic îl văzu pe Pierre pe insuliță. Cami era întinsă pe pământ, dormind.

— Tată!

La auzul acestei chemări inima lui Vic începu să bată mai repede. Băiatul nu-l strigase niciodată așa.

— Vino repede, tată! Cami e moartă!

Emoția ce-l încercase o clipă mai înainte pe Vic îl părăsi. O gheară înghețată îi cuprinse inima. Descălecă și alergă prin apa ce-i ajungea până la genunchi, apoi se prăbuși lângă ea, îmbrățișând-o. Lacrimile lui se revărsau pe obraji ei palizi și reci.

Cami nu murise. Dar se afla la hotarul ce desparte viața de moarte. Zile în șir zăcu în patul imens ce-l împărțise cu Vic de când veniseră la Câmpiile Elizee. Vic stătea zi și noapte la

căpătâiul ei. O ținea de mână, îi șăruta buzele reci, o implora să deschidă ochii să-i vorbească. Era cufundată în somn — somnul tăcut al uitării — pierdută în propria ei lume a chinului și a durerii.

Într-o dimineață, devreme, servitoarea bătu la ușa dormitorului.

— Stăpâne? rosti femeia cât putu ea de încet.

— Cară-te! mormăi el. Te chem eu dacă am nevoie.

— A venit preotul, spuse servitoarea.

Câteva momente Vic nu înțelesese ce voia să spună femeia. Apoi își aminti.

— Preotul, Cami, șopti el. A venit să ne cunune.

O privi, fără să clipească, nădăduind ca vorbele lui să fi ajuns la ea. Dacă ea îl iubea la fel cum o iubea el, se va trezi, cu siguranță. Cu siguranță, se va întoarce ca să se mărite cu el.

Nici un gest, nici o mișcare.

— Să plece! răcni Vic. Cuvintele îi sfâșiară inima.

Servitoare nu îndeplini porunca stăpânului. În schimb, îl conduse pe preot în sufragerie și îi aduse micul dejun.

Puțin după aceea, medicul plantației sosi în vizita lui zilnică. Vic îl lăsă să intre în silă, privindu-l, apoi, cum îi lua pulsul lui Cami, cum îi ridica pleoapele ca să-i cerceteze pupilele, cum o ciupea și cum o înțepa. La sfârșit, oftă și clătină din cap.

— Mi-e teamă că nu mi-a mai rămas nimic de făcut, domnu' Navar. Văd că ați chemat și un preot. Foarte înțelept din partea dumneavoastră, domnule. N-o s-o mai ducă mult.

Pentru o clipă el nu înregistrează cuvintele doctorului. Când o făcu, Vic avu nevoie de toată capacitatea sa de autocontrol ca să nu-l ucidă pe acest doctor inutil.

— Preotul a venit ca să ne cunune, idiotule, nu ca s-o împărtășească! leși afară.

Vic se prăbuși la loc în fotoliul de lângă pat, epuizat fizic și emoțional. În ciuda hotărârii sale de a o supraveghea pe Cami, ațipi. Când se trezi, în cameră se auzea un glas slab.

— Trebuie să-ți revii, Cami. Ți-am spus — am găsit comoara lui Lafitte. Acum pot să-i cumpăr lui tata Stejarii Aurii.

Pierre tăcu o vreme. Vic rămase nemișcat privind, ascultând, simțind cum inima i se face mici fărâme când îl văzu

pe fiul său luând-o pe Cami de mână.

— Cami, oriunde ai fi sper să mă auzi. Eu și tata avem nevoie de tine. Avem tare nevoie de tine! Amândoi te iubim, Cami. Cu tine formăm o familie adevărată. Te rog, întoarce-te la noi.

Când băiatul izbucni în hohote de plâns, Vic își mușcă buzele ca să nu jelească și el. După ce Pierre își reveni, Vic se mișcă zgomotos în fotoliu prefăcându-se că se trezește, căscând. Pierre deveni din nou rigid.

— A, tu erai fiule!

— Da, tată. Pierre nu se întoarce spre el, dar Vic îl văzu cum își ștergea ochii cu mâna făcută pumn. Stăteam cu Cami. Arată atât de bine, nu-i așa?

Vic se ridică și veni să stea lângă fiul lui. Își așează o mână pe umerii lui firavi.

— E o femeie frumoasă — și la chip și la suflet. Suntem norocoși că avem parte de ea, nu-i așa?

— Da, tată. Glasul lui Pierre tremura. Era din nou pe punctul de a izbucni în lacrimi. Mi-ar place să fie mama mea.

Vic încuviință.

— Da, ar fi o mamă grozavă.

Tată și fiu rămaseră îndelung într-o comuniune tăcută, cu ochii ațintiți pe chipul frumos, palid al lui Cami.

Doar dacă ... doar dacă ... Cuvintele astea fără sens începură să se învârtă în capul lui Vic. Apoi o idee începu să prindă contur. O idee disperată, nebunească, nemaiauzită.

— Fiule, tu știi că a venit preotul, spuse Vic încet. El ne va cununa. Astfel Cami va fi într-adevăr mama ta.

Pierre îl privi, solemn.

— Adevărat? Când?

— Ce-ai zice să fie chiar acum? Întrebă Vic, arborând un zâmbet ce îi rupea sufletul și îi deformaseră chipul. Ce-ar fi să te duci să-i spui să urce?

Pierre zâmbi, mai întâi nesigur. Apoi înțelesul nunții îi apără limpede. Dacă se va căsători cu tatăl lui, Cami nu va muri.

— Îl aduc imediat, rosti Pierre, ieșind grăbit din încăpere.

Vic stătu câteva clipe singur cu preotul ca să-i explice ciudata sa dorință.

— Dar va trebuie să încuviințeze, obiectă preotul. Cum va face asta?

— Voi răspunde eu în locul ei, îi spuse Vic pe un ton ce nu admitea replică.

La scurtă vreme după asta, Vic și Pierre stăteau de o parte și de alta a patului lui Cami — tatăl ținând-o de mâna stângă, fiul de dreapta. De la parter venea o muzică de harpă. Micuța negresă, eleva lui Cami, nu stăpânea încă foarte bine instrumentul, dar își dădea toată silința. O altă servitoare dăduse fuga în grădină și făcuse repede un buchet de mireasă din trandafiri târzii, de toamnă. Florile sângerii fură așezate pe pat lângă mireasa înconștientă.

Preotul își dresе glasul, apoi începu cu o rugăciune pentru mântuirea sufletului nemuritor al miresei. Vic îi aruncă o privire încruntată.

— Asta e o nuntă, nu o împărtășanie, îl avertiză el printre dinți.

În timp ce preotul îi dădea înainte cu introducerea la ceremonie, Pierre simți ceva straniu. O strânse mai tare de mână pe Cami și se uită la taică-său. Vic, cu o expresie solemnă îi întoarse băiatului privirea. Pierre ar fi vrut să le spună celorlalți, dar știa că ar fi fost necuviincios să întrerupă preotul. Totuși, era sigur de ce simțise. Cami îi strânsese mâna.

— O iei în căsătorie pe femeia asta? întonă preotul.

— Da! răspunse Vic.

Vic privi repede înspre Cami. Era sigur că îi simțise degetele mișcându-se când el își rostise legământul. Ea avea în continuare ochii închiși și chipul lipsit de expresie. Își spuse că își imaginase doar ceea ce ar fi dorit să simtă.

— Camille Mazaret, îl iei în căsătorie pe acest bărbat?

De data asta doar tăcerea răspunse întrebării preotului. Pierdut în cercetarea chipului lui Cami, Vic uită că el trebuia să răspundă. Preotul repetă întrebarea.

— Camille Mazaret, îl iei în căsătorie pe acest bărbat, Victoine Navar?

Din nou, tăcere. Toți se uitau la Cami — la lacrimile ce se rostogoleau din colțurile ochilor ei. Nimeni nu vorbea. Nimeni nu mișca. Toți văzură în același timp cum buzele ei lipsite de

culoare se mișcară ușor.

— Cami, bâigui Vic.

Pe chipul lui Pierre se lățise un zâmbet.

Preotul își dresе glasul și repetă, încă o dată, întrebarea.

— Da. Cuvântul nu fu nici măcar o șoaptă. Păru mai degrabă o adiere ușoară stărnită de aripile unui fluture. Dar venise de pe buzele lui Cami.

— Trăiește, șopti Pierre. Apoi scoase un strigăt de bucurie. Mama mea trăiește!

Uitând de ceilalți, Vic îngenunche lângă pat, și o luă, ușor, pe Cami în brațe.

— Draga mea, murmură el, temător. Draga mea, scumpa mea soție! Te-ai întors la mine.

— N-am plecat niciodată, șopti ea. Am fost tot timpul acolo în inima ta. Acolo am fost din totdeauna. Voi rămâne a ta până la sfârșitul lumii.

O slabă nuanță de roz coloră buzele lui Cami. Vic se aplecă și le încălzi cu un sărut gingaș.

Cami habar n-avea unde fusese în tot acest timp, dar fusese un loc întunecat, înghețat și pustiu. Apoi se întâmplase un lucru nemaipomenit. Părea că venise cineva de departe și o călăuzise înapoi, spre viață. *Carol*. îi trecu prin minte, întrebându-se cine era această femeie.

Lumina soarelui scălda acum patul iar soțul ei o ținea, dragăstos, în brațe. Se simțea pe culmi de extaz. Pierre o privea, cu o expresie solemnă pe chipul lui copilăresc.

— Am găsit comoara, Cami, spuse el solemn. Aur cât n-ai văzut niciodată.

Pierre se opri o clipă, luptând să se stăpânească. Când vorbi iar, glasul lui limpede și tânăr era puternic și hotărât.

— Dar, adevărata comoară ești tu, Cami!

Cu ochii ei indigo înotând în lacrimi, Camille Mazaret Navar îi strânse la piept pe amândoi — tată și fiu. Erau, în sfârșit, o familie, în care membrii ei se iubeau și aveau grijă unul de altul. Împreună, ei vor înfrunta noi speranțe, noi vise, noi zile.

Epilog

Tăieturi din ziare.

New Orleans, 5 Martie 1992.

CRIMINALUL MARTURISESTE, VICTIMA DISPARE

Un incident bizar cu împușcături a avut loc ieri în Scuarul Jackson. Conform numeroșilor martori, omul cu arma, identificat ca Orville Percy Jones, 55 de ani, un asasin evadat din Penitenciarul de Stat Lousiana, a tras într-un grup de turiști nimerind un singur bărbat. A izbucnit panica. Când polițiștii au restabilit ordinea, victima dispăruse. Urmele de la locul faptei arătau că omul fusese rănit.

Un martor ocular, Roger W. Ross din Plano, Texas, le-a spus ofițerilor: "Am văzut totul, pe tipul care a tras și pe omul care l-a împușcat. Era și o femeie. Ea a încercat să avertizeze victima înainte de a fi împușcată. O striga "Frank". L-am văzut căzând. Mi s-a părut că fusese lovit drept în inimă. Apoi toată lumea s-a speriat, închipuindu-și că nebunul va continua să tragă în mulțime. L-au înconjurat pe omul care căzuse la pământ și pe femeia care era cu el așa încât n-am mai putut să-i văd. Când polițiștii l-au capturat pe trăgător, evacuând apoi locul, cel împușcat dispăruse. Practic, se topise în neant. Era o

grămadă de sânge pe caldarâm. Dar nici urmă de individul pe nume Frank sau prietena lui."

Un alt martor, Joe Crozat, proprietarul cafenelei din apropiere, pe nume Let-The-Good-Times-Roll Café, a declarat că a recunoscut victima în persoana căpitanului de poliție Frank Longpre de la Poliția Orașului New Orleans. Tot Crozat a identificat-o pe însoțitoarea lui Longpre drept Carol Marlowe, o vizitatoare din Carolina de Nord.

S-a făcut un apel la medicii și spitalele din zonă pentru eventualitatea în care Longpre ar fi solicitat tratament pentru plaga sa împușcată. Până acum nu s-a primit nici un raport.

Directorul hotelului Dalpeche, unde locuiau Longpre și Marlowe, le-a spus autorităților că vorbise cu cei doi mai devreme, înainte ca perechea să părăsească hotelul, dar nu-i văzuse întorcându-se. Un control prin camerele lor n-a adus nici o informație suplimentară.

Autoritățile verifică mai multe piste, dar este evident că sunt derutate. Oricine deține vreun indiciu legat de căpitanul Frank Longpre sau de Carol Marlowe este sfătuit să se adreseze poliției.

Suspectul, O.P.Jones a confirmat declarațiile martorilor oculari, cum că victima ar fi fost Frank Longpre, declarând:

— Mda, l-am împușcat. M-a băgat la zdup și abia așteptam să i-o plătesc. Ei bine, a încasat-o. E mort, vă garantez eu.

Printr-o destăinuire surprinzătoare, Jones a mărturisit că a răpit-o și a ucis-o pe doamna Frank Longpre, un caz rămas nerezolvat din mai 1980, când Eileen Longpre a dispărut de la domiciliul ei din Metairie. Detaliile acestei oribile crime vor fi date publicității altă dată.

Jones a fost arestat pe loc și a făcut o declarație completă. A fost împușcat mortal de poliție puțin mai târziu când a încercat să evadeze.

New Orleans, 5 Martie 1992

**AMATORII DE FARSE DE CARNAVAL SUSPECTATI
DE FURT DE CADAVRE**

Biroul teritorial de medicină legală a raportat azi dimineață că rămășițele unui corp neidentificat au dispărut de la morgă. Conform purtătorului de cuvânt al biroului, cadavrul, descoperit în decembrie, anul trecut, trebuia identificat după ce fusese găsit, pe un canal, de un pescar.

"Era un caz foarte ciudat" a declarat purtătorul de cuvânt. Nu era cadavrul unui înecat obișnuit. Era vorba de mumia unei femei, și din câte ne-am dat seama, se găsea de zeci de ani în mlaștină.

Întrebat dacă există vreun indiciu despre ce s-ar fi putut întâmpla cu cadavrul, purtătorul de cuvânt a spus: "Noi ne gândim că a fost doar o farsă de carnaval. Știți câte nebunii se pun la cale în această perioadă a anului. Ciudat totuși cum a dispărut, pur și simplu, această mumie."

New Orleans, 30 aprilie 1841

Domnul și Doamna Victoine Navar, proprietarii plantațiilor Câmpiile Elizee și Stejarii Aurii au plăcerea să anunțe nașterea în data de 21 martie a unei fetei, Jane Carol. Cu aceeași bucurie a fost întâmpinată de fratele ei Pierre. Familia Navar oferă o recepție rudelor și prietenilor, în după-amiaza de sâmbătă, între orele unu și cinci la Stejarii Aurii.

*Culegere și paginare computerizată
Secția Fotoculegere - R.A.I. - Imprimeria Coresi*

Tipărit sub comanda nr. 40735
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI București
Piața Presei Libere Nr.1
ROMÂNIA

